

A romantic illustration for a book cover. In the foreground, a shirtless Native American man with a feathered headband stands behind a woman with voluminous blonde hair. He has his hands on her shoulders. The woman is wearing a red, strapless dress. In the background, a brown horse is visible, and the scene is set in a field with a stone wall and a cloudy sky.

Джанел Тейлър

**НЕЖНИ
ЕКСТАЗИ**

Джанел Тейлър

Нежни екстази

ГЛАВА ПЪРВА

Блек Хилз, Южна Дакота, 1782 година.

Порив на ледения вятър развя стегнатите плитки и дрехата от еленова кожа на индианската принцеса, когато тя отмахна платнището от входа на вигвама, за да поеме глътка свеж въздух. Леко вирнатият ѝ нос и матовобели страни моментално измръзнаха от яростния бриз, който се спускаше от близката планина като граблива птица, връхлитаща безпомощната си жертва. Въпреки че бе живяла години в климата на Равнината, всяка зима принцесата губеше мургавия тен на кожата си и упорито възвръщаше естествения си цвят на слонова кост, сякаш за да напомни едва доловимо на Отдала и на другите племена, че е наполовина бяла.

Въпреки това тя беше приета и уважавана като полуиндианската дъщеря на могъщия Мапия сала – вождът на племето Черна стъпка, и като жена на легендарния воин на сиуксите и бъдещ вожд на Отдала – Сивия орел. Принцеса Шали отдавна се беше отказала от желанието си копринената ѝ кожа да запазва през цялата година златисто-карамеления си цвят, тъй като зелените ѝ очи веднага издаваха белия ѝ произход на всеки, който я погледнеше. Беше признателна, че след петте години, прекарани в лагера на съпруга ѝ, много племена я смятаха за индианка. Да можеше само и съперничещите им и враждебни народи също да не обръщат внимание на бялата ѝ кръв! Не беше ли доказала, че по сърце и душа е индианка? Може би един ден всички племена ще гледат на нея като на достойна спътница на страшния и непобедим мъж, чийто живот и любов споделяше.

В края на краищата, последните пет години бяха живели в мир. Принцесата отдавна бе престанала да мисли за себе си като за Алиша Уилямс, английското момиче, което се появи във владенията на храбривия воин Сивия орел и подложи на изпитание всичко, което той знаеше и чувстваше, за да спечели накрая сърцето му. Дните на отхвърляне и болка бяха останали много зими назад; обич и съгласие царуваха днес в техния вигвам. Страстната и силна любов победи всички различия помежду им. До края на дните си тя щеше да живее и да обича като принцеса Шали.

Зелените очи на Шали огледаха оловното небе, надвиснало застрашително над зимния лагер в полите на Паха сапа. Свещените Черни

хълмове предлагаха на племето закрила от суровите зими на Дакота и достатъчно трева, за да изхрани то животните си през дългия период на чакане, докато откритите полета отново се покриват със сочна трева за бизоните. Щом Майката Природа обнови лицето си през приближаващата пролет, народът на Шали щеше се върне в летния лагер близо до прерията, където стадата бизони ще пасат и щедро ще ги даряват с основния източник за тяхното съществуване.

Още една снежна буря заплашваше да забули в бяло лицето на Макакин, преди най-накрая зимата да се предаде пред зеленото нашествие на пролетта. Погледът на Шали се премести към високите Черни хълмове на запад, които все още спяха под дебела бяла завивка. Но освен упоритата иглолистна растителност всички дървета бяха още голи и трепереха от студ, сякаш тихичко се молеха на Макакин да ги облече с топла зелена дреха. Без съмнение Водните духове бяха чули молбите им – макар и осяяна покрай брега с големи блокове лед, в средата реката течеше свободно и бързо, понесла топящ се сняг от величествените Черни хълмове. Скоро навън щеше да стане топло и приятно. Животът неизбежно щеше да се обнови.

Шали дръпна тежкото платнище на входа, за да не могат ледените вихри да проникнат във вигвама и да грабнат топлината от хората. Тя тихо коленичи до детето, което спеше върху дебелия бизонски кожи, спечелени от умелия й смел съпруг и ощавени от собствените й сръчни ръце. Гордост и задоволство изпълниха сърцето й. Беше научила толкова много, откакто дойде на запад през 1775 година. Имаше съпруг, заради чието мъжество й заблязваха всички жени и на чиято сръчност и подвизи завиждаха всички мъже. Омекналият й поглед погали лицето на детето им. Колко щастлива можеше да бъде една жена? Колко щастие и гордост можеше да побере едно сърце, преди да се пръсне? Шали беше изпитала това. Дръзко и смело бе предизвикала всички възможности, за да спечели този забранен някога екстаз. Нямахме да разреши на никого да й го отнеме.

Без да събужда Сияйната стрела, Шали с обич погали лъскавата му коса, която беше гладка и черна като гарваново крило. Дори посред зима здравето му телце имаше наситеномеден оттенък, за който тя почти му завиждаше. Затворените му клепачи не й позволяваха да види очите му – тъмни като безлунна нощ, които често святаха от момчешки лудории или блестяха гордо поради произхода му: дълга върволица от неустрашими вождове, чието величие той, четиригодишният малчуган, още не можеше напълно да осъзнае.

Действително орисниците се бяха показали благосклонни към Шали, Алиша Уилямс. Те умело преплетоха нишките на живота ѝ, за да я направят достойна спътница, макар и бяла, на непобедимия воин, който открадна сърцето ѝ още при първата им среща, въпреки че тогава бяха заклетни врагове. Не след дълго нейният любим щеше да наследи баща си, Бягачия вълк, и да стане вожд на силното племе Оглала, а след много луни в прекрасното им бъдеще техният син също щеше да стане водач на сиуксите. Тези събития вълнуваха Шали и я изпълваха с благоговение. Не на всяка жена се падаше подобна чест и радост: да бъде съпруга на вожд и майка на вожд. Това я караше да се чувства царствена като английска кралица, родила бъдещия крал на страната и народа си. Понякога такива мисли даже я плашеха. Всяка луна тя щеше да се моли никой никога да не обяви сина ѝ за негоден да стане вожд поради бялата кръв, наследена от майка му. Подобно унижение и отхвърляне със сигурност би смазало сърцето му, нейното също. Баща му, нейният горещо обичан съпруг, би умрял от такъв срам. Досега никой не беше оспорил правото на Сияйната стрела да стане бъдещ вожд. Но дали винаги ще бъде така? Да, несъмнено, тъй като Сияйната стрела ще бъде достоен за името на баща си.

Наистина, щастливо си рече тя, орисниците бяха на нейна страна. Никаква следа от кръвта на белите не опетняваше лицето на нейния син. Ако се съди по сегашния му вид, той щеше да прилича на баща си, щеше да му е истинско копие...

Мислите на Шали пропътуваха краткото разстояние до Свещеното място, където О-зу-йе Уикаста, Великият съвет на воините, се беше събрал, за да обсъди предстоящото им завръщане в откритите полета веднага щом снегът се стопи. Тя с нетърпение очакваше топлите слънчеви лъчи да погалят лицето и тялото ѝ, докато усърдно работи край индианската им шатра. Щом затвореше очи, тя си представяше разлюляната от вятъра трева докъдето поглед стига. Копнееше да вдъхне мириса на свежест от събудилите се земя и гора, да усети аромата на дивите цветя, които растяха в изобилие, да бере уханните билки, да се разхожда безцелно край брега на реката и да се люби страстно сред прекрасната природа. Животът им сред пущинаците беше труден, но мирен и вълнуващ. Една бръчка се появи над прекрасната ѝ вежда, когато тревожни мисли нахлуха в съзнанието ѝ.

Не можеше да забрави обезпокоителните думи на вождовете на чейените, които им гостуваха преди три луни. След близо двегодишен мир, последвал яростната битка и необходимото разрушаване на форт

Пиер, все повече и повече бели заселници и войници непрекъснато нахлуваха в индианските земи от всички посоки. Както стана и преди с нейната група заселници, разгоряха се нови вражди. Само суровата зима спря за кратко неизбежната вълна на опасност и смърт. Защо мирът е тъй невъзможен? Защо хората – индианци и бели, са толкова ненаситни и зли? Човешкият живот е твърде ценен, твърде кратък, за да преминава в кървави войни. Колко ѝ се искаше да може да усети живота такъв, какъвто е бил по тези места преди белите да нахлуят в девствената земя на могъщия Сиукс и неговите братя.

Самата тя беше видяла и чула достатъчно, за да се убеди, че белите никога няма да спрат нашествието си, нито пък че индианците ще отстъпят земята, която е била тяхна в продължение на безброй години. Страх и болка свиваха сърцето ѝ, докато се мъчеше да отхвърли подобни мъчителни мисли от съзнанието си. Чейените винаги са се отнасяли приятелски към сиуксите, племето Черна стъпка също. Вождовете предупредиха за растящата враждебност на форт Хенри, разположен на север от Черните хълмове, както и за продължаващия строеж на форт Мийд близо до могъщата река Мисури, съвсем недалеч от летния лагер на Оглала. Боже, молеше се тя, дано историята да не се повтори...

Шали не се боеше за своя живот, нито пък за живота на сина си. Нима можеше да изпитва страх, когато мъжът ѝ беше признат за най-великия воин, яздил някога из Равнината или пък сражавал се с агресивните им бели врагове? Сиуксите бяха силни и смели, затова тя не се плашеше за собствената си съдба. Но по време на война смъртта е постоянен гост и нито едно напускане на лагера не е безопасно. Дълго време Шали беше живяла спокойно, а сега заплахата от белите ги връхлиташе като смъртоносна болест, способна да срази всичко по пътя си.

Младата жена не винаги бе съгласна със заплашителните и унищожителни действия, предприемани от индианците срещу белите заселници, тъй като много от тях не бяха лоши хора. Голяма част бяха дошли с добра воля, търсейки ново начало, сбъждане на мечтите и надеждите си. Хората често бяха заблудени и мислеха, че индианците ще приемат присъствието им и заграбването на части от земите им с безразличие. Някои нямаше къде да отидат. Други бяха изгонени от своите родни места или от вече независимата Америка. Бедност, религиозни и политически различия бяха прокудили много бели към тази така наречена обетована земя. Голямото нахлуване обаче настъпи с победата над Англия. След като английската корона беше веднъж сразена, американците почти незабавно обърнаха погледи на запад. Завладяването на тези земи вече ги

предизвикваше. Поражението на сънародниците ѝ англичани не безпокоеше особено Шали, но заплахата, надвиснала над племето Оглала, дълбоко я тревожеше. „Моля те, Боже, дано да не си спомнят, че съм бяла“ – трескаво се молеше тя срещу тази убийствена възможност. „Само ми дай още няколко години, тогава цветът ми няма да има значение за тях“. Но дали такъв ден наистина ще дойде? – питаше се тя с боязън.

Шали отиде до постелята си, за да полегне, каквото беше обичаят на индианците по това време на деня, зиме и лете. Затвори очи и наложи на напрегнатото си тяло да се отпусне. С умение, изработено до съвършенство, Сивия облак влезе тъй тихо, че известно време Шали не усети присъствието му. Той стоеше неподвижен, изучавайки я. После коленичи до постелята ѝ все така безшумно, за да не я разбуди, но мъжкият му аромат стигна до сетивата ѝ. Шали отвори очи и ги впи в него. Съпругът ѝ се усмихна, пламтящият му черен поглед поглъщаше изключителните ѝ черти и тя усети същото вълнение, както при първата им среща.

Лъчезарна усмивка грейна на лицето ѝ и заигра върху меките ѝ устни, канейки го да легне при нея, преди синът им да се е събудил. Пламенността на неговата любов всеки път с нова сила възпламеняваха тялото и сърцето ѝ. Дори да се бяха любили неколkokратно, всяко ново сливане беше единствено и неповторимо. Не се уморяваха да се докосват или да се притежават, като че ли не се виждаха достатъчно често. Тъй потръгна голямата им любов още от самото си начало преди много луни.

Сивия орел изпъна гъвкавото си тяло до нейното. Облегнат на левия си лакът, той продължи бавно и внимателно да оглежда жена си. На двацет и пет зими Шали беше най-красивото човешко същество, което той беше виждал през своите трийсет зими върху лицето на Макакин. Нейното присъствие и притежание го оживяваха много повече от дишането на Великия дух, който изпълваше дробовете му, или пък от храната на Уанкантанка. Тя беше като въздуха, водата, като силите на битието, тя беше необходима за щастието и пълнотата на живота му. Как ли по-рано е живял без нея? Как би могъл да живее, ако някога я загуби?

Той тихичко се засмя, потъвайки сладостно в блестящите ѝ зелени очи. Не съществуваше човек или сила, които да го победят и да му отнемат любовта. Ако е необходимо, той самият би призовал Птицата на смъртта, преди да предаде Шали в чужди ръце! Срещна я и я взе, тя беше завинаги негова. Кръвта им се смеси за вечни времена и щеше да пребъде в децата им и в децата на техните деца. Родът на Сивия орел щеше да живее, докато съществуваше Уанкантанка – навеки. Но той

имаше само един син, който да продължи рода му, а имаше нужда от още, тъй като при всяко ново слънце животът на война висеше на косъм пред Птицата на смъртта. Нуждаеше се от няколко силни синове, които да яздат до него, за да победят белия човек, заплашващ всичко, което той притежаваше и обичаше. Ако Шали не му беше родила Сияйната стрела, след като загуби първото им дете при един трагичен случай, той би повярвал, че тя не можеше да приеме семето му. Но синът му израсна в нейното тяло. Беше здрав и злите духове не бяха го докоснали. Това със сигурност означаваше, че някой ден биха могли да имат и друго дете.

Сивия орел се усмихна на жена си. Съществуваше само един начин семето му да проникне в тялото ѝ и да остане там. С любов погали бузата ѝ, кожата ѝ беше мека като на новородено еленче. Очите ѝ горяха със същия пламък, който пълзеше по напрегнатото му тяло. Надигна се и внимателно я изправи да седне. Очите му блестяха от радост, докато развързваше връзките върху нейното хайке и го свалеше през главата ѝ. Нежно разплете шнуровете, които държаха ченакето ѝ. Хвърли го върху свалената рокля, после бързо махна своите дрехи.

Шали се облегна назад върху меките кожи, а съпругът ѝ издърпа една завивка върху тях, за да запазят топлината и интимността. Колкото и дълго да живееше с него, Шали сигурно винаги щеше да запази естествената си свенливост. Сивия орел погледна към спящия им син и прошепна в ухото ѝ:

– Нашият син спи, малка моя. Нито една искра от огъня няма да стигне до неговата постеля или до съзнанието му, за да попречи на нашето сливане – той я дразнеше, хапейки ухото ѝ.

Шали сподавено се засмя.

– Ако не бях така наивна, любов моя, нямаше да изпиташ радостта да ме научиш на толкова много неща – пошегува се тя в отговор, зъбите ѝ леко се впиха в брадичката му, а ръката ѝ го потърси.

– На какво съм те научил, Тревисти очи? – запита той с престорено неведение.

– Да те обичам повече от самия живот. – Гласът ѝ беше дрезгав от дълбокото чувство. Ръката ѝ се плъзгаше по гордите линии на красивото му лице с цвят на мед, а тя продължи да шепне: – Да познавам всяка част от тялото ти по-добре от моето собствено... да живея само за теб и за нашия син... да имам смелостта да те погала, където искам... – С тези възбуждащи думи тя плъзна пръсти по широките му рамене, надолу по силните му ръце и по гърдите. Каква жизненост и сила струяха под

търсещата ѝ ръка. Той изглеждаше така, сякаш някой талантлив художник беше размил голямо количество канела, а след това бе излял течността в чувствена форма – твърда и гладка до съвършенство.

Настойчивата ѝ длан се спусна надолу по слабото му тяло, по тънкия кръст, постоя нерешително на твърдия му задник, чиито умели тласъци движеха мъжеството му в нея и я докарваха до такъв блажен екстаз. С един пръст проследи дължината на члена му, който възпламени усещанията ѝ и инстинктивно отвърна на лекото ѝ подканващо докосване. Ръката ѝ нежно се затвори около възбуденото му мъжество и с болезнена сладост, бавно и ритмично се задвижи нагоре-надолу по цялата му дължина. От това неустрашимото му тяло се напрегна и потрепери, от големите му чувствени устни се изтръгна стон. Осланяща се на своята любов и на таланта си в леглото, тя се усмихна игриво и му довери:

– Затова, че ме научи как да ти доставям наслада... как моето тяло жадно да приема твоето... затова, че си единственият мъж, който изпълва сърцето и душата ми и не искам друг... затова, че ми даде удоволствие, което никога не съм смятала за възможно... Обичам те с цялото си сърце, Уанмди Хота. Докато живея и докато дишам, винаги ще принадлежа само на теб.

Устните на Сивия орел се впиха в нейните в жадна и възбуждаща целувка. Той вкуси сладостта, която така открито му се предлагаше и искаше още и още от този скъпоценен нектар. След малко нямаше сантиметър по лицето ѝ, който да не е пламнал от ненаситните му целувки. Сякаш следвайки нова пътека към рая, устните му започнаха да търсят път надолу по шията ѝ, за да стигнат до една напрегната от страстта гърда, после да се преместят на другата, като постепенно откриваха сладките съкровища на гъвкавото ѝ тяло.

Влажният му език направи кръгове около всяко зърно като изгладнял хищник, който обикаля около улова си и търпеливо очаква точния момент, за да го погълне. Решил внезапно да спре на дясната гърд, мъжът засмука жадно, сякаш пиеше животворен сок, а после се премести на лявата и повтори това възбуждащо действие, от което главата на Шали започна да се мята, сякаш диво животно беснееше в тялото ѝ.

Тя не знаеше колко дълго се наслаждава на тялото ѝ той, преди устните му да потърсят сладостта на нейните. Ръката му се плъзна по гладкия ѝ корем и надолу към кестенявата горичка. С изключително удоволствие той предприе ново проучване, изследвайки всяка извивка, възвишение или пещера. Водено от огромна жажда за него, тялото ѝ несъзнателно се издигаше и движеше в търсене на върховния екстаз. Умелите

му пръсти изкусно изучаваха и проправяха пътя за края на триумфалното пътешествие.

Ръката на Шали продължаваше нежно да гали съпруга ѝ, приканвайки го към действие. Усещането на пулсиращата огнена мъжественост в ръката и я изпълваше с трепет и любопитство в предчувствие на последния му шум, който щеше да се извърши в нейното извиващо се тяло. Кога мощната сила щеше най-сетне да я обладее? В мига, в който изгладнялото ѝ тяло не можеше повече да издържа жаждата, тя склони Сивия орел да завърши влудяващото изследване.

Той влезе в нея нежно, но градусът на страстта у двамата изискваше силна и незабавна развръзка. По-раншните бавни и сладки ласки станаха бързи и яростни, телата им се удряха силно, почти дивашки в порив да стигнат по-скоро до дръзкия екстаз. Сякаш изкачвайки опасните чукари на Черните хълмове, те смело и настойчиво се катереха все по-високо, за да достигнат целта си.

Сякаш всичкият сняг от планините се беше стопил наведнъж, вълните на удоволствието ги заливаха една след друга и мощно ги носеха напред. За да предотврати вика на Шали във върховния момент, който можеше да събуди сина им точно когато не трябва, устните на вожда плениха нейните с една дълга целувка, която като че ли нямаше нито начало, нито край. Решен да се наслади на всяко скъпоценно усещане от това пътуване, той продължи, докато престанат всички спазми и двамата се доберат до отплатата на пълното удовлетворение.

Изтощен и останал без дъх, Сивия орел се претърколи настрани, за да не притисне с цялата си тежест Шали, като я издърпа върху себе си. И при най-стремителния край той никога не я напускаше веднага. След върховния момент твърде бързото разделяне можеше да развали ефекта. Ласките преди и след това бяха важни, близостта и топлотата, която изпитаха заедно, допълваха екстаза, докато телата им бавно се охлаждаха.

Неговото внимание и нежност никога не оставаха незабелязани от Шали. И сега трептеше от обич, когато се сгуши в сигурната му прегръдка, наслаждавайки се на отминаването на бурята. Кротко легнала настрани, тя усещаше как сърцето ѝ се изпълва с още по-голяма любов и нужда от него. Чувстваше се сигурна и развълнувана като малка пеперудка, свила се в топъл пашкул след бурна метаморфоза. Докато се бореха отчаяно да задоволят изгладнелите си сетива, единствено страстта водеше съзнанието им. Но след това идваше времето да се порадват на любовта и нежността помежду си. Задоволените тела и пълните с обич сърца се приближаваха, за да се докоснат и вкусят наградата от

отминалото пътуване.

– Знаеш ли колко много те обичам? – запита тя тихо, обръщайки кестенявата си глава към изпълнения му с нежност поглед.

Той погали бузата ѝ и прошепна самоуверено:

– Да, Тревисти очи, знам. Няма две тела и две сърца, които така сполучливо да са се намерили. Великият дух със сигурност знае и вижда всичко, тъй като ми изпрати единствената жена, която би могла да ми донесе подобна радост и удоволствие. Понякога си мисля, че е възнаградил успехите и подчинението ми по-щедро, отколкото заслужавам.

– Не е вярно. Аз съм щастливката, аз съм тази, на която Той отреди честта да спечели любовта ти. Дори като твоя бяла робиня бих била пощастлива, отколкото в най-смелите си мечти преди. Не искам и да помисля какъв би бил животът ми, ако не те бях срещнала.

– Великият дух ме насочи към теб, мъничката ми. Той привлече твоите стъпки през голямата вода и обширната земя, за да застанеш до мен и да влезеш в моя свещен живот. Ако не беше така, силите на злото сякаш да ни разделят преди много зими.

Тя откъсна очи от неговите и ги сведе към широките му гърди. Сивия орел отгатна мислите ѝ.

– Ние устояхме на много болки и раздели през последните луни, Тревисти очи, но това никога няма да се повтори. Не прекарахме ли пет мирни зими, изпълнени с любов и щастие? – нежно я упрекна той, задето се връща към времето, когато мъчително се съпротивляваха на тази силна и съдбоносна връзка.

Срещайки погледа му, тя говореше меко и напрегнато:

– Не миналото хвърля сянка върху сърцето и очите ми, Уанмди Хота. Понякога се страхувам, че сме прекалено щастливи и влюбени. Боя се, че някой или нещо може да ни завиди и да ни раздели. Разтрепервам се всеки път, щом чуя за нови бели и за омразата им към нас. Победата им ще бъде почти спечелена, ако успеят да убият прославения Уанмди Хота и те знаят това, любов моя. Страхувам се от омразата им към теб и от отмъстителната им решимост да сразят легендарния Сив орел. Всеки път, когато напускаш лагера, не мога да си поема спокойно дъх до завръщането ти. Винаги, когато се любим, се страхувам, че е за последно. Не мога да живея без теб – извика тя със страх и мъка.

Той я притисна силно и я залюля като малко дете, което отчаяно се нуждаеше от успокоение.

– Думите на чейените са причинили тези чувства – изрече той гласно. – Не биваше да ти съобщавам детинските им страхове. Бледоликите

никога не са ме побеждавали и никога няма да го сторят, Тревисти очи. Великият дух бди над моя живот и чест и няма да разреши на враговете ми да ме убият. Той е поставил безопасността на нашия народ, на индианските ни братя и земите ни в мои ръце. В битка неговата сянка ме пази и белите кучета, които крадат родните ни пасбища и сеят тук зло, не могат да ме убият. Съмняваш ли се в моята смелост и чест? – запитва той, уверен в отговора, но и разбирайки, че е присъщо за една жена да се бои за любимия си повече, отколкото за собствения си живот.

– Ако на света съществува един-единствен мъж, който не може да бъде победен, това си ти, любов моя. Макар че всеки трябва да отиде при Великия дух, когато чуе гласа му. Но нима воинът знае кога ще бъде повикан?

Той се засмя и отговори уверено:

– Ще минат много, много зими, преди Великият дух да извика името на Уанмди Хота. Когато нашият син стане голям и придобие достатъчно умения, за да заеме моето място, аз ще остана тук, за да водя и защитавам народа. Никой няма да те откъсне от мен и никое вражеско оръжие няма да ме отнеме от теб.

– Но какво ще кажеш за други сили, които са извън твоя контрол и властта на Великия дух? Гледай как белите нахлуват в нашите земи. Не разбираш ли, че това е не само зло, но и добро? – възрази тя на неговата логика.

– Не съм ли побеждавал злото винаги? Не съм ли бил винаги по-силен и по-хитър? Даже силният бял форт не можа да устои на моята сила, нито пък да ме раздели от теб. Всеки път аз се изправях пред опасността и я побеждавах. Така ще бъде, докато Сияйната стрела заеме моето място.

В думите му нямаше празна хвалба или пък арогантност. Наистина нямаше воин, който да го предизвика и надвие. Винаги беше побеждавал всички сили. Но идва момент, когато дори великите мъже могат да рухнат под обединената мощ на много врагове, решили да го сразят. Не биваше да се пренебрегва силата на Сивия орел, но, от друга страна, белите знаеха какво ще бъде отражението на смъртта му върху индианците. Той стоеше пред тях подобно на непоклатим дъб и те нямаше да откъхнат, докато не открият начин да унищожат легендата, която вдъхновяваше индианците повече от всичко друго. Може би ако беше някой обикновен воин... но не, в такъв случай той не би бил мъжът, дръзнал да се бори за сърцето и живота й.

Шали се усмихна.

– Както винаги си прав, съпруге мой. От какво да се боя, шом живея под крилото на самия Сив орел? Вероятно някой ден и аз ще стана смела като теб, любими. Но дотогава ти трябва да бъдеш храбър за двама ни – закачливо каза тя, а очите ѝ святкаха игриво.

– Ти си толкова смела, колкото съм и аз, Шали. Много пъти си доказала големия си кураж и хитрост. Сивия орел внимателно подбра своята жена. Ти си нежна като новородено еленче, хитра като лисица, смела като голямата мечка, играва като видра, палава като миеша мечка, като...

Докато той се мъчеше да измисли някое друго забавно сравнение, тя бързо го прекъсна:

– И често досадна като елен, който е достатъчно умен, че да надхитри дори великия ловец Уанмди Хота?

– Кога някой елен е избягнал моята стрела? – разсърди се на шега вождът.

– Ами миналата луна ти каза, че елените се крият от зоркия ти поглед – не спираше да го дразни Шали.

– Само защото пролетта ги зове обратно в горите. Скоро ще трябва да ги последваме и да започнем да ловим бизони. Преди ти да станеш на двайсет и шест, ние ще сме в нашето лятно село близо до голямата река, където Уи се пробужда.

Вълнение и копнеж я обхванаха.

– Не ми се чака.

– Дотогава, жено, има много работа за вършене. Ще бъдеш толкова уморена, че няма да събереш сили да се търкулнеш в младата трева с мен – засмя се той лукаво.

– Никога няма да бъда толкова изморена. Да не би да си подготвяш някакво извинение, за да ми се изплъзнеш?

– Извинение ли? Не знам такава дума – отвърна той на шегата ѝ.

– Много добре знаеш. Аз те научих на всички английски думи. Спомняш ли си какво значи „съблазън“?

Сивият орел я огледа загадъчно, после се усмихна дяволито.

– Тази дума никога няма да я забравя. Защо? – поинтересува се той, а очите му светеха от любопитство.

– Ако си толкова уморен, че измисляш някакво „извинение“, за да ме отблъснеш, наистина ще те науча какво означава, няма само да ти го обяснявам – предупреди го тя дръзко.

– При такава заплаха със сигурност ще се изкуша да измисля някое „извинение“ – отвърна той. – Значи ли това, че ще прелъстиш

собствения си съпруг, ако той не те задоволява както трябва?

– Не и преди да го предупредя – изрече тя със смях.

– Това ли беше предупреждението?

– Първото и последното, о, Благороден орел на сиуксите. Все пак може би е смешно да... – Думите ѝ бяха прекъснати от гласа на сина им, който се втурна да легне между тях.

– Нашият син също иска любовта и вниманието ни, Тревисти очи.

Със смях и закачки тримата се бориха и лудуваха на леглото още един час. Играта беше прекъсната, когато Сияйната стрела погледна майка си и обяви:

– Гладен съм.

Сивия орел и Шали бързо си размениха развеселени погледи, спомняйки си много добре как бяха удовлетворили своя глад.

– Потърпи, Сияйна стрела – нежно го упрекна вождът. Шали му се усмихна, погали сина си и стана, за да приготви вечерята.

ГЛАВА ВТОРА

Изминаха две спокойни седмици, след като чейените дойдоха в зимния лагер на Оглала, за да обсъдят с братята си новините около форт Хенри. Пролетта можеше да донесе страшни събития. Шали се изпълни с лоши предчувствия в мига, в който зърна шейените отново да си проправят път към вигвама на вожда Бягация вълк – най-големия и най-украсения в целия лагер. Тя застана на място, а сърцето ѝ се разтуптя от страх. Защо се върнаха тъй бързо? Какви мрачни вести носеха?

Бягация вълк излезе, за да поздрави мъжествените воини. Беше необикновено топъл за сезона ден. Няколко птички изливаха сърцата си в песен, сякаш умоляваха Майката Природа да доведе тутакси пролетта. Тук-там безстрашни стръкчета трева се мъчеха да пробият бавно затоплящата се земя. Защо тъмните сили се промъкваха точно когато природата се възраждаше и разваляха красотата и спокойствието ѝ? Нима мирът имаше толкова висока цена?

Бягация вълк покани воините да влязат в неговия вигвам, после се обърна към смутената Шали и ѝ направи знак да се приближи. Привлечена от властния му глас и поглед, младата жена забърза към него. Той ѝ поръча да намери Лия Уинстън и да я изпрати във вигвама му, за да приготви храна и питиета за гостите. Шали се усмихна и кимна на своя свекър, когото харесваше и уважаваше. Бягация вълк си влезе в шатрата, оставяйки я дълбоко замислена.

Лия Уинстън... Всеки път, когато разговаряше или пък работеше заедно с това момиче, бялата робиня на Бягация вълк, Шали чувстваше необяснимо безпокойство. Лия беше подарък за застаряващия вожд от Бялата стрела, най-добрия приятел на Сивия орел. Беше потайна и загадъчна, въпреки че изпълняваше нарежданията бързо и с уважение. Проявяваше се като пъргава, сърчна и умна. Не беше подлагана на физическо насилие или сексуално унижение. Оценявайки добрия си късмет, тя се постара да запази привилегированото си положение като робиня на мъдрия и човечен вожд.

Но още от първия миг на пристигането ѝ Шали забеляза разочарования поглед на пленницата, когато разбра, че мъжественият и представителен син на вожда вече има свой вигвам и съпруга. В онзи ден приликата между мръсната и раздърпана робиня и принцеса Шали остана незабелязана за всички, освен за Лия. Само в зелените им очи имаше

известна разлика, докато косите им бяха еднакви – кестеняви и къдрави. Сплъстените мръсни букли на Лия на пръв поглед нямаха нищо общо с лъскавите плитки на Шали. Двете жени бяха еднакво високи, но майчинството бе дарило принцесата с по-едър бюст. Ако не беше животът на открито, кожата на Шали също би била матовобяла като тази на момичето. При еднакво облекло отдалече човек би могъл да ги сбърка. Но не и отблизо. Шали беше по-красива, у нея имаше повече живот и топлина, отколкото у Лия. Вътрешната озареност очебийно липсваше у хладната и пресметлива млада робиня.

Докато мислите на Шали дълбаеха върху загадката Лия, истината внезапно блесна в ума ѝ. Как по-рано не се бе сетила? Бягащия вълк, малкият ѝ син и Сивия орел възприемаха несъзнателно приликата между Лия и нея! Разбира се, тъкмо затова те приемаха присъствието на момичето толкова естествено. Пресметливата и хитра Лия беше разбрала това и го използваше в своя изгода. То обясняваше защо така бързо се примири със своето пленничество, опитите да се хареса на Сияйната стрела, сладникавото ѝ отношение към застаряващия вожд, както и примирието със Сивия орел. Постепенно и неусетно за останалите тя се стремеше да спечели приятелството на семейството на Шали. За да подготви бъдещото си бягство ли? Или пък за да я приемат за член на племето? А може би Лия да се стремеше да заеме мястото на принцеса Шали!

Безпокойство обхвана младата жена и тя потрепери, но не от студения пролетен въздух. Сякаш някакво неуловимо предчувствие пропълзя по гръбначния ѝ стълб. Как би могла една обикновена бяла пленница да се надява да заеме мястото ѝ? Какви ли опасни мисли занимаваха ума на Лия?

Шали отиде до потока, където момичето беше коленичило и переше в ледената вода със зачервени от студа ръце. Няколко мига я наблюдава мълчаливо. Обхвана я същото необяснимо и злоещо чувство. Само че предишния път то се превърна в капан за нея: беше в деня, когато откри измамата на Матю – хитростта, от която се породиха лъжата, че е наполовина индианска принцеса. Ако човек можеше да бъде благодарен за нещастията в живота си, Шали беше доволна, че само Сивия орел и Бялата стрела знаеха истината за нея – че не е дъщеря на Черния облак и бялата му пленница Джени. Много странно и обезпокоително, но цели четири години тя не бе мислила за себе си като за бяла. Защо ли Лия събуди такива опасни спомени? Какво ли зло можеше да ѝ стори тази жена?

Лия я усети и се обърна. С тон, хладен като утринния въздух, Шали предаде нарежданията на Бягация вълк и понечи да си тръгне. Бялото момиче се изправи и нахално се провикна:

– Шали!

Знаейки, че говори английски, Лия пламенно се обърна към нея на родния им език.

– Защо толкова ме мразиш, Шали? Ти също имаш бяла кръв. Тя нищо ли не означава за теб? – я запита Лия нагло и предизвикателно.

Стресната от дързостта ѝ, принцесата само се взираше в нея известно време.

– Моята бяла кръв не ме прави по-малко индианка по сърце или по избор, отколкото ако бях родена чиста индианка, Лия – започна тя с ясен глас. – Любовта и верността ми принадлежат на моя народ – Огла-ла. Не те мразя. Ти си послушна и се държиш с нужното уважение, работиш много добре за вожда Бягация вълк. Той те очаква в този момент да обслужиш приятелите му – подчерта тя, отминавайки тревожната тема и безсрамието на момичето.

– Казваш, че не ме мразиш, но очите и действията ти говорят друго – продължи Лия по начин, който се стори обезпокоителен на Шали.

– Ти си пленница, докато аз съм индианка, съпруга на следващия вожд. Как трябва да се отнасям към теб? Не съм ти сторила нищо лошо, нито пък съм те оскърбила. Как се осмеляваш да ми задаваш такива нахални въпроси? – Зелените очи на Шали станаха неразгадаеми, а овладяното ѝ държание прикриваше смута и шева, които бушуваха в нея. Защо ли тази дръзка пленница рискува всичко, което има, предизвиквайки с думи принцесата?

– Може да смяташ моя народ за враждебен, но аз не съм ти противник. Нито пък съм някакво безчувствено животно. Искам да бъда твоя приятелка. – Усмивката и тонът на Лия бяха умолителни, ала очите ѝ издаваха чувства, които Шали предпочиташе да не види.

– Приятелството е нещо, което се печели, Лия, нещо съкровено и взаимно. Приятелят е човек, на когото вярваш. А аз не разбирам нито теб, нито постъпките ти. Не е нормално да приемеш тъй доброволно робството, както ти го правиш. Въпреки това не те мразя. За мен не цветът на кожата определя чувствата ми.

– Какво има за разбиране? Аз просто предпочетох сигурността пред жестокостта. По-добре да се предам мирно, отколкото да се бунтувам. Никога няма да мога да се върна при моите хора, затова искам да стана част от това племе. Не желая винаги да бъда проста робиня! – Лия не се

и опита да скрие страстта си в погледа и в гласа си.

– Не е възможно бяла робиня да стане индианка, Лия. Не изпълвай сърцето си с празни надежди. А сега побързай, преди Бягация вълк да е загубил търпение. Тогава какво ще стане с твоята безопасност и спокойствие?

– А ти би искала да видиш как ме наказват и ме отпращат, нали? Защо? Защото приличам на теб, а ти не желаш да съм наоколо, да не би да изкуша твоя съпруг да ме заведе във вигвама си, щом баща му умре? – дръзко добави тя, издавайки скритите помисли, които таеше към нейния любим.

Изумена от злокобните намерения на момичето, Шали пое дълбоко дъх и се взря в нея.

– Бягация вълк ще живее още много години, Лия. Никога не съм желала наказание на някой беззащитен бял пленник, дори и когато е невъзпитан и злонамерен като теб. Що се отнася до моя съпруг, ти не представляваш никаква заплаха за мен, независимо дали ме харесваш или не. Не съществува висша сила или жена, която би могла да разруши любовта ни. Дори в този миг да умра, Сивия орел никога не би те погледнал с любов или желание. Ти си бяла, а той по-скоро би умрял, отколкото да докосне бяла жена. През всичките години, откакто го познавам, той нито веднъж не е поглеждал бяла жена с желание в сърцето си. Ако се опиташ да привлечеш вниманието му, скъпо ще си платиш за това подло и непростимо деяние.

– Ако се осмелиш да му кажеш за нашия разговор, той само ще си помисли, че ме мразиш и ревнуваш от мен. Би ли ме убила със собствената си ръка? – присмя ѝ се тя.

– Моят съпруг е воин и вожд, който има да мисли за много важни неща. Няма да го безпокоя с глупавите брътвежи на една бяла робиня. Но ако посмееш открито да флиртуваш с него, няма нужда аз да те убивам, той ще го направи, като преди това ще те накаже сурово. Ако Бягация вълк само заподозре, че си хвърлила похотливия си поглед на сина му, още същият ден ще бъдеш продадена. Не си ли забелязала, че Сивия орел има само една съпруга? Аз съм единствената жена, която той някога е обичал и желал. Ако се съмняваш в думите ми, попитай когото искаш. Дори и да престана да дишам още тази луна, той никога няма да ме замести с друга. Запомни добре това, Лия. Ще бъде смъртоносна грешка, ако се влюбиш в Сивия орел.

– Каза ли ти той как извади един трън от ръката ми онзи ден? – Лия търсеше начин да разклати самоувереността на жената пред себе си.

– Да, Лия, и как е намазал мястото с мехлем – отвърна Шали, за да докаже, че между нея и любимия ѝ няма тайни.

– А предаде ли ти колко бавно го направи и колко дълго след това държа ръката ми?

– Трънът е тънък и върхът му е закривен, Лия. Ако не се извади внимателно, раната става сериозна. Може да се инфектира и да получиш треска, а след това да умреш. В някои тръни има отрова. Тогава мястото бързо посинява. – Шали студено и методично отхвърляше всяка клевета на Лия.

– Тогава да смятам, че трепетът, който го обхвана, щом се докосна до мен, е бил от облекчение, така ли? – не се предаваше момичето.

– Ако някой е потрепал, това си била ти, Лия. Твоето желание и надежди са те заслепили. Опомни се, преди това да се е задълбочило – предупреди я Шали. – Ако още веднъж заговориш на тази тема, ще съобща на Бягация вълк за опасната игра, която играеш. Сега прави, каквото се иска от теб.

Макар че Шали изговори спокойно последните думи, Лия усети категоричния ѝ тон. Щом не може да се приближи до Шали чрез престорено приятелство, трябва да открие някакъв друг начин, за да я изложи. Тя постепенно вземаше надмощие над стареца и детето, но за Сивия орел щеше да е нужно повече време и хитрост. Първо, трябва да се отнася към Шали пренебрежително. Ще се наложи да сломи самоувереността ѝ и да разруши идеалния ѝ образ в очите на собствения ѝ народ, особено пред съпруга ѝ. Трябва да открие слабостите на Шали и да ги използва срещу самата нея. Не е нужно да си разменят ролите! Просто щеше да убеди другите, че превъзхожда принцесата по всичко: по красота, обноски, по нежност и смелост. Ще намери начин да си проправи път към вигвама на Сивия орел. Веднъж да стъпи там, тогава ще успее да измести Шали всякак... дори и да изнесат съперницата ѝ мъртва! О, не притежаваше ли тази жена всичко, което си бе поискала, но сега Лия ще ѝ го отнеме! Има начини да се отстранят хората, които пречат. Може пък да се случи някое ненадейно нещастие, злополука...

Докато се връщаше обратно към лагера, Лия трескаво обмисляше различни планове. Едно беше сигурно, ще трябва да остане под крилото на Бягация вълк, докато омае Сивия орел. Гордият воин никога не би я докоснал, ако е омърсена от други мъже. За щастие, старецът беше далеч от мисълта да я пожелава в леглото си! Но ако Шали се окажеше права и не постигнеше нищо със Сивия орел, тогава оставаше Бялата стрела...

Когато принцесата се върна в своя вигвам, дълго не можеше да си намери място от вълнение. Беше доволна, че Сивия орел е на лов, а Пламтящата стрела и Блестящата светлина бяха със сина ѝ. Как се осмеляваше тази малка вещица да крои планове да преследва съпруга ѝ! Как дръзваше да ѝ говори тъй нахално и безнравствено! Все пак Шали реши сама да се справи с проблема. Не че се страхуваше, че Сивия орел няма да ѝ повярва или ще ѝ се изсмее, напротив, не искаше да поставя живота на Лия в опасност, като разкрие лекомисления ѝ план. Ако имаше вероятност съпругът ѝ просто да накаже Лия и да я отпрати, Шали веднага би му разказала всичко. Но гневът и гордостта му щяха да предизвика по-тежки последствия за бялата жена, която си позволяваше твърде много. От друга страна, ако реши да мълчи, Лия щеше да продължава нечестните си игри спрямо нейните близки. Какво да прави? Засега нищо. При малко късмет Лия може би щеше да разбере опасността от кроежите, си и да се откаже.

Тропотът от копитата на няколко коня изтръгна Шали от мислите ѝ. Явно воините-чейени си тръгнаха по-рано. Въпреки скорошния разговор с Лия Шали забърза към шатрата на Бягация вълк, за да научи новините. Според обичая индианската принцеса трябва да извика, преди да влезе във вигвама, ако завесата на входа е спусната. Когато чу гласа на вожда, който я канеше да влезе, тя се наведе и пристъпи вътре. Отиде право до огъня, седна върху дебелия рогозка и го запита на езика на Оглала за новините.

Раздразнена, че не разбира достатъчно езика им, Лия се захвана да раздига остатъците от обяда, който беше сервирала на гостите. Но наостри уши да долови нещо в топлите отношения между Шали и Бягация вълк, което да ѝ подсказва как да ги разруши в подходящ момент. Самоувереността на Шали, която не ѝ обръщаше внимание, я ядоса. От държанието ѝ Лия разбра, че разговорът им не я е разтревожил ни най-малко! Но почакай, моя прекрасна принцесо, скоро и това ще стане...

Шали внимателно слушаше обезпокоителните думи, които излизаша от устата на Бягация вълк. Вестите не бяха добри. Много бели заселници се бяха установили по брега на широката река, която пресичаше земята на Дакота и минаваше покрай голямото селище, наречено Сент Луис. Още по-лошо бе, че двата форта в местността бяха завършени и силно въоръжени. Явно сините куртки бяха решили да бранят с тях докрай тази богата земя. Най-обезпокоителното беше, че селата на

чейените и на Оглала се намираха между двата могъщи форта. Единствената добра новина, която тя чу, се отнасяше до въоръжението на белите мъже. Засега нямаха бързо зареждащи се пушки на мястото на бавните кремъклийки. Но бе забелязано, че кавалерията отчаяно се упражнява с онези смъртоносни саби, които висяха на поясите им, както и че стреляха с часове по мишени, за да постигнат по-голяма точност и бързина на зареждането. Бяха напреднали също в консервирането на храната, така че кавалерията им би имала достатъчно запаси, за да издържи дълго време.

Бягачия вълк беше раздразнен, че студовите не спираха белите непрекъснато да увеличават запасите си от оръжия, муниции и храна. Докато индианците лагеруваха през зимата и изчакваха затоплянето, за да се върнат в Голямата равнина и да попълнят припасите си, белите бяха добре снабдени за цяла зима. Скоро щеше да стане време за пролетния лов на бизони. Дали Сините куртки ще се възползват от този жизнено важен за индианците лов? Дали ще наложат превъзходството си в този критичен момент? Лагерите щяха да бъдат открити за атаките им, докато воините отсъстваха в продължение на дълги седмици. Необходимо бе да се помисли как да се защитят семействата и селата по това време.

Разговорът им бе прекъснат не от Лия, а от Сияйната стрела, който се втурна във вигвама и се хвърли в skutа на любимия си дядо. Очите на стария човек заблестяха от любов и радост, докато се смееше и си играеше с преливащото от щастие и енергия момченце. То засипа вожда с безброй въпроси за природата, за народа им и за предстоящия лов. Сияйната стрела беше много интелигентен и преждевременно развит за четиригодишно дете. Без съмнение това се дължеше на дългите разговори с родителите и с дядо му. Щом Бягачия вълк свърши с отговорите, Сияйната стрела веднага го помоли да повтори вълнуващите истории за многобройните си подвизи. Какво значение, че детето ги знаеше всичките? То никога не се уморяваше да ги слуша отново и отново. Прославеният мъж преглътна и започна разказа си.

Когато стигна до третата случка, Лия се приближи, за да предложи на Сияйната стрела две парчета агуяпи, царевични питки, пълнени с ядки и сушени плодове. Усмихна се, докато ги подаваше на малкото дете, знаейки, че ще му харесат. Не предложи на Шали, тъй като приближаваше вечеря и тя със сигурност щеше да откаже. Принцесата не издаде с нищо напрежението помежду им, с което искаше да накара Лия да се опомни.

Сияйната стрела се засмя и благодари учтиво на робинята, защото

децата на Оглала от раждането си бяха приучавани на уважение и търпение. Действително той беше умен, но как можеше едно малко дете да долови непочтените намерения, подмазването и злата умисъл? Тъй като не искаше да се проявява като дребнава пред свекър си и строга пред сина си, Шали замълча и запази спокойствие. Лия моментално схвана, че малката ѝ игра се провали, защото младата жена не се хвана на въдицата.

Щом Сияйната стрела натъпка първото царевично парче в устата си, Шали се засмя меко и го сгълча:

– Наблизо няма някоя миеша мечка, която да ти открадне агуяпито, лакомото ми дете. Яж бавно, иначе гърлото ти ще откаже погълнатите хапки. Може би с второто парче дядо ти ще ти покаже как да се храниш правилно – весело го заплаши тя.

Детският смях на Сияйната, стрела изпълни тихата шатра.

– Ша – весело прие забележката ѝ, като мушна ръка в нейната и се усмихна в очите ѝ. Много бавно то захапа второто парче, заслушано в гласа на дядо си. Но всеки път, когато вождът дълбоко си поемаше дъх, преди да продължи разказа си, възбуденото дете го засипваше с въпроси, на които вече знаеше отговорите.

Два дни по-късно Лия направи още един дързък опит да ядоса Шали. Безшумно се приближи към нея и остави товара си от дърва и нечисти дрехи от едната страна на нищо неподозиращата индианска принцеса, като по този начин ѝ запречи пътя, после застана до Бягация вълк, все едно че просто изчакваше да го заговори.

Шали свърши разговора със свекъра си и се обърна да си тръгне, но безпомощно падна върху наръча дърва. Инстинктивно извика, когато тупна на каменистата земя, изцапа роклята си и издра ръцете си. Сивия орел, който беше наблизо, се спусна да помогне на жена си и да провери дали не се е ударила лошо. Лия използва момента, за да се свлече на колене и да засипе съперницата си с лицемерни извинения.

– Толкова съжалявам, Шали. Удари ли се много? – побърза да запита много загрижено.

Сивия орел помогна на Шали да се изправи. Тя погледна разкъсаната и изцапана рокля, а после кървящите си ръце. Очи, студени като замръзнали зелени езера, се втреничиха в Лия.

– Вероятно Бягация вълк би трябвало да те прати при жените да те обучат, Лия. Такова лекомислие е опасно и не бива да се допуска. Ако не бях аз, а някой възрастен човек, можеше да се нарами тежко – предупреди тя бялото момиче, като и двете знаеха какви ругатни и удари

чакаха робинята в немилостивата компания на жените.

– Но това беше съвсем случайно, Шали! Никога не бих наранила някого тук. Бързах и не съобразих както трябва – излъга Лия, ронейки крокодилски сълзи, като че беше несправедливо и злобно оклеветена.

– Грешки правят глупците и враговете, Лия, а не белите пленници. Няма разумно извинение за подобно лекомислие. Гледай да не се случва повече.

Нов поток навреме пуснати сълзи обля бузите на бялото момиче.

– Не бях ли покорна и не се ли отнасях с уважение към вас? Не работих усърдно и не изпълнявах ли всичко, което ми беше поръчано? Навредила ли съм на някого досега? Несправедливо е да се отнасяш към мен тъй жестоко. Не съм мислила, че си такава – мърмореше тя, без да знае, че храбрият воин прекрасно разбира английски. Тя предполагаше, че Шали го е научила само донякъде, но не достатъчно, за да му е ясна всяка дума.

Острият ум на Сивия орел схвана особения подтекст в разговора на двете жени. Зад думите им хвърчаха искрите на враждебност, която досега не беше забелязвал. Случилото се, се дължеше на една глупава грешка, но защо неговата нежна и винаги справедлива любима реагираше тъй остро и явно не прощаваше на уплашената и каеща се пленница? Това не подобаваше на Шали. Нещо у бялото момиче тревожеше духа ѝ. Проблясъците на гняв и непоносимост в очите на любимата му не лъжеха. Тя никога не се беше показвала отмъстителна или нетърпелива, дори и когато беше права. Но сега пред него стоеше една нова, непозната Шали, чийто буреносен поглед пронизваше робинята, която плачеше и се извиняваше. Сивия орел беше слисан и объркан от това ново настроение на жена си. Тя винаги е била извънредно добра и търпелива към белите пленници. Какво се бе променило?

Той нежно я дръпна за ръката и предложи да се погрижи за ръцете ѝ. Погледът ѝ се смекчи веднага, щом го погледна. Усмихна се и кимна. Сивия орел обърна очи към Лия, но не успя да проникне зад маската ѝ. Тя му се усмихна унило и благоразумно наведе глава. Шали си беше тръгнала и не видя това.

На Лия ѝ идеше да се размее победоносно или да запее от радост. Беше успяла! Насили се обаче да запази смирения си и тъжен вид на несправедливо обидена. Затътри се да изпълни заповедите на господаря си, доволна, че е посяла смут в душата на неустрашимия воин.

Сивия орел нежно изми кръвта и калта от ръцете на Шали, като през цялото време мълчеше и беше нащрек. Донесе от ъгъла на шатрата

кожена торбичка и извади лечебния мехлем. Внимателно намаза драскотините, за да спре кървенето и да успокои болката. След като върна торбичката на мястото ѝ, се приближи и седна до жена си.

– Шали? – започна той сериозно и загрижено. – Имаш ли някакви неприятности с онова бяло момиче?

Шали вдигна поглед към красивото му лице.

– Неприятности ли? – повтори тя, печелейки време, за да измисли някакво логично обяснение.

Никога не бе успявала да скрие каквото и да било от изострените сетива на Сивия орел.

– Каж ми каква война водите с онази недостойна пленница? – запита той меко, като внимателно я наблюдаваше.

Шали се колебаеше. Дали няма да му се стори глупава и злобна, ако му разкаже за грижите си? Беше подценила Лия – бялата жена хитро изигра малката си роля така, че да изглежда невинна и безобидна. Дали да не изрече на глас недоказаните си подозрения и страхове?

– В Лия има нещо, което ме безпокои, съпруже. Не мога да обясня защо, но не ѝ вярвам. Страхувам се, че е хитра като лисица, но не мога да разгадая играта ѝ – отговори тя честно, спестявайки съмненията си и думите на Лия. Все пак не беше сигурна.

– Не ти се е подчинила ли? – Когато Шали поклати глава, той зададе друг въпрос: – Нещо друго ли се е случило? – Шали отново поклати глава. – Да не би да не слуша баща ми и да проявява неуважение? – Шали беше принудена отново да поклати глава. – Тогава не разбирам, Тревисти очи – завърши той с растящо недоумение.

– Не мога да го обясня, Сив орел, но така го чувствам. Не бива да ѝ се вярва. Ти си воин и ловец, не ти ли се е случвало да имаш необясними и странни съмнения, който като че ли те предупреждават за бъдещи неприятности?

– Така е, Тревисти очи – съгласи се той. – Но баща ми има нужда от Лия, за да се грижи за него. Как мога да я накажа за това, че се съмняваш в нея? Как мога да я отпратя, след като не е направила нищо лошо? – разсъждаваше той.

Шали вдигна ранените си длани и запита:

– А това не е ли лошо, съпруже мой?

– Искаш ли да я накажа за случилото се? – рече объркан той. – Тя получи добър урок, сигурно вече ще бъде по-внимателна.

Шали реши да не оспорва логичното му заключение.

– Прав си, съпруже. Сигурно аз съм глупава. Вероятно духът ми

изгаря от желание да се върнем към дейния живот. Зимата беше дълга. Сигурно просто съм напрегната и уморена – засмя се тя, за да извини държането си и се опита да промени темата.

– Може би трябва да отнема малко от неспокойния ти дух и излишък от енергия – пошегува се той, а тъмните му очи горяха като живи въглени.

– След като се нахраним и Уи заспи, ще ти припомня щедрото ти обещание, любов моя – игриво отвърна тя и погали раменете и ръцете му. – Знаеш ли наистина колко много те обичам и се нуждая от теб? – шепнеше тя страстно, чувствайки странната нужда да му го повтара.

– Ако не ми го беше казала с думи, щях да го прочета по очите ти, малка моя. Ще отида да доведе сина ни, за да вечеряме рано. Тялото ми жадува за теб повече, отколкото за уазна. – Той взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна звучно.

Щом устните му захапаха месестата част на ухото ѝ, ръката ѝ се плъзна към слабините му.

– Прав си, любими, колко си напрегнат от нетърпение и глад – прошепна Шали, а той простена от желание.

– Омръзвала ли съм ти някога, Сив орел? Изпитвал ли си желание да кажеш тези думи на друга жена, която да задоволи големите ти нужди, любов моя? – внезапно запита тя.

Смаян, младият вожд се облегна назад и се вгледа в ясните ѝ очи. Умолителният ѝ поглед го удиви още повече.

– Говориш ми откровено и загрижено, което ме тревожи, Шали. Нямам нужда от друга жена. Ти си въздухът, който дишам и храна за тялото ми. Как бих могъл някога да се уморя от това, че те притежавам? Ти си моята любов, моя живот, моето сърце – дрезгаво потвърди той.

Шали се усмихна, а в очите ѝ се появиха сълзи.

– Жената има нужда да чува тези неща. Понякога действията не са достатъчни. Жените се глупави и слаби същества – поклати глава тя, засмя се и го целуна.

Той закачливо я залюля в ръцете си.

– Чуй ме добре, жено – нямам нужда от друга жена, която да се грижи за мен по какъвто и да е начин. Как може мъжът да се умори от съпругата си, която е свежа и вълнуваща всеки път, когато я притежава? Откъде тялото ми ще събере сила, за да задоволи и друга жена, след като съм бил с теб? Ти не оставяш място и сили за копнежи по друга. С теб не е ли същото? – пошегува се той, теглейки плитката ѝ.

– За мен винаги ще бъде така. Никога друг мъж няма да завладее

сърцето и живота ми като теб. Все пак обичайно за индианеца е да има повече от една съпруга или наложница – напомни му тя.

– Само ако жената не може да задоволява нуждите му. Но с нас не е така. Ти си единствената, която ми е необходима и която желая. Щом Уи заспи, ще ти го докажа, невернице – засмя се той и необикновеното му лице се озари от страст.

Шали се хвърли в прегръдките му и здраво го притисна. Наистина беше глупава, Лия не представляваше заплаха за голямата им любов. Сърцата им бяха свързани здраво и сигурно като частите на стрелата. Тя въздъхна доволна и се притисна към топлото му приканващо тяло. Нетразимото му излъчване прониква в сетивата ѝ. Пламъци от желание пронизаха утробата ѝ. Гърдите ѝ се напрегнаха и втвърдиха. Разтвори устни и ги повдигна към неговите.

Леко и примамващо прокара език по твърдата му гърд, топлият ѝ учестен дъх го зовеше. Тръпки на копнеж я разтърсваха, докато търсеше устните му, за да я наситят. След няколко дълги целувки Сивия орел нежно раздели ръцете ѝ около кръста си.

– Веднага се връщам – хрипливо каза той, а после бързо излезе от вигвама.

Както обеща, след минути беше пак при нея. Вдигна жадуващото ѝ тяло и го отнесе върху постелята. Нетърпеливо започна да я съблича.

– А синът ни и готвенето? – запита тя, борейки се с желанието си.

– Сияйната стрела ще вечеря с баща ми – весело обяви той, смъквайки и своите дрехи.

– И ти помоли вожда за това?

– Баща ми е схватлив, разбра без думи. Добър е и ни разбира – весело отвърна Сивия орел и легна до нея.

След малко любовта ги оплете в копринените си нишки. Устните му я възпламениха от глава до пети, тя отговори обезумяло на умелите му движения. Отново и отново той потъваше в тялото ѝ, устните ѝ го приканваха жадно. По едно време младият вожд спря за малко, отдръпна се, за да могат устните му да поемат гърдите ѝ. После отново проникна в нея по-дълбоко и настойчиво.

Стигнаха до върха, тялото ѝ се разтресе от леки тръпки, които предизвикаха експлозията му. Потънали в екстаза си, двамата бяха изведенъж сепнати от гласа на Лия, която викаше отвън. Стреснат от изненада и от ненавременното прекъсване, Сивия орел се стегна и спря движението си.

– Ша? – почти извика той ядосан.

– Бягачия вълк излезе, а Сияйната стрела е болен. Не знам какво да правя – обясни Лия на английски.

След като вълшебният момент беше развален от без съмнение измислената тревога, Шали също се вкамени от раздразнение. Сивия орел погледна надолу към нея и сви рамене безпомощно.

– Доведи сина ни, докато аз се обличам – предложи Шали, за да прикрие гнева си. – Ако е болен, аз трябва да се погрижа за него – добави тя, а той усети явното ѝ недоверие.

Сивия орел кимна и стана да се облече. Дръпна завесата на входа и се изправи срещу бялото момиче, което стоеше с печално сведени ресници и смирен израз.

– Съжалявам, че те безпокоя, Сив орел, но синът ти плаче от болки в стомаха. Нямам лекарство да му дам. Не е разрешено да се влиза в шатрата, където са се събрали вождовете и не мога да извикам Бягачия вълк – вбеси го тя със здравата си логика.

Без да ѝ обръща внимание, Сивия орел се спусна към вигвама на баща си. Намери сина си да се превива на постелята от болки в стомаха. Успокои го и го понесе към Шали. Отново не промълви ни дума на Лия, подминавайки я с лекия си скъпоценен товар.

Бялото момиче се върна в шатрата на Бягачия вълк и затанцува радостно. Старият вожд, без да иска, беше помогнал на плана ѝ, позволявайки на детето да се натъпче с плодови сладки! После точно навреме бе отишъл на събирането. Лия се беше приближила до вигвама на Сивия орел, откъдето долитаха страстни стенания и хитро бе изчакала, за да прекъсне най-сладкия миг за двойката. Но те бяха толкова увлечени в страстта си, че дори не чува вика ѝ в момента, когато изпитваха върховно удоволствие! Не успя да си достави тази зловна радост, но поне им развали спокойствието след това.

Лия спря да танцува и се отпусна върху постелята си, която се намираше срещу тази на стария вожд. Копнежът по Сивия вълк я завладя и тя съвсем забрави за щастието си. Огромно желание към този най-прекрасен мъж обзе тялото ѝ. Предаде се на похотливите видения и измъченото ѝ от принудително целомъдрие същество затрептя от възбуда. Гърдите ѝ се втвърдиха, а устните търсеха уста, която да ги измъчи и да им достави наслада.

Постепенно в шатрата падна нощта, докато Лия се гърчеше възбудена върху постелята и се молеше сънят да успокои яростния копнеж на похотливото ѝ тяло. Когато посегна да изтрие капчиците пот, избили на горната ѝ устна, ръката ѝ усети набъбналите ѝ гърди. Тя рязко пое дъх и

от разтворените ѝ устни се изтръгна слаб стон. Как копнееше Сивия орел да погали тялото ѝ и да я обладее, за да я освободи от мъчителната жажда. Потънала в своя свят на опияняващо желание, тя не чу тихото завръщане на Бягация вълк.

Приглушените стонове откъм постелята на бялото момиче издаваха, че то изгаря в пламъците на незадоволена страст. Лия си беше създавала невярна представа за мъжките възможности на Бягация вълк. Той не беше изгубил силата си и все още можеше да изпитва желания. Внезапно кръвта му кипна в яростен порив да обладее младата пленница, която беше изцяло във властта му. Обхвана го огромна страст, тялото му се събуди. Изненадан от внезапната проява на нов живот, той погледна мъжеството си, после му се усмихна и любовно го погали. След две години досадна импотентност той беше замаян от опияняващата реалност, която пулсираше в ръката му. Сега оставаше само да докаже своята така неочаквано завърнала се сексуална мощ.

Отиде при Лия и легна до нея. Изплашена от внезапната му поява и от голотата му, тя се опита да се извърне.

– Хиа! – заповяда ѝ той да го слуша. Властният му тон и решителността в погледа му я предупредиха да се съгласи на всичко, което той желаше. Тя плака и се моли, защото знаеше, че плановете ѝ ще се объркат, ако старият мъж я обладее. Бягация вълк се засмя и свали роклята и панталона ѝ.

Очите му блеснаха от яростно желание, когато разголи едрите ѝ гърди. Легна върху нея и започна жадно и грубо да ги смуче. Набръчканите му ръце се плъзнаха по тялото ѝ, изучавайки колко е възбудено. Разтвори бедрата ѝ и пхна пръст във влажната ѝ цепка, за да провери дали е готова. Усмихна се под мустак, изтегли пръста си, целият мокър. Лия още се молеше да я пусне. Не желаейки да се отклонява или разсейва, Бягация вълк покри устата ѝ и каза „Иясни“, което означаваше да мълчи.

Ужасена от силата на тялото му и от господарската му властност, тя замлъкна и се предаде. Несигурността и страхът ѝ бяха много силни, за да се осмели да му се противопостави. Сподави вика си, когато той проникна в зажаднялото ѝ за любов тяло. Поради дългото въздържание усещането ѝ подежда като шок. Вождът веднага спря и доволно се усмихна, помислил, че тя е девствена. После се задвижи усърдно, в ритъма на желанието си. Мъжеството му беше голямо и твърдо за възрастта и ръста му. Лесно и изкусно той влезе в тялото ѝ, все едно че се промъкваше в лагера на врага.

Обилната ѝ влага улесняваше яростните му удари. Бедрата му се движеха напред-назад, докато горещата му течност избухна в тялото ѝ. Всеки негов спазъм омайваше Лия. Стегнатата ѝ тясна утроба сякаш го всмукваше, което го докара до безумие. Той се олюля от успешно свършената задача и започна болезнено да хапе щръкналите зърна на гърдите ѝ.

Лия пак не извика. Странно, но след първоначалното грубо обладаване плътта ѝ жадно приемаше дивашките му набези. Докато той стенеше от удоволствие и възбуда, необикновена радост се разли по жилите ѝ. Ето, тя владееше този влиятелен мъж. Той беше като малко дете, а тя – апетитна примамка. Отново и отново Бягацият вълк вкушваше насладата, изпълвайки Лия със странни усещания. Тя установи, че силният вожд е опиянен от радостта, което му даваше тялото ѝ. Като изгладняло животно той лакомо я поглъщаше, задоволявайки глада си. Болката се преля в приятна възбуда. Всеки път, когато проникваше в нея, сякаш галеше изопнатите ѝ нерви, които молеха за още ласки. Най-необикновеното от всичко беше, че щом тласъците му се превърнаха в бесни удари, а зъбите му израниха до кръв гърдите ѝ, я обзе диво ликуване. Колкото по-груб ставаше той, толкова по-голяма наслада изпитваше Лия! Скоро борбата я опияни, болката от удоволствието се превърна в необходимост и тя копнеше за нея все повече и повече.

Всъщност Бягацият вълк не беше мъж, склонен към дивашки съвкупления, но тъй като дълго време не бе имал жена, беше като омагьосан и не осъзнаваше, че бялото момиче под него го ръководи според желанията си. Тялото ѝ се извиваше и го пресрещаше, приканвайки пулсиращото му мъжество да прониква все по-силно и по-дълбоко в утробата ѝ. Той почти обезумя от удоволствие, когато тя сграбчи посивялата му глава и започна да движи устата му от едната си гърда към другата, за да получат и двете по равно от насладата. Беше докрай замаян и възпламенен, докато тя се гърчеше под него, обхваната от все по-болезнени желания. Щом течността му експлодира в напрегнатото ѝ, преливащо от похот тяло, той смука и хапа зърната ѝ, докато ги разрани. Но Лия не се съпротивляваше, а го предизвикваше към нови буйства, за да го покори.

Докато лежаха изтощени върху постелята, Лия се наслаждаваше на тайнственото и окриляващо усещане. Щом Бягацият вълк можеше да събуди такова безумно удоволствие, тя си представи какво би могъл да стори с тялото ѝ неговият мъжествен и прекрасен син! Каквото и да ѝ струва, тя ще се добере до Сивия орел и ще го омае. Вождът спеше тихо. Лия се изправи на лакът, за да го разгледа отблизо. Не беше толкова

стар, колкото си мислеше. Всъщност Бягация вълк не бе изгубил своята сурова красота и физическа привлекателност. Не беше забелязвала досега, но той беше много хубав в лице и в тяло.

Погледът ѝ изследва всяка линия на все още яката му снага. Когато се спря на мъжеството му, тя установи внушителните му размери дори сега, когато възбудата бе преминала. Очите ѝ блеснаха, сякаш искаше да го събуди за нов живот. Зашеметено до лудост от тези прекрасни нови изживявания, бялата пленница най-накрая се отпусна в продължителен сън.

На следващият ден Лия и Шали внимателно се отбягваха, сякаш всяка от тях се боеше, че другата би могла да отгатне бушуващите ѝ чувства. През нощта Лия и Бягация вълк повториха животинското си съвкупление. Измина още един ден, в който Шали и Лия внимаваха да не се срещнат.

Лия забелязваше нещо ново и смайващо – вождът непрекъснато я дебнеше и се мъкнеше подире ѝ като разгонен sameц след женската си. Явно похотливият стар пес не можеше да дочака вечерта! Значи тя, презряната бяла робиня, притежаваше силна магия между краката си. Това я накара да се разтрепери пяла от злорадство. Още малко усилие и време и щеше да го подчини напълно. Щеше да го оплете здраво в мрежите си и скоро той щеше да стане неин роб! Тогава тя можеше да прави каквото си поиска. Щеше да го държи здраво. Веднъж пристрастен към нея, старецът щеше да ѝ се подчинява и да изпълнява всеки неин каприз. В противен случай рискуваше да намери незаинтересувано тяло под себе си! Тя щеше да се превърне в силен наркотик за него, на който той нямаше да може да устои. А щом ѝ станеше роб в страстта, щеше да го принуди да купи някой бял пленник, който да поеме слугинските ѝ задължения, така че да ѝ остава повече време и енергия да се грижи за него. Усмихна се.

Шатрата вече бе затворена здраво, Бягация вълк седеше до нея, докато тя довършваше работата си. Никога досега жена – бяла или индианка, не беше му допадала толкова и не бе разпалвала така необуздано похотта му. Едва се съдържаше да не я грабне и обладае отново. Дланите го засърбяха, изпоти се от напрежение. Облиза устни, усещайки мъжеството си да напират бунтовно под дрехите. Беше тъй хипнотизиран от държането ѝ, че не съзнаваше в каква срамна зависимост е попаднал.

Лия съблазнително и присмехулно развърза дрехата от еленова

кожа и разголи гърдите си пред блесналия му поглед. След като прецени, че той достатъчно си е поиграл с тях и ги е измъчил, тя развърза панталона му и го остави да се свлече на земята. Сграбчи горещия му член и се наслади на твърдостта му. Не след дълго порочното съвкупление се развихри за трета поредна нощ. Лия се чудеше защо Бягация вълк бе чакал толкова дълго и не я бе взел досега – та тя беше негова робиня от лятото. Но копнежът ѝ по Сивия орел вече я караше да се чувства неудовлетворена. При второто сливане на телата им тя затвори очи и си представи, че е легнала със сина му. Показа се невероятно пламенна и накара Бягация вълк да вярва, че има голяма власт над тялото ѝ.

Когато го гледаше как спи, тя се усмихна коварно, а умът ѝ се зае да обмисля как най-успешно да завладее сина му. Ако се наложеше, щеше да унищожи Шали, за да премахне всяка пречка от пътя си. Сега, когато бе открила сексуалната си сила и упражняваше уменията си всяка вечер, увереността ѝ нарастваше стремително. Време беше да приложи планове си в действие.

ГЛАВА ТРЕТА

Четири дни по-късно Бягация вълк внезапно разбра какво става с него. Но заслугата беше не на собствената му проникателност, а на интуицията на Бялата стрела. Отначало младият воин се съпротивляваше на онова, което инстинктите му бяха открили. След като не можеше повече да си затваря очите, че нещо лошо се носи във въздуха, той реши да провери подозренията си, без да привлича ничие внимание.

Започна да наблюдава тайно Лия и забеляза нарасналата ѝ самоувереност, която граничеше с арогантност. Улови с какъв похотлив поглед Бягация вълк следи почти всяко движение на бялата пленница. Макар и мъж с опит в леглото, той се смути и бе поразен очебийната възбуда на застаряващия вожд. Бялата стрела ясно прочете примамващите погледа, които дръзкото бяло момиче отправяше на вожда. Но обезпокояващото бе, че той тутакси отговаряше на чувствените ѝ призми и непрекъснато се опиташе да остане в шатрата си близо до нея. Бялата стрела разбра, че подозренията му не са напразни. Но за да бъде съвсем сигурен, че няма грешка, Бялата стрела се осмели да обиколи нощем шатрата на Бягация вълк. От звуците и думите, които стигнаха до ушите му, му призля. Все пак не бе сбъркал...

Значи е направил сериозна грешка през лятото, когато даде това порочно момиче за робиня на вожда! Сега тя използваше някаква силна магия на тялото си, за да прави на глупак техния велик водач! Сивия орел в момента гостуваше на чейените. За миг на Бялата стрела му се прииска да беше отишъл с приятеля си. Какво щеше да си помисли Сивия орел, когато открие това отвратително положение? Можеше ли той, неговият най-добър приятел, да му предаде подобна неприятна новина? Трябваше ли?

Най-тъжното от всичко беше, че вождът не осъзнаваше какво става. В мига, когато му хрумна тази мисъл, Бялата стрела разбра какво е необходимо да стори. Но сега, докато седяха на брега на реката и се приличаха на следобедното слънце, докато другите си почиваха, Бялата стрела не знаеше как да започне. Възмутителната тема беше лична и деликатна, трябваше да подходи много внимателно.

Обърна се и забеляза как Бягация вълк крачи неспокойно напред-назад. Всеки път, щом спреше, вождът хвърляше поглед към лагера. Бялата стрела разбра какво му се иска – да бъде в постелята с Лия!

Толкова ли беше пленен от огнената ѝ кръв, че не проумяваше какво става с него? Колебанието и объркването на Бялата стрела отстъпиха пред възмущението.

И преди да обмисли думите се, той се чу да казва:

– Толкова ли е голяма страстта ти към Лия, че не можеш да потърпиш дори колкото един облак да мине над лицето на Уи? Толкова ли си побеснял от желание, че трябва да се унижаваш и да душиш след нея като разгонено животно? Откога благородният вожд на сиуксите предпочита да язди между краката на бяла мръсница вместо на бойния си кон? Толкова ли е силна магията ѝ, че даже Бягация вълк се огъва пред нея и моли да влезе в порочната ѝ пещера? Мислиш ли, че другите воини няма скоро да зароптаят, че вождът им се крие в шатрата си, когато те се нуждаят от него в съвета или на лов? Лицето ми се облива от срам, че си прибрал такова зло във вигвама си.

Мина известно време, преди хапливите думи на Бялата стрела да проникнат в съзнанието на вожда. Когато това най-после стана, той беше потресен от своята безотговорност и слабост.

– Защо говориш по този начин на своя вожд, Бяла стрела? – започна, не успявайки да намери най-подходящите думи.

– Защото си мой вожд и баща на най-добрия ми приятел. Защото те обичам и уважавам. Другите не са забелязали магията, с която ти е взела ума, но скоро всички ще разберат. Не погубвай своята чест и честта на сина си, ставайки жертва на подобна слабост. Великият дух ми отвори очите за опасността и аз те предупредих. Ти си вожд, а тя е презряна бяла робиня, Бягация вълк. Тя те вика и ти се подчиняваш. Не бива да е така. Казах ти всичко, което ми нареди Великият дух. Никога повече тези думи няма да излязат от устата ми.

– Срамувам се, Бяла стрела – рече вождът и наведе глава. – Не съм достоен да бъда вожд на Оглала, защото допуснах да стана роб на една пленница.

Бялата стрела изгледа внезапно състарения и грохнал мъж, който беше свил глава между приведените си рамене. Помъчи се да посмекчи остротата на укорите си.

– Знае се, че един възрастен мъж може да стане жертва на страстите си, когато се стреми да докаже своята мъжественост. Треската трябва да ти е минала сега, когато се убеди в силата си. Нима не можеш вече да се противопоставиш на магията? Още веднъж ти казвам – Бягация вълк е вожд, а Лия е робиня. Не е ли така?

Проумявайки значението на думите му, Бягация вълк се усмихна и

кимна.

– Великият дух е отворил очите ти, Бяла стрела, а сега ти отвори моите. Треската премина – съгласи се той.

Двамата мъже поговориха още известно време. Бяха сигурни, че никой друг не знае за тази няколкодневна лудост, дори не подозираха, че Шали бе разбрала. Никой от тях нямаше вече да зачеква тази мъчителна тема. Взеха решение – след няколко седмици щяха да отпратят Лия. Двамата силни воители стиснаха ръцете си и се усмихнаха.

– Ти си истински приятел, Бяла стрела. Никога няма да забравя достойната ти постъпка, която трябва да остане тайна. Ти спаси живота и честта на своя вожд.

– Приемам благодарността ти, Бягащ вълк, тъй като зная, че и ти би направил същото за мен. Ще намерим начин да убедим другите, че робинята е негодна и опасна. Никой няма да се учуди, че я продаваме.

Когато Бягащия вълк се върна в шатрата си, Лия бе поразена от ступорината му и от начина, по който отблъсна ласките ѝ. Наричаше я с имена, които тя не разбираше, но обидният му тон беше влудяващо ясен. Когато приканвашо погали слабините му, той я удари по ръката. Погледът му се изпълни с омраза и гняв, замахна към лицето ѝ и я блъсна силно на земята.

Лия разбра – беше решил да се отдръпне от нея. Нещо или някой беше унищожил очарованието ѝ в неговите очи! Бягащия вълк ѝ показваше, че може напълно да се владее. Омразата и отвращението, изкривили лицето му, говореха, че той ще гледа да я отпрати час по-скоро. В нещо бе сбъркала, беше се провалила и вождът нямаше да ѝ даде друга възможност. Веднага ли щеше да се отърве от нея? О, само да ѝ паднеше онзи, който съсипа плановете ѝ, скъпо щеше да си плати...

В това време Шали си легна сама, но противоречивите ѝ чувства не ѝ даваха покой и не ѝ позволяваха да заспи. Въпреки, че в продължение на много дни се държеше настрана от Лия, тя забеляза промените в другата жена: самодейността и смайващата ѝ наглост. Преди две вечери тя разбра каква бе причината – След като Сияйната стрела заспа дълбоко, тя отиде да посети Бягащия вълк, както беше свикнала да прави на всеки два дни. Преди да извика да я приемат, гласът и думите на Лия стигнаха до ушите ѝ. Шали не можеше да повярва на онова, което чуваше. Почувства се доволна, че толкова малко хора разбират английски. Хрумна ѝ да влезе в шатрата непоканена и да разобличи на място безсрамното момиче. Спря я мисълта за унижението, което щеше да изпита Бягащия вълк. Вече два дни се чудеше как да се справи с това

унизително положение. Сивия орел ще се разлюти – щеше да убие Лия със собствените си ръце!

Какво щеше да му каже, щом се върне след две луни? Никога не е успявала да скрие каквото и да било от него. Шали не можеше да убеди Бягация вълк със своите доказателства. След като Лия е разбрала, че никога няма да се добере до Сивия орел, явно се е ориентирала към вожд. Нямаше нужда да се чуди защо. Знаеше много добре.

По-късно същата вечер Бягация вълк дойде да посети Сияйната стрела и Шали. Практически се самопокани да вечеря с тях, а после остана до късно. Когато Шали видя вожд на Оглала седнал до внука си, изведнъж изпита щастие. Бягацият вълк беше разбрал истинското положение на нещата и беше намерил сили да отблъсне Лия. В държанието му отново личеше предишната гордост и сила. Шали веднага реши, че Лия е загубила борбата си и скоро ще си отиде. Бягацият вълк никога вече нямаше да се поддаде на подобна непростимата слабост. Дръзкият му екстаз беше свършил...

Тази нощ и Шали, и Бягацият вълк спаха спокойно. Но не и Лия. Тя обмисляше как да отмъсти на Бялата стрела. Погледът му, изпълнен с яростна омраза, ѝ беше показал кой е виновен за отдръпването на вожд. И кой беше новият ѝ враг...

Когато Сивият орел се върна, посрещнаха го веселият му баща и любещата му жена. Бягацият вълк беше поканен да отиде при тях на вечеря, за да обсъдят пътуването на Сивия орел до лагера на чейените.

Вечерта беше дълга, но приятна. Когато най-после Бягацият вълк им пожела лека нощ и си тръгна, Шали падна в обятията на съпруга си и покри лицето му с целувки.

– Липсваше ми страшно, любов моя. Без теб постелята е студена и празна.

– Така и трябва да бъде, Зелени очи, тогава ще ме обичаш и желаяш още повече – каза той засмян и я притисна в обятията си. По-късно щеше да ѝ съобщи, че при първите лъчи на новото слънце се налага да язди до лагера на сиукските им братя – племето Сисетон. Но в този момент и той копнееше за нея, да я вземе и вкуси от любовта ѝ.

Нуждата, която изпитваха един от друг, ги надви, те се съединиха бързо и страстно, за да изгасят жаждата си, да изпият до дъно чашата на любовта си. Когато Шали се отпусна в прегръдките му, тя прошепна тихо:

– Чувствам, че не ми казваш всичко, любими...

– Няма тайни за теб, нали, Зелени очи? Дали да не те нарека Орлово

око?

Двамата се засмяха.

– Винаги си толкова мил, любов моя. И все пак, какви новини забрави да ми съобщиш?

Това беше голямата ѝ грижа.

Той въздъхна тежко, подпря се на лакът и се взря в прозрачните ѝ зелени очи.

– Щом Уи покаже новото си лице, трябва да отида до лагера на Сисетон и да им разкажа някои неща – неохотно ѝ съобщи той.

Разочарование изпълни очите ѝ и те помръкнаха.

– Но ти току-що се връщаш – веднага възрази тя срещу бързото му заминаване, което означаваше още една раздяла.

– Аз съм водач на племето, Шали. Мое задължение е да предам думите, които се изрекоха в лагера на шейените. Няма да ме виждаш само три луни. Щом се върна, ще развалим лагера и отново ще слезем в равнината. Един ден ще си жена на вожда. Трябва да свикнеш, че ще се разкъсам между теб и задълженията си към моя народ – нежно я укори той.

Тя не обърна внимание на шеговитите му думи и отговори сериозно.

– Зная, Сив орел. Но често тази раздяла е трудна и ме плаши. Бих искала да си до мен ден и нощ – завинаги. Но и това няма да ми е достатъчно – добави тя. После притегли главата му и съедини устните си с неговите.

Той погали с език нейния и отново възбуди сетивата ѝ.

– Трябва да се научиш на търпение, мъничката ми, сега си индианка. Скоро ще започне ловът на бизони и ще ме отдалечи от теб в продължение на много седмици. Да се порадваме на времето, докато сме заедно, независимо дали е дълго или кратко.

– Този път ще дойда с теб – обяви тя задъхана. – Когато вечер спиращ за почивка, ще лягам до теб.

– Ловът на бизони е опасен, Шати, работата е тежка и има много кръв. А и кой ще се грижи за сина ни и за баща ми? – нежно ѝ припомни той задълженията ѝ.

– Блестящата светлина ще бъде със сина ни, а Лия ще се грижи за нуждите на Бягация вълк. Искам да бъда с теб – раздразнено настоя тя.

– А ако тогава си бременна? – неочаквано и за себе си запита той. След като не можеше да върне думите, които я засегнаха, той я целуна, за да отнеме жилото им.

След опияняващата целувка, тя срещна унилия му поглед и нежно прошепна:

– Ако искаш още един син, Сив орел на сиуксите, трябва да поработиш за него. Посей семето си в мен и аз ще се помоля на Великия дух то да поклъне – окуражи го тя, без да се сърди на думите му.

И двамата копнееха за още едно дете, но не бяха успели да го заченат, въпреки че след раждането на Сияйната стрела безброй пъти се бяха съединявали.

– Великият дух знае и вижда всичко, любов моя. Когато настъпи времето, той ще ни дари с още деца. Ще видиш – успокои го тя, знаейки, че ежедневно всеки от тях се моли за този дар.

– Ако не си бременна, ще можеш да дойдеш на лова за бизони заедно с мен – съгласи се той, за да притъпи тъгата и болката ѝ.

Тя се засмя и отбеляза:

– Може би тогава новият живот ще започне да расте у мен, тъй като ще сме на своя земя. Ще намерим кожа на някой бизон албинос, за да повием новия ни син, когато се роди.

– Лицето ти излъчва светлина като Уи. Когато той се роди, ще го наречем Слънчев облак, докато сам изгради образа и името си.

– Слънчев облак... – Устните ѝ повториха името. – Да, той ще бъде Слънчев облак. Ще свети ярко за нашия народ, а ще предизвиква дъжд над враговете ни – повтори тя с голяма радост.

– Слънчевите облаци разкриват мощта на Гърмящите птици. Бъдещият ни син ще извлече сила и умения от тях. Но първо трябва да заченем новото дете – предложи той закачливо и се наведе напред, за да я целуне.

Целувката му беше бавна и целенасочена, с нея той искаше прогони всички мисли от главата ѝ, освен желанието да слее тялото си с неговото. Плъзна пръсти от врата ѝ към слабините, а после бавно към гърдата ѝ. От движенията му стомахът ѝ се сви, а пулсът ѝ се ускори. Докосването му беше леко като перце и топло като слънчева светлина. Всяко местенце, което той докосваше, тутакси изтръпваше и пламваше. Колко дълбоко обичаше този мъж, който едно време ѝ беше яростен враг, а после открадна сърцето ѝ, който я даряваше с радости и удоволствия, каквито никой не би могъл да си представи. Грешно ли беше да си толкова щастлив?

Грешно може би не, но опасно. Като че ли някаква зла сила не можеше да понася съвършенството и екстаза. Тази сила като че ли винаги търсеше някакъв подъл начин, за да ги уязви и съкруши. Раздразнена от

тези страшни мисли в момент като този, тя ги отхвърли и се съсредоточи върху любимия си. С желание отвърщаше на огнените му целувки и му даваше същите удоволствия, каквито той на нея. Ръцете ѝ изследваха тялото му, сякаш искаха да разкрият тайната на всяко местенце. Как прекрасен го чувстваше – толкова твърд и гладък, толкова топъл и отзивчив.

Разсмя се, когато устните му описаха кръгове по гърдата ѝ и прие атаката върху беззащитното зърно. Изстена, докато той я дразнеше със зъби, а ръцете му се движеха по тялото ѝ. Отново я обхвана блажено напрежение и сладък екстаз. Стига да бе възможно, би останала обвита около него цели дни, месеци, години. Съществуваше ли друга любов, тъй силна като тяхната, страст – тъй огнена и покоряваща? Едва ли.

Тази вечер той беше в палаво, изкусително настроение. Всеки път, щом влезеше в нея, бавно се отдръпваше, а тя го молеше за още един тласък. Той се смееше щастлив. Неговата жена. Винаги щеше да му принадлежи. Но играта им скоро стана по-сериозна, огнената им страст се разпали, заплашвайки да възпламени душите и на двамата. Всеки сантиметър от тялото ѝ крещеше неистово да изпита насладата, която само Сивия орел можеше да ѝ даде.

Тялото му се разтресе силно, когато почувства нейното освобождение. Отхвърлил контрола, той я последва до върха, а после в спокойната долина. Не му се искаше да се отдръпне от тялото ѝ бързо и за да не я притисне с цялата си тежест, се опря на лакти от двете страни на главата ѝ. Вгледа се в очите ѝ. Каква любов и нежност се четяха в тях. Сърцето му туптеше в синхрон с нейното.

– Завинаги – промърмори тя.

– Завинаги – съгласи се щастливо той и леко я целуна. Поговориха още малко, преди да потънат в сладък сън, спохождан от прекрасни сънища.

Шали помахна на съпруга си и на цялата група воители, които рано на другата сутрин се отправиха към лагера на Сисетон, за да обсъдят предстоящите битки и лова на бизони. Щом се скриха от погледа ѝ, тя се върна в шатрата си, за да поспи още малко. Когато легна, вдъхна силния аромат на своя любим, който постелята все още пазеше. Притисна лице към неговото място и се унесе в сън.

След като Шали и Сияйната стрела най-сетне се събудиха, денят се изниза монотонно и без никакви събития. Момченцето беше почти цял

ден при дядо си. Когато нощта отново се спусна, на Шали ѝ се струваше, че са минали дни, а не часове.

Следващата сутрин беше топла и слънчева, април скоро щеше да покаже прекрасното си лице. Този съдбоносен ден започна като предишния, но се разви по съвсем друг начин. Шали реши да използва хубавото време и да изпере дрехите на реката, която течеше недалеч от последната шатра на зимния им лагер. Сияйната стрела тръгна с майка си.

Този ден Шали разпусна кестенявата си коса, която покри гърба ѝ, а лицето ѝ с цвят на слонова кост бе защитено само с една лента през челото. Вървяха бавно, като тя беше хванала Сияйната стрела с едната си ръка, а върху другата бе преметнала дрехите за пране. На брега спряха и се загледаха в силните водовъртежи на придошлата река. Тя почти преливаше от коритото си, набъбнала от топенето на снеговете в близките планини. Шали предупреди сина си да стои далеч от хлъзгавия бряг, тъй като силното течение като нищо можеше да го повлече. Дори умел плувец не би могъл да се пребори със стихията.

Тя коленичи и натопи дрехите. Тръпки я побиха при допира с ледената вода. Може би беше по-добре да занесе вода до вигвама и да я стопли. След няколко минути в мразовитата река ръцете ѝ щяха да се вкочанят. А и течението беше тъй силно, че имаше опасност да отнесе дрехите.

Червена лисица с бели петна на ушите дойде да пие вода на другия бряг и Шали я показа на сина си. Със смях я гледаха как тръсна глава, щом ледената вода облиза носа ѝ. Лисицата прикова вниманието им дълго, твърде дълго.

Два чифта очи наблюдаваха жената и детето край брега на реката.

– Наистина ли смяташ, че това е синът на Орела, Старнс? – нервно попита единият мъж.

– Виж му унапина. Сияйната стрела е, няма грешка – отвърна самодоволно другият.

Когато детето се извърна да каже нещо на майка си, сребърната стреличка, която висеше на шията му, отрази слънчевите лъчи и блесна, привличайки вниманието на първия мъж.

– Прав си, по дяволите! Смяташ ли, че ще можем да го грабнем, без да се вдигне много шум? – попита той загрижено.

– Половината воини заминаха, а останалите спят по това време. Можем да ги хванем и да изчезнем, преди някой да разбере какво се е случило.

– А жената? Конете не могат да мъкнат такъв товар.

– Изглежда е някоя бяла пленница. Но щом е била вече при индианците, не става за нищо. Ще трябва да я убием.

– Никога досега не съм убивал жена. Аз ще грабна детето, а ти се оправяй с нея.

– На мен ми е все едно. Ако беше сваятна, нямаше да е жива до ден днешен, че и да се смее весело. Ш-шт, тръгнаха насам. Бъди готов. Когато ти дам знак, грабваш момчето. Внимавай да не издаде нито звук.

Щом Шали и Сияйната стрела спряха на няколко стъпки от мястото, където се криеха двамата войници, ужасният план беше приведен в действие. Добре обучени и решителни, те се спуснаха бързо и Шали не успя нито да реагира, нито да извика за помощ. За да привлече вниманието им, Старнс изрече единствената сиукска дума, която знаеше „Хия“.

Шали и Сияйната стрела се обърнаха едновременно да видят кой им изкрещя „не“. Единият мъж сграбчи момчето в стоманена хватка и бързо му запуши устата. Шали в последния миг зърна опасността, но беше твърде късно, за да я избегне. Прикладът на пушката се стовари върху слепоочието ѝ. Пред очите ѝ се спусна тъмна пелена, тя залитна назад от силния удар и падна в страховитата река. Само след секунди тялото ѝ изчезна в буйните води.

Сияйната стрела се бореше с всички сили, за да се отскубне и да спаси майка си, ала не успя. Взираше се в мястото, където тя изчезна, но в реката вече не се виждаше нищо. Мъжете бързо му запушиха устата и го вързаха, а после го повлякоха към конете. Сложиха го пред по-едрия от двамата крадци, който беше облечен в тъмносини дрехи с жълти ширити. Сълзите на момчето се стичаха по бузите му и мокреха омразната превръзка, но то плачеше от мъка, а не от страх. Известно време мъжете яздеха бавно, а после се втурнаха в галоп на север към форт Хенри. Беше съвсем ясно какво щяха да искат от опозорения Сив орел срещу живота на сина му...

Още един чифт очи видя тази страшна и трагична битка, но тяхната собственичка не стори нищо. Зелените очи се преместиха от мястото, накъдето изчезнаха двамата ездачи към дърветата край брега на реката, премахвайки едната пречка за успеха ѝ. Лия се усмихна и хвърли дрехите на Шали в храстите, за да ги скрие, а после спокойно се върна в лагера. Внезапно се почувства страшно изморена и ѝ се прииска да си почине малко...

Бягащия вълк пръв откри липсата на Шали и на Сияйната стрела. Няколко пъти през деня тъй извървяваше краткото разстояние между

тяхната шатра и своята, за да ги навести, но всеки път откриваше, че още не са се върнали. Сумракът бързо приближаваше, а леденият вятър се усили, заплахата от една последна снежна вихрушка надвисна тежко в това непредсказуемо време, което не беше изненадващо нито за сезона, нито за местността. В съзнанието му се загнезди някакво неясно усещане за опасност.

Той обиколи всички вигвами, като се надяваше, че двамата са отишли някъде на гости, но не ги откри. Зимата не се даваше лесно, ветровете задухаха сякаш още по-силно, а тъмни облаци се носеха към лагера. Тежкото сиво небе беше затлачено от всички страни. Колкото повече минаваше времето, толкова безпокойството му растеше.

Бягачият вълк извика на помощ няколко воина, за да търсят близките му, те също не откриха никаква следа от тях. Търсачите се пръснаха наоколо – към близката гора и към реката, чиито брегове едва удържаха яростния поток на кипящата вода.

Изведнъж Наблюдателя на луната извика силно. Останалите се втурнаха към него. Тъмните му очи блестяха от тревога и ярост. Бягачия вълк с натежало от страх и мъка сърце, падна на колене, за да огледа следите, които му показваше Наблюдателя на луната. Високото дърво добави още ужасяващи улики към бързо формиращото се заключение: от близките храсти изкара дрехите от еленова кожа, които бяха хвърлени там, за да останат скрити. Той посочи следите от ботуши и това не остави повече място за съмнение.

Вървейки по следите, Наблюдателя на луната стигна до мястото, където са били скрити двата коня и показва посоката, в която бяха изчезнали враговете им. Говорещата скала откри една по-ясна следа близо до разпенената река. Имайки предвид колко безплодно е търсенето, той настръвено се напрегна да изследва основно всяка страна на речния бряг. Вниманието му привлякоха няколко замърсени и полегнали тревички, които той прибра за доказателство и забърза към Бягачия вълк, който разтревожено обсъждаше станалото с другите воина.

– Сините куртки са се осмелили да откраднат жената и сина на нашия велик воин и мой син! За това неппростимо деяние фортът им ще бъде унищожен. Трябва да се приготвим за път!

Потъмнелите му от омраза очи изследваха оловното небе над главите им.

– Не бива да чакаме Уи да ни води. Щом падне снегът, ще загубим следите. Наблюдателю на луната, вземи двама души със себе си. Ще тръгнем да отмъстим и да спасим семейството ми.

Говорещата скала въздъхна тежко, никак не му се искаше той да съобщи лошата новина на своя вожд и приятел. С ясен глас, чието напрежение не можеше да овладее, той заяви:

– Сините куртки не са отвлекли принцеса Шали.

Всички очи се обърнаха към решителния воин и показаха всеобщо объркване. Няколко цветни мъниста паднаха на твърдата земя, когато Говорещата скала показа предмета, който държеше зад гърба си – разкъсаната, изцапана с кръв лента за глава на принцеса Шали. Говорещата скала едва съдържаше разтреперания си глас, докато разказваше на изумената група:

– Следите водят към могъщата река, но не се връщат. От удара кръвта е потекла по превръзката и тя се е разкъсала. Има знаци, че принцесата е паднала във водата и бързо е била отнесена. Била е изненадана, тъй като не е имало борба.

Бягачия вълк веднага възрази:

– Може би е била ранена, а Сините куртки са я отнесли! Бръчки от страдание набраздиха челото на Говорещата скала.

– Не е тъй, Бягач вълк Тежестта на отпуснатото й тяло би се отразила в дълбочината на следите на Сините куртки върху лицето на Макакин, но това не е станало. Острият ми поглед преброди бреговете на мощната река, но няма никаква следа от нея. Течението е бързо и силно, водата е леденостудена. Наранена и безпомощна, Шали не е имала възможност да се спаси. Сигурно вече се носи към Великия дух. Трябва да отмъстим за нея и да върнем Сияйната стрела на народа му. – Той искаше да обърне мислите им от явно изгубената Шали към застрашения син на Сивия орел.

Не че се съмняваха в уменията и думите на Говорещата скала, но за да се уверят, воините се втурнаха да изследват следите с очите си. Вик от мъка разкъса въздуха, когато Бягачия вълк се съгласи със заключението на Говорещата скала. Все пак надеждата не се превръщаше тъй лесно в отчаяние.

– Мъж с двете пера, вземи със себе си няколко души и огледай бреговете на реката. Ако е жива, трябва бързо да я открием. Да тръгваме – нареди разгневеният вожд, обърна се и поведе останалите назад.

След по-малко от двацет минути Наблюдателя на луната се беше отправил към лагера Сисетон, за да отнесе лошите новини. Мъжът с двете пера и малката му групичка започнаха безплодно търсене по бреговете на реката, а по-късно Бягачия вълк и Говорещата скала тръгнаха с няколко храбреци, боядисали телата си като за война. Лия ги гледаше

как се отправят с конете си в различни посоки. Може би Сияйната стрела ще бъде спасен, но ако ли не, то тя с радост ще дари благородния Орел с друг син. Жестока усмивка изкриви устните ѝ, докато се радваше на мисълта, че Шали е загубена за могъщия и покоряващ воин. То скоро щеше да почувствува нужда от съпруга, за да уталожва терзанията си и да задоволява нуждите си. Какво по-добро от жена, която много прилича на изгубената му любов?...

Бяха изминали две слънца след тръгването на Сивия орел и още два дни, преди две групи индианци да се втурнат в зимния лагер на страховитите сиукси. Към тях се присъедини още една, която се бе завърнала с празни ръце предишния ден. Сякаш по някакъв мистичен знак воините безмълвно и тържествено се отправиха към Племенния съвет, а викът „Ку-уа, Оглала, Ойяте Омниций!“ раздра тишината.

С разтуптяно сърце, изтръпнал от непознат досега страх, Сивия орел седна на мястото си и кръстоса жилестите си крака. Толкова много чувства разкъсваха изстрадалата му душа, че не се осмеляваше да заговори. Съзнанието му беше замъглено и той не можеше да разсъждава ясно. Мислите му се връщаха към онзи мъчителен ден преди пет зими, когато Сините куртки нападناха селото му и откраднаха Шали, тогава Алиша Уилямс. Тогава той унижи войниците, разруши дървения им форт и си върна любимата. Но този път беше различно: единственият му син беше пленник на белите кучета, а съдбата на обичната му съпруга беше неизвестна. Нямаше нужда Сините куртки да го убиват или унищожават – загубата на единствения му син и на любимата му жена щяха да свършат този явно невъзможен за тях подвиг!

Умолителният поглед на Сивия орел се впери в Мъжа с двете пера. Видът му говореше по-силно и по-ясно, отколкото думите биха могли. Сивия орел преглътна няколко пъти, за да махне буцата, заседнала на гърлото му, преди да проговори. Останалите мълчаха.

– Микенске? – Бягация вълк тихо заговори на измъчения си син.

– Говори, татко, кажи ни как да върнем Сияйната стрела на народа му. – Сивия орел предпочиташе друг да говори, защото подозираше, че вълнението му ще замъгли яснотата на думите му.

Погледите им се срещнаха. Всеки усещаше болката на другия. Щом Бягация вълк заговори, Сивия орел забеляза умората и унието на баща си.

– Фортът е силен, сине, там има много Сини куртки. Едно нападение ще изисква много сила, хитрост и храброст. Твърде стар и слаб съм, за да поведе и този път хората си – бавно обяви той.

– Ти си поемал дъха на Великия дух само шейсет зими, татко. Тялото ти излъчва сила, сърцето ти – храброст, а си и хитър. Това не може да се каже за мен. Сетивата ми са притъпени от мъката и безпокойството. Дори моята смелост се огъва пред това ужасно дело – заяви Сивия орел, но неговите воители не повярваха на думите му. Нямаше по-смел, по-хитър и безстрашен мъж от Сивия орел. Нито един от тях не можеше да се мери с него. След като минеше потресът от станалото, той щеше да го разбере.

– Наблюдавахме форта на белите хора при пробуждането на Уи и после когато заспаха отново. Не видях никакъв начин да влезем и да опазим живота си. Дъските на оградите са тъй прилепнали една за друга, че нито поглед, нито стрела може да мине през тях. Високи са толкова много, че нито един воин няма да може да ги прескочи. Дори и нощем е невъзможно, тъй като хитрите Сини куртки имат остри копия, насочени надолу от върха на оградата. Много бледолики охраняват форта от всички страни. Имат много оръжия и припаси. Не мога да измисля никакъв план – завърши със съжаление Бягачия вълк.

Последва въпрос, който Сивия орел трябваше да зададе:

– Смяташ ли, че Сияйната стрела е жив?

– Макар че бяхме скрити, Сините куртки знаеха, че сме там. Сигурни бяха, че ще ги проследим до скривалището им. Докато Уи даде светлина, на три пъти ни показаха Сияйната стрела от малкия дървен вигвам на върха на изострените дъски, откъдето Сините куртки гледат наоколо. Твоят син е смел, това ти прави голяма чест. Нито веднъж не се разплака, нито пък извика за помощ. Стоеше стегнат и изправен до враговете си.

Сивия орел въздъхна с облекчение: значи е жив и здрав.

– Бледоликите не ти ли казаха някои думи? – запита той.

– Всеки път, когато показвах Сияйната стрела, те изговаряха твоего име: Сив орел. Викат те да идеш и да говорите. Едно е ясно – искат сина на Бягачия вълк, а не сина на Сивия орел.

– Мъж с двете пера – обърна се Сивият орел към другата страшна тема. – Разкажи за търсенето си. – Не можеше да произнесе името й, тъй като се страхуваше, че другите воители ще се разярят още повече.

Мъжът с двете пера шумно преглътна.

– Огледахме бреговете на реката от всяка страна в продължение на безброй стъпки. Не намерихме нищо.

– Нищо? – невярващо повтори Сивият орел. – Невъзможно!

– Не успяхме да открием принцеса Шали. Нямаше следи да е

излязла от водата – добави той. Но, за да даде все пак някаква надежда, рече: – Може би снегът е покрил някоя следа, която е оставила, излизайки от водата.

Сивият орел извади скъсаната превръзка за глава от пояса си. Гледа я дълго време. Засъхналата кръв се лющеше и сипеше от твърдите гладки мъниста. Представи си каква ужасяваща неща са се случили, за да е така разкъсана и окървавена. Дали Шали все още може да е жива, блъснатата с такава рана в ледената вода? Напрегнатото му и объркано съзнание казваше „не“, но разкъсаното му от болка сърце крещеше „да“. Какво му беше казала съвсем неотдавна? Че често злото е по-силно от доброто? Че се страхува, тъй като е толкова щастлива? Не, той никога нямаше да приеме, че е мъртва, докато не види безжизненото ѝ тяло!

В душата му се бореха противоречиви чувства, бездънният му поглед се местеше от човек на човек, докато се спря върху лицето на баща му.

– Може би съм се възгордял твърде много и съм се доверил на славата си. Вероятно Великият дух иска да ме приучи на смиреност и на вяра в Него. Възможно е да подлага на изпитание храбростта, търпението и вярата ми. Ако е извикал Шали да живее край Него, аз ще отмъстя за смъртта ѝ. Но няма да я оплаквам, докато не видя със собствените си очи, че е мъртва. Ако е тъй, както ти казваш, татко, има само един начин да спася живота на детето си.

Бягащия вълк поиска да прекъсне сина си, но се спря, тъй като те нямаха навика да прекъсват потока от думи, който някой изричаше по време на съвет. Сивият орел продължи:

– Сините куртки ме смятат за най-страшния си враг, те не ме приемат за такъв, какъвто съм – за Сив орел. Няма да се успокоят, докато не ми изпеете погребалната песен. Без Шали и без моя син сърцето ми бавно ще умре. Аз трябва да докажа смелостта и вярата си пред Великия дух, трябва да заменя живота си за този на моя син. Може би Уанкантанка е избрал Сияйната стрела да бъде следващият вожд на Оглала, а не Сивия орел. Щом Той желае така, животът и на двамата ще бъде пощаден. Но безопасността и животът на Сияйната стрела трябва да имат предимство пред моите. Наблюдателю на луната, започни отново да търсиш Шали. Ако тя е жива, Уанкантанка ще те отведе при нея. Аз ще се отправя към форта. Тази работа трябва да бъде свършена най-бързо.

Тази нощ сънят не навести Сивия орел – празното място до него му действаше потискащо и той се чувстваше много самотен. Лежеше по гръб върху постелята, закрил очите си с ръка. Нямаше какво да решава,

събитията подреждаха нещата вместо него. Ако откажеше да изпълни волята на Сините куртки, те щяха да изхвърлят тялото на Сияйната стрела извън дървения форт. Много пъти Сините куртки най-брутално са убивали невинни жени и деца и въпреки всичко говореха, че неговият народ е дивашки! В сърцата на белите, които нахлуваха в земите им, нямаше никаква жалост и доброта. Нямаше нищо, което да задоволи алчността им. Само едно е сигурно – той би приел по-лесно собствената си смърт, отколкото смъртта на жена си и сина си. Не би могъл да преживее подобен срам и страхливост.

За пръв път в живота на Сивия орел сълзи изпълниха черните му очи и се стекоха от двете страни на лицето му. Как сърцето му щеше да понесе такава мъка, а умът му – подобно изтезание? Отново и отново си представяше лицето на Шали. Усмивката ѝ го омайваше, зелените ѝ очи блестяха от любов и жизненост. Почти чуваше щастливия ѝ смях, който бълбукаше като малко поточе. Спомни си за свежия мирис на косата и тялото ѝ. Колко копнееха ръцете му да я помилват, устните му – да я целунат. Как щеше да диша, след като я беше загубил? Как щеше да живее с тази празнина в сърцето си? Притисна превръзката за коса до устните си и прошепна от душа:

– Шали моя единствена истинска любов, трябва да се върнеш при мен или аз да дойда при теб. – За какво му беше сега гордостта? Ако тя е мъртва, той също трябва да умре...

Някакво чудовищно зло го беше хвърлило в тъмна и бездънна яма, за да го зарови жив, ако това нещастно съществуване можеше да се нарече живот. Буца след буца мъка и страдание падаха върху безпомощното му тяло, докато усети, че повече не може да диша. В продължение на години зеленоокото момиче с кестенява коса и светла кожа живя като принцеса Шали – неговата обична и почитана жена Безграничната им любов беше станала по-силна от кипящите пенливи води на носещата парчета лед река и тя го изгаряше по-силно от огненото слънце, затоплящо самия Орел. Но някаква злокобна и могъща сила я беше изтръгнала от него.

По време на това мъчително пътуване към свършената любов и хармония, той я беше спасявал много пъти от страшните лапи на смъртта. По някакъв начин трябва отново да я намери. Но дали и този път ще може? Дали сянката на смъртта е по-силна от могъщия Орел? Дали този път не му я е отнела? Как щеше да понесе вечната загуба на своя дръзновен екстаз? Нямаше да може. Смазан той остави сълзите да се стичат свободно, а силното му тяло да се разтърсва от мъка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следната сутрин в първия миг, когато просветна достатъчно, Сивия орел отиде при баща си. Лия чакаше тъкмо този момент и добре беше скроила плана си. Пренебрегвайки обичая, Сивия орел разтвори входа на вигвама и влезе, но намери вътре само Лия. Без да изрече и дума към бялата пленница, той се обърна да излезе.

Лия го извика:

– Сив орел. – Когато той спря и се обърна да я погледне, тя тръгна към него и заговори бързо: – Толкова съжалявам за Сияйната стрела и за Шали. Да имаше някакъв начин да ти помогна. Трябва да хапнеш, преди да тръгнеш, ще ти е нужна сила, за да победиш враговете си – изрече тя, предлагайки му узана и вино от боровинки. – Това ще те сгрее и ще ти даде енергия.

Твърдият поглед на Сивия орел се спря на пълните ѝ със сълзи очи. За миг не можеше да отдели очи от нея. Лия хитро беше подчертала приликата си с Шали. Преди да дойде на себе си, черните му очи се изпълниха със страдание. Душата му беше изпълнена с мъка, затова не забеляза, че Лия беше облякла една от роклите на Шали и беше взела една от любимите ѝ фиби с мъниста, за да закрепим кестенявите си плитки.

Беше наблюдавала достатъчно дълго Шали отблизо, и затова можеше да наподобява пред втренчения му поглед израз и усмивка, много подобни на нейните. Беше решила да не говори, защото знаеше, че по-дълбокият ѝ глас ще развали илюзията. Просто стоеше спокойно и безмълвно пред напрегнатия поглед на този забележителен мъж. Внезапно погледът му се охлади, той поклати глава, за да отпъди странния образ, който се появи като из облак и изчезна, преди той да разбере нещо.

– Хия! – каза той рязко, отказа храната и отстъпи. Когато се обърна, за да си тръгне, Лия повтори меко:

– Наистина съжалявам за божата ти, Сив орел. Моля се да ги намериш бързо и лесно.

Без да отговори, Сивия орел си тръгна. Лия се усмихна доволна. Първото семе беше посято. Когато страданията му станат толкова големи, че да не може да ги понесе, семето ще покълне. Ако не можеше да има скъпоценната си Шали, скоро ще пожелае нещо друго! Бързо се преоблече от страх да не би някой да познае дрехите на Шали. Когато нямаше никой, щеше да ги върне, откъдето ги беше откраднала преди

няколко дни.

По-късно сутринта на втората луна, откакто напусна лагера си, вероятно за последен път, Сивия орел се метна гордо върху петнистия си кон Апалуса и се отправи към форт Хенри. Беше сам и горд без следа от бойна окраска върху красивото си лице. Не носеше унапин и никакво оръжие, за да не могат по-късно Сините куртки да ги представят като военни трофеи. Каква великолепна и заплашителна гледка представляваше той, седнал като бронзова статуя върху красиво животно.

Сивия орел мислеше за предстоящия словесен двубой със своите врагове. В устата си усещаше горчив вкус. Не изпитваше вълнение или някакво предчувствие за утрешното изпитание, нито пък нетърпение да докаже голямото си мъжество. В този ден нямаше да има нови подвизи. Гордостта му се раздираше от мисълта, че животът му щеше да завърши по такъв унизителен начин. Един воин не можеше да си представи да бъде принуден спокойно да предаде живота си в ръцете на своите врагове без люта битка! Никога не си беше представял смърт извън честна схватка и без оръжие в ръце: Да влезе във враждебния форт беше все едно да тръгне с разтворени обятия към прегръдките на страшната гризли, и все пак трябваше да го направи. Саможертвата изискваше повече чест и кураж отколкото и най-яръстната битка.

Тежката порта на форта бавно се разтвори колкото да се промъкне човекът през нея, после моментално се затвори отново. Уверен в безопасността си, мъжът вървеше към самотния ездач, който го очакваше. Човекът, който приближаваше, не беше никакъв индианец или мелез, а бял човек, облечен в кожени дрехи с ресни – търговецът на форта с коса като пламтящ огън. На краката си имаше ботуши до коленете, а върху твърдата си коса бе нахлупил кожена шапка. Беше висок мъж. Дали изпитваше някакъв страх или уважение, не можеше да се разбере, тъй като държането му не ги показваше.

Той спря на две крачки от легендарния воин и се взря в черните очи, които сякаш пронизваха душата му. Не попита Сивия орел дали говори английски – обърна се към него на добър сиукски. Ситуацията беше предрешена – гласно се изрекоха само няколко думи. Дразнещият глас произнесе:

– Нашият водач майор Ходжис предлага размяна – твоят живот за живота на сина ти. Приемаш ли условието му? – запита дребният търговец, чиято дейност зависеше от капризите на Ходжис.

Без да мигне, Сивия орел кимна.

– Размяната ще стане на портата – ти влизаш, а момчето излиза.

– Не. Ще доведете сина ми на разстояние едно копие. При даден сигнал си разменяме местата. – Сивия орел изложи своето условие с непроменено изражение и с твърд тон.

– Няма начин – не се съгласи човекът. – Ти и момчето може да избягате и да се скриете, докато вашите воители ни обсипят с безброй стрели.

– При това разстояние вие с вашите огнени пушки можете да убие-те и двамата – и Сияйната стрела, и Сивия орел. Само единият от нас ще умре в ръцете на бледоликите. Няма да се предам, докато не е осигурена безопасността на сина ми – довърши спокойно той.

– Ако откажеш това условие, ще ти изпратим тялото му.

Този вероятен блъф не успя да промени решението на Сивия орел.

– Вържете дълго въже около кръста му. Щом излезе извън обсега на пушките ви, аз ще тръгна към вратата на форта. Вие ще държите пушка, насочена към гърба ми, а Сините куртки – към сърцето ми. Когато се намирам между вас и форта, пускате въжето и го освобождавате да се върне при моите хора, които ще чакат наоколо. Така че ако излъжете, само моят живот ще бъде в опасност. Но ще ми дадете вашата дума, а не думата на Сините куртки, че ще го освободите, когато се намирам между вас и тях. Ако излъжете, ще ви убия преди да напълните тялото ми с онези черни топченца – предупреди той, очите му с цвят на абаносово дърво пронизваха човека, който водеше преговорите.

Мъжът с безразличие размисли върху предложението.

– Уменията и смелостта на Уанмди Хота са добре известни. Веднъж щом момчето е на свобода, честта ти ще те накара да направиш опит да избягаш може би през мъртвото ми тяло. Ще стане както казваш само ако първо завържа ръцете ти отзад – рече той.

Погледите им се сблъскаха решително.

– Толкова ли се страхуваш от силата на Сивия орел, че трябва да вържеш ръцете ми с ремък? – предизвика той белия.

След като Сивият орел му се подигра в лицето като на някакъв страхливец, белият търговец се озъби презрително.

– Не се страхувам от никого, дори и от една жива легенда. Но само глупак би обърнал гръб на отчаян вълк. Възможно е да умреш, ако побегнеш, но би могъл и да избягаш. Легендата свършва тук и сега, Уанмди Хота. Аз съм борец, бих предпочел да те победя в схватка. Но залогът е твърде висок. Със сигурност знам, че не искаш да бъдеш победен по такъв унижителен начин. Кой боец би искал да умре без оръжие в ръка и без възможност да се защити? Имаш честната ми дума, че момчето

ще бъде освободено, ако ръцете ти са вързани.

Сивия орел впи поглед в очите на белия търговец. Почувства, че белият мъж ще удържи на думата си, без да си дава сметка, че острите му сетива бяха опасно притъпени за толкова опасна акция.

– Приемам думата ти. Но ако другите не го направят, как ще бъде освободен синът ми? – Той хитро се опитваше да избегне всички капани.

– Ще спра първия, който се опита да попречи, давам ти дума за това. Аз не се занимавам с убийство на малки деца.

– Какво ще кажеш за втория и третия? – настоя Сивия орел.

– Тях също, ако е необходимо. – Погледите им се срещнаха още веднъж и се задържаха. Всеки от двамата за всеки случай преценяваше силните и слаби страни на другия.

– Така ще стане, Уанмди Хота каза думата си – изрече в съгласие дълбокият глас.

– Ще се върна след малко. Ако имаш да казваш нещо на твоите хора, сега го направи – посъветва го мъжът по някаква непонятна причина.

– Ще го сторя. Сега ми доведи Сияйната стрела.

Портата отново се отвори и затвори. Времето минаваше, после повтори същото. Сърцето на Сивия орел запя от облекчение и радост, щом зърна сина си. Едно въже беше завързано около кръста му и як войник го държеше здраво. Търговецът излезе напред. Сивият орел слезе от коня и застана на място. Джед Хокинс извади кожен ремък от пояса си и завърза ръцете на Сивия орел много по-здраво, отколкото беше необходимо. Без да бърза, Хокинс се върна там, където войникът чакаше със Сияйната стрела. Той пое въжето и го уви няколко пъти около силната си ръка, преди да даде знак на Сивия орел.

– Ела насам – нареди му непочтително той, въпреки че всички погледи бяха вперени в тях.

Преди да тръгне, Сивия орел се обърна към сина си.

– Сияйна стрела, дядо ти те чака отзад. Щом белият човек отпусне въжето, тичай към него колкото ти сили държат. Не се приближавай към мен, нито пък забавяй крачка. Разбираш ли? Можеш ли да бягаш и да не се обръщаш назад?

Белият мъж застина, изпълнен с подозрение и гняв.

– Дадох ти дума, че момчето ще е в безопасност!

– Приемам думата ти, но не и тази на злите Сини куртки. Синът ми слуша само мен. Ще се намеся, ако скроите някой номер. Ти чу какво му казах. Щом стигна до мястото, хвърли въжето, за да не се спъне в него –

неустрашимият воин нареди, все едно че той командваше собственото си залавяне!

– Добре! Хайде да свършваме! – извика раздразнен другият мъж, тъй като смъртоносната игра с живота на едно дете не беше по вкуса му. Още по-лошо, че лъжите, които беше принуден да изрече, изгаряха устата му. Той се изплю, сякаш искаше да изхвърли лошия вкус.

– Ата! – Сияйната стрела извика уплашено, когато видя, че баща му е с вързани ръце.

– Слушай ме, Сияйна стрела! Трябва да остана и да говоря с белите хора. Щом въжето се разхлаби, тичай бързо към Бягачия вълк! – изкомандва той, молейки се синът му да не се поколебае пред лицето на опасността или пък да спре, ако белият търговец извика нещо на неговия език.

– Ша, А та! – умолително каза малкото момченце.

Сияйната стрела се устреми напред, а Хокинс тръгна към Сивия орел. От своя страна Сивия орел енергично закричи към него. Разминаха се на около метър, но се намираха твърде близо до форта, за да извършат някое необмислено движение. Крачка по крачка доблестният воин вървеше към омразния форт, острият му поглед следеше дали отстъпващият Хокинс няма да направи някоя погрешна стъпка. Щом стигнаха до предварително уговореното място, и двамата мъже спряха. Въжето около кръста на Сияйната стрела се изпъна, докато той се напъваше да продължи.

– Отпусни въжето и прибери оръжието си – провикна се Сивия орел.

Хокинс извади пушката, без да изпуска въжето. Портите на форта изскърцаха, разтвориха се широко и разкриха шест пушки, насочени към силното тяло на Сивия орел. Като държеше въжето с лявата си ръка, Хокинс тръгна към Сивия орел. Едно движение и тялото му щеше да бъде прободено от много огнени изстрели.

Но буря от гняв вече разтърсваше воина. Дори по време на война човек не дава честната си дума, за да я наруши няколко минути по-късно. Хокинс трябваше да умре! Преди някой да реагира, той вдигна ръка.

– Чула! – извика на коня с ясения си глас и нареди на животното да нападне белия мъж до Сияйната стрела. Мощното животно се втурна към онзи, който застрашаваше живота на любимия му господар. След като шестте огнени пушки бяха насочени към Сивия орел, той знаеше, че ще е глупаво да помръдне. Ако Великият дух пожелаеше, може би щеше да успее да избяга и той. Но друг път. Засега трябваше да принуди

белите да удържат на думата си, без да рискува лекомислено живота си.

Чула се изправи на задните си крака и замята копита, запръхтя пронизително. Хокинс падна назад, опитвайки се да избегне смъртоносните удари.

– Бягай, Сияйна стрела! – извика загриженият баща още веднъж, докато бързото животно продължаваше смелата си атака.

Пъргавото дете прескочи опънатото въже и го издърпа от ръката на Хокинс. Спусна се като катеричка, оказала се на свобода. При първия намек за предателството воините Оглала незабавно излязоха иззад дърветата. Сияйната стрела се спусна в прегръдките на дядо си. Сивия орел видя как развързват унизителното въже от тънкото му здраво тяло. Погледна Бягация вълк, кимна с облекчение и примирение, а после премести бездънния си поглед към мъртвия мъж под копитата на Чула.

– Чула, я! – изкомандва той обичното си животно да се върне в безопасност при своите. Жребецът мигновено се подчини, тропайки с копита по твърдата земя, и се спусна към гората. Както беше обичаят, Оглала също се оттеглиха сред дърветата, за да не пречат на белите да скърбят за загубата на своя воин. Сивия орел погледна към шестте пушки, насочени в тялото му. Леденият му поглед се взря в очите на всеки от мъжете поотделно и прочете в тях напрежение и страх.

За част от секундата той се изкуши да се хвърли в бяг, да накара войниците да стрелят по него и да довършат бързо тази смъртоносна игра. Но не би могъл да покаже подобна страхливост, нито пък щеше да позволи синът му да чуе предсмъртния му вик. Остана където си беше, войниците също. На Сивия орел му беше забавно, че не смеят да го приближат. Не беше ли вързан? Те не държаха ли пушки в ръцете си? Не бяха ли много, а той – сам? Какви страхливци бяха тези бледолики!

Най-накрая цял взвод въоръжени войници притичаха и го наобиколиха. След като Хокинс беше единственият, който говореше сиукски, те нямаха представа как да се обърнат към силния воин, като не знаеха, че той говори свободно английски. Провериха дали в стъпканото и обезобразено тяло на Хокинс не е останала още някоя искрица живот. Наредиха бързо да го погребат. Няколко смушквания с пушките по широкия му гръб на Сивия орел го подканиха да тръгне.

Във форта го отведоха в канцеларията на Ходжис. Около него бяха останали само трима души. Сивия орел застана в средата на малката стая, мускулестото му тяло изглеждаше застрашително сред тримата мъже, макар те да знаеха, че с вързани ръце е безпомощен. Един воин остана пред вратата с пушка, насочена към корема му. Човек със

странна външност седеше на стол от лявата му страна, докато водачът на Сините куртки – мъж с огромен гръден кош – обиколи няколко пъти Сивия орел.

Очите на Ходжис го премериха от главата до петите.

– Ето, това е известният Сив орел – презрително се присмя той. – Сега не изглежда тъй страшен, нали? – Ръцете му опипваха здравите мускули по ръцете и раменете му. Сивия орел не мръдна, нито проговори. Погледът му остана стоически вперен в стената. Потисна една усмивка, когато Ходжис отбеляза липсата на трофеи по тялото му. Познаваше добре белите – те обичаха подобни кървави сувенири.

Ходжис застана пред него, но погледът на Сивия орел като че ли минаваше през стъкло и продължаваше да се взира в отсрещната стена. Нервите на Ходжис се изопнаха и го побиха тръпки. Внезапно нанесе силен удар в незащитения стомах на вбесяващия го индианец, който не показваше и сянка от уплаха или слабост. Единственият отговор беше, че воинът пое дълбоко въздух с широко разтворени ноздри.

– Дяволите да те вземат! Да беше тук Хокинс да ти преведе какво имам намерение да правя с теб, червенокожо копеле! Твоите хора ще получат обратно великия си воин, но парче по парче – закани се храбро той, макар, че отвърте трепереше.

Изразът на Сивия орел не се промени. Смеейки се самодоволно, майорът се обади:

– Елате тук, дон Диего. Ето ви истински жив варварин. Те ли тревожат толкова вашето правителство? Заради тях ли са ви изпратили? Както виждате, не си заслужава. Пълно е с кръвожадни червенокожи – примитивни животни, а земята е неплодна и за култивирането ѝ ще е необходим толкова тежък труд, че ще убие най-добрите ви хора!

– Ако е толкова лошо, амиго, защо вие дойдохте тук? – запита любезно дон Диего, официален представител на испанското правителство. – Въпреки че тази територия принадлежи на Испания, тук има повече американци и французи, отколкото мои хора.

– Затова ли искате да я продадете? Тя е по-близо до нас, отколкото до Испания. Не можете да управлявате през океана тези обширни територии.

– Не съм казал, че моето правителство иска да ги продаде на вас – поправи го дон Диего, играейки си с тънките си, черни като смола мустачки, а после замислено поглади козята си брадичка. Кожата му беше светла и гладка като на малко дете, смутеният му вид издаваше неудоволствието му от грубото държане на Ходжис.

Белите се надхитряха помежду си, ала тази земя принадлежеше на индианците, а не на испанците. Облечен в черни дрехи, украсени със скъпо сребро, този мъж не изглеждаше като останалите. Речта на дон Диего и дрехите му бяха различни, забеляза проникателният воин. Излъчваше някаква необикновена сила и самоувереност. Беше ясно, че водачът на Сините куртки се отнася с уважение и страх към него. След като установи това, Сивия орел се заслуша по-внимателно в думите им.

– Защо толкова се хвалите, след като сте заловили само един мъж? Когато един вожд е убит, следващият много лесно и бързо заема мястото му. Не мога да разбера огромния ви страх от този самотен воин.

Измъчен, Ходжис се присмя:

– Само един мъж ли? Цезар само един мъж ли е бил? И Чингис Хан е бил един! Александър Велики също е бил един! Понякога един подобен мъж е достатъчен, за да подхрани мечтите за величие и обединение! Сивия орел е точно такъв мъж! Всеки воин по тези места би го последвал дори и в ада само да им нареди! – изръмжа Ходжис, а после се изчерви заради грубия си изблик. – Простете ми, сър, увлякох се – бързо се извини той, забелязвайки неодобрителната физиономия на упорития испанец.

– Разбирам, че сте любознателен изследовател на историята. Ако този индианец е големият вожд, какъвто го смятате, защо тогава се хвана във вашия капан? – запита скептично дон Диего с обидно весел тон. – Вождовете, за които говорихте биха пожертвали даже семействата си, за да станат велики. Щом един мъж може да размени живота си срещу този на малкото си момче, не може да бъде толкова студен и опасен, какъвто го изкарахте. Не виждам пред себе си бог на войната, а само един смъртен, който самопожертвователно и смело размени своя живот за живота на сина си.

Ходжис едва успяваше да съдържи бесния си гняв. Но не можеше да направи нищо против дон Диего. Беше му заповядано да изпълнява всичко, което испанецът пожелае и да не се подчини на заповедта би било огромна грешка.

Дон Диего направи кръг около безмълвния воин. Пое дълбоко дъх при вида на кръвта, която се стичаше от дълбоко врязаните в плътта ремъци.

– Развържете го! – внезапно изкомандва той.

– Да го развържем ли? – невярващо попита Ходжис.

– Ремъците са много стегнати. Ще го осакатите – хапливо отбеляза дон Диего.

– Какво значение има? Скоро той ще умре. Опасен е, дон Диего – извика майорът, ядосан от властния испанец.

– Човек може да приеме, че е справедливо врагът да бъде екзекутиран, сър, но не и да си позволява детински игри на бруталност. Вашите хора са въоръжени, вие също носите пистолет. Със сигурност двама въоръжени мъже могат да се справят с един единствен невъоръжен – задъхано изрече той. Как смее тоя наперен петел в синьо и жълто да поставя под съмнение авторитета му!

Ходжис си помисли, че ще убие испанеца, ако още веднъж повтори „един единствен“.

– Казах да го развържете! – повтори дон Диего.

Бесен от гняв, с почервенияло лице, Ходжис запелтечи:

– Както желаете... дон Диего. Но на мен... не ми харесва това. Той е опасен и коварен.

Ходжис извади нож от бюрото си и преряза потъналите в кръв ремъци. Издърпа жълта кърпа и избърса с нея мокрите си пръсти, а после и ножа си. Седна зад бюрото на безопасно разстояние от коварния воин, като хвърли изцапания нож върху масата. Наблюдаваше как Сивия орел раздвижва пръстите си, а после лениво скръства ръце върху мускулестите си гърди, без да обръща внимание на кръвта, която капеше върху дрехите му. Ходжис нервно се раздвижи, когато черните очи на индианеца се впиха в неговите. Досега не беше виждал толкова заплашителен поглед.

– Дръж го на прицел, Клинт. Бърз и хитър е.

– Хайде, хайде – сгълча го испанският представител. Той пристъпи към Сивия орел и запита: – Говориш ли английски? – След като индианецът не отговори, дон Диего добави: – Разбираш ли?

– Не се приближавайте толкова, сър, ръцете му са развързани – предупреди Ходжис, въсесявайки дон Диего с непрекъснатия си страх.

Дон Диего удари с юмрук по бюрото.

– Стига, майор Ходжис. Не виждам нищо страшно. Той е сам! Какво може да стори един беззащитен затворник...

Със светкавична скорост лекомислено захвърленият нож се оказа в ръцете на Сивия орел. Той сграбчи дон Диего и допря ножа до гърлото му. Обърна се така, че ужасеният дипломат да остане между него и белите му врагове.

– Какво по... – изруга Ходжис, обзет от паника и изненада. – По дяволите, Диего! Предупредих ви, че е бърз и опасен! Не трябваше да пускаме ръцете му. Един единствен мъж, така ли? Е, животът ви е в негови

ръце! – избухна Ходжис.

– Говорете му, глупако! Престанете да дърдорите като някакъв идиот! Не му позволявайте за ме нарани! Вие сте длъжен да ме защитите. Ако нещо ми се случи... – дон Диего остави ясната заплаха да увисне многозначително във въздуха.

Ходжис се вгледа в испанеца. Къде бяха арогантността и смелостта му? Един единствен мъж, присмя му се той наум. Сивия орел не беше просто мъж, той беше бог на войната, ужасяваща легенда, неочаквано въплътена в реалния живот. Ходжис за момент се изкуши да остави индианеца да пререже нещастното гърло на Диего, а след това да го застреля. Така едновременно щеше да се отърве от два неприятни проблема.

– Забравихте ли, че той уби единствения човек, който говореше диавашкия му език? – напомни Ходжис на разтреперания испанец, който се боеше да диша, за да не се набоде на смъртоносното острие.

– Трябва да има някакъв начин да ни разбере! – извика той.

– Няма нужда. Явно, че се опитва да избяга! – заяви Ходжис. Толкова ли беше глупав? Щеше ли да позволи тая опасна змия да му отнеме най-голямата победа – да залови Сивия орел без нито един убит войник? Хокинс не се броеше – той беше само някакъв търговец, който нямаше късмет.

– Тогава отворете вратата и го пуснете да си тръгне, идиот такъв! Да не би да сте полудял? Може да ме убие! – закрещя дон Диего, забелязвайки как в очите на Ходжис проблесва искра на удоволствие. – Бих си помислил два пъти, преди да извърша някоя глупост.

– Искате да кажете да го пуснем да си тръгне? Глупости, дон Диего! Това е самият Сив орел и аз го залових! А сега искате да го пусна!

– Животът ми не може да се фавни с неговия. Незабавно го пуснете! – крещеше испанецът.

Сивия орел посочи пушката в треперещите ръце на часовия. Ясно беше какво иска да каже.

– Свали пушката! – изкрещя дон Диего.

Очите на войника се преместиха върху зачервеното лице на своя командир. Чакаше го да проговори. Ходжис изруга и задъхано рече:

– Остави пушката, Клинт.

Войникът пристъпи към бюрото и остави оръжието там. Сивия орел посочи въжето, което висеше на стената и кимна към часовия. Ходжис се разгневи, но се наведе и завърза младия войник. Обърна се към Сивия орел и се присмя:

– Какво ще поиска още Ваше Височество?

Сивия орел издаде звук, приличащ на конско цвилене.

– Искаш кон, така ли? – пошегува се Ходжис саркастично.

– Бързо му дайте кон, Ходжис! Не го гневете! Ножът е остър, а той може да загуби търпение!

Ходжис се вгледа в паникьосания испанец и смело заяви:

– Ако не беше поискал да го развържа, гърлото ти нямаше да е в опасност. Очаквам голяма награда заедо те спасих.

– Наказанието ти ще е по-голямо, ако не го пуснеш – озъби му се дон Диего.

Щом Ходжис тръгна към вратата, Сивия орел премести острието на ножа към сънната артерия на испанеца. Само една погрешна стъпка на Диего, или каквото и да е опит някой да го нападне, и острието щеше да потъне в гърлото му без надежда за спасение. И тримата мъже разбраха стратегията на воина. Ходжис отвори вратата. Сивият орел извика:

– Уасичу.

Ходжис се обърна и го погледна.

– Какво искаш още?

Очите на Сивия орел се плъзнаха към двамата войници, които стояха наблизо и им кимна да отстъпят. Кипящ от гняв, Ходжис извика:

– Хей, вие там, идете в кухнята.

Войниците го погледнаха изненадано, но се подчиниха. Острият поглед на Сивия орел се отмести към предната част на форта и спря върху стражите на кулите в двата края. Следващото му безмълвно нареждане беше ясно. Като скърцаше със зъби, Ходжис нареди и на тях да отидат в кухнята. Лукава искра проблесна в очите на майора, когато успя незабелязано да им даде знак да не се подчинят. Но индианецът улови погледа, разбра го и поклати глава предупредително.

– Мръсен червен дявол! Някой ден пак ще ми паднеш в ръцете! – изруга разярен комендантът.

Ходжис извика да доведат кон и да го оставят до портата. Когато всичко изглеждаше готово, Сивия орел избута дон Диего през вратата и повлече дребния мъж към коня. После кимна властно и се наложи самият Ходжис да отвори портите. Хванал поводите с два пръста, Сивия орел тръгна назад, повличайки коня и дърпащия се дон Диего. Вече на безопасно разстояние, индианецът победоносно изгледа разярения Ходжис. После пусна дон Диего и му подари ножа да си го пази за спомен.

Кимна с глава и се усмихна. Метна се на коня и препусна с все сила. Дон Диего изгледа изненадан оръжието в треперещите си ръце, а после – гърба на оттеглящия се индианец. Ходжис се приближи.

– Защо не го прободохте? – извика той невярващо. – Щяхте да убие самия Сив орел!

– По същата причина, поради която той не намушка мен! Може да е дивак, но е човек на честта. Много подценених храбростта му – чистосърдечно си призна дон Диего.

– Диваците нямат чест! Ножът беше у вас, защо не го използвахте?

– Уж сте хитър и умел човек, но също го подценявате. Ако се бях опитал, земята щеше да попие моята кръв, а не неговата. Вие изглежда не разбирате какво направи той, но аз не съм глупак, Ходжис!

Дон Диего се запъти обратно към форта. Ходжис се загледа в гората. Нямаше смисъл да преследва Сивия орел, В момента, в който напусна форта, той щеше да потъне между дърветата! Обърна се и zakрачи към портите.

Когато следващият следобед Сивия орел се върна в лагера, всички бяха много радостни и изненадани. Оглала се събраха около него и запяха хвалебствени песни. Със страхопочитание и наслада те слушаха как е победил враговете си в собствената им игра. Сияйната стрела седеше в силните ръце на баща си. Детето го прегърна няколко пъти през врата. Сивия орел похвали куража и съобразителността му. Момчето се засмя и изпъчи от гордост.

– Вече воин ли съм, татко? Заслужих ли едно перо? – възбудено извика то.

– Заслужи перо, мъничкият ми, но за да станеш воин, са нужни много пера и ще трябва да минат много зими. Имай търпение. Има доста да учиш и да придобиеш различни умения.

– Сега ще търсим ли мама? – внезапно запита детето, пронизвайки сърцето на Сивия орел. – Трябва да я намерим и да ѝ кажем за първия ми подвиг. Сините куртки я раниха.

– Трябва да ми кажеш какво се случи край реката онзи ден, когато те плениха – нежно го окуражи Сивия орел, като се мъчеше гласът му да звучи спокойно.

Момчето разказа същото, което воините бяха отгатнали по следите.

– Къде е мама? – запита то накрая.

– Не знам, Сияйна стрела – отговори му честно Сивия орел. – Други я търсиха в продължение на много дни. Не успяха да я намерят.

Разтревожен, Сияйната стрела извика:

– Тя е ранена. Можем да я открием – заяви то по детски убедено и със сляпа надежда.

Сивия орел погледна баща си.

– Наблюдателят на луната върна ли се, татко?

– Да, сине. Нищо – тъжно обяви той.

Когато Сияйната стрела настоя заедно да я търсят, Сивия орел се усмихна и каза:

– Великият дух ще бди над нея, докато я намерим. Не се страхувай, мъничкият ми, тя благополучно ще се върне при нас.

Четири дни по-късно Сивия орел повтори същите думи на Сияйната стрела. Но момчето не можеше да разбере защо баща му не тръгва да намери майка му и да я доведе в къщи. Нямаше нещо, което баща му да не може да направи! Два пъти се разплака за Шали, друг път заудря с малките си юмручета по гърдите на Сивия орел с искането да намери майка му. След като силният му изблик премина, широко отворените му очи се възряха в баща му и то неочаквано попита:

– Мама мъртва ли е? Сините куртки убили ли са я? Дали се е удавила в реката?

Думите, от които се опасяваше Сивия орел, го прободоха силно.

– Искам мама – плачеше детето, усещайки нещо опасно в действията и настроението на баща си.

Какво можеше да каже той на това малко момченце, което страдаше тъй дълбоко? Сигурно щяха да я открият и да му я върнат досега, ако... – при тази мисъл очите му се премрежиха.

– Не мога да доведе майка ти у дома, Сияйна стрела. Ако Сините куртки са я убили, сега за нея се грижи Великият дух. Той няма да я изостави. Ако скоро не ни я върне, ще знаем, че е отишла при Великия дух.

– Сините куртки са лоши, татко. Тя падна във водата и повече не я видях. Дали Великият дух я е спасил?

– Не знам, сине. Но той пожали моя живот, затова се върнах при теб.

Сияйната стрела плака, докато заспа в прегръдките на баща си. Почти се зазоряваше, когато големият воин потъна в дрямка.

На следния ден, щом Сияйната стрела откри, че дядо му го няма, у него се събуди нова надежда.

– Да не би дядо да е отишъл да търси мама? – запита той с блеснали кафяви очи, които разкъсваха сърцето на баща му.

Сивия орел го погледна и се усмихна.

– Вероятно ще намерим Шали – отговори той, тъй като не беше в състояние да каже на сина си, че Бягачия вълк е в лагера Сисетон заедно с представители на други племена. Той трябваше да отиде с него, но не можеше да остави своя син самичък с мъката му. Освен това сърцето

му беше далеч от продължаващата война с белите. Той и Сияйната стрела трябваше да са заедно сега, тъй като скоро щеше да бъде принуден да признае, че Шали никога няма да се върне. Сивия орел се сети, че трябва да съобщи на вожда Черен облак за мъчителната загуба на дъщеря му. Но той сигурно е на срещата в лагера Сисетон. Когато преговорите свършат след два дни и баща му се върне, Сивия орел трябваше да отиде в лагера Черна стъпка, за да отнесе страшната вест.

Както обикновено след бягството му от форта, Лия дойде да им донесе храна и да свърши домашната работа. Под маската на съчувствие и послушание Лия изпълняваше дневните си задължения най-ревностно. Тя използваше всяка възможност да се доближи до Сияйната стрела: хранеше го, грижеше се за него, забавляваше го, дори го успокояваше. Сивия орел беше така потънал в мъката си, че не успя да разгадае замишля й. Но коварната Лия знаеше точно какво иска.

Докато Бягацият вълк и Бялата стрела ги нямаше, тя трябваше да се възползва от всяка възможност, за да омае Сияйната стрела и храбрия му баща. При нормални обстоятелства това щеше да изисква много време. Но измъчени мъка и самотата, двамата мъже се подаваха по-бързо на пъкления й план. Детето скоро откри приликата на Лия с майка му. Обаче Сивия орел с нараненото си сърце по-трудно се подаваше на очарованието й.

Лия старателно избягваше всякакви контакти с другите индианци и вършеше работата си само докато всички почиваха. Ако някой забележеше как постепенно заприличва на принцеса Шали, щеше да стане лошо. Но засега нямаше нищо тревожно. А как не й се искаше всяка вечер да се връща в шатрата на Бягацият вълк. Но твърдият воин й даваше ясно да разбере, че не може да спи при тях, независимо, че се държеше като негова робиня. Нужно беше само време. Но разполагаше ли тя с тази ценност? Не, Бягацият вълк и Бялата стрела щяха да я издадат и всичките й мечти щяха да пропаднат в момента, в който се върнат! Трябваше някак да ускори победата. Имаше нужда само от едно съприкосновение с мъжествения воин, за да го направи свой роб!

Тялото на Лия потрепери, а пулсът й се учести, когато сериозният поглед на Сивия орел се задържа върху лицето й за пръв път след онази сутрин в шатрата на Бягацият вълк. Тя се усмихна стеснително и нарочно отърка гърдите си о рамото му, когато мина покрай него. Леко го докосваше с пръсти, когато му поднасяше храната. Предизвикателно люшваше ханш, докато вършеше умело домакинската работа. Може би е забелязал способностите и красотата й? Гладът за жена сигурно го

измъчваше. Мъжете са тъй различни от повечето жени – те нямат нужда от романтични изживявания, за да уталожат физическите си нужди. Само някой и друг ден още, особено като го съблазнява непрекъснато, семето му щеше да започне да напиря, за да се излее в изгарящото ѝ за него тяло.

Същият следобед Лия захвърли предпазливостта си. Беше дошло времето да му покаже колко е готова за него и колко много го желае. Изразът ѝ стана по-топъл. Огнените ѝ погледи – подканващи и умолителни, усмивките ѝ – по-омайни. След като беше го наблюдавала отблизо, Лия вече знаеше дневното му разписание. Знаеше точно кога и къде се къпе във все още ледената вода. С малко смелост и изобретателност можеше да го изненада в подходящо положение. Потрепери при мисълта за студената вода, но се усмихна похотливо, представяйки си как после той щеше да я стопли. Възможността беше идеална – как този емоционално разклатен мъж можеше да устои на жена, която толкова прилича на любимата му съпруга, щом я види да излиза гола от реката?

На следния ден, решена да изпълни своя безсрамен план, Лия се събуди в отлично настроение. Но не и Сивия орел. Преследващите го спомени измъчваха ума и сърцето му. Тялото му копнееше за неговата любима Шали. Чудеше се дали тази пробождаща болка в сърцето и слабините му някога ще престане. Беснееше срещу силите, които му бяха отнели любимата. Тормозеше го и вината за неспособността му да защити жената, която обичаше, вина за физическото вълнение, което онази бяла пленница предизвикваше в слабините му. Само да не приличаше толкова много на любимата му... само ако мъжествеността му не копнееше за задоволяването, на което се радваше по-рано... ако духът му беше мъртъв, тогава защо желанията му също не умираха? Но той щеше да се справи с тая отвратителна сладост. Никога няма да въведе бяла жена в леглото си, нито една с изключение на бялата птичка на опустошеното му сърце. Когато минеше времето и той повече не можеше да устоява на подтика на предателската плът, щеше да се задоволи с някоя приемлива индианка. Може би жена, която също е загубила другаря си, ще задоволи физическите му копнежи и нужди, ще се грижи за него и за малкия му син. Никога не беше преживявал такава самота и мъка. Какво можеше да изпълни огромната пропаст в живота и сърцето му? Защо съдбата го остави сам? Смъртта не е ли егоистично предателство? Би ли понесъл да види как някоя друга заема мястото на Шали в шатрата и постелята му? Би ли могъл? Не, крещеше измъченото му сърце.

Но мозъкът му се възпротиви – а многото нужди на сина му, а

работата, която трябва да се върши, а огненият повик на плътта? Бяха изминали почти дванайсет дни, откакто за последен път видя омайващата жена на своето сърце. От голямото страдание му се стори, че това нещастие е станало безкрайно отдавна. Не беше логично да вярва, че в един миг щеше да вдигне поглед и да я види, изправена пред него, усмихната, с протегнати ръце. Но как копнееше той за този блажен миг. Не, нямаше жива жена, която би могла да заеме мястото ѝ, нито дори тази, която сякаш отразяваше лицето ѝ в кална локва!

При първото хранене в този знаменателен ден Лия постави ръка върху бронзовите му гърди, усмихна се тъжно и прошепна на английски:

– Сърцето ми натежава, като гледам как дълбоко страдаш, Сив орел. Няма ли нещо, което бих могла да направя, за да успокоя мъката в сърцето ти? Как копнея да разсея мрака от погледа ти! Каквито и да са нуждите ти, аз съм тук, за да ти служа. – Лия го омайваше с миловидното си лице и нежния си тон. Сивия орел се чудеше какво ли би помислила, ако знаеше, че той разбира всяка дума, която тя произнася.

Но в случая Сивия орел грешеше. Преди два дни тя беше станала свидетел на странна сцена. Беше се скрила в храстите край реката, за да се облекчи и чу как Сивия орел и Говорещата скала минаха наблизо. За нейна изненада Сивия орел учеше Говорещата скала на английски! Той боравеше леко и свободно с нейния език. Това съвпаднаше прекрасно с лукавата ѝ игра...

Все едно че не знаеше за това му умение, Лия привика на помощ цялата си съобразителност, за да хване в капана мъжа, когото желаше. Щеше да предложи утеха на Сияйната стрела, щеше да говори мило и нежно за Сивия орел и за Оглала. Нарочно щеше да произнася сякаш на себе си думи, които би искала той да чуе и на които да откликне.

Планът ѝ задейства, но не в посоката, в която Лия се надяваше. Сивия орел все повече разбираше колко много тя го желае и колко зависим беше синът му от нея, осъзнаваше вълнението, което думите и настроенията ѝ предизвикваха в тялото му. Чувството за вина и повикът на плътта постепенно пробудиха негодувание от привлекателността ѝ, от факта, че тя, а не неговата Шали, е тук. Той се бунтуваше, че Лия се осмелява да се преструва на неговата изключителна жена и че открито разкриваше желанието си да легне в постелята му! За да отстрани изкушението, той и Сияйната стрела се присъединиха към Говорещата скала и Малкото цвете за късното ядене. До падането на нощта вождът изкусно бе успял да я избягва през целия този тежък ден – най-трудният след

загубата на Шали. В сърцето му се прокрадваше нетърпимата истина – наистина времето за надежди бе отминало.

Много късно вечерта Сивия орел отиде до Свещеното място. Имаше нужда от успокоение и връзка с Великия дух. Седна със скръстени крака пред малък лагерен огън, ограден от огромни скали. Извади парче мескалин от една торбичка и го постави в устата си. Започна бавно да дъвче сухия кактус, който предизвиква халюцинации. Но тази пъпка от кактус беше стара и бе загубила голяма част от силата си. Извиканите представи не задоволиха желаните отговори, вместо това извикаха образа на Шали, спомени от миналите дни, когато бяха заедно и щастливи. Старото парче кактус не произведе нормалния краен ефект на спокойствие и добро настроение, а ужасна празнота и болка, която все още го изгаряше. Бягайки от мъчителните спомени за Шали, Сивия орел се запъти с олюляване към шатрата си.

Малкото цвете беше поканила Сияйната стрела да прекара нощта с техния син, за да развесели малко тъжното момченце.

Сивия орел се отпусна върху постелята си и закри с ръка очите. Съзнанието му се понесе във висините, търсейки връзка с Шали край Великия дух... Повтори неразбрано името ѝ няколко пъти.

Лия беше наблюдавала как благородният воин се клатушкаше към шатрата си и разбра, че е в опиянено състояние. Знаеше, че Сияйната стрела не е там. От нощния бриз незавързаният отвор на вигвама се полюшваше подканващо. Щеше ли да посмее да го прелъсти в това състояние на незащитност? Обхвана я опасение и несигурност. Разполагаше с толкова малко време. Ако можеше само веднъж да легне с него...

Като извика на помощ целия си кураж, Лия провери дали чужди очи не се мяркат наоколо да забележат безсрамното ѝ влизане в шатрата на Сивия орел. Бързо притича и се шумгуна в шатрата, като завърза връзките на входа, за да не осуети някой похотливото ѝ намерение. Принуди трепетното си тяло да спре до леглото. Сивия орел мърмореше неразбрано, дочу само едно противно име. Зелените ѝ очи се присвиха от завист към жената, която е могла така да очарова това олицетворение на мъжествеността и храбростта. Закле се мрачно той скоро да забрави, че тя някога е съществувала.

Пламналият взор на Лия забеляза безразборно нахвърляните на пода дрехи... Коленичи, за да могат гладните ѝ очи да се полюбуват на мъжествената красота, просната пред нея. Опасни пламъци се разгоряха в тялото ѝ, женствеността ѝ се стегна и навлажни. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от желание. Облиза внезапно пресъхналите си устни,

които жадуваха да опитат сладката плът пред нея.

Време беше да превземе този мъж. Лия съблече дрехите от еленова кожа от току-що измитото си тяло. За да не го събуди внезапно, тя леко плъзна ръцете си, намазани с омекоотяваща мас по гърдите и корема му и той се размърда от лекото ѝ докосване. Гледаше гладката му и твърда бронзова плът. Беше прекрасно мъжко животно. Решена да му въздейства, ръката ѝ достигна до слабините му. Проследи дължината на члена, който я наелектризира. Той спонтанно откликна на допира ѝ. Пръстите ѝ се плъзнаха около него, той инстинктивно наедря, втвърди се и тя започна леко да се движи нагоре и надолу по гладката повърхност, за да го стимулира. Действаше внимателно, за да не го събуди.

Дългият член се събуди за животи пламна. Един стон излезе от разтворените устни на все още спящия Сив орел, докато Лия нарочно възпламеняваше сънените му сетива. Съзнанието му все още беше замъглено от мескалина. Представяше си красивата и нежна Шали. Тялото му беше в плен на наелектризиращите усещания на пулсиращото му мъжество. Ханшът на Сивия орел се вдигна нагоре, за да се предложи свободно пред погледа на жената, която обичаше и от която отчаяно се нуждаеше.

Страстни стонове излизаха от гърлото и гърдите му, а дясната му ръка потърси да погали тялото до него. Лявата му ръка сграбчи твърдата ѝ гърда и започна да дразни зърното ѝ с умелите си пръсти, а дясната потъна в кестенявите коси. Колко му липсваше неговата любима, но сега си беше отново в къщи...

На Лия ѝ се стори, че ще полудее от силния копнеж, който я обхваща, от желанията, които той възбуждаше. Огън обхвана тялото ѝ, нервите ѝ се изопнаха, тя изгаряше от докосването му. Развълнувана от възбудата му и тръпнеща от блаженството, което той ѝ даваше, тя неуморно и щедро галеше, притискаше и се радваше на прекрасния му член.

Умелите му търсеци ръце действаха също така трескаво, за да задоволят красивата му Шали. Като обезумяла ръката на Лия бързо и нежно се изкачваше и спускаше по пламналия член, върху тялото което се издигаше отново и отново, за да пресрещне удоволствията, с които тя го даряваше. Наложил си да не го възседне, както силно се изкушаваше да направи. Нетърпелива да задоволи огромната си жажда за него, тя жадно подготвяше дългия му обещаващ член да изпразни съдържанието си в нея. Сигурно той нямаше да издържи много дълго на умелите ѝ ласки.

Обзет от нетърпима страст, Сивия орел се пресегна към своята любима и я сграбчи, покривайки устата ѝ със своята. Устните и пръстите

му се стараеха да я подлудят, да ѝ предадат същия огън, който гореше яростно в неговото неударимо тяло. Тя стенеше и се гърчеше върху леглото, отпуснала се напълно в ръцете му.

Докато устата му изгаряха устните и лицето ѝ, Лия направи фатална грешка. Гърленият ѝ глас го молеше да я вземе, да ѝ позволи да пропъди болезнените спомени за Шали от ума му, да задоволи голямата си нужда в нейното пламнало тяло, да ѝ позволи, да заеме мястото на загубената му любов. Той се бореше да изтрее и бързо да проясни съзнанието си. Застина, отдръпна се, разбирайки, че това не е Шали, която с любов и страст го влудява. Шали беше мъртва, Лия нагло го съблазняваше!

– Хия! – рязко я отблъсна той, докато тялото му се бореше да се наложи над пламъка и желанието. Потръпна от болката, която внезапно прониза възбуденото му мъжество. Стремеше се да намери сили, за да устои на това изкушение, докато сетивата му се събудят отново.

Лия потърка голото си тяло към неговото и обърна главата му отново към себе си. Замоли го настоятелно:

– Моля те, Сив орел! Тялото и сърцето ми изгарят за теб! Ти се нуждаеш от мен. Нека да облекча глада на мъжеството и сърцето ти. Можеш да ме имаш винаги, когато пожелаеш. Отнасяй се с мен както желаш – наранявай ме, взимай ме, използвай ме. Не ме е грижа. Трябва да те усетя в себе си! Моля те! Шали си отиде завинаги. Но тялото ти изгаря за онова, което Лия може да ти даде. Това ще бъде наша тайна. Вземи ме – отчаяно просеше тя. Преди той да успее да реагира на шокиращите ѝ думи, тя реши да го изкуси тъй, че той да загуби контрол и да не може да я отхвърли. Ръката ѝ стисна все още възбудения му член и трескаво започна да го гали.

Обхвана го неканена, но приятна мъка. Той потрепери. Плътските копнежи молеха за бързо освобождение, тъй като той беше възбуден до крайна степен. Сграбчи меките ѝ рамене и се опита да я отблъсне от огнения си член, който копнееше за освобождение. Съзнанието му водеше страхотна битка с тялото му.

– Хия, Лия – повтори той, напрежението и неохотата му я окуражиха. Лия не се подчини на несигурната му заповед.

Отслабен и възбуден, Сивия орел за малко се изкуши да позволи на тялото си това уничително, но отчаяно желано освобождение. За първи път от непрежалимата загуба на Шали той преживяваше нещо друго, освен страдание и празнота. Дали опустошеното му сърце изпитваше удоволствие от това уничително наказание? Умът и тялото му поотделно ли

се бореха? Дали едното можеше да победи другото? Дали физическата победа на тялото ще доведе до поражение на сърцето?

Обърканото му и замъглено съзнание яростно се бореше, както му се стори, цели часове, докато Лия галеше предателската плът, но всъщност бяха минали само секунди. Не можеше да предаде Шали така отвратително. Твърдо отблъсна тялото на Лия, за да свърши тази ненормална агония.

– Моля те, Сив орел. Не виждаш ли колко много се нуждаеш от това? Пълен е с огън и живот. Нека да охладя треската му и да му дам покой – примамливо го придумваше тя, усещайки, че той бързо възстановява силата си. Пребори се да си възвърне загубените позиции, но той не й позволи. – Как можеш да му отказваш по този начин? Ако не му дам наслада, ще го налегне още по-голяма божа. Позволи ми да го нахраня.

Сивият орел болезнено изви китките ѝ и изръмжа:

– Хия! Я, Лия!

– Как мога да си отида, когато се нуждая от теб и ти от мен? Влез в мен, докато телата ни закрепят от удоволствие – молеше тя.

– Я, Лия! – заяви той отново с вече ясен и студен тон.

– Ти си жесток, Сив орел! Защо събуди такива пламъци у мен, ако не искаш да ги угасиш? Не разбираш ли, че те обичам? Няма друг мъж с твоята красота и мъжество. Всеки път, когато те видя, тялото ми изгаря за твоето. Имаш нужда от жена да се грижи за теб и за Сияйната стрела. Той има нужда от жена, която да го успокоява – каза тя на твърдия член, който сякаш обвинително сочеше към нея. – Ако не можеш да влезеш в тялото ми, позволи ми да изпия сладостта му. Позволи ми да пресуша огъня, който гори в него.

Дръзките ѝ думи го шокираха и обезоръжиха. Как една жена може да говори тъй развратно и да моли врагът ѝ да я изнасили? Какви странни желания се въртяха в ума ѝ? Мъжествеността му толкова голяма ли беше, че тя да не може да ѝ устои? Защо тя пренебрегваше собствените си явни нужди, а желаше просто да задоволи неговите? Да не би да мисли, че семето му е магическо, или пък смяташе своите умения за такива? Блесналите ѝ очи бяха вперени в мъжеството му като хипнотизирани. Независимо от решителността и контрола, предателският воин пламна отново и се изправи гордо и високо пред възхитения ѝ поглед.

Тя се втурна към обекта на силното си желание. Сивия орел я отхвърли назад върху твърдата земя и я прикова там. Как смее тази нисша

бяла робиня да го тласка към предателство към обичната му Шали! Лия продължаваше да моли да се съединят. Бесен на себе си и на нея, той неистово пресмяташе дали да не вкара най-брутално мъжеството си в нея няколко пъти и да накаже порочните ѝ желания и безразсъдни действия! В един миг Сивия орел необмислено и отмъстително реши дивашки да изнасили тази въбесяваща и лекомислена жена. Ако я нарани зле, тя може и да го остави на мира! Тогава ще го отбягва! И няма да го омайва чрез приликата си с Шали!

Тежестта на раменете му върху китките ѝ ѝ причиниха садистично удоволствие. Като знак на Великия дух лъчи светлина от пълната луна навлязоха през проветряващия отвор и блеснаха върху лицето и тялото на Лия. Очите ѝ го гледаха подканващо. Лукава усмивка бе изкривила устните ѝ. Внезапно тя му се видя съвсем различна от загубената му любов. Тъкмо преди да изгуби търпение и отмъстително да проникне в женствеността ѝ, контролът и действителността връхлетяха върху борещите му се чувства и ги победиха.

– Я, Лия – знаменателно я предупреди той, негодувание и ярост проблеснаха заплашително в черните му очи. Чертите на лицето му бяха сурови и неотстъпчиви. Опасни искри проникнаха в нажежената атмосфера. Стана болезнено ясно, че тя беше загубила битката.

Можеше да направи само едно – достойно и гордо да се оттегли. Когато той се изправи и седна върху постелята, за да я изчака да си тръгне, тя бавно седна и взе дрехите си. Облече се и се обърна към него.

– Може би е твърде рано за теб да вземеш друга жена. Когато дойде моментът, ела при мен и аз ще ти дам наслада, каквато не си мечтал и в най-невероятните си сънища. Шали си отиде завинаги, а нуждите на тялото ти останаха. Никога няма да ти откажа всяко удоволствие, което би поискал от мен. Обичам те и те желая от първия миг, когато те видях. Щом гладът ти стане непоносим, прати да ме извикат, Сив орел.

С тези предизвикателни думи Лия спокойно излезе от шатрата му. Когато се изтегна върху собствената постеля, ядът беше първото, което тя изпита. Постепенно той отстъпи на суетата. Усмихна се, щом установи, че смелата ѝ постъпка е постигнала няколко важни цели: Сивия орел откри, че е почти невъзможно да я отблъсне. С времето, когато нуждите на тялото му нараснат, волята му ще отслабне още повече и той безпомощно ще си спомня за уменията ѝ. Временно я беше сбъркал с Шали, с известно усилие тя може да направи така, че измамата да става по-често и да трае по-дълго. Явно той не я отблъсна като бяла, а само като жена, която иска да заеме мястото на Шали. Все пак положението не беше

безнадежно, бързо реши тя.

Оптимистично настроената Лия не можеше да си представи колко дълбоко Сивия орел обичаше Шали и колко му липсваше тя. Тя не разбираше колко големи са гордостта и силата му. Но Сивия орел много добре знаеше какво чувства...

ГЛАВА ПЕТА

Красивата млада жена, която се мяташе от треска върху бизонската кожа на постелята, дори не подозираше какви драми се разиграват около нея. Болестта изгаряше тялото ѝ и замъгляваше съзнанието ѝ. Разкъсаното ѝ дясно слепоочие най-последно беше престанало да кърви и да мокри кестенявата ѝ коса, пръсната като ветрило около главата ѝ. Явно мехлемът и превръзката бяха спрели инфекцията и намалили отока, както и лилавото петно върху кожата с цвят на слонова кост. В безсъзнанието си младата жена бълнуваше неразбрано и винаги на английски. Викаше хора, които спасителите ѝ не познаваха, но никога не произнасяше имената на онези, които устните ѝ трябваше да назоват.

Вече четири дни Шали беше пленница на болестта, откакто две черни очи бяха открили безжизненото ѝ тяло върху един дънер край брега на реката. Мъжът надзърна по-добре и с облекчение забеляза, че красивото лице на Шали някак се задържа над буйната вода, може би защото косите ѝ се бяха заплели в клоните на дървото. Сърцето му биеше лудо от вълнение, защото той познаваше Шали и я обичаше.

Той благодари на Напи заедно го доведе тук, където това прекрасно същество несъзнателно, но яростно се съпротивляваше на Птицата на смъртта. Как се е случило тъй, че буйното смъртоносно течение на реката я е грабнало и повлякло? Лагерът на Оглала беше разположен на цели два дни езда западно от техния лагер! Бързата река, която течеше край него, се сливаше с тази на много, много стъпки оттук. Ако случайно е паднала в бързото течение, как е била отнесена тъй далеч от лагера на Оглала и въпреки всичко е оживяла? Сигурно Великият дух е бдял над нея и ѝ е подарил живота.

Но беше зле ранена. Или някой опасен враг я е нападнал в селото на Оглала, или пък тежък клон я е ударил, след като е паднала във водата. Ако не беше разпуснатата ѝ коса, която се бе заплела в клоните на плаващото дърво, сега Шали щеше да бъде мъртва. Той нагази в ледената вода и внимателно освободи косите ѝ. Вдигна безжизненото ѝ тяло в силните си ръце. Беше съвсем студена и вкочанена, кожата ѝ имаше цвета на синьото небе. Слагайки ухо на гърдите ѝ отначало той не чу нищо, но после едва-едва долови леко туптене, което даваше искрица надежда.

Тялото на младата жена беше горещо и тя трепереше от опасна

простуда. Мъжът я положи върху земята. Трябваше да действа бързо, иначе тя беше загубена. Извади ножа си, разряза прогизналите ѝ дрехи, после свали и мокасините ѝ. Грабна одеялото от гърба на коня и я изсуши, разтривайки силно мускулите ѝ, за да я стопли поне малко и да раздвижи кръвообращението. Извика името ѝ няколко пъти, но тя беше потънала в несвят и не реагира. Само започна да кашля, тъй като ледената вода бе възпалила дробовете ѝ и беше трудно да диша.

Изплашеният воин свали ризата си от еленова кожа и я облече с нея. После ѝ обу кожените си панталони. Поради високия му ръст те бяха достатъчно дълги, за да покрият измръзналите ѝ крака. Той остана само по долни гащи и суровият вятър захвапа бронзовата му плът. Както се страхуваше, започна да вали и сняг – в началото слабо, но непрекъснато се засилваше. Трябва бързо да я отведе в селото си, тъй като състоянието ѝ се влошаваше. Зави дрехите ѝ във влажното одеяло и я отнесе до коня. Сложи я да легне направо върху широкия гръб на животното пред себе си. Откъсна една ивица от роклята ѝ и стегна раната на главата ѝ. После пришпори с колене коня в галоп, за да стигне час по-скоро в лагера. Пухкавите снежинки покриваха следите му, по-късно щеше да попие влагата и да изличи всички отпечатьци.

Три мъчителни дни изплашеният воин и намръщената му жена помагаха на лечителя, докато той се опитваше да спаси живота на дъщерята на вожда им. Двама пратеници бяха проводени със спешна мисия до вожда Черен облак в лагера Сисетон и до Сивия орел в лагера Оглала. Те трябваше много скоро да се върнат. Минаха още два дни, но никой не се появяваше. Воинът, оставен да пази лагера, се чудеше на това странно развитие на нещата, той нямаше начин да знае, че пратениците бяха убити, преди да отнесат съобщението. Той се тормозеше от страданията на ранената жена, която на времето трябваше да стане негова съпруга, но вместо това тя се омъжи за Сивия орел. Що се отнася до чувствата на Шали, Смелата мечка не можеше трезво за прецени бившия си съперник. Спомни си колко много я бе обичал и опасна нежност запламта в сърцето му.

Колкото и да се опитваше, Смелата мечка не успяваше да скрие дълбокото си чувство към жената в постелята. Всеки път Чела го хващаше да се вира в Шали с поглед, изпълнен с такава загриженост и копнеж, че обида и ревност запламтяха в сърцето ѝ. Сякаш не стигаше, че преди много зими това полуиндианско момиче беше откраднало сърцето на мъжа, който ѝ бе отреден, но да открие сега любов и в очите на съпруга си, ѝ идваше твърде много. Преди години беше определено тя

да се омъжи за Сивия орел, но се появи Шали и ѝ го отне. За да омилостиви Смелата мечка, чиято годеница беше Шали, Сивия орел му даде Чела за жена. Наистина Смелата мечка си го биваше и беше достоен заместник на Сивия орел, но и двамата мъже бяха луди по полубялото момиче, което сега лежеше върху постелката в собствената ѝ шатра и може би умираше.

Чела се шетаеше дали не трябва усърдно да се моли Шали да умре, та да спре тайнствената ѝ власт върху двамата мъже. Ако не бяха доказали, че е дъщеря на Черния облак, тя все още щеше да е бяла робиня на Сивия орел, а тя, Чела, щеше да бъде гордата му съпруга. Петте зими, които прекараха със Смелата мечка, бяха добри, дори щастливи. Защо трябваше Шали отново да нахлува в спокойния им живот и да припомня на Смелата мечка за любовта му към нея! Защо Сивия орел не идва? Разбира се, че трябваше да дойде при ранената си жена още преди пет или повече лунни! Дали срещата в лагера Сисетон е толкова жизнено важна, че двамата – бащата и мъжът на Шали, сяха да я оставят да умре, без да дойдат при нея?

Стига само Черния облак да се върнеше бързо, можеха да преместят Шали в неговата шатра, далеч от жадния поглед на мъжа ѝ. Дори Сивия орел и Шали да се бяха скарали и тя да е избягала, защо той отказваше да дойде при нея, след като знаеше, че е сериозно болна? Чела беше озадачена и раздразнена.

Вярно, че двете жени бяха постигнали взаимна търпимост. Не можеше да се каже, че са приятелки, тъй като миналото ги разделяше. Никой не беше забравил, че Чела се бе опитала да убие Шали, за да отърве Сивия орел от омагьосващото ѝ въздействие. Нито пък как Шали смело се застъпи да не бият Чела за това безразсъдно деяние. Когато Шали посещаваше баща си в лагера Черна стъпка, или пък Чела отиваше при семейството си в лагера Оглала, двете жени се отнасяха една към друга учтиво и сърдечно. Чела дори пренебрегваше факта, че съпругът ѝ е обичат и желал Шали за своя жена, преди да я изгуби от Сивия орел в една яростна схватка. Чела не можеше да отрече, че Шали и Сивия орел бяха дълбоко влюбени един в друг, тъй като много пъти бе наблюдавала каква обич и страст ги свързваха. Чела се сърдеше на себе си, че обвинява Шали за слабостта, която изпитваше Смелата мечка към нея и въпреки всичко зеленото чудовище на ревността продължаваше да впива отровните си зъби в сърцето и душата ѝ.

Малко преди обяд Шали необичайно притихна. Смелата мечка скочи от мястото си край огъня и изтича до леглото ѝ, страхувайки се, че

завинаги е престанала да диша. Въздъхна дълбоко от облекчение.

– Треската мина, Чела. Напи пощади живота ѝ. Но все пак се страхувам за нея, тъй като е много слаба и бледа.

Чела дойде при него край леглото на Шали.

– Тя е силна, Смела Мечко. Щом Напи го желае, тя скоро ще се събуди и ще се върне при съпруга си – заяви тя простиичко, но нежно. – Сивия орел и Черния Облак ще са щастливи, че тъй добре сме се грижили за нея, ако някога се върнат, разбира се – добави хапливо. – Ако аз бях ранена и лежах на смъртно легло, ти щеше ли да ме гледаш така? – запита тя.

– Не разбирам защо семейството ѝ толкова се бави – отвърна мъжът, който не искаше да произнася имената им. – Дори и сега тя не е във от опасност.

– Изглежда, че често любовта и страстта отстъпват пред воинския дълг и честта на мъжа. Дали вождът не поставя отговорностите си над любимата, даже и когато тя е на смъртно легло? Смятах, че Шали е по-важна за Уанмди Хота дори от собствения му живот. Защо се бави той? – разсъждаваше тя на глас.

– Не знам, Чела. – За да успокои раздразнението ѝ, Смелата мечка се усмихна и каза: – Ако жена ми беше сериозно болна, аз бих отишъл при нея в мига, в който научех вестта. – Той я погали по бузата. Чела беше добра жена. Не биваше неговите мечти по Шали да помрачават кафявите ѝ очи и да развалят отношенията им. – Скоро ще дойде за нея. Ще ѝ помогнем да се оправи бързо, за да се върне при семейството си. Не се преуморявай, жено, носиш сина на Смелата мечка – гордо ѝ припомни той.

Тя се усмихна.

– Този път няма да е момиче. Ще имаш син, който ще те следва, когато ти вървиш след Черния облак. Един сън ми каза, че ще имам силен син, който ще язди до теб, съпруге. Така ще бъде, Напи ми го разкри.

Тъй като дълбоко вярваше в сънищата, Смелата мечка се зарадва, но не за дълго, тъй като след шест месеца Чела щеше пак да роди момиче. Но все пак този сън му помогна да овладее копнежа си по Шали.

– Гледай! – възбудено извика Чела.

Следвайки погледа ѝ, Смелата мечка забеляза как Шали се мъчи да отвори клепачите си. След малко зелените очи примигнаха няколко пъти, преди да се затворят отново и младата жена да потъне пак в тъй нужния ѝ покой. Чела и Смелата мечка размениха усмивки, разбирайки, че болестта отстъпва в битката за живота на Шали.

Младата жена се събуждаше и заспиваше много пъти през деня. Усещаше тялото си изключително слабо и изнемощяло, болеше я навсякъде. Беше много жадна. Пи от странното питие, което поднесоха към устните ѝ – нещо като супа с непозната миризма. Сви се под някаква рунтава завивка. Чудеше се къде са чичо ѝ и останалите. Какви бяха тези странни на вид хора наоколо? Какво се е случило с нея? Това помещение ѝ беше непознато – голямо, кръгло, с конусовиден таван. Какви необикновени думи и образи изпълваха съзнанието ѝ! Но беше твърде замаяна и объркана, за да мисли дълго.

Бореше се да повдигне оловните си клепащи, да помръдне, за да види кой я пипа по главата и ѝ причинява такава божа, но не можеше. Напрягаше се да долови чудноватите неразбираеми думи, но напразно. Всеки път тя почти успяваше да се завърне в реалността, но умората я надвиваше и я завличаше в някаква черна бездна.

Постепенно периодите на ясно съзнание и бистър ум все по-често се връщаха при Шали. На два пъти се опита да извика на жената, която стоеше до огъня, но от пресъхналото ѝ гърло не излезе нито звук. После отново потъна в черен мрак. Често първата мисъл, която я спохождаше при събуждане, беше, че е била и все още е много болна. Болката в главата бавно намаляваше. Чувстваше се по-добре и малко по-силна. Но къде беше чичо Тед? Защо той не се грижеше за нея? Дали той също не е болен? Това ли е причината тези двама непознати да се грижат за нея?

Тази нощ за пръв път от осем дни Шали спа спокойно. Когато на следващата сутрин отвори очи, един мъж с червеникавокафява кожа бе коленичил до нея и ѝ се усмихваше. Обърканите ѝ очи разгледаха необикновеното му облекло: кожени дрехи с ресни, кожени ботуши до коленете и гердан с човки на някакви птици. Дългата си коса бе привързал с кожена лентичка с цветни краища. Погледът ѝ се върна на хубавото му спокойно лице. Очите му се смееха, защото объркването ѝ ясно личеше в дълбоките ѝ зелени очи.

– Кои сте вие? Къде съм? Какво се е случило? – задаваше тя един въпрос след друг, като се спираше да поеме дъх, тъй като беше много слаба.

Смелата мечка се взря в нея. Защо принцеса Шали го гледаше, сякаш не го познава? Защо му говори на езика на белите?

– Шали – изрече той смутен. Очите и гласът му издаваха тревога. Погледът ѝ се плъзна към устата му, когато я попита как е.

– Не разбирам думите ти – отвърна тя, чувстваше се неспокойна, но не и уплашена. Този непознат мъж не се опитваше да ѝ стори зло,

грижеше се за нея, докато беше болна, така че защо да се бои от него?

Той отново заговори, бързи думи се сипеха от устата му като струи на водопад. Шали се обърка се още повече, тъй като той явно очакваше, че тя трябва да го разбира. Поклати глава и пак каза:

– Не разбирам езика ти. Къде е чичо?

Човекът се намръщи и я изгледа внимателно. Чела дойде при тях. Погледът на Шали се премести на красивата млада жена, която седна до странното легло върху мръсния под. Жената се усмихна и заговори на същия непознат език. И двамата се държаха приятелски, затова Шали запази спокойствие при тези объркани обстоятелства. Опита се да седне, но беше твърде слаба. Мъжът я докосна по рамото, показвайки ѝ, че трябва да лежи. Отново ѝ се усмихна, а после придърпа рунтавото одеяло до брадичката ѝ.

В отговор тя им се усмихна и им благодари. Трябваше да общува с тях по някакъв начин. Посочи към гърдите си и каза:

– Алиша.

Смелата мечка и Чела размениха смаяни погледи. Когато Смелата мечка реши да провери подозрението си и я попита дали ги разбира, тя не отговори нито на сиукски, нито на наречието на Черната стъпка, а на английски. Той докосна рамото ѝ и рече:

– Шали.

Тя изчака малко, а после произнесе името си. Смелата мечка, който знаеше английското ѝ име, поклати глава и заяви твърдо: „Шали“. Това се повтори няколко пъти, а Шали; се взираше недоумяващо в него. Дали не ѝ предлагаше име на собствения си език? Или пък Атиша е Шали на неговия език? Да не би пък да я е сбъркал с някоя друга?

Мъжът посочи към себе си и каза:

– Мато Уадитака – после хвана жена си за ръка и изговори: – Чела – след това я докосна отново и наблегна: – Шали.

За да докаже, че разбира дотолкова езика му, тя повтори правилно имената, но с известна трудност. Когато отново посочи към себе си, тя каза:

– Алиша. Алиша Уилямс.

Смелата мечка поклати глава или от несъгласие, или от недоволство. Нямаше смисъл да спорят, само щяха да изцедят нищожните, ѝ сили. Явно не знаеше, че е Шали, нито пък си спомняше езика им! Раната на главата, а и дългото и оставане в света на мрака бяха изтрити тези неща от съзнанието ѝ. Може би когато напълно се възстанови, спомените ще се върнат...

Чела и Смелата мечка обсъдиха ужасното положение. Какво ще каже Сивия орел, щом я открие така? Внезапно Смелата мечка произнесе „Уанмди Хота“. В зелените очи на болната пролича още по-голямо объркване. Докато разискваха следващия си ход, Шали заспа.

Чела се взираше в пепелявото лице на Шали.

– Какво ще правим, Смела Мечко? – запита тя загрижено.

– Ако не дойде скоро, ще трябва да пратим още едно послание до Сивия орел. Вече стават осем или девет луни, откакто е напуснала техния лагер. Защо той не идва при нея? Може би когато го види, мъглата в главата ѝ ще се разпръсне. Ще внимаваме да не я уплашим – реши той. – Тя пак се превърна в бяла жена. Но не изглежда да се страхува или да ни мрази. Трябва да ѝ говорим внимателно, докато Великият дух изцели съзнанието и тялото ѝ.

Мина един ден, после още един. Сивия орел все не идваше. Черният облак изпрати вест, че смята да спре в още няколко лагера, преди да се върне. Въобще не споменаваше за Шали! Смелата мечка реши, че рангът му не позволява да обсъжда странното държане на вожда си, но в душата си изпита дълбоко негодувание.

Шали си възвърна малко силите и можеше да сядя за няколко минути. След като не успя да разбере нищо от тези мили непознати, тя беше принудена да приеме помощта и грижите им. Вероятно се е случило нещо страшно и тя единствена е оцеляла, а тези приятелски настроени хора са я намерили. Но защо не можеше да си спомни това ужасно събитие? Нищо чудно раната на главата ѝ да е изтрила тези болезнени спомени от съзнанието ѝ, но когато укрепне достатъчно, щеше да си спомни трагедията.

Този ден стана нещо обезпокоително. Красивата жена на име Чела с тъмни плитки и червеникава кожа я наблюдаваше напрегнато. Какви мисли бушуваха зад очите ѝ с цвят на шоколад? Бързо ѝ стана ясно, че то има нещо общо с приятелското отношение и помощта на едрия хубав мъж. Дали бяха брат и сестра, или пък мъж и жена? Ако бяха съпрузи, защо тогава той гледаше нея, Шали, с такава топлина? Докато беше много слаба и не можеше да се движи, той ѝ даваше да пие от онази особена чаша и я хранеше със супа от купичката. Усмиваше ѝ се нежно и така разкриваше някаква привързаност, която я смущаваше и озадачаваше. Забелязвайки раздразнението на Чела, Шали се опита да приема помощта му учтиво, но отхвърли приятелското му държане. Ала за добротата, която проявяваше, тя не можеше да не му се усмихва лъчезарно. Освен това той се опитваше да я учи на някои думи.

Докато следобед него го нямаше, Шали се увери в необяснимото неодобрение и женска злоба у Чела. Тя ѝ даде супата студена, а водата – топла! Божа прониза главата на Шали, когато Чела рязко дръпна превръзката, която беше залепнала върху раната. Жената с безразличие ѝ хвърли чиста превръзка, която трябваше да си сложи сама, обърна се и остави Шали сама.

Страх започна да се прокрадва в съзнанието ѝ. Какви бяха тези хора? Защо тази млада жена изведнъж започна да се държи тъй студено и враждебно към нея? А защо мъжът ставаше все по-мил? Тези промени бяха ли свързани помежду си? Какво можеше да направи? Къде се намираше? Как да отвърне на тези неразбираеми и странни хора? Как да проумее мистериозното и обезпокоително положение, когато изникваха твърде много въпроси, но на които не можеше да отговори? Само ако успееше да си спомни злополуката или нападението, които я бяха довели тук!

Блестящото слънце два пъти пресече хоризонта след сблъсъка между Сивия орел и Лия. Достатъчно дълго, за да опита още веднъж да разклати решителността на Сивия орел, намисли си лукаво Лия. Вторият ѝ план претърпя неуспех, сега щеше да използва първия! Денят беше слънчев и необикновено топъл за началото на април. Лия беше подготвила всичко великолепно. Когато Сивия орел зави зад последното голямо дърво близо до мястото, където обикновено се къпеше по това време на деня, Лия внезапно излезе от реката пред очите му. Според плана си тя извика от изненада, гола и блестяща от водата, но не направи никакво движение да прикрие тялото си. Стоеше като хипнотизирана от изненада, коварно вперила поглед в присвитите очи на Сивия орел.

Изненадан от голото красиво тяло пред себе си, той бързо огледа Лия от мокрите плитки до тънките глезени. По обратния път очите му нерешително се поспряха на тъмния триъгълник, който пазеше женствеността ѝ, после на гърдите ѝ с изпъкнали пъпки. Щом погледът му стигна лицето ѝ, Лия направи невинно и беззащитно изражение. Но очите ѝ го гледаха смело и приканващо или по-скоро в тях се четеше отчаяна молба.

– Господи, колко те искам, Сив орел – измърмори тя с мек кадифен глас. От очите ѝ избликнаха сълзи. – Защо трябва да ме измъчваш и да ме изкушаваш всеки ден? – лъжливо го обвини тя, придавайки си нещастен вид.

Да я измъчва и съблазнява ли, бързо му мина през ума на младия вожд. Изпоти се, но се обърна, мина покрай нея и потъна в гората, като се мъчеше да пропъди това лице, толкова напомнящо му за Шали.

Лия беше пропуснала момента. За да успее, трябваше да направи някоя отчаяна стъпка. Грабна дрехите си в ръце и побягна след него. Когато извика името му, той спря и се обърна, като я измери с твърд поглед. Но тя се хвърли към него, гърдите ѝ се допряха до неговите, вдигнатото ѝ нагоре лице го омайваше, защото му напомняше Шали.

Лия пусна дрехите си на земята. Задъхано нападна мъжкото му самочувствие.

– Ти вече не си ли мъж? След като изгуби Шали, да не би да си изгубил и мъжествеността си? Не си ли все още най-великият воин? Кой има власт да те спре да вземеш онова, от което се нуждаеш? Никой! Ще оставиш ли мъжеството си да увехне и загуби силата си, тъй като жена ти е мъртва? Не се ли бунтува то срещу строгата ти забрана? Защо не го задоволиш? Ти си вожд, никой не може да те спре!

Преди пет зими Шали влезе в живота на Сивия орел и го промени из основи, но при такова предизвикателство той все пак би трябвало незабавно да реагира! Но гордият воин бе разгневен. Лия се осмеляваше да обсъжда мъжествеността и ранга му! Говореше му с такъв неуважителен тон! Той и без това се измъчваше от чувство за вина, а сега тя се присмиваше на нерешителността му! Защо не попита Сините куртки кой е нападнал Шали и да поиска техния живот срещу този на двамата вождове от форта? Изненадващо как въобще успя да избяга, като се има предвид, че онзи ден не беше в най-добрата си форма! А сега тази бяла жена го обвиняваше! Тя всъщност говореше с гласа на вината, която го измъчваше, упрекуваше го и заслужаваше да я накаже! Бе дръзнала да покаже тялото си пред изгладнелите му очи! Мъжествеността му беше непокътната, сега също се раздвижи неканена! Трябваше да убие Лия на място!

Но не го направи. Само се взря в дръзката жена пред себе си, която смело му предлагаше така желанния екстаз. Лия извика:

– Обичам те и те желая! Моля те, позволи ми да успокоя болката ти. Да не би мъжеството ти да отслабва пред всяка друга жена, освен пред Шали? Тя е мъртва! Тя не може да му даде наслада или да спре страданието му. Аз мога, Сив орел. Моля те, нека ти го докажа – дрезгаво настояваше тя, а ръката ѝ се увери във възбудата му под дрехата.

Лия нагло обви силните му рамене и погали мускулестите му гърди. Той сърдито отхвърли едната ѝ ръка настрани, но другата безочливо

се спусна надолу към слабините му. После тя грабна ръката на Сивия орел и я сложи върху едрата си гърд, а сама дръзко улови мъжеството му и започна да го гали страстно. Разгневен от наранените си бушувачи чувства и отслабващата си воля, той я блъсна силно.

Да не би ума ѝ да е отлетял като някаква птица? Каква беше тая лудост, която я бе обзела? Изумен, той не можеше да повярва на очите си. Как се осмелява тази вълчица да се държи тъй обидно!

Тялото му копнееше за сладко освобождение, сърцето му жадуваше божата и празнотата да престанат да го измъчват. Но той нямаше нужда от която и да е жена. Няма да се поддаде на глупостта само да задоволи животинската си страст.

Необикновена ярост го обзе. От яд изпита нужда да започне да удра, да почувства нещо друго, освен божа и самота, освен вина и безжизненост. Да нарани някого по същия начин, по който той бе наранен, да направи така, че някой да плати нещо за загубата му. Сивия орел знаеше, че иска да избяга поне за малко от безкрайното страдание и безнадеждна мъка, които все повече поглъщаха жизнеността му. Но освобождение с Лия нямаше да прекрати борбата на чувствата му. Когато тя се опита отново да го примамва, той я бутна настрана с растящ гняв.

Някой викаше името му. Сивия орел тъкмо щеше да избухне, но умът му започна да се прояснява. Мисълта за това как някой можеше да прецени срещата им с Лия, го стресна. Гласът отново се провикна. Обзе го безпокойство. Срамът щеше да е огромен, ако го видеха така – в похотлива схватка с една бяла робиня. Погледна голото тяло на Лия и зачервеното ѝ от страст лице. Беше невинен, нищо лошо не беше извършил, но другите нямаше, да повярват в това!

Загубила контрол от желание, Лия се съпротивляваше на втория му отказ. Погали гърдите му и се притисна към него, знаейки, че и последната ѝ битка щеше да е загубена, ако той отново я отхвърли. Мъжкият глас отново извика, този път по-близо. Трябваше да спре лудостта ѝ и да прекрати унизителна сцена.

Вождът я бутна силно назад. Тя се молеше, пристъпвайки към него и го призоваваше да я хвърли на твърдата земя.

– Хия! – заяви той твърдо, но тихо. Бързо завърза панталона си и изчезна в гората, ядосан на самия себе си, че позволи сцена, която вероятно ще накърни репутацията му.

Толкова ослепял и тъжен ли беше, че можа да допусне острите му сетива за един кратък миг да се замъглят? Отдъхна си, когато Великият дух още веднъж се намеси. Какво ставаше с него, с гордостта му?

Загубата на Шали му се отрази страшно зле.

– Шали, моя любов, имам нужда от теб – прошепна той.

Лия потрепери от ярост и унижение. Как смееше той да отхвърли огнените й желаня? Внезапно гласът отново извика. Тя побесня, че Сивия орел отново й се изплъзва. Грабна дрехите си и се втурна в близките храсти. Отдалеч чу гласа на вожда, който отговаряше на зова. Другият мъж тръгна в неговата посока. Тялото й бе възбудено до божа. Закле се пред себе си – някой друг път, красиви мой войне, аз ще те имам...

Сивия орел подскочи от изненада, а очите му се ококориха, докато слушаше невероятния разказ на мъжа от племето Черна стъпка. Извика от радост и от благодарност тупна мъжа по гърба. Втурна се да помоли Блестящата светлина да се грижи за сина му няколко луни. Когато тя научи причината, сълзи на облекчение и щастие изпълниха очите й.

Преди Лия да се върне в селото, Сивия орел вече яздеше към лагера на Черния облак, за да върне щастието си. Благодареше на Великия дух, че не се поддаде на слабостта да притежава Лия, тъй като принадлежеше единствено на своята любима.

През последните няколко дни Шали наблюдаваше внимателно Чела – странната жена не отвръщаше на усмивките и на приятелските й жестове. При тази рязка промяна я обзе паника. Дали не е затворничка тук? Това ли са свирепите и жестоки диваци, за които чичо Тед и другите заселници говореха тъй често? Тя се увери само, че са непредсказуеми. В първия миг, щом остана сама, тя се опита да се изправи, но беше твърде слаба и краката не държаха олекналото й тяло. Отчаяно се отпусна върху кожата, сълзи от объркване и умора премрежиха очите й. Какво да прави сега, чудеше се тя. Само да можеше да си спомни каква съдбоносна случка я бе хвърлила в ръцете им.

Чела и Смелата мечка посрещнаха разтревожения ездач, който пристигна в галоп до лагера. Щом той слезе от коня, Смелата мечка заговори пръв:

– Защо не дойде по-рано, Сив орел? През тези няколко луни Птицата на смъртта няколко пъти призова Шали.

Сивия орел прочете гнева в очите и гласа на война.

– Не знаех, че все още е жива, докато Гордия елен не дойде при мен миналата луна. Търсихме я много слънца, но не открихме и следа от нея. Оплаквахме смъртта й. Къде е? – запита нетърпеливо, ядосан, че го бавят.

Когато Смелата мечка му спомена за двамата пратеници, Сивия орел остана като гръмнат.

– Нито един воин не е влизал в лагера ми, освен Гордия елен. Защо чака толкова дълго, докато изпратиш втория пратеник? Сърцето ми щеше да се пръсне от мъка!

След като си размениха няколко разгорещени думи, проблемът беше решен. Смелата мечка набързо му разказа как е открил и как се е грижил за Шали. Описа му колко объркан е бил, когато Сивия орел не обърнал внимание на първия пратеник, който сега се разбра, че въобще не бе пристигнал. После подробно се спря на състоянието ѝ. Най-накрая нерешително започна:

– Не знам как да ти го кажа. Сив орел. Шали вече не е Шали.

Объркан, Сивия орел го запита какво иска да каже.

Нарича се Алиша Уилямс. Говори само на езика на белите. Не разбира нашия език. Не познава нито Смелата мечка, нито Чела. Когато споменавам името на Сивия орел, тя не реагира. Раната на главата ѝ е отнела спомените за нас – завърши гласно той.

– Може би когато се е събудила, е била объркана, но щом ме види, ще си спомни – уверено заяви Сивия орел и помоли да го заведат при нея.

Когато двамата мъже и жената влязоха в шатрата, Шали вдигна поглед. Смущение замъгли зелените ѝ очи, когато непознатият се втурна напред, прегърна я, а после страстно я целуна по устните! Инстинктивно се отдръпна от него. Как си позволяваше този мъж да се отнася така с нея! Вгледа се в красивия воин с бронзова кожа и блестящи черни очи. Той се усмихна и я погали по бузата. Тя го плесна по ръката и се отдръпна по-надалеч от него.

Смутен, той промърмори:

– Шали? Вае чедаке.

Тя го загледа. И той я нарече със същото име, но тонът му беше нежен и мек. Кой е този мъж? Защо се отнася така към нея? Защо я целуна? Веднага го попита:

– Кой си ти? Къде е чичо Тед? Къде съм аз? – Погледът и треперещият ѝ глас издаваха страха ѝ.

Сивия орел я погледна смаяно. Тя не го познаваше! Докосна превръзката на главата ѝ и я запита дали я боли. Говореше на сиукски и естествено тя не го разбра.

– Защо ми викаш Шали? Те също ме наричаха с това име – кимна младата жена към Смелата мечка и Чела. – С коя жена ме бъркаш? Аз

съм Алиша Уилямс. Къде е чичо? – Сълзи от безсилие изпълниха очите ѝ.

– Аз съм Сивия орел, ти си Шали – заяви на английски воинът.

Тя разтвори очи от изненада. Въздъхна с облекчение – този мъж говори английски. Сега вероятно можеше да получи отговори на многото въпроси, които я измъчваха.

– Сив орел, къде съм аз? Какво се е случило с мен, с фургона, с който пътувах? Другите не говорят английски и не можах да ми кажат нищо.

Воинът отново впери очи в нея.

– Не ме ли познаваш? – запита невярващо.

Вглеждайки се внимателно, тя поклати глава.

– Ако те бях срещала по-рано, със сигурност щях да те запомня – разсъждаваше тя на глас, усещайки някаква необяснима тревога у него. – Къде са чичо и останалите? Да не би да се е случило нещо, което не мога да си спомня? – запита боязливо тя.

– Ти падна в реката и водите ѝ са те довели дотук – отвърна Сивият орел.

Тя се замисли над това, а после попита:

– Къде съм? Защо чичо Тед го няма? Защо се държиш тъй, че все едно трябва да те познавам? – настояваше тя озадачена. Нещо неуловимо ѝ подсказваше, че той говори сериозно и честно.

– Аз съм твоят съпруг – спокойно отговори той, наблюдавайки какъв ефект ще произведат думите върху нея.

– Мой... съпруг? – повтори тя. – Невъзможно! Аз не съм женена. Никога по-рано не съм те виждала – възрази тя, обезпокоена от мрачния му поглед.

Разтревожен от степента на травмата ѝ, той меко заяви:

– Ти си Шали, моя жена от пет зими, пет години според белите – изясни той.

– От пет години? Твоя жена? – повтори тя. Разгледа внимателно лицето му. Нищо не ѝ проблесна. – Как мога да бъда твоя жена, след като никога по-рано не сме се виждали?

– Срещнахме се в укреплението на чичо ти преди пет зими. Влюбихме се един в друг и се събрахме. Имаме син – Сияйната стрела, на четири години. – Добави той новия факт, надявайки се в този объркан мозък нещо да се проясни.

– Син ли? Аз нямам деца! Та ние не се познаваме! Защо ми говориш такива неща? Искам да се върна при чичо Тед. Веднага ме отведи

при него!

– Белият човек, когото наричаш чичо Тед, е мъртъв от много зими. Как така си забравила тези неща? Дали раната, която ти нанесоха Сините куртки, не е причината?

– Сини куртки? Не те разбирам. Видях чичо Тед само преди няколко дни. Защо казваш, че е мъртъв от години? – поинтересува се тя, а страхът прониза сърцето ѝ и я обзе паника. Какво правеха с нея тези индианци? Защо ѝ разказваха такива безумни лъжи?

– Сините куртки откраднаха нашия син, а теб раниха. Ти падна в реката и тя те довлече дотук. Смятах, че си умряла, докато Смелата мечта не ми прати вест, че си жива. Той ми каза, че говориш и се държиш странно. Сега разбирам какво е имал предвид.

Тя отмести поглед към другия индианец, който трябва да беше Смелата мечта, а после отново към онзи, който се наричаше Сив орел.

– Сигурно ме бъркаш с някого. Аз не съм твоята Шали, аз съм Алиша Уилямс.

– Шали е името, което ти дадохме, когато дойде да живееш с нас. Оженихме се преди пет зими, имаме син. Не отблъсквай тези красиви спомени, Тревисти очи. Аз те обичам и имам нужда от теб. Докато се страхувах, че си мъртва, сърцето ми изгуби всякаква вяра и радост.

Странните му думи я обезпокоиха и смаяха. Защо продължаваше да се заблуждава? Очите му я молеха да се съгласи, а тя не го правеше. Как може да е женена за този мъж и да не си го спомня? Син? Невъзможно! Но той говори сериозно! Дали сънува, или още е замаяна?

– Как е възможно да съм Шали, твоята съпруга, когато не те познавам? – разсъждаваше тя.

– Ударът по главата е изличил тези мисли от съзнанието ти. Казвам ти истината, Шали – закле ѝ се той искрено.

– Как стават тези неща? Не зная – бранеше се тя с нарастващ страх пред неговата настойчивост.

– Щом раната заздравее и се върнеш при своя народ, ще си спомниш – увери я той. – Не се тревожи. Все още си слаба и болна.

– Да се върна при моя народ? Ти каза, че чичо Тед е мъртъв. – Тя се хвана за този факт, за който той явно грешеше.

– Твоят и мой народ, Оглала. Ще се върнем в моя лагер. Щом видиш сина ни, главата ти ще се проясни.

– Няма да тръгна оттук с теб! Искам да се върна вкъщи – задъхано изрече тя.

– Моят лагер е твоят дом, Шали – заяви Сивият орел, крайно

изтощен.

– Не! Лъжеш! Защо се отнасяш така с мен? – изстена тя.

– Ти си моя съпруга, майка на нашия син. Скоро ще си спомниш всичко.

– Смелата мечка бил изпратил човек да ти каже? – запита тя. Той кимна. – Ако това, което твърдиш, е вярно и съм твоя съпруга, защо тази жена Чела се отнасяше така жестоко с мен? – без да иска, запита тя, предполагайки, че така ще разкрие тяхната нечестна игра.

Сивия орел се обърна и изгледа Чела. Поиска обяснение за твърдението на Шали. Чела пребледня, а после се изчерви виновно. С растящо любопитство Шали наблюдаваше какво става. Двамата мъже се нахвърлиха с думи върху разтрепераната жена. На Шали ѝ се искаше да разбира какво става.

Красивият индианец се обърна към нея.

– Чела е постъпила така от ревност. Преди ние да се съберем, ти беше обещана на Смелата мечка. Страхувала се е, че той отново те е пожелал.

Смаяна от това обяснение, Шали огледа и тримата.

– Как може да твърдите такива неща? Аз не ви познавам! Ти индианец ли си? – внезапно запита тя Сивия орел.

– Аз съм Оглала, но белите ни наричат сиукси. Ти дойде в нашите земи преди много години. Влюбихме се от пръв поглед. Ти си моята жена. Ще се отречеш ли от собствения си син? – хвана се той за този лъч надежда.

– Аз нямам никакъв син! Как мога да имам син, след като не съм омъжена!

Сивия орел се пресегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна.

– Шали... как да стигна до теб, след като ти отхвърляш думите и любовта ми? Трябва да се приберем. Синът ни има нужда от майка си. Много вечери плаче безутешно от страх да не си умряла. Болката му нищо ли не означава за теб?

– Но аз не съм му майка. Не разбираш ли, Сив орел? Бъркаш ме с друга жена. Сигурно си заслепен от мъка поради загубата ѝ. Съжалявам, аз не съм твоята Шали! – разпалено му извика младата жена.

– Пет зими ти живя като Шали. Ти роди нашия син. Дори и мислите да са изчезнали от главата ти, действителността не е. Щом се вгледаш в лицето му, истината ще блесне с пълна сила.

– Как се казва нашият син? – неочаквано запита тя.

– Името му е Сияйна стрела – отвърна той.

Тя повтори името му наум, наблюдавайки воина пред себе си.

– Как е възможно една жена да роди син и да не си го спомня? Как така съм живяла с теб пет години и не те познавам? Невъзможно.

Дали Великият дух не го наказваше за това, че е предал любовта си, себе си? Тя беше като непознатата, която срещна преди много зими и в която толкова силно се влюби!

– Кажи, Шали, каква беше последната ти мисъл? – Мрачният му израз се замени с усмивка.

– Не те разбирам! – придоби тя объркан вид.

– Какво е последното, което си спомняш? – поясни въпроса си той.

– Пътувахме на запад. Бяхме отседнали за нощувка край едно селище, наречено Сент Луис. Защо? – попита го Шали. Кой беше този земен бог, красив като митичния Адонис? Как можеше един напълно непознат да събужда подобни чувства в нея? Тръпка на несигурност премина през тялото ѝ.

– Не си ли спомняш как дойде тук и построихте дървен форт с вашите хора? Не си ли спомняш щастливия ни съвместен живот? Как тъй? Защо? – тъжно запита той, леко смръщен.

– Още не сме стигнали до целта. Остават ни много седмици път. Тъй като сега е пролет, сигурно скоро ще пристигнем – задъхано обясни тя, а страхът и подозрението ѝ се увеличаваха. Защо си губеше времето да се занимава с този толкова жизнен и смущаващ я мъж?

– Сега е зима, Шали. Твоите хора дойдоха преди много зими. Според календара на белите сега ще дойде пролетта на 1782 година. Оженихме се преди много зими. Заклевам се в живота и честта си, че ти си моя съпруга и че аз те обичам – изрече той, разкъсан между радост и божа.

Тя се олюля и пребледня.

– Не е възможно! Сега е 1776 година.

– Според вашето летоброене ние се оженихме през 1777 година, а синът ни се роди през 1778-ма. Моля те да си припомниш нашия дом. Смятахме те за умряла и те оплакахме. Никога сърцето ми не е изпитвало такава болка и празнота. Имам нужда от теб, Шали.

Тя му хвърли невярващ поглед.

– Нали не очакваш да ти повярвам, че пет или шест години са изтрити от съзнанието ми! – възкликна тя със страх, изумена от искреното му нежно държание. Каква зла и изкустителна игра играеше този бронзов бог? Защо? Ако беше загубила всичко, щеше ли да свикне да живее по този начин?

– Вярно е, мъничка моя – отвърна той спокойно, а привлекателното му лице изразяваше нежност и искреност. – Обичам те и се радвам, че се върна при мен.

– Не вярвам, ас мога да повярвам – прошепна тя и се разтрепери.

– Мога да докажа дамите си, ако ми позволиш – умолително ѝ предложи.

Тялото ѝ отслабна, а съзнанието ѝ се замъгли. Шали припадна.

ГЛАВА ШЕСТА

След като Шали дойде на себе си, мъчителният спор продължи часове. Шали отричаше твърденията на достолепния воин, който се бе навел над нея и се кълнеше в такива странни и ужасяващи неща. Дългите дни на тормоз и самота се бяха отразили твърде зле върху Сивия орел и тъкмо когато намери скъпоценната си любов, откри, че тя отрича думите и чувствата му – всичко това постави на изпитание търпението му и желанието да я разбере. Но дори сега да не можеше да си спомни тези неща, тя скоро щеше да го направи! Обясняваше ѝ истината разбрано и логично. Но защо тя настояваше, че не е така? Какво се криеше зад страха, който личеше в ясните ѝ очи?

Той говореше, обосноваваше се и я убеждаваше, докато изтощението и мъката станаха непоносими.

– Не те разбирам, Шали! Досега никога не си се държала тъй жестоко! – изведнъж избухна, нервите му се бяха опънали, а красноречието му беше изчерпано.

– Жестоко ли! – му отвърна тя по същия начин. – Лежа тук болна и почти умираща след някаква злополука, която не мога да си спомня, и в този момент ти се появяваш лукаво и самоуверено и най-спокойно ми съобщаваш, че аз съм изгубената ти съпруга, след като ние въобще не се познаваме! Твърдиш, че този невероятен брак е просъществувал пет години и че имаме син! Казваш, че съм живяла в индианско село почти шест години! Че чичо ми и моя народ са мъртви! Хвалиш се с жестока война с белите! Уверяваш ме, че ме обичаш! Всичко това са лъжи! Една малка рана на главата ми не би могла да изличи толкова неща от съзнанието ми! Няколко дни или седмици, може би, но пет-шест години? Не може да е вярно!

– Аз също не разбирам защо е така, но ти говоря истината! Защо иначе щях да ти разправам за тези неща, ако бяхме съвсем непознати? Ти не питаш защо Смелата мечка и Чела са те познали и знаят името ти. Не си задаваш въпроса как са минали много луни и какво е станало с тялото ти? Ще ми повярваш ли, ако ти кажа къде имаш белези по тялото? – внезапно се хвана той за това доказателство.

Тя пребледня, а после стана тъмночервена. Започна да заква от неудобство.

– Това... би било лесно... след като... съм лежала в безсъзнание

и... сте ме гледали не знам колко дълго! – завърши тя и се намуси.

Вбесен от намека ѝ, той се разфуча:

– Едва днес пристигам. Обвиненията и нападите ти ме обиждат. – Бързо замени яростта си с нежност, забелязвайки нежелателния ефект от избухването си. – Не те ли е грижа колко много съм страдал за теб?

– Те биха могли да ти кажат тези неща! Имам само думата ти, че не си се възползвал от болестта ми – отхвърли тя доводите му.

– Преди приклада на Синята куртка да те удари по главата и да изличи любовта ни от нея, ти не би се усъмнила в думата и честта ми. Такава болезнена загуба не променя истината. Как мога да ти помогна, когато ти обръщаш сърцето и съзнанието си срещу мен? Погледни ме, Шали. Любовта ни беше силна и красива – как можеш да забравиш подобни чувства? Защо ме нараняваш по този начин? Не страдах ли достатъчно, докато в продължение на много луни те смятах за умряла?

Погледна очите му, после красивото му лице и мъжествена осанка. Ако съществуваше някаква необяснима бариера в съзнанието ѝ, тя съвсем честно се бореше да я преодолее. Кое беше това великолепно същество, което ѝ говореше тъй умолително и изговаряше такива тревожни думи, чиито очи я омайваха и искаха от нея да се съгласи? Ами ако казваше истината? Ако наистина ѝ е съпруг и имат малко дете? А ако ѝ се губят пет години от живота? А ако наистина е имала съпруг и син... това означаваше, че те... той...

Изчерви се, после пребледня и изведнъж я побиха студени тръпки. С пръстите на треперещата си ръка докосна долната си устна, като продължаваше да разглежда мъжа. Ръката ѝ се сви здраво в юмрук и не усети как ноктите се впиха болезнено в дланта ѝ. Брадичката ѝ се разтрепери, очите ѝ го стрелкаха с растящо недоумение. Изпоти се, а умът ѝ бързо преценяваше положението. Ами ако той действително казва истината? Тези фатални думи отекваха в ума ѝ...

– Аз... не... си спомням – най-накрая прошепна, неспособна да го нарече лъжец, докато той гледаше с нежност изплашеното ѝ лице. – Не си спомням – каза отново и сълзи потекоха по бузите ѝ. – Как изведнъж да приема един мъж и един живот, само защото се кълнеш, че са мои? Знаем само, че това може да е някаква ужасна игра, а ти да си мой заклет враг.

Неразрешимият им проблем се изправи пред Сивия орел в цялата си ужасна реалност и го покоси както мълния поразява огромен дъб. Болезнено ясно беше, че тя наистина не го познава, нито пък си спомня общите зими и любовта им! Той я притисна силно и обеща:

– Не се безпокой, Тревисти очи. Щом се оправяш, мракът ще се разсее от съзнанието ти.

В нещастieto си Шали се отпусна за миг в успокоителната му прегръдка. Докато той я целуваше непрестанно по лицето, я обзе ужас. Отдръпна се от него и извика:

– Не ме докосвай! Не ти вярвам! Никога по-рано не съм те виждала!

Смаян от омразата, с която произнесе думите и от студения ѝ поглед, той се вкамени.

– Не знам какъв лош номер се опитваш да изиграеш, но няма да ми-не. Не съм луда! Остави ме да си ида вкъщи, моля те – помоли го искрено тя. – Чичо ще те възнагради, ако ме върнеш при него.

– Той е мъртъв! Всички във вашия форт бяха убити по време на битката! Аз те спасих и се ожених за теб. От твоите хора само ти и скаутът Кени са живи – повтори той, като прибави и нов факт.

– Джо Кени? Къде е той? Заведи ме при него – бързо поиска тя, отклонявайки го властно.

Удивен, той поклати глава и въздъхна шумно.

– Кени си тръгна оттук преди много зими. Живее в дървена къща на много, много луни оттук. Взе Мери О'Хара за жена. Нищо ли не си спомняш от онова време? – запита той, страхувайки се от отговора ѝ.

– Откъде знаеш името на Мери? Как може Джо да се ожени за дете? – предизвика го тя, спомняйки си петнайсетгодишното момиче, което видя неотдавна за малко в Сейнт Луис. Наистина. Мери и Джо бяха приятели, но да се оженят? Не е възможно!

– Бялото момиче беше малко преди много години, Шали. Кода Кени ни каза, че те са се събрали, когато веднъж дойде в нашия лагер.

– Кода? – Повтори тя странната дума.

– Означава приятел. Кени и Сивия орел бяха кодас много отдавна. Ти си забравила също, че говориш моя език тъй добре, както аз говоря твоя.

– Как, когато не разбирам нищо, което ми казват? – възрази тя.

– Аз те научих на моя език през онези зими, които ти си забравила – бавно повтори Сивия орел, усмихвайки се търпеливо. Сигурно загубата на толкова много памет я обърква и плаши. Трябва да бъде твърд, но мил с жена си, докато спомените пак се върнат при нея. – Отново ще те науча на моите думи – заяви той с палава усмивка и смекчен поглед.

– Ако това, което твърдиш, е вярно – леко отстъпи тя – какво ще стане, ако никога не си спомня тези последни пет години?

Той се смръщи и присви очи дълбокомислено. Със сдържан смях каза:

– Тогава ще си създадем нови спомени. Отново ще те науча на същите неща.

– Но ако сме били... женени, как... ще живея с непознат?

– Много пъти си ми казвала, че Сивия орел е единственият мъж, когото страстно обичаш със сърце и тяло. Същото ще е и сега – обеща й той уверено, а изгарящият му поглед я накара да се изчерви и разля огън в кръвта й.

Откъсна погледа си от него. Какво щеше да поиска от нея този непознат, ако тръгне с него? Кършеше ръце в скута си, измъчвана от подозрения. Женитбата означава да спят заедно...

– Не мога – прошепна тя по-скоро на себе си, отколкото на него.

– Какво не можеш, Шали?

Без да вдига очи към него, тя отговори:

– Не мога да бъда... твоя жена. Не те познавам. Не те обичам. – Думите, които чуваше, разкъсаха сърцето му като остър нож. – Ти не би... – Думите спряха на гърлото й и тя не поиска да ги изрече. Може той да реши насила да я отведе със себе си. Ако стане тъй, по-лесно би се справила с един приятел, вместо лекомислено да го превръща в свой враг. Според наблюденията й той наистина вярваше, че тя е неговата Шали!

– Какво не би направил Сивия орел? – настоя той в желанието си да разбере многобройните й страхове и съмнения.

Принудена да узнае намеренията му и да изпита клетвата му в любов, тя попита:

– Ти би ли... ме принудил... да спя с теб?

– Съпругата, винаги спи в леглото на съпруга си – отвърна той меко.

– Но аз не съм твоя съпруга! – задъхано изрече тя, тъй като това я ужасяваше.

– Но ти си – поправи я той и с обич погали разрошената й коса.

Ако имаше силата, тя би скочила и избягала от тази неудобна сцена.

– Какво ще правиш с мен?

Стрелна я въпросително с поглед. Изражението му се разведри.

– Ще те обичам и ще те браня както досега – дрезгаво обеща той.

– Както направи, когато Сините куртки ме удариха, ако е вярно онова, което казваш – направо го обвини тя, за да го изпита.

Думите ѝ бяха жесток удар за сърцето и гордостта му.

– Аз не бях в лагера, когато те са се промъкнали в селото ни, за да сеят смърт. Давам собствения си живот, за да защита твоя – закле се той твърдо, а погледът му стана сериозен. Челото му се смръщи, той стисна челюсти и сведе поглед към скута си. – Прости ми за мъката и страха, които изживявах, мъничка моя.

Той излъчваше такава необикновена и магнетична тъга, че тя не можеше да не откликне. Докосна силната ръка на коляното му и тихо промълви:

– Наистина съжалявам, Сив орел. Не исках да те нараня. Можеш ли да ме разбереш? Цялото положение е тъй объркващо за мен. Ти казваш едно, а умът ми – друго. Не мога изведнъж да приема твърденията ти, дори и да предполагам, че казваш истината. Говориш за брак и любов, които са ми непознати. Държиш се тъй, сякаш трябва да падна в прегръдките ти и да ти повярвам. Как, след като не те познавам?

Когато той вдигна очи към нейните, в тях тя прочете искрено страдание. Не ѝ стана ясно защо, но това неудържимо я привлече към него.

– Може би с времето, когато напълно се възстановя от случилото се, ще си спомня всичко. Дотогава трябва да ме разбереш и да бъдеш търпелив с мен. Ако ме обичаш така, както се кълнеш, толкова невъзможно ли е това?

Той нежно обви с ръце вдигнатото ѝ към него лице и се взря с любов в умоляващите го очи.

– Не разбираш ли колко голяма болка изпитвам и колко се тревожа, Шали? Сивия орел също е объркан и уплашен – дрезгаво изрече той, изненадвайки я с искреното си признание.

– Защо трябва ти да се страхуваш? – запита тя озадачено.

– Страхувам се да не те загубя. Боя се, че няма да ме обичаш както преди. Ужасявам се при мисълта, че можеш да ни отхвърлиш – мен и нашия син. Плаши ме липсата на любов и желание в зелените ти очи. Страх ме е от съмненията и съпротивата, които усещам у теб. Мъчно ми е, че никога няма да си спомниш щастливите луни, които прекарахме заедно. Опасявам се, че няма да бъде както преди.

Нима е обичала този необикновен мъж толкова дълбоко, че загубата ѝ му причинява такава мъка? Нима той я е обичал тъй, че би могъл да умре за нея, както се кълнеше? Как се забравят толкова силни чувства? Болка прониза главата ѝ. Извика високо, хванала челото си с ръце, залюля се и пребледня от мъчителните спазми. Той я прегърна и силно я притисна.

– Шали, какво ти е?

– Главата ми... Много ме боли. Трябва да легна – задъхано изрече тя, напрежението беше сломило слабото ѝ тяло.

Той я положи върху постелята и я покри.

– Почини си, любов моя. Аз ще се грижа за теб и ще те пазя – каза мъжът и я погали по бузата. Очите му бяха потъмнели от безпокойство.

– Може ли малко вода? Гърлото ми е съвсем сухо.

Преди да ѝ даде хладната течност, той пипна челото ѝ дали треската не се е върнала. Нямаше температура и той въздъхна с облекчение. Докато гасеше вода, Шали го наблюдаваше. Не можеше да отрече загрижеността и нежността му. Но все пак имаше толкова неща, които не разбираше. Как се е омъжила за този човек?

Когато той се изправи и излезе от шатрата, обзе я невероятен страх, почувства се съвсем сама. Какво означаваше това противоречие? Усещаше се в безопасност, когато той е наблизо, и все пак се плашеше. Не, не се боеше от него, а от думите му и от ефекта, който предизвикваха в цялото ѝ същество. Той беше най-красивият и жизнен мъж, който бе виждала. Изпълни я някаква особена топлина. Благородното му и величаво излъчване бяха наистина царствени. Усмивката и черните му очи събуждаха непознати усещания в нея. Тялото му беше бронзово, гладко и твърдо. Когато се движеше, здравите мускули играеха под кожата му. Наистина беше като земен бог. Откъде се взимаше тази нежност, след като излъчваше толкова сила и властност?

Всеки път, щом я докоснеше, кожата ѝ се стягаше и пламваше. Защо ли? Ако наистина се страхуваше и се съмняваше в него, защо той ѝ въздействаше по този начин? Беше ли в състояние скромната и наивна Алиша Уилямс да се влюби в мъж, тъй различен от нея? Дали наистина е родила дете от този необикновен индианец? Поиска да си спомни лице на дете, но не успя. Ако е носила месеци това дете в утробата си, а после го е родила, защо не можеше да си спомни този прекрасен период от живота си?

Индианците се върнаха. Сивия орел коленичи до нея и ѝ подаде чаша с някаква тъмна течност.

– Изпий това, ще ти помогне да заспиш. Ще се моля когато се събудиш, съзнанието ти също да се проясни. Обичам те, Шали.

Тръпки минаха през успокоеното ѝ тяло. Почти се задави от топлата течност в чашата. Подаде му я, ръцете им се докоснаха. Тя погледна пръстите си, после него. Той се взря в очите ѝ и я повлече в дълбините на своите тъмни езера, пълни с черна магия. Приблужи глава и устните

му се допряха до нейните. Изведнъж всичко у нея се раздвижи от сладкото докосване. Щом дълбоко проникващата целувка свърши, тя го погледна смаяно. Пръстите ѝ докоснаха устните, които тъй нежно я плениха. Загледа се в него, очите му я пронизаха.

– Защо направи това?

Той се развесели и се засмя.

– Защото устните ми жадуваха за твоите. Измъчва ме огромна самота. Имам нужда да те прегръщам, да те целувам, да се любя с теб. Но ти се страхуваш от мен. Ще ме намразиш, ако взема онова, за което копнее сърцето ми. На теб ти е по-лесно да се съпротивляваш, тъй като не си спомняш любовта и страстта ни. А в моето съзнание те са съвсем живи. Искам те, а не смея да те взема.

Сърцето ѝ запрепуска бясно, докато слушаше вълнуващите думи и гледаше тези покоряващи очи. За да прекъсне сладостния миг, тя легна и запита:

– Как се казва синът ти?

Разбрал, че тя се опитва да смени темата, той се усмихна и отговори:

– Името на нашия син е Сияйна стрела.

– Да, ти вече ми каза. Как ли ще се почувства, когато не го позная? – неочаквано запита тя.

Погледът му помрачня.

– Той е само на четири години. Няма да разбере какво става. Само ще почувства голяма тъга и болка като мен.

– Не можеш ли да му обясниш положението? – търсеше изход ужасена, че ще нарани едно дете, особено своето.

– Ти си на двацет и пет години, умна си и пак не можеш да приемеш това, които ти казвам. Как искаш едно малко дете да го разбере и приеме?

– Двацет и пет... – Битката за сън започна да ѝ действа, тя поиска да го попита нещо, но не успя.

– Спи, любов моя. Ще поговорим, след като се събудиш. Все още си твърде слаба. Има много неща, които трябва да премислиш и да приемеш. Аз съм при теб.

Очите ѝ се замъглиха, гласът му звучеше някъде отдалеч. Скоро заспа дълбоко. Ръцете на Сивия орел се разходиха свободно по тялото, което го преследваше в сънищата му през дългите мъчителни дни. Колко дълго щеше да го принуждава да съдържа копнежа си? Ще направи ужасна грешка, ако я вземе, преди тя да го е обикнала и да го е

пожелала отново. Но колко дълго ще успее да възпира огъня, който се разгаряше у него всеки път, когато я погледнеше или докоснеше? Отвращение и яд го обхващаха, щом си спомнеше миговете на лудост с Лия. Никога отново нямаше да позволи предателското му тяло да измени на него и на любимата му.

Шали бавно излизаше от черните дълбини на съня. Въздъхна и се протегна. Чувстваше се отпочинала и весела. В мига, в който отвори очи, отново я порази странната обстановка. Объркването ѝ бързо премина, предполагаемият сън се оказа чиста действителност. Красивият индианец стана от мястото си край огъня, дойде при нея и се усмихна. Значи все пак не е било сън! Не, той си беше съвсем истински, реален.

– Нали не те боли вече? – попита той, докосвайки леко превръзката около главата ѝ. Тя кимна. Наблюдаваше го внимателно, като си припомняше всяка дума, която предишния ден ѝ бе казал.

Той добави сериозно и загрижено:

– И все пак, не ме помниш, така ли?

Този път почти с неохота тя поклати глава. Лицето му изразяваше съжаление и примирение.

– Още едно слънце и ще си спомниш за мен – каза той бодро и отново се усмихна широко.

– Може би. – За първи път тя се съгласи с него.

– Трябва да хапнем, а после да се върнем в моя лагер – рече мило Сивия орел. Виждайки изплашения ѝ вид, добави нежно: – Други също скърбяха за загубата ти. Трябва да споделим с тях щастливата новина, че те намерих. Създето на детето ни ще запее от радост като моето. Великият дух пощади живота ти и те върна при нас.

Когато хапна от печеното месо, тя с облекчение установи, че е от заек. Ядеше бавно, разтревожена от предстоящото пътуване. Когато разбра, че не можеше повече да отлага неизбежното, тя му върна чинията. Сивия орел ѝ се усмихна топло и ѝ подаде ръка. Поколеба се, преди да сложи малката си студена длан в голямата му топла десница.

Той я вдигна на крака, а после поддържа раменете ѝ, докато се закрепил.

– Колко далеч е лагерът ти? – запита Шати, чувствайки, че трябва да каже нещо, за да прекъсне привличането, което и двамата чувстваха.

– На два дни езда. Трябва да вървим бавно, още си слаба. Имаш нужда от много почивка и грижи. Хайде, Шали, да тръгваме.

Тя направи няколко крачки, но краката ѝ се разтрепериха, като че сякаш да се огънат. Той я прихвана, вдигна я в силна и странно вълнуваща прегръдка. Леко, сякаш носеше пухкаво облаче, той тръгна към петнистия жребец.

– Мога да вървя – опита се да възрази тя. Навсякъде, където я докоснеше, тялото ѝ пламваше.

Изчерви се, когато той я загледа.

– Дори и краката ти да бяха по-силни, бих предпочел да те нося. – Сивия орел спря пред великолепното животно и пусна краката ѝ на земята. Щом той пъргаво се метна върху гърба му, тя инстинктивно се хвана за гривата на жребца, за да не падне. Вождът я вдигна да седне пред него и се пошегува:

– Не ти ли казах, че още си слаба? Но гордостта ти се възвърна. Бях забравил как лицето ти пламва като огън, а гордостта ти се извисява колкото моята.

Кожата ѝ стана тъмноредена, а това още повече го разсмя.

– Защо ми се подиграваш? – укори го тя.

– Не ти се подигравам, Тревисти очи. Сърцето ми пее, че отново си при мен. Трябваше да знам, че Великият дух няма да позволи никаква зла сила да те открадне от мен. Отново си моя, както трябва да бъде.

– Говориш така, сякаш наистина съм твоя! – запротестира тя, борейки се вътрешно с чувствата, които бушуваха в ума и тялото ѝ.

– Някога притежавах сърцето ти, моля се това отново да стане. А дотогава моята любов е достатъчна за двама ни.

Когато Шали потъна в отбранително мълчание, вождът се обърна към мъжа и жената, които бяха спасили живота ѝ и се бяха грижили за нея. Тя се заслуша в мелодичния глас, чиито думи не можеше да разбере. Вдигна глава и каза:

– Ще им благодаря ли от мое име заедно ме спасиха и се грижеха за мен?

Той се усмихна.

– Ша, Пи Ци Иста – отвърна на сиукски.

– Какво? – неразбиращо запита жената.

Той се разсмя и поясни:

– Да, Тревисти очи. Хубаво е, че не си се променила много. Ще им предам тези любезни думи. А по-късно отново ще те науча на тях.

Тя се усмихна и му благодари. Преди да разбере какво казва, заяви чистосърдечно:

– Не мога да ти опиша колко се радвам, че говориш моя език.

Щеше да бъде ужасно, ако не можехме да общуваме.

Това отново го развесели.

– Това ми умение беше първият начин да разбере за любовта ти към мен – успя да й каже през смях.

– Не те разбирам – промърмори тя с любопитство.

– Дълго време ти не знаеше, че аз говоря езика на белите. Разказа ми много тайни за Шали и за любовта й към Сивия орел – пошегува се той, а черните му очи заиграха палаво.

Думите му я накараха да се почувства още по-нещастна.

– Тогава защо аз не знаех, че говориш английски? – залита, обърка-на от реакцията му.

Невинният й въпрос му подейства странно. Шали усети, че той се стяга, казвайки с равен тон:

– За това ще говорим по-късно. Трябва да тръгваме.

Сивия орел сякаш надяна някаква маска. Шали не можеше да проникне зад застиналия израз и полупритворените му очи. Явно той не искаше да отговори точно на този въпрос. Защо? Какво се криеше зад него? Защо внезапно сложи непроницаема маска върху лицето си? Някакво подозрение мина през ума й, но то се задържа само за миг.

Когато тръгнаха, тя запита:

– Защо не отговаряш на въпроса ми?

Той я погледна.

– Много неща се случиха тогава, ще ти е трудно да ги разбереш, докато не ти разкажа всичко. Първо трябва да събереш сили и да оцениш любовта ми, след като не можеш да си я спомниш. Когато му дойде времето, ще ти разправа всичко, което искаш да знаеш.

Ще не ще, тя трябваше да се облекне на силното му тяло и да почи-ва. Замисли се дълбоко. Какво ли ще й е трудно да разбере? Какви спомени се страхуваше той да съживи в паметта й? Защо трябваше да докаже любовта си, преди да разкрие миналото им? Спомни си какво разказ-ваха за тая пустош и за индианците, които живееха в нея, замисли се върху факта, че е бяла, а той индианец.

Изправи гръб и запита:

– Не сме се срещнали като приятели, нали?

Шокиран от точното й попадение, той не успя да овладее чувствата си и промяната в израза си достатъчно бързо, за да не ги забележи тя.

– Като... врагове ли се срещнахме? – не можеше да не запита, забелезвайки виновния му вид.

Ако сега я излъжеше, тя щеше да разбере. Той не можеше да

рисува да хвърля съмнения върху честта си и истината.

– Да, Шали, ние се срещнахме като врагове. Но любовта ни преодоля различията ни, тя беше по-силна от омразата на белите към мен, тъй като подобни чувства никога не са виреели в сърцето ми. Дори сега, когато ти не си спомняш за мен, аз не тая омраза – довери й той, докосвайки гърдите, където сърцето й препускаше като лудо.

Мислите на Шали трескаво търсеха истината в първите му думи. Но последните също не останаха незабелязани. Вождът хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

– Нали и ти не ме мразиш? – нежно поиска да узнае. Застиналата му маска падна, а под нея той се бореше със страха от отговора ѝ.

– Естествено, че не те мразя – каза Шали, поемайки дълбоко въздух. Той не смееше да диша, изтръпнал да не би тя да каже друго. – Когато се срещнахме за първи път, ти мразеше ли ме? – смело запита младата жена.

– Не. Но силно се съпротивлявах на копнежа, който ти събуждаше в сърцето и тялото ми. Преди теб аз не познавах любовта на жена. Не разбирах странния начин, по който ме караше да се чувствам, или пък мислите, които предизвикваше. Борех се срещу слабостта, която изпитвах към теб, моя враг, тъй като не я разбирах. Но дойде мигът, в който Великият дух отвори очите ми и ми разкри тези неща. Оттогава до ден днешен аз не съм обичал друга жена. Великият дух ми показва, че любовта ми към теб няма да ме сломи, нито пък ще отслабне. Тя ми донесе голяма радост и щастие. Обичах те повече, отколкото бих могъл да ти го обясня с думи, Шали. Когато се страхувах, че си умряла, то беше защото ти си като въздухът, който дишам, като храната, която ми дава сили и като сърцето, което ми дава живот. Не ме карай да говоря за тези първи дни, когато се плаших от любовта и желанието си към теб.

– Смяташ, че ще те намразя, ако науча истината, така ли?

Той вдигна нагоре разтревожен поглед и трудно си пое въздух.

– Да, Шали. Ако не ме обичаш, не би могла да разбереш тези моменти – довери й той неохотно.

– Тогава не повтаряй тези мъчителни събития. Ако сме се срещнали като врагове, а после сме се влюбили един в друг, тогава значи и двамата много сме се променили. Трябва да открия човекът, който си сега – покажи ми него. В такъв случай ти ще си единственият мъж, който ще получи любовта ми повторно – предложи му тя, чувствайки, че не може да постъпи другояче.

Той стисна очи и издиша шумно въздуха. Шали се остави да я

прегръне, тъй като, изглежда, той се нуждаеше от този малък жест на близост и разбиране. Разбиране ли? Думата отекна в главата ѝ като гръмотевица преди буря. Тя стараяше ли се да го разбере? Или мислеше само за собствените си чувства? Ако това, което той казваше, бе истина, а тя не можеше да докаже обратното, сигурно и той страда. Загубата на паметта ѝ беше засегнала болезнено не само нея! Как би се почувствала тя при същите обстоятелства? Ако съпругът, когото обичаше, внезапно се върне от гроба и не я познае? Не си спомня нито любовта и животът им заедно? Нито детето им? И ако този мъж се държеше тъй, както тя сега? Но все пак, можеше ли да постъпи другояче? Каквато и да беше истината, тя не помнеше нищо! Ала към Сивия орел трябва да бъде справедлива. Поне толкова му дължеше – да му даде възможност да докаже твърденията си.

Разсъжденията на Сивия орел бяха в същата посока, но от неговата гледна точка. Шали беше преживяла много и умът ѝ беше объркан. Трябва да я обича и да бъде търпелив. Налагаше се да спечели любовта ѝ още веднъж – тя беше права. Това бе ново предизвикателство – опияняващо и необикновено, провокиращо и съживяващо дръзко: да спечели любовта ѝ за втори път...

Дълго яздиha спокойно и мълчаливо, и двамата заети с мислите си. Шали задрямваше в прегръдките му събуждаше се и отново заспиваше. Но когато се замисли по-дълбоко върху нещата, тя реши, че трябва много да е обичала този привлекателен мъж, за да забрави страданията, за които той намекна, да се омъжи за него и да му роди син. Той я привличаше като магнит и личността му я подчиняваше, но можеше ли да се влюби в него? И то за втори път?

Сивия орел кроеше планове как да очарова отново тази жена. Волята и способностите му щяха да бъдат подложени на изпитание. Възбуди го играта, с която тя го предизвикваше. Тялото и сърцето му се изпълниха с очакване и радост. Намисли си хитри ходове. Усмихна се. Щеше да атакува чувствата ѝ с умения и изобретателност, от които мъжката му чест щеше да блесне още по-силно, отколкото на бойното поле. Острият му ум и пламенно тяло приеха тази вълнуваща игра.

На свечеряване той спря, за да подготви нощувката. Шали имаше нужда от почивка, но също ѝ бе необходимо време, преди да се сблъска с нови проблеми. Слезе от коня и я свали долу. Разстла одеялото на земята и ѝ предложи да седне и да си откъдне, докато той стъкне огън. Тя се подчини без да ѝ дойде наум, че това бе задължение на жената. Изморена от пътя, тя легна.

След като запали огъня, Сивия орел се отпусна на едно коляно до Шали. Усмихна ѝ се, подаде ѝ храна и вода. Тя се надигна и ги взе, изгладняла за пръв път след като дойде в съзнание. Отвърна на усмивката му и му благодари. Той седна до нея и ядоха мълчаливо. По-късно Сивия орел се загледа в ярките пламъци, а тя, легнала върху бизонската кожа, го наблюдаваше.

Усетил погледа ѝ върху себе си, той остана неподвижен, надявайки се, че тя харесва мъжествения му вид. Някога тя се бе гордяла с него. Пламъците танцуваха върху бронзовото му тяло и лице и предизвикваха у нея желания ефект. Тя се чудеше дали светлината в черните му очи беше отражение на огъня, или идваше от нещо друго. Но изведнъж се хвана, че открито му се любува, обърна се и легна по корем.

– От какво животно е тази кожа? – неочаквано попита тя, за да прекъсне неудобното мълчание.

Той се засмя и легна до нея, подпрял брадичка върху ръцете си. Много ентузиазирано ѝ разказа за страшното животно, което се нарича бизон. Разправи ѝ за пълния с напрежение лов, за това как после използва всяка част от животното, колко важен е бизонът за живота им. Шали се захласна от разказа му, отбелязвайки, че нищо от животното не се хвърля. По нейна молба той ѝ описа лагера, обичаите, семейството си и хората от племето си.

После се обърна с лице към него и го помоли:

– Каж ми, Сив орел. Кой си ти? Защо избрах теб да обичам и да се омъжа за теб?

– Великият дух замъгли погледа ти за всички останали мъже и ме направи неотразим за теб – пошегува се младият вожд. – Той те прати при мен като награда.

Очите му засвяткаха весело, той се разсмя.

– Награда за теб или мен? – подразни го тя в отговор.

– И за двамата. Той заслепи и моите очи за останалите жени, аз виждах само теб. Така е в любовта. Не си ли съгласна, мъничка моя?

Тя не отвърна на въпроса му и попита:

– На колко години си?

– На трийсет според начина на броене на белите.

– Каза, че нямаш братя и сестри?

– Кръвни не. Но имам приятел, който ми е като брат.

– Кой е вожд на вашето племе? – продължи с въпросите си тя. Тази тема поне бе безопасна.

– Сиуксите имат седем племена. Оглала е най-силното. Ние сме

Оглала. Баща ми се казва Бягащ вълк, той е вожд на Оглала – изрече той с гордост и уважение.

Шали се наведе напред и се взря в лицето му.

– Твоят баща е вожд, а племето ви е най-силно. Това означава ли, че след него ти ще станеш вожд? – запита тя удивена.

– Да. Ти ще бъдеш жена на следващия вожд на Оглала – добави той усмихнат.

– Аз? – запита тя, но после осъзна не само важността на неговото положение, а и на своето. Поклати глава смаяна. – Алиша Уилямс – съпруга на вожд? Звучи твърде фантастично, за да го повярвам.

– За моя народ ти си принцеса Шали, жена на Уанмди Хота, името ми на сиукски – весело поясни той.

– Уанмди Хота... – опита се Шали да произнесе името. То не събуди никакви спомени у нея. – Хубаво звучи. Уанмди Хота – опита да го каже още веднъж, после се усмихна. – Как да те наричам – Уанмди Хота или Сив орел?

– Повечето луни ти ме наричаше другояче – намекна той закачливо.

– Сигурно не би трябвало да питам, но как те наричам обикновено? – хвана се Шали. Ако наистина този мъж бе непознат, защо близостта и хармонията помежду им идват тъй бързо и лесно? Наистина беше неотразим!

– Май не би трябвало да ти казвам, ще се почувстваш неудобно. Вероятно лицето ти ще пламне като огън. А може и да ти хареса и да го избереш отново – подразни я той.

Заразена от веселото му настроение, тя го погледна внимателно.

– Чакай да видим... как бих те нарекла? – Помисли малко, а после започна със смях: – Черни очи, след като ти ме наричаш Тревисти очи? – Той поклати глава. – Аз съм Мъничка, ти трябва да си Големия? Не? – гадаеше тя, а той отново поклати глава. Тя се забавляваше, търсейки характеристики за личността му. Светнала заяви: – Сивия орел – Небесен воин?

Той се засмя.

– И така си ме наричала по-рано, но острият ти ум трябва да поработи по-усърдно – предложи той, забавлявайки се от тази игра.

Как една жена би нарекла съпруга си, споя любим? Усмихна се лукаво и предложи предизвикателно:

– Любими?

Изразът му й подсказа, че е познала.

– Виждам, че не си загубила разсъдъка и находчивостта си,

Тревиисти очи – похвали той интелигентността ѝ.

Опасните думи се изплъзнаха от устата ѝ, преди тя да успее да ги спре.

– Ти ли си моята любов? – Бързо свали очите си от него и се загледа в огъня. Кое я накара да го каже?

– Аз бях и се надявам отново да стана, Шали – настоя той да отговори. – Отвори сърцето си за мен – помоли я с дрезгав глас.

Тя потръпна и изрече тихо:

– Твърде е рано, Уанмди Хота.

Защо го нарече с индианското му име? Дали представата ѝ за него като мъж внезапно се е променила и сега го виждаше главно като индианец? Тя беше напрегната и се страхуваше. Не биваше да я насилва, не и след този приятен разговор.

– Не се тревожи, любов моя, няма да те насилвам за подобни чувства. Те трябва да дойдат свободно, както преди.

Тя го погледна.

– Ти си добър, Сив орел. Благодаря ти.

– Почини си, Шали. Този ден беше тежък за теб. Предстоят ни заедно много слънца и луни, за да разговаряме. Дори да си забравила всичко останало, помни, че те обичам. Ще се моля някога и ти да можеш да ми отговориш с любов.

– Ще се опитам, Сив орел, това е всичко, което мога да ти обещаая засега – отвърна му тя честно. – Има толкова неща, които не разбирам и не си спомням. Загубата на пет години от живота ми е ужасна.

– Не мога да искам нищо повече. Спи. Аз ще те пазя. Изненадващо, но сънят дойде скоро при нея. Когато през нощта застудя, тя инстинктивно се обърна към топлото му тяло и се сви до него. Сивия орел се усмихна на себе си, ръцете му я обгърнаха нежно. Тя споделяше топлината и любовта му, въпреки че не го съзнаваше. Не след дълго спокойният сън споходи разведрения му дух и пеещо сърце. Екстазът се беше върнал при него и той дръзновено щеше да го грабне...

ГЛАВА СЕДМА

Шали се разбуди от веселото чуруликане на птиците в близките дървета. Свежият утринен въздух хапеше лицето ѝ. Тя се примъкна още по-близо до тялото, което излъчваше магнетична топлина в постелята. Бързо отвори очи, осъзнала, че ръката ѝ гали твърдата гладка плът на широките гърди. Отдръпна се уплашено. Току до нея се усмихваше бронзовото лице на Сивия орел. Тя се отпусна и се усмихна.

– Изплаши ме. За миг не знаех къде съм – призна Шали.

Но шом се усети, че е в обятията на вълнуващия непознат мъж, тя неохотно се отдръпна.

– Беше ти студено. Дадох ти малко топлина – съобщи ѝ той, за да успокои смущението, което забеляза в зелените ѝ очи.

– Благодаря. Днес ли ще стигнем до лагера ти? – запита тя, за да разпръсне опияняващата атмосфера, която се създаваше между тях.

– Смятам, че днес е най-добре да останем на лагер тук. Има много неща, за които трябва да поприказваме, преди да се приберем вкъщи. Нужен ти е още един ден, за да приемеш живота, който не си спомняш. Не искам да разстройваш нашия син – рече той, припомняйки ѝ, че ѝ предстои още едно изпитание.

– Какво да сторя? Мога да се правя, че го познавам и го обичам, но не мога да говоря с него. Аз ще му бъда тъй чужда, както и той на мен. Каза, че съм интелигентна, но в никой случай не мога да науча вашия език само за един ден. Какво ще му кажеш? – загрижено го запита, представяйки си болката на едно малко дете, което се изправя срещу майка си, която най-неочаквано не може да го познае сред другите деца.

– Ще ти разкажа за него. Ще ти го посоча и ще ти кажа как е името му на Оглала. Ще му кажа, че все още си слаба и че трябва дълго да си почиваш сама. Той може да остане в шатрата на Говорещата скала и Малкото цвете. След като шокът мина, той ще се радва на играта да учи майка си да говори отново. Ще му кажа, че раната ти е отнела думите.

Когато той спомена още две непознати имена, тя отново изпита тревога.

– Никого няма да позная! Не знам вашите обичаи, нито как приготвяте храната си. Ще се чувствам като някакво бебе!

– Не се разстройвай, Шали. Докато се оправяш, другите ще се грижат за теб. Те ще те научат на всичко, което е необходимо да знаеш –

окуражи я той.

– Твоят народ харесваше ли ме? – изведнъж запита тя.

– Ша. Да – преведе думата той.

– Ша означава да. Поне знам една дума – обяви тя гневно. – Трябва да ме научиш колкото е възможно повече – го помоли съвсем сериозно.

– Ваете чедаке – промърмори нежно.

– Какво значи това? – веднага попита тя, мислейки, че са започнали урока.

– Обичам те – повтори той развълнувано.

– Ваете чедаке, Уиякпа Уанхинпе – повтори тя след него. – Правилно ли го казах?

– Ваете чедаке, Уанмди Хота – закачи я той.

– Кой месец сме? – Тя отново промени темата.

– Във форта Сините куртки го наричат април. – Сивия орел нарочно наблегна на това.

– Април... 1782 година... звучи невъзможно. Липсват цели пет години.

– Когато Великият дух пожелае, ще ти ги върне.

Тя го погледна сериозно в очите и запита:

– Наистина ли, Уанмди Хота?

– Ша. Уилханмна ми довери.

– Уилханмна ли? – повтори тя въпросително.

– Сън. Нито веднъж видението не ми подсказва, че си мъртва. Всеки път, когато те сънувах, ти ми се усмихваше и протягаше ръце към мен. Надеждата ми бе слаба – ти ме викаше да те търся, но аз бях твърде тъжен, за да разбера посланието – обясни той.

– Но сънищата не винаги се сбъдват, Уанмди Хота – възрази тя, повтаряйки името му при всеки възможен случай.

– Сбъдват се, когато Великият дух ги изпраща като вест.

– Как правиш разлика между видение и сън?

– Не го правя често, тъй като съобщението беше, че си жива. След като не успяхме да те открием, нито теб, нито някаква следа от теб, аз изгубих надежда. Смелата мечка проводил пратеници до мен и до баща ти, но мъжете били убити от белите ловци. Когато вторият пратеник дойде в лагера ми, сърцето ми щеше да се пръсне от радост.

– Баща ми ли? Баща ми е мъртъв. Не разбирам.

– Ти си принцеса Шали, дъщеря на вожда Черен облак на племето Черна стъпка. Това е селото, което напуснахме при последното слънце. Воинът, който те е намерил, е негов син – започна той невероятния

разказ.

– Те смятат, че аз съм индианка? Мъжът, който спаси живота ми, вярва, че аз съм му сестра? Защо?

– Това е дълга история, Шали. Ти не си сестра на Смелата мечка. Черния облак няма синове, а Смелата мечка остана без родители. Черния облак го избра за свой син и за следващ вожд, когато той беше на две зими и родителите му умряха.

– Но ти току-що каза, че аз съм дъщеря на Черния облак – възрази тя объркано.

Той ѝ разказа как веднъж Черния облак заловил бяло момиче на име Джени със зелени очи и огнена коса и се влюбил в него. Родила им се дъщеря, но белите я откраднали след две години.

– Когато дойде в нашите земи, ти носеше белега на Черния облак. Той призна, че си негова дъщеря. Така Сивия орел можа да се ожени за Алиша Уилямс. Хората не виждаха в твое лице бял враг, а виждаха Шали, дъщерята на вожд, част от народа на сиуксите. Черния облак не дойде до леглото ти, когато боледуваше, тъй като и той не е получил вестта за раняването ти, точно както и аз.

– Бях права! Сметнали са ме за някоя друга. Ти нямаше да можеш да се ожениш за мен, ако те не бяха сбъркали, нали? – запита с любопитство тя.

– Не. Не, но щях да те заловя като моя пленница и щях тайно да те любя. Но със Шали аз можех да се събера – завърши той сухо, пропускайки много подробности, които нямаше нужда тя още да знае.

– За какъв белег говориш? – хвана се тя за предишните му думи.

Той посочи ханша ѝ и заяви:

– Там на тялото ти има един знак, който показва, че ти си Шали. Племето Черна стъпка белязва децата си, за да се знае името на детето и племето, в случай че то бъде отвлечено.

– Какъв белег? Аз нямам белег там – отрече тя.

Той се премести към края на завивката и на земята изрисува полу-месеца и две звезди.

– Това е знакът върху ръката на Черния облак и върху тялото на Шали.

– Не е възможно! Нямам такава рисунка върху кожата си.

– Имаш. Виж със собствените си очи – предложи той.

Тя опипа мястото, което той спомена. Имаше нещо, може би белег.

– Откъде знаеш? – глупаво запита тя.

Той се подсмихна.

– Ти си моя съпруга, познавам цялото ти тяло.

Шали отново се изчерви. Постепенно започна да усеща осезателна промяна в тона му.

– Но ти не вярваш на грешката им, нали?

Той въздъхна и поклати глава.

– Нищо не съм казал. Желаех те и те обичах. Исках Шали за своя жена, а не Алиша за робиня. Любовта и желанието затвориха устата ми, за да отрека грешката им. Само Бялата стрела знае, че ти не си Шали.

– Бялата стрела ли? Човекът, който ти е приятел и го чувстваш като брат?

– Да. Той е твой кода. Истината няма да излезе от устните му. Не бива да казваш това на никого, Шали. Честта и щастието на Шали, Сивийната стрела и Сивия орел ще изчезнат, ако съобщиш на някого.

– Ти се ожени за мен, знаейки, че не съм Шали? – упорстваше тя.

– Ша. Любовта не различава цвета на кожата или пък омразата под нея. Човек не може да живее без сърце, ти беше и си моето сърце.

Какъв беше този мъж, който я обичаше така дълбоко, който е рискувал и жертвал толкова много, за да я има?

– Ти каза, че сме се запознали като врагове. Разкажи ми как се срещнахме.

Разбра, че не му се иска да й каже, но той нерешително започна.

– Белите, които дойдоха по нашите земи и те доведоха, построиха дървен форт. Те мразеха мен и моя народ. Убиваха индианци за удоволствие. Когато минавах близо до вашето укрепление, трима бели ме заловиха и надянаха примка на врата ми. Заведоха ме във форта, за да ме бичуват, а по-късно и да ме убият. Ти имаше чисто и добро сърце. Докато те ме бичуваха и ми се подиграваха, ти взе една пушка и не им позволи повече да вършат жестокости. Докато ме държаха като пленник, ти тайно ми носеше храна и вода, мажеше с лекарство раните от бича им. Още този ден се влюбих в теб и те пожелах. Но сърцето ми беше пълно с гняв, затова си забранявах такива чувства.

– Това са ти направили моите хора? Чичо Тед? Джо? И другите?

– Кода Кени си беше тръгнал от форта много луни преди това слънце. Човекът, когото наричаш свой чичо, беше на лов в гората. Той не можеше да ги спре – те бяха много, а той – един. Той не се противопостави на желанието им да ме убият.

– Лъжеш! Чичо Тед никога не би убил невинен човек! Защо ми разказваш такива жестоки неща? – изкрещя тя смаяна.

– Чуй ме, Шали! Той не ме измъчваше, но и не ме освободи –

добави Сивия орел, за да смекчи болката ѝ, която ѝ причини. – Той не беше съгласен с жестокостта им, но нямаше силата да ги спре. Беше добър човек.

Думите му я поуспокоиха, тя се отпусна и се заслуша.

– Те гласуваха да ме убият, както бяха убили и други.

Когато проумя значението на казаното, тя запита:

– Аз ли те освободих?

Той се усмихна.

– Ти щеше да го направиш, преди да ме убият, но Бялата стрела ми помогна да избягам. По-късно аз те плених.

– Била съм твоя пленница? – извика тя.

– В продължение на много луни, докато Черния облак не потвърди, че ти си негова дъщеря. Тогава ние се събрахме. Ти живя в неговия лагер в продължение на много луни. Смелата мечка те обичаше и искаше да живее с теб. Бихме се и аз те спечелих. Затова Чела се е отнасяла лошо с теб, любовта на Смелата мечка към теб е все още жива в душата му. Ние имаме само по една жена. Когато той те загуби, аз му дадох Чела. И двамата мъже, които тя някога е желала, обичаха теб.

Това действително обясняваше поведението на Смелата мечка и на Чела.

– Ти наистина ли си се бил заради мен?

– Можех ли да те дам току-така. Пет зими бяхме щастливи. Но много бели хора и Сини куртки надойдоха в нашите земи. Те се страхуват от името и силата на Сивия орел. Опитаха се да убият тебе и да откраднат сина ни, за да ме унищожат. Бях принуден да разменя живота си срещу живота на нашия син. Победата на Сините куртки причини опасна гордост в сърцата им. Надхитрих ги и избягах от форта. Но теб те нямаше и аз се уплаших да не си умряла. Скърбих по теб много луни. Но ти си жива и сега си пак при мен.

– Ти не искаше да ми кажеш как сме се срещнали, защото се боеше как ще го възприема ли?

– Ша. Любовта идва лесно и бързо, но не и хармонията и разбирателството.

Шали се замисли. Разтърси я сърцераздирателна мисъл: нейните хора бяха мъртви, те бяха измъчвали жестоко Сивия орел, тя е единствената оцеляла, която той е пленил. Дали това означава...

Господи, как не искаше да задава следващия въпрос, но беше необходимо.

– Какво стана с чичо Тед и останалите?

– Бяха убити при едно нападение – отстъпи той на натиска ѝ.

– От Оглала? – запита тя, молейки се той да каже не.

– Ша – чу отговора, от който се страхуваше.

Силна болка я разтърси. Значи това е била голямата тайна, която той се страхуваше да ѝ каже. Тя се е омъжила за човека, който е избил нейните хора? Как? Защо? Тя седна, мъчейки се да поема въздух и да мисли ясно.

– Ние бяхме във война, Шали – добави той ненужно.

– Как съм могла да се омъжа за човек, който е избил моите хора? – разсъждаваше тя.

– Ти си забравила жестокостите на твоите хора. Не си спомняш каква борба беше да се обичаме и да живеем в мир – побърза да обясни той, а после разказа много ужасяващи истории.

– Стига! – извика тя, закривайки уши, за да не чува.

– Пет зими бяхме щастливи. Дали една година тежи повече от пет? – запита той, след като тя отдръпна ръцете си.

– Моля те, не искам да слушам повече – помоли тя тъжно. Скръбни сълзи се стичаха от изпълнените ѝ с божа очи.

– Трябва да чуеш и за хубавите луни, които последваха лошите – настояваше той. Бързо заговори за много щастливи случки, но тя се съпротивляваше на думите му.

Когато стигна до раждането на сина им, спря да плаче. Техният син? Наложил си да го изслуша.

Сивия орел продължи да разказва, докато остана без дъх. Стигна до деня на изчезването ѝ.

– Пет години в любов и мир, Шали. Не затваряй сърцето си за тях.

– Не биваше да ми казваш тези ужасни неща. Най-добре беше да останат забравени. Може би ще мога да ги проумея и да простя след известно време, но да ги изслушам наведнъж, че тази една година тежи много повече от останалите пет – каза тя с мъка.

– Ти попита. Не можеш да ти кажа друго. Ако те бях излъгал, ти никога повече нямаше да ми вярваш. Доколкото усещам и знам, ти ме обичаше – наблегна той.

Тя се взря в него, виждайки го в съвсем различна светлина.

– Така ли?

Думите и видът ѝ го пронизаха в сърцето като копия, нанарявайки го дълбоко и болезнено.

– Ако кажа да, няма да ми повярваш. Права си, трябваше да те излъжа. – С това заключение той стана и я остави. Отиде в гората и дълго

се бави там.

Седеше край огъня, който беше стъкнал. Широкият му гръб беше обърнат към нея, когато каза:

– Оглала нападна вашето укрепление, Шали. Никога не съм убивал там, аз се върнах при теб.

Тя гледаше тези силни рамене и черна като ноштя коса. Проблемът се състоеше в това, че тя си припомни много неща, които нейните хора казваха и направиха. Когато ги свързваше с неговите думи, тя не знаеше какво да мисли и чувства. Отплата? Справедливост? Самозащита? Оцеляване? Намесени бяха толкова много неща. Забравила ли беше зверствата на белите, пред които индианските избледняваха по значение и бруталност? Сигурно толкова силно са се обичали, че нищо друго не е имало значение? Любовта е била по-силна от омразата? Щастието е било повече от трагедията? Остри болки започнаха да пронизват главата ѝ. От тях чувствата ѝ се притъпиха. Тя облегна челото на коленете си и изстена.

– Боли ли те, Шали? – запита дълбокият глас.

– Да. Главата ме цепа. Все едно че някой ме налага с камъни.

– Имам лекарство. Искаш ли?

– Да. Не мога да понасям пулсиращата болка – призна тя.

Той сложи жълт пращец в една чаша, направена от рог на бизон, и добави вода от кожения мех. Подаде ѝ го. Тя пое чашата с треперещи ръце и разля малко от съдържанието върху чуждата рокля. Бързо го глътна, а после му върна чашата.

– Трябва да си починеш, любима. Раната е прясна и все още болезнена.

Тя се опъна върху рунтавата кожа и скоро заспа. Гледайки как сълзите ѝ се стичат в косата, той знаеше, че преживява първото си поражение в новата битка за спечелване на любовта ѝ. Беше направил голяма грешка. Как можеше едно нежно сърце да разбере тези ужасни факти, които той не можеше да докаже.

– Велик дух, помогни ми или отново ще я изгубя – пламенно се молеше той.

Когато в унеса на Шали започнаха да проникват приятни усещания, тя несъзнателно откликна на устните, които пламтяха до нейните и се притисна към тялото, което сякаш я всмукна в себе си. Бе обвила с ръце тънкия кръст върху себе си и галеше гладката кожа. Топъл въздух премина покрай ухото ѝ и нещо влажно и вълнуващо затърси шията ѝ сред косите. После то докосна устните ѝ и ги изгори. Беше невероятно

приятно и вълнуващо. Скоро гърдите ѝ затуптяха, сякаш някой блажено пиеше сладост от тях. Чий вълшебен факел възпламеняваше женствеността ѝ? Каква лудост обхващаше замъгленото ѝ съзнание и ѝ носеше наслада и нежна мъка?

Тя се раздвижи, за да изплува на повърхността на тъмния океан, който носеше тялото ѝ върху бурните си вълни. Защо умът ѝ се съпротивляваше да се раздели с този нечестив сън? Защо ѝ се искаше да го задържи по-дълго? Грешно беше да сънува подобни разюздани страсти, да ги желае в действителност. Защо копнееше за дивака-воин, който твърдеше, че е неин съпруг? Колко пъстро и смело стана въображението ѝ, откакто го срещна! Трябва да се събуди и да спре тази вълнуваща фантазия. Но първо ще си открадне една последна целувка, преди прекрасната илюзия да изчезне.

Когато целувката свърши и тя бавно отвори очи с доволна усмивка, Шали видя лицето на Сивия орел на сантиметри от своето. Замръзна, когато той продължи да целува устните и ушите ѝ. Сън ли беше? Или всъщност е усещала и се е радвала на действителността? Този индианец наистина бе омагьосал тялото и ума ѝ. Каква огромна притегателна сила притежаваше той? Целуваше гърдите ѝ, преди огнените му устни да се вдигнат отново към нейните и Шали подскочи от дързостта му. Не можеше да си даде сметка кое чувство е по-силно – страхът, гневът или плътското удоволствие! Отблъсна главата му назад и изкрещя:

– Спи! Как се осмеляваш да правиш нещо толкова долно! Пусни ме!

Очите му пламтяха от страст, тялото му беше напрегнато и просто пареше, дишаше шумно и учестено. Каква треска беше обхванала този як мъж? Шали се страхуваше да признае очевидното. Черните му очи я умоляваха и той изрече на пресекулки:

– Не отказвай онова, което и двамата желаем и от което се нуждаем, Шали. Прекарах много мъчителни луни без теб. Тялото ми изгаря от желание да те люби. Не ме отблъсквай. Не усещаш ли какво е имало между нас? Не можеш ли да почувстваш какво изпитвахме? Не се страхувай. Няма да те нараня. Прекарвали сме много такива луни върху мое-то ложе. Нека ти докажа, че любовта беше по-силна от омразата, насладата – по-голяма от мъченията.

Какво ѝ говореше той? Какви бяха тези силни чувства, които разтърсваха тялото и душата ѝ? Не ги разбираше, тъй като не ги помнеше. След мъчителните спомени от миналото, сега тя внезапно откриваше такива диви и прекрасни усещания и толкова силна любов, че се обърка и

изплаши. Но инстинктите и пламтящото ѝ тяло разбираха и молеха за онова, което разумът ѝ отказваше.

Ужасена, тя използва единствения аргумент, който можеше да измисли:

– Би ли изнасилил собствената си жена?

– Да изнасиля! – повтори той невярващо. – Аз искам да се любя с жена си, да ѝ върна спомена как беше между нас. Не любовта наранява другия, а отблъскването ѝ. Сърцето и тялото ми изгарят за теб. Ти нищо ли не чувстваш към мен? – Предизвикателно я погледна в очите.

Можеше ли честно да му каже не? Не би могла. Но все пак инстинктивно разбираше колко е опасно да каже да.

– Объркана и изплашена съм, Сив орел. Не те разбирам нито теб, нито положението. Не съм в състояние да отдам тялото си просто защото ти твърдиш, че съм твоя жена. За мен ти си непознат. Съпруг или не, аз не те познавам! Моля те, не ме насилвай. Ако го направиш, ще те намразя и ще се страхувам винаги от теб! – предупреди го тя.

Той се взря в нея, сърцето му преливаше от съмнения, тялото му пламтеше от огромна жажда. Отчаяно я желаше, имаше огромна нужда от нея, но не се осмели да я прелъсти или да се възползва от тялото ѝ.

– Не те ли интересува какво изпитвам аз и от какво се нуждая? Ти си мислиш само за Алиша. Къде е моята Шали и голямата ни любов? Трябва да избия Сините куртки, които я изтръгнаха от живота ми! – извика той. После скочи и изчезна в гората.

Когато най-накрая се върна, изглеждаше различен. Беше навъсен и мрачен. Нито ѝ говореше, нито дори поглеждаше към нея. Безграничната му гордост страдеше. Изчезването и евентуалната гибел на Шали го бяха измъчили до крайност, а ето че на нейно място се появи Алиша. Но Шали все още я нямаше. При него беше това безчувствено и изпълнено с омраза бяло момиче! Дали неговата скъпоценна Шали някога щеше да се освободи от тъмницата, в която я държеше тази чужда жена? Колко дълго щяха да издържат умът и духът на Алиша, vyplътени в тялото на неговата Шали?

Но нали някога Шали беше Алиша? Дали новата Алиша най-накрая пак щеше да се превърне в неговата Шали? Колко дълга и болезнена щеше да е тази борба? Дали бяха осъдени да изпитат отново същите беди като някога? След мъчителната раздяла как можеше да бъде търпелив и да обича Алиша, когато сърцето и тялото му искаха Шали? Защо Алиша се съпротивляваше и не позволяваше на Шали да възкръсне? Той ѝ беше съпруг, който отчаяно имаше нужда от нея. Защо го

нараняваше и го наказваше? Как можеше да докаже любовта и страстта, които и двамата изпитваха, когато тя отричаше думите ми и не му позволяваше да я докосне?

Двете големи изпитания на чувствата му, които Сивия орел напоследък преживя и едва издържа, изчерпаха способността му да и да разсъждава. Първо, предполагаемата смърт на Шали разкъса сърцето му. Солта на самотата и мъката се изсипа в отворената рана. Към всичко това се прибави и невъобразимият страх за живота на Сияйната стрела. Когато вече му се струваше, че няма да издържи, дойде спасителният обрат: Шали беше жива. Но сега раната му се разлюти отново: Шали не се върна, на нейно място се появи Алиша, която не го познаваше и не го обичаше!

Сивия орел се обърна се и погледна младата жена. Седнала върху бизонската кожа, тя приличаше на подплашена сърна. Сърцето му се обля с нежност и тъга, когато видя сълзи по бледите ѝ страни и тя едва чуто прошепна:

– Съжалявам, Сив орел. Чистосърдечно ти казвам, че нямах намерение да те нараня толкова дълбоко. Но така разсъждавам и не мога да се променя. Моля те, бъде търпелив с мен. Опитвам се разбера какво ми се е случило. Старая се да се справя, но за това е нужно време. Толкова ли е трудно да го разбереш и приемеш? – тъжно го умоляваше тя.

Докато той си криеше от нея в гората, много мисли минаха през ума ѝ. Той помнеше нея и любовта им, тя беше негова съпруга. Беше съвсем естествено той да я желае, за да се увери, че тя е жената, която най-неочаквано се е завърнала от гроба. Ако искаха да изградят нови отношения помежду си, щяха да са нужни усилия и разбиране от двете страни. Когато Шали сподели с него мислите си, той кимна примирено и се усмихна. Но в смеха му имаше някаква тъга, която безмилостно я прониза.

Младата жена се изправи и застана пред него, върхът на кестенявата ѝ глава стигаше до сърцето му. Тя се усмихна и отбеляза разсеяно:

– Сега разбирам защо ме наричаш Мъничка. Ще се опитам да не го забравя, Уанмди Хота – обеща тя, лъчезарните ѝ очи го молеха да направи същия компромис.

Той я погали по бузата, този път тя не се отдръпна от пръстите му. Той се засмя и каза:

– Трудно е и за двама ни, Шали. Само да не си спомнях тъй ясно какви бяха отношенията ни! Или ти да не ги беше забравила! Ще стане както кажеш. Ще ми бъде трудно да не те докосвам, макар че копнея да

го правя. Не искам да те плаша. Но сърцето ми крещи да премахна студенината в очите и сърцето ти.

Тя обви ръце около кръста му и прилепи бузата си до разтуптяното му сърце.

– Може би няма да мине много време, преди да те обикна отново, Уанмди Хота. Дори сега, когато си ми непознат, чувствам сигурност и топлина до теб. Допирът и целувките ти ме карат да изпитвам толкова странни усещания. Но те ме объркват и плашат. Любовта трябва да дойде преди страстта. Разбираш ли?

Той трудно пое въздух, обви я с ръце и я притисна.

– Ша, мъничка моя. Виждам и чувам думите и страховете ти. – Той се отдръпна леко назад, хвана лицето ѝ в ръцете си, вдигна го и се взря в очите ѝ. – Ако любовта ни си е отишла, трябва да намерим нова. Засега достатъчно е, че си жива и тук с мен.

Когато тя се усмихна през сълзи, той я целуна леко. Преди да я пусне, тя го прегърна силно и му благодари. Вождът се засмя и игриво подръпна плитката ѝ. Засега примирието беше по-важно, отколкото мъките и разочарованията му.

– Достатъчно силна ли си за езда? – запита.

– Да. Ша, Уанмди Хота – поправи се тя.

Той се разсмя доволно в отговор на старанието. След като хапнаха набързо, те се качиха на коня, за да изминат пътя, който силите ѝ позволяваха. Засега помежду им настана спокойствие...

ГЛАВА ОСМА

Беше късно следобед, когато Сивия орел спря жребеца си до голямата река. Скочи пъргаво върху мократа земя, а после прихвана тънкия кръст на бялата жена и ѝ помогна да слезе. Добре обучено и послушно, прекрасното животно се зае спокойно да гризе младата трева под копитата си. Ръцете на жената се плъзнаха от широките рамене на сиукския воин по мускулестите му гърди.

Той се усмихна и нареди:

– Пийни вода и си почини, Шали. Ако си много уморена да яздим по-нататък, ще останем на лагер тук за през нощта. – Треперешите ѝ от умора ръце върху гърдите му подсказваха, че има нужда да почине една нощ. Все пак най-добре да я остави сама да избере.

– Съжалявам, че толкова те притеснявам, Сив орел, но се чувствам изтощена. Това е най-голямото усилие, което съм правила от много дни. Разбирам, че си нетърпелив да се приберем вкъщи, но може би по-добре да починем малко.

– Разумът и тялото ти трябва да бъдат подготвени за неизвестното, когато стигнем до лагера. Най-добре е да се отпуснеш сега – намекна той.

Неизвестното ли? Точно с това скоро щеше да се сблъска.

– Прав си. Да ти помогна ли да съберем малко дърва? – предложи тя.

– Не, ти седни и почивай. Скоро ще се върна. Конят ще те пази – каза той весело, погалвайки муцуната на любимото си животно. Говореше тихо на Апалуза, като че ли петнистото животно разбираше какво му нарежда.

Вождът постла бизонската кожа върху земята и я остави сама. Тя коленичи и загреба шепа вода, намокри лицето си да се ободри. Възхитена от коня, тя потърка врата му и му заговори. Странно, той позволи да го докосне непознат и се приближи към нея, сякаш разбираше думите ѝ. Шали се засмя, когато жребецът завря муцуна в отворената ѝ длан.

– Съжалявам, Чула, но тази вечер няма какво да ти дам. – Оскуба шепа млада трева, а той я изяде от ръката ѝ, като внимаваше да не я ухапе.

– Ти и господарят ти сте си лика-прилика, Чула – отбеляза Шали, забелязвайки колко си приличат по великолепие и неповторимост.

Двамата бяха големи и горди, бяха добре обучени и винаги нащрек. Излъчваха благородство, нежност, но и голяма сила. Бяха като цвете – съвършено сливане на жизненост и красота.

– Я виж... какво има тук, Чарли? – прозвуча стържещ глас зад гърба ѝ.

Шали се обърна и се изплаши толкова, колкото и непознатите. Два чифта очи обходиха красивото ѝ лице и стройна фигура, а тя се ококори срещу двамата мъже, облечени с тъмносини униформи, поръбени с яркожълто.

– Кои сте вие? – запита тя, разтревожена от начина, по който двамата ѝ се хилеха.

– Да съм проклет, Старнс! Това е тя! Момичето, което хвърлихме в реката – възкликна другият изненадан. – Трябва да си много добра плувкиня, момиче – направи ѝ комплимент той за невероятното оцеляване.

Старнс беше толкова зает да оглежда красивото момиче, че не чу забележката на Чарли. Очи, зелени като безценни смарагди, върху лице с кожа като бял сатен се взираха в него, а в тях се четеше страх и объркване.

– Тя е съвсем бяла – най-накрая се обади мъжът на име Старнс. – Как дойде дотук? Как се казваш? – запита сърдито и гласът му звучеше тъй, сякаш не трябваше да е жива.

Двамата мъже се огледаха.

– Сама ли си? – запита Чарли.

Шали мълчеше.

– Говориш английски, момиче! Зададох ти въпрос!

Тонът му счупи барьерата, която я спираше да говори.

– Разбира се, че говоря английски – отговори тя, преди да е осъзнала какво е казала.

– Как излезе от оная река? Не познавам някой, който да плува тъй добре. Далеч си от лагера на сиуксите. Какво правиш тук сама?

– Каква река? – повтори тя, нуждаейки се от малко време да обмисли думите и намеренията им. Това ли бяха мъжете, които я нападнаха?

– Хайде, момиче! Знаеш, че смазах черепа ти и те хвърлих в реката! Не ме прави на глупак! – отсече той ядосан.

– Не си спомням нито теб, нито какво е станало. Сигурно от удара съм загубила и ума и дума. Някакви индианци ме намерили и се погрижили за мен. Пращат ме обратно в лагера на Оглала. Те еднакви ли са със сиуксите? – запита тя. Думите ѝ бяха убедителни, а видът – невинен.

Двамата мъже се спогледаха.

– Какви индианци? Ние не видяхме никого.

– Те отидоха на лов. Оставиха ме тук. Още съм слаба – унило обясни тя и по някакъв необясним начин усети, че трябва да продължава да се държи така глупаво. Защо войници са се опитали да убият бяла жена? Къде беше Сивия орел? Дали отново ще се опитат да я убият? Защо?

– Защо казахте, че сте ме ранили и сте ме хвърлили в реката? аз съм бяла като вас. Не разбирам. Защо не ме спасихте? – запита тя.

Огарнс се изсмя. Чарли я зяпна похотливо.

– От това, което сега виждам, разбирам, че много сме бързали онзи ден – заключи Огарнс, а очите му я гледаха така, че Шали изпита отвращение и страх.

Гърдите на Огарнс се разтресоха от смях, вледеняващ, присмиващ се на невежеството ѝ.

– Заловихме сина на самия Сив орел. Но онзи идиот Ходжис го остави да избяга под глупавия му дебел нос! Пак ще го хванем, но този път Орела няма да се измъкне. Първо ще му прережем нещастното гърло! – похвали се той с леден и презрителен поглед.

– Кой е този Орел? Защо сте откраднали сина му? – настояваше тя.

– Кой е Сивия орел ли? Трябва да си си загубила ума, момиче! Той е легенда по тези места! Няма бял или индианец наоколо, който да не се страхува от него. Мен ако питаш, той е самият дявол. Ти нали живееше в неговия лагер! – изръмжа той надменно.

– Казах ви, че не си спомням нищо, след като тръгнах с кервана насам. Не знам колко дълго съм била тяхна затворничка. Последното, което си спомням, е лятото на 1776 година – убедително каза тя, съзнавайки, че и не знае повече.

Това привлече вниманието на Огарнс.

– Накъде се бяха насочили вашите хора?

– Мисля, че скаутът наричаше мястото Пиер – отвърна тя.

– Кога? – веднага зададе друг въпрос той заинтригуван.

– През юни 1776 година – отвърна Шали, все едно че е било вчера.

– Оттогава нищо ли не си спомняш?

– Не. Защо? – запита тя, зяпнала ги с любопитство.

– Сега сме април 1782 година, момиче – отговори той и пак се усмихна.

– Хиляда седемстотин осемдесет и втора ли? – повтори тя. – Но това са... шест години! Искате да кажете, че ми се губят шест години! Че нямам спомени за цели шест години! – задъхано възкликна, все едно че бе изумена.

– Не се тревожи, момиче. Ще те заведем във форт Хенри с нас. Ако са те заловили толкова отдавна, твоите хора са мъртви – нехайно заяви той, сякаш тази новина не означаваше нищо за него.

– Мъртви ли? Всичките? Чичо ми и всички останали?

– Когато войните на Сивия орел нападат, те не оставят никого жив. Той ни мрази тъй, както и ние него! Но един ден ще си получи заслуженото. Държи се тъй, сякаш цялата местност е негова, като че ли е някакъв бог. Работата е там, че всички го смятат за такъв! Другите няма да бъдат толкова смели и наперени, когато го натъпчем с олово!

– Значи този Сив орел е силен мъж? – изрече тя въпросително.

– Силен ли? Няма думи, с които да ти опишем него и силата му. Няма жив човек, който като чуе името му, ботушите или мокасините му да не се разтреперят. По-добре гледай да не си го спомниш, нито пък подвизите му! Той мрази белите, избива всички, които види.

– Мен защо не ме е убил? Ако това, което казвате е вярно, аз съм живяла в лагера му цели пет години – възрази меко тя.

– Сигурно някой от бойците им те е пленил. Те харесват белите жени, ако разбираш какво искам да ти кажа – предположи той с похотлив израз. – Всичките тези години си била бяла робиня. Нищо чудно, че не искаш да си спомниш за това. Сега си отдъхни, Чарли и аз ще се погрижим добре за теб – обеща той. Съвсем ясно беше какво иска да каже.

– Защо се страхувате от индианците и толкова ги мразите? – неочаквано запита тя, молейки се прочутия воин да се върне по-бързо.

– Тя сигурно се е смахнала, Старнс! Индианците са червени дяволи, момиче! Те измъчват и избиват белите! – раздразнено я сръза Чарли.

– Но вие казахте, че сте ме ударили. И двамата сте бели. Защо го направихте?

– Както ти казах, момиче, бързахме. Ако знаехме, че си толкова хубава, щяхме да намерим начин да те вземем със себе си.

– Щом твърдите, че индианците са такива жестоки диваци, как ще ми обясните, че откраднахте едно дете, а мен ранихте? – смело възрази тя.

– Взехме го, за да го разменим срещу баща му. Онзи ден няхахме време да си играем с теб – изрече Чарли с безразличие.

– Не беше важно да ме спасите, а да откраднете онова детенце, тъй ли? – запита тя, за да се увери. – Разменихте ли го за баща му? Убихте ли онзи страшен воин, който ми описахте?

– Не! Казах ти, той отново ни се изплъзна – озъби се мъжът, вече разгневен.

Когато го накара да ѝ разкаже как Сивия орел е избягал от форта, той я сряза:

– Нямаме време да дрънкаме цял ден! Но във всеки случай имаме време да те спасим. Няма значение, че си живяла с червенокожите през всичките тези години, все още изглеждаш добре. Естествено, че ще очакваме да ни се отплатиш за времето и неприятностите – намекна той, оглеждайки я от глава до пети.

– Как мога да ви платя, след като нямам нищо? – запита ги, правейки се на наивна.

Той се подсмихна и пристъпи напред.

– Има и други начини да ни платиш, гълъбче.

Тя плесна мръсната ръка, която я погали по бузата.

– Не ме докосвай с гадните си ръце! – заповяда му тя.

– Чуваш ли я, Чарли. Колкото опъка, толкова и смела. Жена, която може да се пребори с разпенената река, трябва да има много енергия. Какво ще кажеш сега да проверим, а? – заплаши я той.

– Да не си посмял да ме пипнеш! Забравяш се, сър! – изкрещя тя, демонстрирайки темперамент и възпитание.

– Не съм аз този, който забравя нещо, момиче, а ти. Години наред си била курва на диваците. Сега е наш ред да ти се порадваме. Хвани я, Чарли.

На Чарли му бяха потекли лигите от желание. Той пристъпи напред, хвана ръцете ѝ и ги изви зад гърба ѝ. Старнс дръпна роклята ѝ и я разкъса до кръста.

– Погледни, Чарли, като две купчинки бял сняг. Сигурен съм, че индианците добре са си прекарвали с теб, гълъбче – грубо изрече той и залепи устата си на едната ѝ гърда.

Шали се изви и се опита да се освободи. Ужасена, тя го наблюдаваше как започна да разкопчава колана си.

– Не можете да направите това! – извика му тя.

– Първо аз, а после Чарли ще ти се порадва, диво котенце. Ако не искаш да бъдем груби с теб, по-добре се отпусни и...

Свистящ звук и тежко тупване прекъснаха заплахата и действията му. Тялото му политна напред и тримата паднаха на земята. Шали и Чарли изпълязяха изпод Старнс и видяха как стрела с жълт връх се поклащаше между плешките му. Застанала на колене, притискайки отпред скъсаната си рокля, Шали се взираше в злокобното острие. Чарли се втурна към дърветата, където двата неспокойни коня риеха пръстта. Един вик привлече погледа на Шали точно навреме, за да види как той

пада напред с подобна стрела, забодена в гърба. Сянка отдясно привлече вниманието ѝ. Обърна се, за да види очи в очи стрелеца. Зяпна от изненада.

Сивия орел свали товара от рамото си и тръгна откъм дърветата тъй спокойно, сякаш се връщаше от следобедна разходка! Отиде до Чарли и провери дали не е жив. След като не откри никакви признаци, той направи същото и с тялото на Старнс. Сигурен в отмъстителната си победа, той се приближи до нея и се отпусна на едно коляно. Взря се в лицето ѝ със загрижени очи.

– Сториха ли ти нещо? – запита тихо.

Неспособна да отлепи поглед от лицето му, тя не отговори. Очите му се плъзнаха по разкъсаната рокля и той се намръщи.

– Направиха ли ти нещо лошо? – запита той отново.

Все още не беше в състояние да говори, затова поклати глава.

– Тъкмо тези се опитаха да те убият и откраднаха сина ни – без нужда ѝ съобщи той.

– Ти ги уби – мърмореше тя на пресекулки, все още вперена в него.

– Щяха да те изнасят, ако не ги бях спрял – заяви ѝ той, объркан от обвинителния ѝ поглед, в който имаше и страх.

– Защо не ги изплаши да избягат? – запита го недоверчиво.

– Ако ги бях заплашил, ножът му щеше да пререже гърлото ти, преди да си мигнала. Нямах да си тръгнат без бой. Имах предимството да ги изненадам и го използвах. Те бяха лоши хора, Шали.

– Те се страхуваха от теб. Ако те бяха видели, щяха да избягат като страхливци. Ти ги уби – обвини го тя без да мисли, уплашена от бруталността му.

– Отмъстих за злото, което ти причиниха, на сина ни и на мен. Ако Великият дух не бдеше над живота ти в реката, щеше да си убита преди много луни! Ако днес те бяха видели с мен, щяха да разберат, че си жената на Сивия орел. След още една луна животът ти отново щеше да е в опасност. Те търсят начин да унищожат Сивия орел като избият хората, които той обича. Ти ги видя и разбра колко са лоши, защо отричаш жестокостта на своите?

Да, тя тъкмо това правеше! Не искаше да признае, че я бяха заплашили – не той, а нейните хора!

– Не разбирам, Сив орел. Аз съм бяла като тях. Защо трябва да ми причиняват такива неща? Защо толкова много се страхуват от теб и те ненавиждат? – извика тя объркана.

– Ти видя омразата у тях и любовта у мен и затова ме предпочете

пред някой бял мъж, Шали. Аз не съм твой враг, а те са. Те ни наричат диваци, но днес кой беше дивакът? Те твърдят, че Сивия орел е злобен и жесток, а кой се показа пред теб наистина лош и жесток? Сега си индианка. Ти си моята жена, защото така поиска.

Очите ѝ засвяткаха диво, докато приеме думите му. Той беше прав.

– Вярвам ти, Сив орел. Хайде да си тръгнем от това място? – помоли тя. – Ще ми помогнеш ли да си спомня?

– Ако имах тази сила, бих ти върнал паметта още днес. Но не мога, Шали, само Великият дух притежава тази голяма власт.

– Но аз искам да си спомня. Защо не мога? – вайкаше се тя отчаяно.

– Може би в този проблем се крие някакъв особен смисъл. Ще трябва да почакаме Великият дух да го разреши. Не се бой, малката ми, аз ще те защитавам.

– Ти го направи. Толкова ме беше страх. Казаха ми такива ужасни неща. Не са верни, нали? – примоли се тя.

– За какво говориш? – запита той озадачен.

– Каза, че съм била... курва на твоите хора. Какво се случи, когато ме залови за пръв път? Каза, че сме се срещнали като врагове.

Той се усмихна и заяви:

– Заклевам се в живота и честта си, нито един мъж не те е докосвал, освен Сивия орел. Аз бях първият и от тази луна нито един мъж не те е взимал. Заклевам се.

Тя се хвърли в прегръдките му. Заплака, а той покри лицето ѝ с успокоителни целувки. Тя търсеше утеха в силата и любовта му. Толкова много неща не разбираше от тази жестока война между белите и индианците. Дори да беше загубила паметта си, тя чувстваше, че може да вярва на този човек, който я държеше в обятията си и чиито устни ѝ обещаваха толкова нежност и топлина.

Той изтегли едно кожено ремъче от колана си, промуши го през дупките в горната част на роклята ѝ и я оправи отново. Тя го наблюдаваше как умело се справя с всичко. Щом свърши, отговори на усмивката му.

– Хайде да тръгваме, Тревисти очи. Трябва да си устроим лагер на друго място.

Без да поглеждат телата, тя му позволи да я сложи пред себе си, за да напуснат по-бързо ужасната сцена. Яздиха около два часа, преди отново да спрат. Изтощена от усилията и от тежките преживявания, тя бе отнесена на подранилата трева да седне. После той бързо постла бизонската кожа и я сложи върху нея. Шали заспа дълбоко, преди той да

стъкне огън и да приготви ядене.

Сивия орел остави Шали да спи, докато тя сама не се събуди на следващата сутрин. Несвикнала още с живота редом с него, тя се извини, изчерви се и извърна очи. Седна до огъня и се усмихна срамежливо.

Усмивката му бе мека и топла, докато се извиняваше.

– Нямам нищо топло, с което да те нахраня, Шали. Трябва да се върнем в лагера и да се погрижим за теб. – Подаде ѝ царевична питка, която нарече агуяпи и две малки парченца уазна – сушено месо, замесено с някакви плодове и растителна мазнина. Въпреки че царевичните питки и пемикан бяха студени, те бяха вкусни и Шали сладко ги излапа.

Когато го запита за храните, които ядяха, той ѝ разказа как се правят и че тя самата ги е готвила много пъти. Обеща ѝ да я научи още веднъж. Шали остана смаяна, когато той ѝ показа ризата си от еленова кожа, която тя му била ушила. Разгледа кожената дреха с ресни по ръкавите и много мъниста в горната част. Дори докосна ризата край яката.

– Аз ли съм яшила?

Той се засмя и кимна. Черните му очи излъчваха гордост и любов.

– Ти умееше да правиш много неща. Ако не можеш да си ги спомниш, не се безпокой, втория път ще се научиш пак тъй лесно, както и първия. Умът ти е остър и бърз, а пръстите ти са сръчни. Нито един воин няма дрехи като Сивия орел – похвали я той.

Шали се намръщи и присви очи при мисълта колко много е забравила и как не на място ще бъде в лагера му. Колко ли време ще ѝ е необходимо отново да усвои тези умения и да си възвърне знанията от пет загубени години? Как ще я гледат в лагера, ако не може да върши нищо? Тя се раздвижи неспокойно. Как щяха да я посрещнат при завръщането ѝ от мъртвите вече като бяла жена? Не можеше да говори езика им и да се приобщи към обичаите им. Дали щяха да я мразят или отхвърлят, защото е бяла? Обзе я паника.

– Какво те безпокои, Шали? – запита той, наблюдавайки промяната, изписана на лицето ѝ. Изглеждаше дълбоко загрижена. Когато му разкри тревогата си, той се усмихна и ѝ заяви:

– Ти вече си спечелила любовта и уважението им, те няма да си ги вземат обратно. Ще ти помогнат да намериш себе си.

– Как, когато не мога да общувам с тях? – въздъхна отчаяна от страшното предизвикателство, което поемаше. Какво друго можеше да направи?

– Аз ще те науча на моите думи. Ще ти покажа всичко, което си забравила – обеща ѝ той самоуверено.

– Ти си много сложен и странен човек, Сив орел. Не съм сигурна, че те разбирам. Никога не съм срещала мъж като теб – заяви тя, предизвиквайки весела усмивка на чувствените му устни.

Заразена от радостта му, тя се засмя и отбеляза:

– При дадените обстоятелства, предполагам, че не е вярно. Но все пак, все едно, че те виждам за пръв път – плахо му довери тя.

– Ако това е вярно, Шали, моля се тази нощ сърцето ти да отговори по същия начин, както първата луна, когато се срещнахме за първи път и пътищата ни се преплетоха. Някога ми беше казала, че от пръв поглед си се влюбила в мен. Довери ми, че събуждам странни и щастливи усещания в сърцето и тялото ти. Преди да познаваш съюза на сърцата и телата ни, ти не ги разбираше, те те объркваха и плашеха. Много луни покъсно, ти се смееше и казваше, че тези чувства вече не те смущават, че ме обичаш и ме желаш. Само мен.

Чувства, които са я обърквали и плашели? Още при първата им среща е сметнала, че не може да му устои? Не обясняваше ли това начина, по който сега се чувстваше? Така ли е започнало всичко преди години? Дали да не го попита за интимния им живот заедно? Не, не още...

Намери по-безопасна тема.

– Ти каза, че отиваме във вашия зимен лагер? Какво означава това?

Отгатнал малката ѝ хитрост, той спокойно ѝ обясни индианските обичаи. Разказа ѝ как преживяват в Голямата равнина, близо до първото френско селище и форт Пиер. За могъщата река Мисури, чието начало и край се губеха някъде извън земите му. За летния лагер и за живота там. Разправи ѝ как се устройват в подножието на свещените Черни планини, за да се спасят от яростните зими в тая пустош, защото там е закътано от ветрове и снегове и има хубава паша за животните им. Когато полята пак се покриват с трева, бизоните и другият дивеч се връщат в равнината, а сиуксите се преместват след тях и правят своя летен лагер, докато снеговете отново не заплашат да затрупат царството им.

– И така всяка година – местите се от единия лагер в другия?

– Ша. Винаги е било тъй. Преди белите и Сините куртки да дойдат, по нашите земи имаше мир. Ловувахме и почитахме Великия дух. Бяхме свободни и щастливи. Радвахме се на живота такъв, какъвто беше. Но дойдоха белите и разрушиха свещения кръговрат на съществуването ни. Те убиват и осакатяват моите братя. Присвояват нашите земи и твърдят, че са техни. Изгарят селата ни и избиват жените и децата ни, докато ние сме на лов или се защитаваме срещу други отреди на враждебните Сини куртки. Изгарят лицето на Майката Земя и я оставят гола под

слънчевите лъчи и ветровете. Изстребват много животни от Уакантанка само заради кожата им, а не за храна или да си ушийт дрехи, каквато е волята на Великия дух. Влизат по селата, когато воините отсъстват – крадат и изнасилват. Те по своя воля се превърнаха в наши врагове, тъй като не дойдоха с мир. Няма да спрат, докато не ни изгонят от тези земи и не ги завладеят. Имат огнени пушки, с които изпращат смъртоносни топчета в сърцата на най-добрите ни бойци и чийто пукот плаши бизоните от нашите ловни полета. Всяко лято трябва да преследваме животните далеч, тъй като са избягали от дългите пушки на белите. Сега животът ни минава в непрекъсната война и в умовете ни се настани хитростта и омразата. А не трябва да е тъй.

Тя попиваше изстраданияте думи и силните чувства, които бушуваха в сърцето на този мъж, който твърдеше, че е неин любим. Беше трогната от нещастията на индианците, за които той ѝ разказа. Как можеше да отрича, че белите хора помитаха индианците, живеещи по тези места в продължение на стотици години, унищожаваша и завземаха със сила земите им, отхвърляйки всякакво предложение за мир? Те бяха две воюващи сили, а тя се намираще по средата. Както преди ли? Каква велика любов и невероятни ужаси са я накарали да вземе страната на Сивия орел и на неговия народ срещу своите? Не можеше да събере сили и да го накара да ѝ разкаже.

– Моите хора те мразят и се страхуват най-вече от теб. Защо, Сив орел?

– Аз съм горд и неустрашим воин, Шали. Извършил съм много подвизи, с които съм доказал мъжеството и ранга си. Великият дух е милостив към мен и издига честта ми. Той ме води и ме закриля. Затова името и уменията ми са известни както сред индианците, така и сред белите. Те ме наричат легенда, дявол – голямо зло, което трябва да победят. Смятат, че ако унищожат Уинмди Хота, ще сразят силата и единството на индианците. Но грешат. Ако принудят краката ми да тръгнат по пътеката на духовете, друг воин ще заеме моето място. Тялото ми не е омалгосано, за да избегне смъртта. Само моята находчивост и кураж ме пазят, за да браня Уакантанка. Аз поведох индианците, защото те ми вярват и ми се подчиняват. Но моето място би могъл да заеме някой друг голям боец – каза ѝ той без излишно самохвалство.

Сигурно е вярно, че големият вожд никога не смята себе си за подобие на Бога или пък за безсмъртен, а само за човек, избран да ръководи народа си. Вероятно съпругът ѝ беше такъв човек. Съпругът ѝ... при тази мисъл почувства гордост и уважение. Като си спомни изпълнения със

завист и ужас израз на белите войници, тя разбра, че този мъж трябва да притежава безгранична смелост, устойчивост, сила и енергия. Такива качества се изискваха, за да предизвиква уважението и страхопочитанието, които тя забеляза. Нима Алиша Уилямс беше обичала и покорила този легендарен герой? Несъмнено мъжете се страхуваха от него, а жените го желяха. Тя потисна тържеството си при мисълта, че може би много хора ѝ завиждат. Тя беше жената, която споделяше живота на този изключителен мъж! Колко ѝ се искаше да си припомни живота им заедно... колко ѝ се искаше да знае какво е да... изведнъж се изчерви при тези развратни мисли.

Сивия орел се подсмихна, вдигна брадичката ѝ и очите им се срещнаха – прозрачните зелени се впиха в блестящите черни ириси.

– Чудиш се как е било между нас ли? – запита той, сякаш четеше мислите ѝ. Щом бузите ѝ станаха още по-червени, той се засмя и я упрекна: – Защо се страхуваш да ме попиташ за такива неща?

– Естествено, че съм любопитна да знам как сме живели. Но смятам, че е най-добре да... – спря, тъй като търсеше думи, за да обясни какво изпитва. – Знаем, че ти ще ми кажеш истината, Уанмди Хота. Но се боя, че не съм готова за това. Смятам, че е най-добре да караме пополека.

– Искаш да ме наблюдаваш известно време и със собствените си очи и уши да изучиш по-основно Сивия орел, така ли е? – запита той, за да се увери, че я разбира.

– Ша. Ако искам да се чувствам добре с теб и да се науча отново... да те обичам, това трябва да дойде от самата мен, а не от твоите думи. Те ще ме накарат да се чувствам задължена да се държа тъй, както ти ми описа. Не бих могла да се отпусна, ако знам, че ти очакваш нещо от мен. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

– Не си готова или не желаш толкова скоро да ми бъдеш жена?

– Съжалявам, Сив орел, но не мога. Още не. Трябва отново да те опозная. Зная, че това положение е толкова трудно за теб, колкото и за мен, но аз не мога просто са стана съпруга на човек, когото не познавам. Моля те, прости ми, разбери ме – умолително го погледна тя.

– Трудно е, Шали. Сърцето ми изживя голяма болка при загубата ти. Жадвам да ти разкрия любовта си. Много съм мислил по този въпрос. Трудно ми е да разбере какво става в главата и в сърцето ти. Няма да е леко да приема отдръпването ти, когато отвътре ме изгаря огън, който само ти можеш да угасиш. Знаем, че не ме отхвърляш. Опитваш се да стигнеш до мен. Ще се науча да чакам, докато любовта се разгори и у

теб. Ще дойде луна, когато ще ме обичаш и отново ще ме пожелаеш – обеща ѝ той уверено и ѝ се усмихна.

– Да, сигурна съм, че ще стане така – съгласи се тя. – Каж ми какво трябва да кажа и да направя, когато стигнем в лагера ти.

Дълго обмисляха и подготвяха думите и действията си. Щом всичко беше уговорено, те се качиха на коня и потеглиха. След два часа Сивия орел спря за малко и се вгледа в нея.

– Лагерът е наблизно.

Тя се напрегна от страх и очакване. Принудено се усмихна.

– Моля те, помогни ми да не обидя някого. Най-вече Сияйната стрела.

Той се усмихна нежно.

– Сърцето ти е добро, Шали. С всеки изминат ден ще ти става по-лесно да преодоляваш новото предизвикателство. – Първо я целуна леко, после целувката стана страстна и тя безпомощно прие успокоението, което той ѝ предлагаше. Накрая я притисна още веднъж. – Всичко ще стане както преди, когато Великият дух пожелае. – С това обещание те влязоха в лагера по време на следобедната почивка.

– Къде са всички? – запита тя, оглеждайки конусообразните вигвами, които изглеждаха като изоставени.

– По това време на деня моите хора почиват. Работят в шатрите си. Първо ще видим нашия син.

Без да иска, изтръпна цялата. Синът ѝ... кое беше по-силно – очакването или страха? Как е възможно да забрави толкова важни неща? Господи, помогни ми, молеше се тя, толкова ме е страх.

Спряха пред една шатра и Сивия орел скочи от коня. Извика думи, които тя не разбра. Показа се лице на мъж, а после и на една хубава жена. Изненада и радост се четяха в очите им, докато изричаха неразбираеми, но мили думи. Усмихнаха ѝ се и се разприказваха, младата жена я прегърна нежно. Голяма беше радостта им, че я виждат жива. Поздравленията, пропити с привързаност и уважение, изненадаха Шали.

Гласът на Сивия орел прозвуча тържествено и тя се зачуди какво ли им казва, та те толкова се развълнуваха и разтревожиха. Мъжът и жената се възряха в нея смаяно, а после се заслушаха напрегнато в думите на Сивия орел. Няколко пъти му задаваха въпроси и поклащаха глави, когато той им отвръщаше. Щом се обърнаха към нея, вождът ѝ превеждаше какво казват. Шали се усмихна и благодари за съчувствието и за предложената помощ. Говореха сериозно и тихо. Жената изчезна в платката и се върна с малко момченце с черни плитки и медна кожа. То

ококори черните си очи, като я видя.

Спускатки се напред, момченцето избухна в сълзи и смях и обви краката ѝ с ръце. Бърбореше възбудено и щастливо. Вдигна ръце с ясна молба да го вдигне до лицето си. Разтревожена, тя хвърли поглед към сериозното лице на Сивия орел. Той ѝ каза тихо:

– Синът ти иска да те прегърне и да те целуне.

Тя се взря в умоляващото я момченце. То не беше на младата индианска двойка, беше нейният син! Не познаваше собственото си дете! Сълзи изпълниха очите ѝ и тя се подвоуми отчаяно.

– Вдигни го, Шали. Притисни го силно. То има нужда да те прегърне – подкрепи я Сивия орел.

Тя веднага му се подчини и вдигна детето на ръце. Сияйната стрела я гледаше и се усмихваше. Той обви ръчички около врата ѝ и я притисна отчаяно. Сивия орел тихо превеждаше бързия поток от думи, докато детето бършеше сълзите ѝ.

– Казва, че не бива да тъжиш и да се страхуваш. У дома си в безопасност. Кълне се... че ще отмъсти на Сините куртки, които ти сториха това зло.

Шали срещна погледа на Сивия орел, като и двамата знаеха, че отмъщението вече е извършено.

– Моят син? Нашият син? – запитва тя невярващо.

– Ша. Нашият син, Шали – измърмори той, силно развълнуван, когато тя прегърна Сияйната стрела.

Тя притисна обляното си със сълзи лице в тъмната главица и притисна здраво телцето му, полюлявайки го успокоително насам-натам. Но утешителните думи прозвучаха на английски. Сияйната стрела вдигна глава и се загледа в майка си. Малката му ръчичка докосна устните ѝ и я запитва защо говори на езика на белите. То сбърчи вежди, учудено от израза на лицето ѝ и от отказа ѝ да отговори.

– Ачта? – запитва то баща си, усещайки някакъв страшен проблем.

Сивия орел прегърна и двамата и им заговори. Детето ококори очи озадачено, когато баща му обясни:

– Майка ти е ранена, Сияйна стрела. Трябва да си почива и да се храни добре, за да стане същата както преди. Когато Сините куртки са я ударили по главата и са я бутнали в студената вода, пушката се стоварила върху мястото, където са думите на Оглала. Ударът ги извадил от главата ѝ. Отново трябва да я научим да говори Оглала. Ти си умен и съобразителен. Ще ми помогнеш да научим майка ти на нашия език.

Сияйната стрела беше много малък, за да разбере такова странно

положение.

– Мама не чува ли думите ни? Не може ли да говори на нашия език? Как така, татко?

– Забравил ли си приказката, която съм ти разказвал много пъти за Шали? Когато била на две зими, белите я откраднали от лагера на татко й Черен облак и я отнесли някъде. Когато Великият дух изви кал стъпките й отново в земята на нейния народ, тя била забравила думите, които знаела като дете. Говорила на езика на белите. Често сънуваш, а щом се събудиш, забравяш съня. Същото е и с майка ти – животът й с нас е като сън. От удара главата я боли. Когато се събудила много луни след като паднала в реката, животът й станал като сън и тя не може да си спомни думите, които съм я научил. Трябва да й помогнем да ги научи отново. Нали ще бъдеш смел и умен? Ще помогнеш ли да я научим? Един ден Великият дух ще вдигне мъглата от главата й и тя всичко ще си спомни.

Детето успя да схване по-голямата част от думите на баща си. Но за щастие едно не му дойде наум – че майка му не познава никого от тях! То не би разбрало такова невероятно нещо.

– Ще играем на една игра, Сияйна стрела. Това е съревнование. Ще видим от кого Шали ще научи повече думи – предложи баща му.

Детето се засмя, играта му хареса.

– Аз ще спечеля, тате. Сияйната стрела ще я научи на повече думи на Оглала – похвали се то.

Щом Сивия орел преведе думите на детето, Шали се усмихна и отново го прегърна.

– Вае те чедаке, микенкше – измърмори тя.

– Лъжеш, тате – закачи го весело то, когато майка му му каза, че го обича и че е нейно дете.

Когато преведе това, всички се засмяха. Може би положението не е чак толкова тревожно... Омекналият поглед на Шали срещна пламтящите очи на Сивия орел. Там прочете благодарност и успокоение. Той се усмихна и кимна:

– Не забравяй, Мъничка моя, тук те обичат и имат нужда от теб – прошепна в ухото й той.

Тя се засмя и плъзна ръка около кръста на Сивия орел, когато той пое детето от ръцете й. В началото Сияйната стрела се възпротиви на последвалите му думи, с които го помоли да остане при Малкото цвете и Говорещата скала още няколко дни, докато Шали укрепне. Но тъй като беше послушно дете, той се вслуша в доводите на баща си.

Детинският му ум уловил слабостта и объркването на майка му. Щом се разбраха, Сивия орел поведе Шали към тяхната шатра и там срещнаха една бяла жена.

Шали и Лия се възряха една в друга.

– Не мога да повярвам! Смятах, че си умряла! Как те намериха? – извика Лия. Учудването ѝ прикри омразата и разочарованието ѝ.

Объркана и смутена, Шали запита:

– Коя си ти?

Лия ококори очи от удивление, тъй като погледът на Шали издаваше пълно неведение. Лия премести очи към настръхналото лице на Сивия орел.

– Какво ѝ е станало? – запита тя с тон, сякаш имаше право на обяснение.

Сивия орел бутна настрана нахалната робиня и повлече Шали към шатрата.

През рамо Шали стрелна побледнялото лице на бялото момиче.

– Коя е тя, Сив орел? Защо си толкова груб с нея?

– Тя е бяла робиня. Няма право да ми задава въпроси – озъби се той с неударим гняв, спомняйки си дръзките опити на Лия да го съблазни, да го опозори и унизи в най-тежкия за него момент. Как се осмеляваше тя да се обръща към любимата му и да ѝ крещи! Как беше дръзнала да се отнася тъй нагло с него!

– Бяла робиня? Искаш да кажеш, че е пленница тук? – настоя Шали.

– Тя принадлежи на баща ми. Помага му. Баща ми е стар и няма съпруга – обясни той.

– Значи е... жена на баща ти?

– Хия! – ядосано избухна Сивия орел, преди да овладее гнева си. – Бягащия вълк никога не би се омърсил да докосне бяла робиня! Нито един боец от Оглала не би паднал толкова ниско!

Смаяна от яростта и обидните думи, тя заяви:

– Но аз също съм бяла! Да не би да си се омърсил и честта та да е накарнена задето си с мен? – Нейният темперамент запламтя с не помалка сила. – Така ли гледаш на мен? Така ли се чувстваш? Защо се ожени за мен, след като в сърцето ти има такова презрение?

Разбирайки грешката си, той бързо отвърна:

– Ти си полуиндианка! Ти си дъщеря на Черния облак.

Тя престана да му възразява, размишлявайки върху противоречието в думите му – по-рано и сега.

– Защо беше толкова неприятно изненадана, че ме вижда жива? Приятелка ли ми е била? По едно и също време ли сте ни хванали?

– Лия твоя приятелка? Каква лудост! Лия беше пленена миналото лято от Бялата стрела и беше дадена на баща ми като робиня, която да се грижи за него. Никога не е била твоя кода! Тя е само една робиня.

– Но защо ти се държа така с нея? Как може да си толкова груб към една беззащитна пленничка? Защо я мразиш толкова много? Не те разбирам. Изглеждаше смутена, може би е загрижена за мен. Защо не ѝ отговори или не ме остави аз да говоря с нея?

– Тя не се е загрижила за теб. Разстроена е, защото си се върнала при мен! – презрително изрече той, споменавайки нещо, което не искаше да ѝ казва.

– Защо се чувства засегната, че съм оживяла? И двете сме бели.

– Лия е особена. Поварвай ми, Шали, тя не е твоя кода.

Начинът, по който я гледаше и говореше, събуди подозрения в ума ѝ. Защо тази Лия ще е нещастна от завръщането ѝ? Защо мъжът ѝ беше толкова гневен и нападателен?

– Има ли нещо между теб и Лия? – безпомощно запита тя. – Затова ли е разстроена от завръщането ми?

Той поклати глава.

– Лия и Сивия орел? По-скоро бих умрял, отколкото да я приема в леглото си на твоето място! Не ми говори повече за нея.

Но Алиша Уилямс си спомняше много добре разказите за мъжете и за плътските им нужди, за това как вдовците задириха леките жени скоро след смъртта на съпругите си, както и за мъжете, чиито жени бяха бременни. Дали му беше неудобно да признае, че Лия е играла същата роля за него? Може би се страхуваше да не би Лия да ѝ разкаже за това? Тя изгледа сърдитото му лице.

– Искаш да кажеш, че Лия никога не те е докосвала? – запита тя меко.

За миг сянка от смущение мина през очите му, преди да отговори твърдо:

– Никога не съм се любил с нея. Как ти хрумна такава нещо?

Той говореше толкова честно и страстно, че тя не можа да не му повярва. Може би само се е изкушавал да я вземе и това бе причина за виновния му вид.

– Не вярваш ли на Сивия орел? – запита той.

– Да, Сив орел, вярвам ти. Но все пак нещо е имало между вас – налучка тя смело.

– Не съм спал с друга жена, освен с теб, Шали, нито веднъж, след като очите ми те зърнаха за първи път. Лия се грижеше за сина ни, докато ти беше загубена за мен, събираше дърва и ми готвеше. Тя ни прислужваше като робиня, но не ми е била жена.

– Не я ли намираш хубава и привлекателна? – дразнещо го подкачи тя.

– Тя прилича на теб, това е всичко – без да иска призна той. Очите ѝ се разшириха от откритието.

– Ти си я желал, но не си я докосвал, така ли?

– Не желая и нямам нужда от друга жена, освен от теб – закле ѝ се той.

– Но Лия те желае, нали? Мислела си е, че може да те спечели, ако не ви преча, а? Не е ли вярно?

Уловен в капана, той призна:

– Да, Шали, Лия желае Сивия орел. Тя ми се предлагаше много пъти, докато аз скърбях по теб. Аз съм мъж – тялото ми изгаря за любов. Но не съм я любил. – За по-ясно той използва израза на белите.

– Тя влюбена ли е в теб? – запита Шали, внезапно обзета от ревност и гняв.

– Споменавахме такива думи, но те не означаваха нищо за мен. Опитала се да ме съблазни много пъти, но аз не я взех. Не съм имал друга жена, сърцето ме болеше за теб. Искаше да заеме мястото ти, но аз ѝ отказах.

– Ако беше индианка, би ли ѝ отказал?

Изненадан, той пое дълбоко дъх.

– Сърцето и разумът ми казват не, но тялото ми не може да отговори същото. След време може би. Съзнанието ми беше замъглено, докато страдах за теб. Достатъчно е, че обичам и желая само теб.

Тя едва не му се присмя открито – да, желаяш ме, когато съм около теб, удобна и достъпна! Така, имаше една съперница индианка и друга с бяла кожа... за колко още жени ѝ предстоеше да научи? Колко още жени ще скърбят за неочакваното ѝ завръщане към живота? Обзе я гняв. Нямахме я по-малко от две седмици, а вече се е почувствал изкушен да забрави всичко, което е било между тях! Тъжният вдовец, колко трогателно! Шали не проумяваше, че Сивия орел не беше от същото тесто като мъжете, които тя познаваше от детството си в Англия, или като онези, които видя по-късно в Америка...

– Отново чувствам, че трябваше да те излъжа, Шали. Истината боли повече от лъжите. Ако си спомняше какъв съм, както и любовта ни,

би разбрала, че трябва да ми вярваш. Дълбоко съм разтревожен и огорчен от мислите, които виждам в очите ти.

– Как очакваш да се чувствам, Уанмди Хота? Връщам се и намирам друга жена, която те преследва – сърдито извика тя.

– Разбери, Шали, Лия ме желае, не аз нея.

– Не е ли едно и също? – запита тя безразсъдно.

– Не, Шали, не е. Искам и имам нужда само от теб, мъничката ми. Обичам те, Шали – дрезгаво ѝ каза той.

– Само ако можеш да си спомня – изстена тя, отчаяна отново.

– С времето, любов моя, Великият дух ще освободи разума ти – отвърна ѝ той.

– Кога ще стане това? Не знам какво да мисля и на кого да вярвам!

Имаш ли представа как се чувствам?

– Опитвам се да те разбера. Трудно е. Трябва да ми помогнеш.

– Да ти помогна? Как мога да помогна на теб, след като не мога да помогна на себе си?

– Изморена си. Трябва да си починеш. Трудно ти е, Тревисти очи. Но и на мен не ми е лесно.

Как можеше да е такава егоистка и да постъпва непочтено? Той е прав. Колко чуден беше този мъж. Защо се колебаеше между нежност и бруталност? Защо едновременно я привличаше и отблъскваше? Какво ставаше с нея?

– Уморена съм. Мога ли да си почина сега?

– Ша. Истинма.

Поглеждайки го объркано, той каза:

– Да, спи.

Отиде и легна. Той докосна бузата ѝ и се усмихна.

– Скоро всичко ще се оправи, малката ми.

– Дали, Сив орел?

– Ша.

Тя се засмя и затвори очи. Той се готвеше да излезе, когато тя отново ги отвори и добави:

– Съжалявам, Сив орел. Наистина.

– Ваеце Чедаке, Шали. Истинма, Пи-Зи Иста. Тя се усмихна, вече знаейки тези думи, и заспа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Неспирни ритмични удари на барабан разбудиха Шали. Тя седна и се огледа. Не беше тътен на гръмотевица, а някаква музика. Тя не знаеше какво трябва да направи – дали да остане в леглото или да излезе навън. Какви бяха тези странни хора? Ами този мъж с променливи настроения, който преди няколко дни нахлу в живота ѝ и се стремеше да обсеби сърцето и тялото ѝ? Потърка сънените си очи в очакване съзнанието ѝ да се проясни.

Сивия орел се наведе и влезе в шатрата, устремен право към нея. Седна на постелята с кръстосани крака.

– Да не би кан кега да те е смутила почивката ти?

Схващайки, че е озадачена, той се усмихна и каза:

– Барабани от котлета. Нашите хора празнуват завръщането ти при нас.

Празненство без почетния гост? Сякаш четейки скептичните ѝ мисли, той добави:

– Казах им, че си слаба от пътуването и все още не си добре. Сигурен бях, че толкова много хора на едно място могат да те изплашат. Ще пеят, ще танцуват и ще отправят благодарност към Великия дух. Искаш ли да излезеш и да поговориш с тях?

В морскозелените ѝ очи пролича истински ужас.

– Не! – изкрещя тя веднага, представяйки си стотици непознати, които очакват нещо от нея. – Мисля... че ще е... по-добре, ако се срещам с по няколко души, Сив орел. Дали ще се обидят, ако не изляза тази вечер?

– Хия, Шали. Те знаят, че си ранена и слаба. Не съм им казал, че си си загубила паметта, молех се с връщането ти у дома мислите ти да се върнат – разсъждаваше той.

Неохотно тя му каза:

– Съжалявам, Сив орел, но не си спомням нищо – нито теб, нито нашия син. – А ако паметта ѝ никога не се върне? Колко време щеше да мине, докато приеме това място за свой дом, а Оглала – за свой народ, а този мъж и детето му за свое семейство?

– Защо винаги го наричаш мой син? Той е наш – наблегна вождът. – Трябва да престанеш да се съпротивляваш на фактите. Мисли за него като за свой син, наш син. Аз съм твоят съпруг, а това е нашият дом.

Трябва да си повтаряш тези мисли – окуражи я той.

– Сияйната стрела добре ли е? Как приема тази странна новина?

– Той е дете. Нито вижда, нито разбира колко е дълбок този проблем. Но ако се отнасяш към него като непозната, той ще се досети. Умът му е остър и бърз, ще разбере, че нещо не е наред. Ще бъде огорчен дълбоко, също като мен. Ти си смела, Шали, трябва да победиш страха и съмненията си.

– За теб е много просто да го кажеш, Уанмди Хота, но за мен е трудно да го направя. Толкова много неща се случиха, откакто дойдох в съзнание. Ти ми разказа такива невероятни и ужасни факти. Нужно ми е време, за да ги осъзная. Единственият живот, който си спомням, е мъртв от години, сега трябва да свикна с народ и семейство, които не познавам. Постави се на мое място.

– Как е възможно да се превърна в Шали? – запита той, неразбирайки какво иска да каже.

– Мисълта ми беше, опитай се да си представиш как се чувствам и какво мисля. Ако някоя сутрин се събудиш и аз ти кажа същите неща, както ти на мен? Една непозната седне до теб и започне да ти се кълне, че ти е жена? Ако сложех някое дете пред очите ти и ти кажа: Сив орел, това е твоят син? Ако ти кажа, че всичките ти хора са избити? Ако си заобиколен от бели и не разбираш и думичка от езика им? Ако последното, което си спомняш като станало вчера, се е случило преди пет години?

– Бих повярвал, че ми казваш истината. Ще знам, че Великият дух държи паметта ми при себе си и решава кога ще е най-добре да ми я върне. Щях да се боря, за да си върна спомените обратно в сърцето и ума си. Щях да приема онези, които ме обичат и имат нужда от мен. Но аз съм воин, а не жена. Нито разсъждавам, нито мисля като уиниан. Теб те е страх и си объркана. Ти трябва дори още по-усърдно от мен да се помъчиш да си спомниш миналото.

В известно отношение той я разбираше, но в друго – не. Мъжете се ръководят от тялото и логиката, а жените – от чувствата. Но може би тя не се опитваше достатъчно усърдно. Не биваше да слага на кантара само своя живот и щастие, а трябваше да мисли и за другите.

– Добре, Уанмди Хота, ще се опитам да бъда смела и да помагам. Ще се боря, както каза. Но трябва да ме научиш как. Помогни ми – помоли го тя сериозно.

– Добре, Таопи Чинстина – обеща той весело.

– Това моето име ли е? – започна тя да учи.

– Означава Мъничка. Шали е името ти. Достатъчно силна ли се чувстваш, за да се видиш с Бягация вълк? Беше му мъчно за загубата ти. За него ти също си дъщеря.

– Как да произнеса името му? – запита тя.

– Сунтакса Ки-ин-янги-яри – отвърна той бодро.

– Всичко това значи само Бягаш вълк? – запита тя слисана чудейки се как някога ще научи толкова объркан гърлен език.

Той се подсмихна.

– Означава Този-който-тича-като-вълк. Скоро ще го изговаряш бързо и лесно – уверено я поощри той.

Тя го повтори няколко пъти и всеки път ставаше по-леко. Усмихна му се.

– Той знае ли, че вече не мога да говоря Оглала?

– Казах му. Объркан е. Срамува се, че не те е защитил, докато аз съм бил в лагера Сисетон. Иска да се увери с очите си, че си тук и че си добре.

– Защо се чувства отговорен? Никой не може да го вини заради злото на други хора – бели или индианци – каза тя с недоумяващо вдигнати вежди.

– Успехът, лукавството и смелостта на Сините куртки изгарят гордостта му. Той е вожд, той трябва да се грижи за теб и да те закриля. Позволил е на Сините куртки да те ранят и да откраднат сина ни – спокойно обясни той.

– Но ние вече сме в безопасност, вие спасихте и двама ни. Трябва да е доволен и много горд с теб – меко му възрази тя.

– Той е горд, че съм се справил с белите войници и се радва, че си намерена. Но той самият те търси много луни и сметна, че си умряла. Гордостта му страда от грешката му.

– Мисля, че разбирам – промърмори замислена тя. Мъжете са такива горди и твърдоглави същества. Защо смятат, че всичко зависи от куража и ума им? Едно нападение е акт на насилие, а не безчестие. Или може би Шали не разбираше нещо важно?

– Ще доведе Бягация вълк да те види – каза Сивия орел, ставайки бързо.

– Чакай! – забързано извика тя. – Първо трябва да се оправя.

– Да се справиш ли? – запита той объркан.

– Да измия лицето си, да се среща и да се преоблека. Изглеждам ужасно – заключи тя, оглеждайки мръсната и скъсана дреха. – Сигурно имам дрехи тук? – внезапно запита.

Той се засмя.

– Ша. Там – каза, посочвайки мястото, на което висяха закачени дрехи. – Ку-уа – викна ѝ той да я последва. – Мни – предложи ѝ той дреха от еленова кожа. Потърси, докато намери четката ѝ, направена от рог на бодливо прасе и две кожени лентички за плитките ѝ. Избра роклята, в която я харесваше най-много и чифт мокасини и ѝ ги подаде.

Тя се усмихна и му благодари. Но изглеждаше смутена и той я погледна въпросително.

– Още нещо?

Тя се изчерви, после сведе очи.

– Искам... да съм сама, докато се мия и обличам – смирено обясни тя.

Той се разсмя от сърце.

– Нямах нужда от помощта ми? – пошегува се весело.

Погледът ѝ светна и тя поклати глава.

– Ще те изчакам, докато се приготиш, после ще доведе баща си. – Усмихна ѝ се и я погали по поруменялата буза, после излезе и закри отвората след себе си.

Шали виждаше сянката му. Знаеше, че той ще остане там, докато тя се приготи. Бързо се съблече, изми се основно и сложи чистите дрехи. Като забеляза колко красива и мека е роклята, тя разцъфна от гордост, спомняйки си думите му, че е много сръчна в шиенето. Нахлузи мокасините на босите си крака и ги завърза здраво. Среса дългата си кестенява коса и я заплете в хубави плитки, завързвайки краищата им с кожените шнурчета. Огледа украсената лента за коса, преди да я върже на главата си и я обърна така, че да отива на дрехата ѝ. Ако това изключително облекло беше обичайно за Шали, тя не си спомняше.

– Готова съм, Уанмди Хота – повика го през стената на вигвама.

Сивия орел влезе да я разгледа от глава до пети, преди да въведе баща си. Очите му блеснаха от възхищение. Усмихна се и пое дълбоко дъх.

– Красива си, Шали. Сърцето ми пее от гордост и любов.

Той пристъпи напред и бързо като тигър и я сграбчи в обятията си. Устните му поеха нейните и вкусиха от сладостта им. Изненадана, тя се отпусна в прегръдката му, сетивата ѝ полудяха от допира. Целувката ѝ изглеждаше безкрайно дълга и я омая. Сивия орел се отдръпна назад и огледа лицето ѝ. Тя потрепери и вдигна поглед към него.

Той внезапно изтрезня, забелязал страха ѝ. Бавно и неохотно я пусна.

– Красотата ти ме кара да се забравям – побърза да извини порива си. Страхувам се, че скоро търпението ми ще се изчерпи. Толкова голяма любов и жажда трудно се укротяват – призна ѝ той с пленителна усмивка.

Смутена от мощните вълни, които заплашваха да я отнесат в непознатото и разбушувано море, тя преглътна и остана безмълвна. Колко силно и опасно я привличаше този мъж! Беше прав – със всеки ден щеше да става по-трудно да отрича усещанията, които будеше у нея!

– Твоят поглед и мълчанието ти ми подсказват, че се съпротивляваш на чувствата, които изпълват сърцето и тялото ми, когато те докосвам. Толкова ли съм... – Той затърси подходящата дума на английски, която да изрази опасението му. – Толкова ли съм ти отвратителен, Шали? Би ли предпочела да не си моя жена?

Тя се смути от въпроса, на който се боеше да отговори.

– Не, Уанмди Хота, не си ми отвратителен. Ти си най-хубавият и най-вълнуващият мъж, който съм срещала някога. Но когато ме погледнеш по този начин или ме докоснеш, изпитвам чувства, които ме смущават и плашат, тъй като не ги разбирам. Знам, че имаме син, но си спомням толкова малко за... любовта. Същото ли е, което чувствам, когато ме целуваш и ме притискаш до себе си? – искрено го запита тя.

– Моя невинна и красива Шали, как копнея да съживя онова, което беше между нас. Една мощна сила ни сближи преди години, същата сила сега отново те тегли към мен. Не се страхувай и не отхвърляй чувствата, които събуждам у теб.

– За да се изгради нашата връзка е необходимо време, Уанмди Хота. Сигурна съм, че тя не ни е свързала още първия ден, нали? Когато съм готова за нея, това трябва да идва от сърцето ми, а не от думите ти. Разбираш ли?

– Ша. Моля те само, пусни чувствата си на свобода, не им се съпротивлявай. Аз помня нашата любов, но никога не съм преживявал такава битка. Сърцето ми копнее за бърза победа, но не на толкова висока цена.

Думите му бяха ясно – ясни и задължаващи. Тя се усмихна. Погали го по лицето.

– Няма друг като теб, Уанмди Хота. Все повече се убеждавам колко лесно е човек да те обича. Ако и двамата много го искаме, победата ти няма да закъснее.

Той се засмя весело.

– Така да бъде, любов моя. Така ще бъде.

Целуна я леко по устните и излезе. Шали въздъхна учудена от болезненото желание, което изпитваше. Похотливо, нарече го тя. Дали би могла с желанието си да омае своя съпруга? Дали сърцето и тялото ѝ не си спомнят неща, до които умът ѝ не успяваше да достигне? Дали те не се бореха да победят измъчения ѝ мозък? Но защо?

Срещата с Бягация вълк започна твърде нервно. Зад думите и жестовете му личаха вина и удивление, докато Шали седеше на тръни от смущение. Сивия орел преведе извиненията на баща си и пожеланията му за скорошно оздравяване. Шали благодари за разбирането и подкрепата. Скоро краткият разговор свърши и Бягация вълк се изправи да си ходи. Последните му думи прозвучаха като утеха и стоплиха сърцето на Шали. Тя се усмихна, когато съпругът ѝ ги преведе на английски.

– Баща ми казва, че веднъж е видял как си се променила от бяла жена в негова дъщеря. Така ще стане и сега. Той ще даде живота си, за да те защити, ако се наложи.

Сълзи замъглиха очите ѝ.

– Благодарни му от мое име. Не мога да ти опиша колко означават за мен думите му и фактът, че ме приема. Може би все пак завръщането ми няма да е тъй трудно.

Възрастният мъж с благородни черти и горда осанка се усмихна и кимна, когато синът му преведе думите ѝ на Оглала. Тръгна си изправен, сякаш някакъв огромен товар бе паднал от силните му плещи и от чистото му сърце.

– Колко годишен е баща ти, Уанмди Хота? – запита Шали, когато останаха сами.

– На шейсет според броенето на белите. С всяка изминала година тялото му отслабва, зрението и разсъдъкът му също. Сърцето ми натежава, като видя тези промени у него. Скоро аз ще стана вожд. Войната изисква остро око и ясен ум, а белите искат тази война. Това не ми харесва, Шали. Сърцето ми копнее за мира и щастието, които те ни отнеха.

– Промените понякога са мъчителни, Уанмди Хота. Но все пак животът ги изисква. От онова, което видях и научих, е ясно, че ти ще станеш велик вожд. Щеше ми се тази война да не беше с моите хора. Боли ме, като си помисля за враждебността и омразата.

– Кокила икопа, Шали – окуражи я той, а после веднага ѝ преведе: – Не се страхувай, Шали. Повече никой няма да ти навреди.

– Когато съм с теб, не се боя, Уанмди Хота. Тъжно ми е, че завръщането ми стана толкова трудно за двама ни.

– Светлината в очите ти и усмивката на устните ти изличават страданието от сърцето ми. Усещам волята за живот и смелостта, които растат в теб. Ти ще се пребориш с тъмнината и ще победиш, Шали. А що се отнася до мен, сянката на Уакантанка ме пази, както толкова пъти досега.

– Надявам се и се моля да си прав, Уанмди Хота.

– Сама ще се увериш, мъничката ми, ще видиш.

Първото изпитание за куража и интелигентността на Шали дойде още на следващата сутрин.

– Шали? – чу се гласът на Лия от входа на шатрата. – Мога ли да вляза, за да говоря с теб? – запита тя учтиво.

Шали се обърна и я изгледа. Направи й впечатление приликата помежду им. Не можеше да знае, че неканената поява на Лия представляваше недопустимо нарушение на индианските порядки. Тя кимна и зачака напрегнатото бяло момиче да се приближи и да седне до нея.

– Трябва да бързам. Ще се вбесят, ако ме открият тук с теб – каза тайнствено Лия, сякаш се страхуваше от наказание.

– Защо толкова ще се разгневят, Лия? Не те разбирам. Името ти Лия ли е?

– Да, Лия Уинстън. Ти тук си принцеса, пазят те като съкровище. Винаги си била толкова мила и добра с мен. Искях да се уверя, че всичко е наред. Имаш ли нужда от нещо? С какво мога да ти помогна? Те забравят, че ти си бяла, макар и наполовина. Не искат да повярват, че не ме мразиш и не ме презираш като тях. Какво ще стане с мен сега? Единствената ми приятелка и защитница дори не ме помни – вайкаше се тя и кършеше ръце.

Какво искаше да каже със „защитница“? От кого?

– Не се тревожи, Лия. Няма да им позволя да ти сторят нищо лошо. Само че сега се чувствам неудобно, защото, честна дума, не си спомням нито теб, нито тях. Разкажи ми всичко. Какво ставаше тук преди да ме ранят? Дори не зная кои и какви са индианците тук. Като идвахме, видях няколко от тях от разстояние. Но съм чувала такива страшни истории за тях. Объркана съм. Разбира се, тези ужасни разкази не се отнасят до Сивия орел – без да иска, добави тя.

– Така е само защото не си спомняш страшните неща, които той... – Лия добре играеше ролята си. Спря точно когато трябваше, без да е изрекла истинска лъжа, но умело намекна за непоносимото време, което Шали, за щастие, не помнеше. – Извинявай, не биваше да го казвам! Той е твой съпруг – бързо се престори, че съжалява за грубостта си тя. После

бързо смени темата. – Да се нуждаеш от нещо?

– Търся отговорите на много въпроси, Лия, въпроси, отнасящи се до петте години, които ми се губят – меко каза Шали.

– Не мога да говоря за такива неща, Шали, защото те ще ме измъчват или ще ме убият – показа се изплашена Лия. – Къде се видяхте за пръв път със Сивия орел? – внезапно запита тя.

– Не знам. Последното, което ясно си спомням, се случи по пътя за Сент Луис. Той ми каза, че сме се срещнали веднага, щом съм дошла по тези земи.

– Сент Луис? Объркана, Лия запита:

– Каза ли ти как сте се срещнали? – Нима Шали беше от белите заселници? Но как тогава бе станала индианска принцеса?

– Да – смело отвърна Шали. – Но сигурно нещо се е случило след това. Все пак аз го обичала и съм се омъжила за него.

– Наистина ли? – попита Лия, която като ненаситна пиявица надуши стара рана. Тук изникваше загадка, която ѝ предстоеше да разреши!

– Какво искаш да кажеш? Той твърди, че съм негова жена – Шали размисляше върху злостните намеци на момичето.

– Ти си негова жена. Исках да те попитам наистина ли го обичаше? – дръзко рискува Лия. – Каква е връзката на принцеса Шали с белите хора?

– Сигурно съм го обичала – възкликна младата жена. – Как иначе щях да се омъжа за него?

– Може би не си имала избор. Ти си принцеса. Той те е желаел. Вероятно те е принудил да се омъжиш за него – умело вметна Лия.

Кой знае защо, Шали не ѝ възрази. Но думите „силно те е желаел“ я разтревожиха. Дали плътско желание ги е принудило да се оженят, а не любовта? Каква бе разликата?

– Той ми каза, че ти тук си робиня. Как се отнасят към теб? Всъщност какъв е Сивия орел? – запита, опитвайки се да събере парчетата на мозайката.

– Външността му можеш и сама да прецениш. Той е красив и мъжествен. Но събужда страх. Не преувеличавам, Шали, не съществува човек, от когото повече да се страхуват. Той е олицетворение на силата. Жива легенда. Всички очи и уши се отварят широко, когато заговори или направи нещо. Нашите се страхуват от него. Неговите хора го смятат го смятат за нещо като божество. Сред индианците друг не може да се мери с него. Още не е вожд, но всички тръгват след него само да се спомене името му. Той е последният човек, когото бих посмяла да

ядосам или да му се противя. Сега разбираш ли защо ме е страх, че съм тук?

– Защо? – неочаквано съдржано запита Шали.

– Воините излязоха на лов. Жените имат много работа, за да се интересуват какво правя. Стига да си свърша работата до вечерта, за тях съм само сянка! Много е трудно да играеш роля на страхлива и глупава, Шали. Но бих направила всичко, само да не ме измъчват. Насилвам се да съм послушна и да работя добре. Всичко ще е наред, докато... – Тя отново покъртително спря, сведе очи, като че ли изпитваше неудобство и беше много разтревожена, за да продължи.

– Докато какво, Лия? – попита Шали.

– Трябва да вървя! Изпрати да ме повикат, ако имаш нужда от нещо – каза Лия и се престори, че си тръгва. Надяваше се Шали да я задържи.

Шали я хвана за ръката и я спря.

– Искам да знам защо толкова се страхуваш от него.

Лия се развихри, надявайки се, че Шали няма да предаде лъжите ѝ на Сивия орел.

– Той ще ме убие, ако ти кажа, Шали. Трябва да тръгвам, преди да ме е намерил тук.

– Чия безопасност те тревожи повече, Лия – моята или твоята?

– Твоят живот не е в опасност! Ти си дъщеря на Черния облак и съпруга на Сивия орел. А аз съм само една презряна робиня. Ще ме измъчват или ще ме продадат. Бягачия вълк е дивак, но той не ме наказва, стига да си свършвам всичката работа. Не искам да рискувам да ме продадат на някой мъж, който би... знаеш какво искам да кажа! – изрече тя на един дъх.

– Виждам, че моето положение ти е безразлично. Ти май каза, че сме били приятелки. – Шали се колебаеше между съчувствие и подозрение.

– Ние наистина сме! Проблемът е, че ти не си спомняш. Всичко, което знаеш и чувстваш, са преиначените думи на твоя съпруг.

– Искаш да кажеш, че той ме лъже! – настоя Шали.

– Как мога да отговоря на въпроса ти? Нямам представа какво та е казал.

– Някои неща се покриват с думите ти, а други – не. Кажи ми то как виждаш нещата, за да разбера – помоли Шали. Какво общо имаше Лия с нея? А със Сивия орел?

– Не мога. Ако му предадеш какво съм ти казала, той ще... ще ме убие – възкликва Лия с престорен ужас, чудейки се колко далече да

стигне в този първи разговор. – Как си станала дъщеря на вожда?

– Ако ти обещаеш, че няма да издавам онова, което ми кажеш, ще ми разправиш ли всичко, което знаеш? – предложи Шали. Как са били добри приятелки, след като Лия знаеше толкова малко за нея? Странно наистина...

Лия я погледна напрегнато.

– Ти не си онази Шали, която аз познавам. Не мога да реша дали да ти се доверя – лукаво отклони удара.

– Имаш думата ми, Лия. Каквото кажеш, ще си остане между нас, независимо дали ти вярвам или не – добави Шали, давайки да се разбере, че няма да приеме лекомислено думите ѝ.

Лия бързо заразправя подробности за несигурния живот на една бяла робиня в индианския лагер. Разказа за залавянето си предишната година и за живота при Оглала. Ала изкусно вплете фалшивата нишка за приятелството, уж съществувало между тях.

– Много пъти вършехме работата си заедно. Перяхме дрехи на реката, пълнехме меховете с вода и събирахме дърва. Пригответяхме храна и кожи за зимата. Когато ти беше заета, аз гледах Сияйната стрела. Прекарвали сме много дни заедно. Говорехме си за нашите хора и за много други неща, които занимават жените. Ти беше толкова добра към мен, Шали. Сега не знам какво ще правя. След като ти се върна, той ще се отърве от мен.

– Защо завръщането ми ще го накара да те отпрати?

– Ти да не би да си сляпа, Шали? Погледни ни двете. Виж колко си приличаме. Ако мъжът ти умре, а друг наблизко прилича на него, какво би направила? Как би се отнасяла към него? – подхвърли тя. Намекът стигна целта си.

– Какво се опитваш да ми кажеш, Лия?

– Ти си толкова наивна, Шали. Жената се ръководи от сърцето си, а мъжът – от слабините си. Дори мъката не възпира глада на телата им.

– Все още не съм сигурна, че те разбирам – промърмори Шали, но сърцето ѝ заблъска силно, а стомахът ѝ се сви на възел.

– Сивия орел помисли, че си умряла. Той е много жизнен мъж, Шали. Имаше нужда от жена, която да се грижи за Сияйната стрела и да гледа дома. А също да облекчава нуждите на... тялото му. В мое лице той виждаше теб. Но аз съм само една робиня, принудена съм да изпълнявам заповедите му.

– Какво ти заповяда той, Лия? – настоя Шали, гневът и ревността ѝ растяха и тя без да иска си спомни погледите, които си размениха Лия и

Сивия орел при пристигането ѝ.

– Има само един начин да се задоволи глада му, Шали.

– Да не би ти и Сивия орел... – Шали се изчерви и не успя да довърши въпроса си. Дали не я беше излъгал, за да я обезоръжи?

Лия предпазливо спря. Не биваше да отива твърде далеч.

– В момента, когато пратеникът съобщи, че са те намериш, той беше с мен, Шали. Ако вестта беше закъсняла само няколко минути, той щеше... няма защо да довършвам.

– Тогава значи не си спала с него? – я запита Шали със странно, облекчение.

Лия се ядоса от реакцията на своята съперница. За да изтрие радостта от лицето на Шали, тя заяви:

– Той се облече и ме бутна настрана, като че ли съм някаква долна проститутка! Мразя го. Аз не съм никакво животно без мозък и чувства, за да се отнася с мен по тоя начин. Трябва да си щастлива, че не си спомняш какъв е бил животът ти с него.

– Смятам, че сега трябва да си тръгнеш, Лия. Ще се разгневят, ако те открият тук. Може би ще си поговорим някой друг път. Все още съм слаба и се нуждая от почивка.

Лия се усмихна тъжно.

– Съжалявам, Шали. Не исках да ти разказвам тези неща. Прости ми, моля те. Смятам, че отново ще станем приятелки.

– Ще видим, Лия, имам по-неотложни задачи. Имам син, за когото трябва да се грижа.

– Не се безпокой за Сияйната стрела. Той е прекрасно дете. Ще го обикнеш, независимо дали си го спомняш или не – радостно възкликна Лия, решила да промени тона, преди да си тръгне. – Извикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Шали се чувстваше напрегната и изтощена. Липсваше и спокойствието и вярата в бъдещето, които Лия ѝ отне. Несъзнателно ли го стори или нарочно? На Шали не ѝ убягнаха пламъчетата в зелените очи на Лия при всяко споменаване на Сивия орел. Дали се дължаха на силна омраза, или на плътско желание? Дали Лия е щастлива, или тъжи, че тя се върна? Ако действително е имало такъв момент на слабост, кой е бил съблазнителят и кой – жертвата? Лия, Лия Уинстън... приятел ли си или враг? Една частица от мозайката-изпитание, който тя бавно и опасно сглобяваше...

Много по-късно Ярката светлина дойде да донесе на Шали супа. Усмихна се и каза:

– Кокили сни, Шали. Кода – твърдеше тя, сочейки себе си. Защо да се страхува от тази приятна жена, която ѝ предлагаше приятелството си? Нямаше никаква причина. Усмихна ѝ се топло и я поздрави:

– Кода.

Ярката светлина искаше да си поговори с Шали и да успокои грижите и съмненията ѝ. Поради езиковата бариера тази утеха и подкрепа беше невъзможна. Само действията ѝ можеха да говорят.

Щом Ярката светлина си тръгна, Шали се почувства по-спокойна. Сигурно Лия преувеличаваше или просто се страхуваше от несигурното си положение. Шали не можеше да отрече, че в очите и в действията на Ярката светлина се чувстваше топлота и привързаност, както в блестящите очи на Сияйната стрела. Къде е той? Защо не дойде да види собствената си майка?

Сякаш го беше повикала на глас. Сияйната стрела възбудено влетя в тихата шатра, изтича до нея и се хвърли на врата ѝ. Заговори бързо, стиснал една огърлица в ръце. Наблюдаваше го с растящо любопитство и удоволствие. Нейният син... тя хвана лицето му в ръце и го загледа. Докосваше го топло и нежно.

Беше умалено копие на баща си. Не забелязваше в него свои черти. Може би това бе късмет, като се имаше предвид, че някой ден ще стане индиански вожд. Нейният син – вожд! Колко странно звучеше в съзнанието ѝ. Имаше вид на щастливо дете. Черните му очи блестяха живо и палаво. Тялото му беше яко и здраво, с меден оттенък. Косата му лъщеше като крило на врана. Беше хубаво и жизнено дете.

Усмихна се и го прегърна.

– Гордея се, че имам такъв син, Сияйна стрела – прошепна тя. Щом чу думите ѝ на английски, той вдигна очи към нея. Имаше озадачен вид.

– Йя Оглала?

Сълзи премрежиха очите ѝ.

– Съжалявам, синко, но не те разбирам. – Забелязвайки колко е разтревожено личицето му, тя заплака. – Господи, колко те наранявам и те обърквам така. – Притисна го по-силно.

Чувствителното дете се усмихна и в отговор я стисна здраво.

– Кокила икопа – предложи ѝ то.

Шали вече добре знаеше тези думи, но как можеше да не се страхува? То положи главица на гърдите ѝ, държейки се здраво за нея, а тя го люлееше напред-назад и тихо плачеше. Сивия орел влезе и спря внезапно, смаян от сърцераздирателната гледка пред очите си. Пристъпи и клекна пред тях.

– Шали? Какво те тревожи? – запита разтревожено той.

Сияйната стрела вдигна глава и възкликна:

– Татко, защо мама плаче? Боли ли я нещо?

Вождът разроши с обич тъмната му коса и каза:

– Боли я от това, че не може да говори на сина си, както и да разбере думите му. Трябва да бъдем търпеливи, момчето ми, все още е много слаба.

– Но тя нали ми е майка! – възрази той, тъй като положението измъчваше детското му съзнание. Той вдигна гerdана и каза:

– Донесох й лекарство уанапин, за да я излекуваме.

Великият дух знае кога да я излекува – обнадежди го Сивият орел.

Но аз искам сега да си говоря с нея – настояваше нетърпеливо детето.

Шали се заинтересува какво казва синът й. Сивия орел се вгледа в изпълнените й със сълзи очи и обясни за огърлицата и за объркването му.

– Той чува думите ми, Шали, но още е много малък, за да разбере такива неща.

Шали вдигна брадичка и му каза искрено:

– Ваετε чедаке, микенккше.

Сияйната стрела я прегърна и извика:

– Виждаш ли, тате! Уанапина й помогна.

– Не, Сияйна стрела, аз я научих на тези думи. Трябва да ми помогнеш да я научим на още – припомни той на детето, че очаква помощта му.

Сияйната стрела се вгледа в майка си и запита дали го разбира. Когато тя прехвърли поглед към баща му, за да й преведе, сърцето му подскочи.

– Защо Великият дух е направил кожата й бяла? – запита детето гневно.

– Хайде, Сияйна стрела, ще си поговорим, докато Шали си почива – придума го Сивия орел.

Необичайно упорито, то вдигна глава.

– Няма. Ще остана тук и ще я излекувам.

– За да заздравее раната, е нужно време, Сияйна стрела. Майка ти е слаба. Трябва да излезем и да си поговорим тихичко – твърдо каза Сивия орел, забелязвайки неодобрителния му поглед.

– Какво има, Сив орел? – запита Шали загрижено.

– Иска да те излекува още в този миг. Не желае да повярва, че

майка му не си го спомня и не може да говори с него.

– Моля те, кажи му колко съжалявам. Какво ми става? – извика тя измъчено, забравяйки за досадното посещение на Лия.

– Не се разстройвай, Шали. Ще го накарам да разбере. Хайде, Сияйна стрела – твърдо му нареди той.

Сияйната стрела се обърна към Шали. Прегърна я с ръце през кръста и се притисна към нея. Ридаейки, той викаше:

– Няма! Няма! Няма! Ще остана при мама! Тя има нужда от мен!

Сивия орел се опита със сила да откъсне детето от прегръдките ѝ.

Сърцето ѝ се сви.

– Остави го още няколко минути, Сив орел, ще се опитам да го успокоя. Сигурно се е изплашил.

Но решителният воин видя, че тя е разстроена вече колкото сина си. Трябваше да сложи край на тази мъчителна сцена.

– Хайде, Сияйна стрела! – заяви той още по-твърдо, в гласа му се усещаше нетърпение и грубост.

Нужно беше с физическа сила да откъсне отчаяно вкопченото дете от изтощеното тяло на Шали. Със силната си ръка Сивия орел сграбчи китката на сина си и го вдигна. Баща му му каза нещо и детето престана да се бори. Едри сълзи потекоха от тъжните му очи. Мъката, изписана на лицето му, прониза Шали.

Тя се изправи и се олюля от слабост. Разтревожено погали главата на детето, готова да го прегърне и успокои.

– Не прави така, Шали! Не му обещавай нещо, което не можеш да му дадеш! Той достатъчно се мъчи, не го карай да страда повече. Трябва да поговори с него. Легни да си починеш, ще се върна по-късно.

– Но, Сив орел... – започна тя.

– Млъкни! Аз най-добре знам какво е добре тук! Думите на белите го отблъскват и нараняват! Всички ли трябва да страдат толкова много от загубата на паметта ти? Помисли за сина ни! Той не разбира защо искаш да бъдеш бяла, а не Оглала! – Сивия орел неразумно прехвърли собствените си тревога и мъка върху нейната глава. Тази сутрин един от войниците му, близък негов приятел, беше жестоко убит, а тялото му – промушено със саблени удари. Нямахше начин Шали да знае каква болка разкъсваше съпруга ѝ в този миг.

Думите му ѝ действаха като удар. Тя се разтреса и побледня. Ужасена, с разширени очи, тя отстъпи пред необуздания му гняв: гняв и жестокост, които потвърждаваха намеците на Лия! Погледът му говореше по-красноречиво от предишните му излияния в любов. Тя бе

смаяна от неочакваната промяна у мъжа, който се представяше за неин съпруг.

Сред пороя от думи, с които изливаше своята мъка и напрежение, той забеляза погледа ѝ и незабавно млъкна. В очите ѝ се съдържаше отговора, от който той се страхуваше.

– Не исках да говоря толкова грубо, Шали – бързо се извини той. – Днес сърцето и умът ми не могат да се разберат. След като поговоря със сина ни, ще дойда при теб.

– Не се безпокой! Няма какво повече да си кажем. Не бих искала да натрапвам своя отвратителен английски на твоите индиански уши. Няма защо да се безпокоиш какво изпитва една егоистична бяла жена. Не се нуждая от твоето разбиране и помощ. Излез! Искам да остана сама. – Тя се бореше със сълзи, които потекоха от очите ѝ. Изтощеното ѝ тяло трепереше от мъка и слабост.

– Говорих неразумно и жестоко, Шали. Нямах намерение да казвам такива неща.

– Мисля, че достатъчно ясно ми показва точно какъв си! Не те е грижа какво чувствам или какво мисля! Единственото, което те интересува е как то се отразява на живота ти! Голяма работа, че моят живот пропадна! Излез и ме остави сама.

Сияйната стрела наблюдаваше тази напрегната сцена, която не разбираше, побледня и се разтрепери. Сивия орел го погледна.

– Скоро ще се върна. Думите ни разстройват и плашат сина ни. – Обърна се да излезе. Трябваше набързо да поговори със Сияйната стрела и да го остави при Блестящата светлина. Беше сломен от унищожителните си думи и поведение, без да знае колко е помогнала ръката на Лия в случая.

След като той излезе бързо, на Шали ѝ причерня и, ненамерила опора, тя се строполи върху твърдата земя.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Шали постепенно дойде в съзнание и започна да усеща хладната мокра кърпа върху лицето си. Отвори очи и видя Сивия орел.

– Какво стана? – запита тя. Тревогата в погледа ѝ се замени с ледена студенина. Отблъсна ръката му. – Добре съм. Не се безпокой.

– Нараних те дълбоко. Тази луна умът ми действа по-бавно от езика. Днес ме измъчват много грижи. Беше жестоко да си изкарвам всичко върху теб. Моля те да ми простиш.

Тя го загледа.

– Не те разбирам, Сив орел. Като че имаш две лица – единият ми е приятел, а другият – враг. Всеки път, когато те виждам, не ми е ясно кой е пред мен. Щом мразиш белите толкова много, защо се ожени за мен? Първо казваш едно, после друго, в един миг се държиш нежно, а в следващия – грубо. Не знам дали да се страхувам, или да... – не довърши тя.

– Да ме обичаш – допълни той вместо нея. – Едно време правеше и двете, а после само любовта управляваше сърцето ти. Няма защо да се боиш от мен, Шали, аз нося достатъчно страх за двама ни. Мразя този страх и слабостта.

Насили се да преглътне думите му.

– Как е Сияйната стрела?

– Сега се успокои. Трудно му е. Но детският ум не се задържа върху нещата, които не може да проумее. Той само вижда раната ти, но тя му изглежда нереална. Няма причина да страда като нас.

– Ти обвиняваш мен за това, нали? – укори го тя.

– Обвинявам белите – отби въпроса той.

– Но аз съм бяла – тя незабавно пресече опита му да се измъкне. – Кой си ти, Сив орел? Някога познавала ли съм те в действителност?

Думите, които изрече, нямаха нужда от обяснение.

– Същото се отнася и до теб, мъничката ми. Коя си ти? Две жени в едно тяло. Виждам и говоря с Алиша, а Шали почти не се появява. Защо си я заключила в главата си? – искрено я питаше той.

– Да не би да смяташ, че го правя нарочно? Не! Не знам какво се е случило с мен и защо. Сигурно е имало нещо, които съзнанието ми е трябвало да забрави – заяви тя, без да се замисля.

– Какви неща си искала да забравиш? – Изненадан, той се замисли над думите ѝ.

– Откъде да знам? Има ли такива? – отвърна му тя с предизвикателство.

– Говориш странни неща, Шали. Ние бяхме щастливи. Между нас имаше много любов. Не мога да разбера тези съмнения и съпротивата ти. – После ѝ разказа защо преди е бил толкова ядосан. Молеше я да го разбере и да му прости. Когато Шали неочаквано го попита дали Лия се е грижила за сина им, той я погледна изпитателно и твърдо.

– Нашият син беше в шатрата на Наблюдателя на луната и на Блестящата светлина. Лия е робиня на Бягачия вълк, а не моя.

Припомняйки си обещанието, което даде на Лия, тя успя другояче да изрази несигурността си.

– Кой се грижеше за теб и него, докато ме смятахте за умряла?

– Баща ми го нямаше, Блестящата светлина и Малкото цвете бяха много заети. Предстоеше да се върнем в равнината. Бялата робиня се грижеше за нашия син и готвеше. Защо? – запита той, усещайки промяна в тона и настроението ѝ. – Какъв е този интерес към Лия Уинстън?

– Как се отнасят към Лия тук? – Шали побърза да зададе друг въпрос, избягвайки неговия. Раздвижи се смутено под изпитателния му пронизващ поглед.

– Тя е пленница. Работи. Не е наказвана, тъй като изпълнява онова, което ѝ е наредено – отвърна той с безразличие. – Защо?

– Какво ѝ заповядвате да прави, Сив орел? – настоя тя.

– Искаш да знаеш какви задачи ѝ се дават ли? – попита той учуден, с нарастващо подозрение. Нещо лошо се носеше във въздуха!

– Да – заяви тя отчетливо, разтвори очи в очакване.

Щом Сивия орел описа живота и задълженията на бялата робиня, тя запита със същия особен тон:

– Само това ли прави тя за теб?

– Тя не е моя робиня – повтори той твърдо със стиснати устни.

– Докато ме е нямало, е била – възрази Шали. – Хубава жена е. Сигурна съм, че те харесва. Никога ли не си я поглеждал като жена? – Тя забеляза мускулчето, което потрепера край челюстта му. Дали бе от гняв?

Най-накрая той разбра. Тя го подозираше в слабост и изневяра.

– Веднъж по-рано ти ми задава подобни въпроси. Не съм спал с нея. Това ли искаш да знаеш? – ледено отвърна той.

– А искал ли си някога да спиш с нея? – го предизвика тя, използвайки собствените му думи.

– Хия! Каква лудост е обхванала ума ти? – присмя ѝ се вождът, но

очите му святкаха от гняв.

Един от двамата лъжеше! Когато забеляза съмнението в сърдития ѝ поглед, той добави:

– Заклевам се в живота и честта си, не съм спал нито с нея, нито с някоя друга жена. Защо ме разпитваш по този начин?

– Исках да се уверя в твърдението ти, че ме обичаш. Лия е хубава, освен това е достъпна. Аз съм наивна, Сив орел, но не чак толкова, че да не разбирам нуждите, които мъжете имат. Исках само да знам дали си ме заменил с някоя, докато ме нямаше. – Време беше да спре. Виждаше, че го е раздразнила с въпросите си.

Той избухна във весел смях.

– Ти ревнуваш? От една бяла робиня? Как е възможно? Нито една жена не може да се мери с теб по хубост и доброта. Как един мъж може да поиска друга, когато сърцето му изгаря за теб? – Изразът и тонът му ѝ направиха дълбоко впечатление.

– Сърцето ти само са мен ли тупти? – запита тя сериозно.

– Ша, Тревисти очи, само за теб. Сърцето, умът и тялото ми виждат само теб. Бих могъл да го докажа, ако ми разрешиш – намекна той дрезгаво, погледът и тонът му бяха убедителни.

Изведнъж тя се уплаши. Прочитайки това в очите ѝ, той поклати глава и въздъхна дълбоко.

– Защо, Шали? Защо отхвърляш такава любов?

– Честно се опитвам да разбера това – тъжно заяви тя, искаше ѝ се да забрави посещението на Лия.

– Не, Шали, ти се опъваш. Страхуваш се и се съмняваш. Не се стремиш към мен.

Тя се стегна, когато той се наведе и я целуна.

– Виждаш ли? Когато те докосна, ти ставаш ледена като зима, а аз изгарям от лятно слънце. Позволи ми да стопя твоя сняг – настоя той нежно.

Когато се наведе към нея този път, тя не извърна лице. Позволи на устните му да изследват нейните. Сигурно в този мъж се криеха отговорите на съмненията ѝ. Шали пое въздух на пресекулки, усещайки как топъл и вълнуващ дъх изпълва ухото ѝ, щом той захапа месестата му част. Устните му се върнаха и се впиха в нейните. Целувките му станаха по-дълги и по-настойтелни. Някаква особена топлина се разля по тялото ѝ. Тя бавно го прегърна през шията, а устните им още по-здраво се притиснаха.

Нищо, че между ръката му и гърдата и се намираще дрехата от

еленова кожа, усещането беше божествено. Шали не разбра кога дръзките му пръсти се пъкнаха вътре и се плъзнаха по голата ѝ кожа, защото съзнанието и тялото ѝ бяха обзети от вълнуващ екстаз. Малкото зърно под палеца му набъбна от желание. Слабините ѝ се овлажняха от разпалващата се страст. Решил да сложи край на съпротивата ѝ, той действаше нежно и целенасочено. Скоро тя застана от желание, което беше забравила. Потърси в него спасение от жаждата, която измъчваше пламтящото ѝ тяло.

Той вдигна глава и се взря в нея – черни очи, в които бушуваха лудии пламъци.

– Време е да сложим край на тази мъка. Трябва да съединим телата си и да се любим, както толкова много пъти сме го правили.

Думите му я изплашиха.

– Не. Много скоро е. Моля те, недей.

– Ще задоволя нуждата ти, Шали – напразно я увещаваше той. Тя намери най-сигурния начин да охладя страстта му, като предизвика неговата гордост.

– Как гореше от гняв и омраза преди малко! Щом наистина ме обичаш, дай ми време, за да те опозная отново. Кое е по-силно, Уандми Хота, желанието ти или любовта ти?

– Ако не те обичах толкова много, щях да те взема без твоето съгласие! Тялото ми изгаря за твоето, но предпочитам да изчакам, за да ми повярваш и да ме обикнеш, а не да ме намразиш, Шали.

Той стана и излезе, преди Шали да дойде на себе си. Защо усещаше такова напрежение и болка? Защо внезапно се почувства тъжна и изоставена? Прииска ѝ се да изтича след него и да го помоли да се върне, за да вкусят заедно от страстта си. Какъв беше този луд копнеж в гърдите и устните ѝ, дълбоко в нейната утроба? Това ли бе повикът на страстта, който трябваше да се утоли? Дали неговото тяло страдаше също като нейното? Нищо чудно тогава, че така се разстрои и ядоса! Не е честно да запалиш огън, а после да плиснеш студена вода върху му! Но гордостта и объркването я задържаха в леглото. Потъна в унес изнемошляла.

Мръкваше се, когато почувства, че не е сама. Тази вечер за нейна почуда храна и вода ѝ донесе не Блестящата светлина, а Сивия орел. Подаде ѝ меха с водата и дървения поднос, без да я поглежда в очите. Държеше се хладно.

– Отивам на съвета. Ако си уморена, спи. – Взе молитвената си лула и я предупреди никога да не я пипа, както и други свещени предмети. Тръгна, преди тя да успее да му благодари или да го заговори.

Тъй като нямаше апетит, Шали едва докосна храната. Тишината в шатрата беше мъчителна, обзеха я самота и отчаяние. Разрешени ето на проблема ѝ не беше нито просто, нито лесно. Струваше ѝ се, че единственият мирен начин бе да му стане пълноценна съпруга, но как? Защо не можеше да му повярва? Защо Лия ѝ внуши това съмнение в образа му на млад бог?

Щастливите викове пред шатрата ѝ я зовяха, но тя не искаше повече никакви вълнения. Заплака от мъка при мисълта, че тук е също такава бяла пленничка, както и Лия. Лия... защо непрекъснато се връщаше към нея? Знаеше защо. Лия беше разширила пропастта между нея и Сивия орел, която беше започнала бавно да се затваря. Шали не познаваше нито него, нито нея! Само ако знаеше на кого да вярва...

Стана късно. Отвън долиташе любовния зов на бухалите. Лек ветрец полъхваше в отвора на вигвама. Победена от умората в главата и тялото си, Шали заспа.

До следобедна на другия ден тя видя само Блестящата светлина, която ѝ донесе храна. Когато добрата жена си тръгна, чувството на самота се усили. Предстояха ѝ дълги часове, докато се стъмни. Ако намръщеният ѝ съпруг се бе връщал предишната нощ, той бе излязъл, преди тя да се събуди. Дали я избягваше нарочно? Страхувайки се да докосне някой ритуален предмет, тя не се поддаде на любопитството да разгледа какво има в шатрата. Дали ако жена пипнеше свещената вещ, силата ѝ намаляваше?

Когато тишината и самотата станаха непоносими, Сивия орел влезе в шатрата. Погледна я. Изразът му беше непроницаем.

– Отивам на разходка, Шали. Искаш ли да се раздвижиш и да подишаш чист въздух? – покани я сдържано той.

Тя светна от радост.

– Да. – Побърза да приеме, сякаш той можеше да се е откаже и отново да изчезне.

– Ела, денят е топъл и свеж. – Протегна ръка към нея, за да провери настроението ѝ. Усмихна се облекчено, когато тя пое ръката му. – Великият дух ми каза, че гневът ти се е охладил и имаш нужда от мен.

Изведе я навън. Докато минаваха през лагера, зажаднелите ѝ за впечатления очи поглъщаха всичко. Срещнаха няколко души – всички се усмихнаха или им помахаха. Настроението на Шали се оправи, в отговор тя също им се усмихваше и им махаше с ръка.

– Къде са отишли всички? Палатките са доста, а не виждам много хора.

– По това време на деня моите хора почиват.

Успя да се възпре, преди да каже, че е забравила. Тази единствена дума би развалила слънчевия ден. Навлязоха в гората. Щом стигнаха брега на реката, Сивия орел сви надясно и леко я поведе след себе си. Мястото беше прекрасно, отвсякъде ги обгръщаше тишина.

– Толкова е красиво и спокойно тук – отбеляза разсеяно.

– Ша – съгласи се той, а тонът му поомекна. Той спря и седна – Янка – нареди ѝ, потупвайки земята до себе си. Тя незабавно се подчини.

– Скоро ще трябва да се върнем в равнината. Работата е тежка, Шали, а ти все още си слаба. Дали пътуването ще бъде много уморително за теб?

– Ще се справя. С всеки ден ставам все по-силна. Колко далеч е летният ви лагер? Ще вървим или ще яздим?

– Дори здравите и силните се изморяват от този преход. Трябва да внимаваш. Пътуването трае от осем до десет луни. Спираме само ако вали силно или ако ни нападнат враговете. Хората вървят пеш, а конете носят багажа. Ти ще яздиш с мен.

– Ще се справя, Сив орел. А синът ни?

– Той ще язди типично, а понякога ще върви с останалите. Сияйната стрела е силен, изминавал е разстоянието много пъти.

– Дали не е... твърде рано, за да го видя? Знам, че последния път го разстроих, но... няма да можем да се опознаем, ако не се виждаме.

– Тази луна той ще яде в нашия вигвам. Ти трябва...

– Какво? – запита тя, щом той спря.

– Щях да ти предложа да лежиш, за да го накараме да си мисли, че още си слаба и че трябва да стои малко. Но това не е правилно. Той е наш син. Не бива да го лъжем. Трябва да се опитаме да изглеждаме щастливи и спокойни.

– Ти не обичаш лъжите, нали? – запита внезапно тя.

– Не, Шали. Но се дразня, когато виждам как истината наранява хората, които обичам. Неговият ум, както умът на майка му, са остри, те могат да различат лъжите и да не им се поддадат. Трябва да се казва истината, дори и когато от нея боли.

– Какво ще ядем? Не можем да караме Блестящата светлина да ни готви всеки ден. Сетих се! – възкликна тя възбудена. – Ако убиеш заек, знам как да го сготвя на открит огън. Мога да опека и хляб върху камък. Ще приготвя вечерята.

Той се усмихна радостен.

– Хайде, жено, трябва да отида на лов. Ще те заведа до нашата

тапи, за да сготвиш за семейството ни. Сивия орел трябва да претърси гората за някой голям заек – пошегува се той.

Тя се засмя окрилена. Най-накрая имаха нужда от нея. Той ѝ помогна да се изправи, изкушавайки се да я целуне. Тя забеляза желанието в погледа му и напрежението, което сковаваше тялото му. Усмихна се и каза нежно:

– Ако искаш, можеш да ме целунеш.

От предизвикателната покана очите му се разшириха. Погледите им се срещнаха. Ръката му погали бузата ѝ и се плъзна в копринената коса. Слабините му се стегнаха предупредително.

– Не смея. Една целувка ще ме накара да искам още. Хайде, Шали. Трябва да приготвим вечерята на нашия син.

Шали се засегна и се разочарова от отказа му, после си спомни как от целувките му тялото ѝ пламваше. Изведнъж се засмя. Той отново беше прав! Признанието, че целувката опасно ще възпламени тялото му, както той нейното, я опияняваше и възбуждаше.

– Смееш ли ми се, жено? – пошегува се той, гледайки я закачливо.

– Не, Уанмди Хота. Мислех си колко са правилни думите ти.

Той се готвеше да каже нещо, но овладя подтика да я подразни. По тази нова следа трябва да се движи много внимателно. Трябва да направи тъй, че тя да го желае безпределно, да стигне до него поради собствената си страст. Да стане като пицута юта – опияняващите парченца кактус, да подчини ума ѝ до степен да не може повече да се съпротивлява. Ако е търпелив и съобразителен, мъжествеността му ще ѝ подейства.

Вечерта мина изключително добре. Сивия орел бързо превеждаше думите на сина си и даваше възможност на Шали да му отговаря на сукски. Заекът беше изпечен прекрасно, за гарнитура имаше диви зеленчуци, приготвени от Блестящата светлина по случай радостното събитие. За да забавлява детето, Сивия орел му разказваше интересни истории от миналите си подвизи, като намигаше на Шали, за да ѝ подсказва къде са се смее или да въздъхне от възхищение. Момченцето беше очаровано. Сивия орел изтъкваше геройството си, Шали го подкрепяше и така Сияйната стрела се отпусна, щастлив от семейното събиране.

По-късно детето поседя спокойно в скута на майка си, докато Сивия орел отпрати молба към Великия дух да му помогне да научи Шали на всичко необходимо. Когато детето я похвали, че бързо запомня, тя се усмихна и отговори:

– Пидамайе.

Сивия орел се обади:

– Слушай, Сияйна стрела, нощните бухали се обаждат, значи вече е късно. Скоро ще се върнеш в нашата типична. Сега е време майка ти да поспи. Тя изразходва много енергия, за да ни приготви вечеря.

Щастливото дете целуна Шали и този път ѝ пожела лека нощ. Вече на изхода, той се обърна и изтича при нея, за да я прегърне още веднъж. Тя се засмя и го притисна силно. Когато Сивия орел се върна, беше засмян до уши.

– Езикът на Сияйната стрела е бърз като реката, Шали. До сутринта целият лагер ще знае за заека и за хубавата вечер.

Тя се изкикоти доволна.

– Добре беше, нали? Благодаря ти, Сив орел. Тази вечер ти направи сина ни много щастлив.

– Сърцето ми пее от любов и гордост. Имали сме много такива лунни. Скоро към тях ще прибавим още. Спи, Мъничката ми.

Той постла една бизонска кожа близо до нейната и легна. Въздъхна доволен и затвори очи. Имаше само един начин вечерта да завърши още по-хубаво, но все още беше невъзможно.

– Лека нощ, Уанмди Хота – прошепна меко тя.

– Лека нощ, Тревисти очи – отвърна ѝ весело вождът.

Нещо я гъделичкаше по носа. Отмахна го няколко пъти. Когато отвори очи, за да поздрави новия ден, тя откри източника на играта. Сивия орел се беше подпрял на лакът и я гъделичкаше с едно перце. Той се засмя, очите им се срещнаха и не можеха да се разделят.

– Трябва да отвориш очи, Малка моя. Баща ти е дошъл и иска да те види – каза той колкото се може по-спокойно.

– Баща ми ли? Искаш да кажеш Черния облак? – запита тя напрегнато. – Какво да му кажа?

Сивият орел се усмихна.

– Той знае, че си била ранена. Баща ти ще говори, а аз ще превеждам думите му. Не се тревожи, ще бъда до теб.

– Трябва първо да се оправя – отвърна тя, търсейки начин да забави срещата.

– Всичко е готово. Ще те чакам отвън – предложи той, преди тя да го помоли.

След половин час отидоха във вигвама на Бягация вълк, за да хапнат и поговорят с вождя Черен облак. Сивия орел хвана ръката на Шали и я стисна с любов. Усмихна ѝ се окуражаващо. Тя също му се усмихна

и притисна успокояващата я ръка. Влязоха в шатрата.

Черния облак се втурна и я прегърна. Тя се усмихна и произнесе името му Мапия Сапа, както Сивия орел я беше научил. Щом спря бързият поток от думи, Сивия орел ѝ ги преведе: бяха израз на любов, загриженост и извинение за това, че не е дошъл по-рано.

Шали се усмихна и помоли съпруга си да му каже, че го разбира. Седна при мъжете до Сивия орел, а Лия поднесе храната. Шали ядеше бавно, а мъжете говореха. Отвреме-навреме младият вожд ѝ превеждаше разговора им, а на тях предаваше думите ѝ. Изведнъж бащите избухнаха в сърдечен смях. Шали с любопитство запита какво толкова смешно има.

Мъжът ѝ отговори с палава усмивка:

– Бягачия вълк каза на баща ти, че ние се държим като младоженци и че очите му почти не ни виждат. Той твърди, че прекарваме ден и нощ в моята типи. – Преводът не беше буквален, тъй като шегата беше посолена и той се страхуваше да не я обиди. Все пак Шали не си спомняше какво се случи след сватбата им в лагера Черната стъпка. Тя не подозираше, че два дни, след като се събраха, един заслепен скаут полуиндианец я беше отвлякъл и Сивия орел не я видя в продължение на много месеци? Но когато я откриха, двамата не излязоха с дни от неговата типи! Поучугу им открадна много щастливи луни. Сивия орел пропъди неприятните спомени за бившия си съперник.

Шали се бе изчервила от думите на свекъра си и бе свела ресници, скривайки не само срамежливостта си, но и другите мисли, които я сподобиха.

– Слънцето така озарява лицето ти, Тревисти очи, че те ще си помислят, че наистина правим така – подразни я Сивия орел.

Тя се усмихна на шегата му. Всеки остроумен отговор, който можеше да измисли, щеше да прозвучи двусмислено, затова замълча.

Втренченият изпитателен поглед на Лия ги следеше през цялото време. Шали пък незабелязано наблюдаваше как се държат Сивия орел и момичето. По време на разговорите и после, когато се преместиха на слънце, Шали беше разбрала две неща: ако проявяваше някакъв интерес към Лия, съпругът ѝ напълно го прикриваше и още, че Лия определено бе увлечена по неотразимия млад вожд!

Сутринта се стори на Шали дълга и изтощителна. Щом се върнаха във вигвама си да отдъхнат, тя заспа дълбоко. Вечерта имаше празненство, на което хората за пръв път видяха принцеса Шали след нещастие-то. Отнасяха се към нея с голямо уважение и обич.

На смрачаване тя толкова се беше отпуснала от топлия прием на хората, че разреши на Сивия орел да танцува с нея. Свиреха барабани и различни свирки от орлови кости. Много двойки кръжаха около големия огън в стъпки, които не ѝ беше трудно да научи. Засмяна, Шали следваше указанията на съпруга си и скоро танцуваше грациозно като него. Когато музиката внезапно спря, двамата седнаха един до друг на бизонската кожа.

– Ако не знаех, че облак е засенчил съзнанието ти, Шали, не бих казал, че си забравила Танца на влюбените.

– Танцът на влюбените ли? – запита тя учудено.

– Преди малко ти танцува с мен, за да обявиш пред хората, че аз съм твоят избраник – поясни той весело.

– Тъй като си ми съпруг, това едва ли би изненадало някого – дръзко отвърна тя, усмихвайки му се.

– Те нямаше да се учудят, ако беше отказала да танцуваш с мен или беше избрала друг – безгрижно измърмори той.

– А ако ти беше избрал друга жена? – продължи тя закачките.

– Под погледите на вождовете Бягаш вълк и Черен облак? – възкликна той с престорен ужас.

Тя сложи ръка на устата си, за да потисне кикота си.

– Трудно щеше да им го обясниш. Това би принудило баща ми да те отстрани като човек, който не се грижи за дъщеря му.

– Той знае, че очите на Орела се спират само върху Птицата на неговото сърце.

– Звучи чудесно – Птицата на Орловото сърце.

– Искаш ли да напуснеш гнездото ми и да се върнеш при баща си?

Шали се поколеба, но после каза:

– Не.

Той впи пламналия си поглед в нея. Тя бързо добави:

– Освен ако острите нокти на орела не наранят малката му птичка.

Той я погали нежно.

– Испитала ли си ноктите ми, Малка птичко на сърцето ми?

– Не – отвърна честно тя, без да сваля очи от него.

– Не ме гледай така, Тревисти очи, или ще забравя, че и други ни гледат. Ще целуна устните ти, а после ще трябва да слушам смеха на воините ми заради слабостта си.

– Може би те няма да се смеят, ако аз целуна твоите – смело намекна тя.

– Ако ти храбро ме целунеш, те ще се смеят още повече. Защото

преди твоите устни да се отлепят от моите, ще те сграбча и бързо ще те отнеса в нашата шатра.

– Чувствам, че не след дълго ще опозная слабостта ти...

– Когато го направиш, отново ще ми станеш съпруга.

– Аз вече съм твоя съпруга – отби удара тя, чудейки се защо ли водят този интимен разговор пред хора.

– Само на думи, Тревисти очи. Освен ако не ме изкушиш до степен да не мога да се въздържа. Предупреждавам те за това.

– Предупредена съм, съпруге – засмя се Шали.

По-късно той я отведе до вигвама.

– Воините се събират, за да се съвещават на Свещеното място. Спи, защото аз ще се върна чак когато Уи се готви да покаже лицето си – съобщи Сивия орел с нежелание.

Странно, но Шали не почувства очакваното облекчение, че ще остане сама. Когато се държеше като този ден, той беше много привлекателен. Усмихна се и му позволи да я целуне за лека нощ. Влизайки в шатрата, тя се чувстваше весела и лека, сякаш беше обикновено момиче, ухажвано от принц.

Вождът Черния облак си тръгна рано на другия ден, тъй като не разполагаше с много време. Малко след него Сивия орел отиде на лов. Шали се опита да събере кураж и да се разходи из лагера, но реши, че е по-добре да го изчака. Когато по едно време Лия я повика отвън, Шали не ѝ отговори. По някаква необяснима причина не искаше нито да вижда Лия, нито да разговаря с нея, особено след начина, по който робинята беше гледала Сивия орел предишния ден!

Шали надзърташе през тесния вход на вигвама им, когато високата хубава фигура на Сивия орел се появи пред очите ѝ. Умът му беше зает с някои неотложни неща около близкото им заминаване и той не забеляза, че Шали го наблюдава. Той излъчваше такава енергия, брутална сила и самоувереност! Обля я топла вълна като си помисли, че не бе срещала у друго същество подобен животински магнетизъм, чувственост и неуловима тайнственост.

Властният му вид и пълното му с достойнство държане предизвикваха уважение и послушание сред събратята му. Приличаше на крал, когато всички слушаха и от когото се бояха. Шали изтръпна и пулсът ѝ се ускори. Този внушителен, прекрасен мъж беше нейният съпруг. Стана ѝ хубаво, че я е избрал за жена, след като нямаше съмнение, че би могъл да има всяка, която пожелаеше.

Умът ѝ се оживи, тя се изпълни с ентузиазъм да научи езика му.

Скоро щеше да е в състояние да разговаря с лекота. После щяха да ѝ покажат как да върши домакинската работа. Тогава синът им щеше да се върне в дома си. Постепенно щяха да заживеят щастливо, както преди нападението.

Очите на Шали блеснаха, когато изведнъж забеляза как Лия нахално се приближава към Сивия орел. Бяха твърде далеч, за да чуе какво си говорят. В началото младият вожд показва признаци на раздразнителност и съдържана ярост. После Лия му каза нещо, от което той се загледа в нея и се отпусна. Държането му рязко се промени, той изведнъж се засмя на думите ѝ. Лия също се усмихна и кимна няколко пъти. Сивия орел се обърна и тръгна към шатрата на баща си. Бялото момиче поглъщаше с очи отдалечаващата се фигура, а после и тя го последва вътре! Шали не беше забелязала старият човек да се връща. Тя гневно недоумяваше защо съпругът ѝ се бави в шатрата с жена, която твърдеше, че презира! Не може да греша за намеренията на Лия. Шали се ядоса на картините, които изпълниха съзнанието ѝ. Раздразнено тупна с крак, тъй като времето минаваше, а той стоеше вътре с Лия. Какво толкова можеше да прави с една бяла робиня?

Вождът и знатният му син седяха и крояха планове за скорошното си преместване в равнината близо до форт Пиер. Решиха как да разделят племето на равни групи, докато се придвижват по дългия път от летния към зимния лагер. Датата на предстоящото им заминаване бе определена. Избрани бяха воините, които ще защитават колоната по време на пътуването. Беше решено Лия да помогне на Шали при разглобяване на шатрата и събирането на багажа. Докато възвърне силата и уменията си, другите трябваше да ѝ помагат. Всички бяха заети в този напрегнат момент и Лия беше единствената свободна работна ръка.

Момичето беше с гръб към тях, така че бащата и синът не успяха да видят самодоволната ѝ усмивка, когато на няколко пъти споменаха името ѝ. След дългия си престой в лагера тя разбираше много техни думи. Все пак не можеш да заповядаш нещо на робинята, ако не я научиш на езика си! Така че тя трябваше да помогне на принцеса Шали... колко великодушно и навременно от тяхна страна да ѝ дадат безброй възможности да я раздели с прекрасния и неустоим Сив орел! Лия вече бе предложила услугите си на силния воин, когато му съобщи, че баща му иска да разговаря с него. Дори лукаво беше обещала, че ще мълчи, за да не дразни неукрепналата принцеса и тази забележка бе предизвикала подигравателната му усмивка. Закле се, че ще уважава и ще се отнася приятелски към съпругата му, заради което той ѝ се присмя. Те двамата

скъпо щяха да платят, след като тя разруши разбирателството им!

Щом всичко бе уговорено, Сивия орел излезе от шатрата. Настройението му беше весело, беше доволен от решенията им. Влезе във вигвама си усмихнат. Леденият поглед на Шали го учуди, но отиде и седна до нея, готвейки се да ѝ разкаже новините.

Тя застина и му обърна гръб.

– Шали? Какво те тревожи днес? Къде избяга усмивката и радостта на моята малка птичка? – пошегува се той.

– Имаш ли да ми казваш нещо? – студено го запита тя.

Объркан, той кимна.

– Ще тръгнем оттук след седем луни... Лия ще ти помогне...

Тя го прекъсна с грубост, която го изненада:

– Лия! Смятах, че не я харесваш! Досега твърдеше, че я държиш на разстояние от мен.

– Останалите са заети със собствените си семейства и вещи. Лия е единствената, която може да ти помогне за нашия багаж – обясни навъсено той.

Тя беше индианска принцеса, бе ранена, а никой не можеше да отдели време да ѝ помогне! Лия отговаряше за Бягачия вълк – за работата в дома му и за неговия багаж и щяха да я накарат да работи двойно, за да помогне и на тях. Наистина се отнасяха с момичето безжалостно – като с робиня! Докато слушаше какви задачи предстоят, за да се развали лагера и да се пренесе надалеч, Шали за кипя от негодувание.

– Как може Лия да се грижи за баща ти, освен това да ми помага и за нашия багаж?

– Лия е силна. Тя прави, каквото ѝ се каже.

– Но това е двойно повече време и работа. Не е честно, Сив орел. Не бива да я изтощавате от работа само защото е бяла пленница!

– Има ли някаква причина да не искаш помощта или компанията ѝ? – запита той.

– Не става дума за това! Прекалено е да изисквате толкова много от нея само защото е безпомощна пленница! – опълчи му се тя открито.

– Искаш да кажеш, че ще възникнат трудности?

– Не! – сръза го тя раздражена – Защо другите не могат да помогнат, когато съм в нужда? Нали принцеса Шали уж трябва да очаква подкрепа и зачитане от своите поданици! – подигравателно възкликна тя.

– Да не си болна, Шали? – запита той загрижено.

– Не, защо?

– Говориш и постъпваш странно. Лия няма семейство и съпруг. Тя

работи бързо и с лекота. Другите трябва да се грижат за децата си и в същото време да правят приготовления за заминаване. Бягачия вълк е сам и няма много работа около него. Лия може да ти помогне. Защо да оставяме другите да го правят? Мнозина предложиха помощта си, но не виждам нужда да приемем.

Съобщението, че и други са предложили услугите си, смекчи гнева ѝ. И все пак, нямаше нужда цял час той и Лия да решават тя да помогне на Шали!

Сивия орел хвана лицето ѝ и я целуна шумно. Пошегува се:

– Позволи на Шали да се раздели с Алиша. Говориш и мислиш като бяла, любов моя, но сега ти си индианка. Какъв нов страх разяжда ума ти и отнема радостта ти? Държах се търпеливо, както ти помоли, не съм те принуждавал да бъдеш моя жена. Чакам времето, когато любовта, която гори в мен, ще пламне и в теб.

Точно в това се състоеше и мъчението ѝ! Може би той наистина изгаря от страст, но дали тайно не охлажда пламенността си и не черпи търпението си, като се утешава с Лия?

– Тази светлина в очите ти е нова за мен, Шали. Откъде идва тя?

Думите му я смутиха.

– Може би болестта ме прави нервна и неспокойна – опита се да обясни Шали държането си. – Цялата тази несигурност ми се отразява... Тук съм като затворничка. Дори не мога да си поговоря с някого. Не мога нещо да върша, тъй като не знам тук кое как се прави! Налага се да избягвам сина си, за да не го измъчвам! Как мога да се приспособя или да науча нещо, когато ти не ми даваш възможност? Толкова се страхувам, че ще обидя твоите хора с езика на белите, че ме държиш тук сама безкрайни часове, сякаш съм пленница. Ще полудея, ако не изляза от тази шатра и не намеря нещо, с което за запълвам времето си и да изразходвам енергията си!

– Само това ли е причина за неспокойството ти? – запита той, подозирайки, че настроението ѝ се дължи и на нещо друго.

– Не знам – упорито отвърна тя. – Чувствам, че тази шатра ме притиска от всички страни и не ми остава въздух да дишам. Чудя се какво да измисля, за да се разсея. Ръцете ме сърбят за работа. Колко още трябва да стоя тук и напразно да се мъча да си спомня миналото си?

– Ти си слаба и се страхуваш. Необходимо ти е време, за да научиш постепенно всичко. Готова ли си за нови предизвикателства?

– Да! Каквото и да е, за да се сложи край на тази тишина и самота – бързо изрече тя.

– Каквото и да е! – хвана се за думите ѝ той. – Искаш ли отново да станеш съпруга и майка?

Обзе я уплаха, тя се скова и пребледня.

– Не, Шали, не каквото и да е! Както и при мен, езикът ти е по-бърз от ума.

– Нека първо да стана майка и индианка и да науча всичко, което съм забравила. След време сигурно любовта ми ще се върне и ще стана отново твоя съпруга.

– След време – присмя се той презрително. – Колко време ще ти трябва да ме обикнеш отново? Колко луни още няма да ме искаш? Колко дълго ще ме наказваш за раната си? Още колко ще трябва да плащам, задето не съм те защитил? Как може да знаеш какво е било между нас, след като отказваш да го преживееш и почувстваш? Не ти е присъщо да си студена егоистка. Не ме искаш, не ми позволяваш да те докосна. А какво ще кажеш за моята любов и нужди, Шали? Несподелено желание измъчва тялото ми. Моето страдание нищо ли не означава за теб?

– Ти очакваш, че ще спя с теб, само за да облекчиш физическите си нужди? Какво е сексът без любов? – разсъждаваше тя.

– Обичам те и те желая. Когато двама души спят заедно, те споделят любовта си.

– А какво ще кажеш за мен и за моите чувства?

– Ти нито ме обичаш, нито ме желаеш, така ли? – запита той малко по-рязко, страхувайки се от отговора.

– Опитвам се да...

– Опитваш се! Любовта не е някаква работа, която трябва да се свърши, Шали. Любовта идва от сърцето и тялото, или въобще не идва – заяви той с тон, който тя сметна за обезпокоителен. – Изпитваш ли таква чувство към мен?

Уловена в капан, тя отвърна:

– Не знам.

– Тогава ще намерим отговора – заплаши той дрезгаво, прегърна я и я целуна.

Огънят започна опасно да я обхваща. Малкият ѝ свят се завъртя.

Как може да я желае, след като току-що беше спал с Лия? Дали беше решил да сложи край на безизходното положение? Или може би щеше да покаже властта си на съпруг? Тя трепереше от желание и страх.

Сръчните му ръце започнаха да развързват роклята ѝ.

– Ще ти покажа какво значи да споделяш любов и желание – придумваше я той с напрегнат глас. Ръката му се плъзна по едната ѝ гърд и

я обгърна. Притисна я върху леглото и прилепи устни към нейните, а тя затаи дъх. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, галейки пламналата плът, докато търсеше най-интимното ѝ място. Умелите движения на пръстите му я накараха да се почувства отмаляла от желание. Известно време тя остави чувствата свободно да я завладеят. Той направи ужасна грешка, когато пое ръката ѝ и я постави върху мъжество си с думите:

– Виждаш ли как копнее за съюз между нас. Той е гладен и иска да бъде нахранен със сладостта на тялото ти. Дай му възможност да влезе, където му е мястото, и да достави удоволствие на двама ни.

Невинното ѝ съзнание не си спомняше подобни смели ласки и тя бързо дръпна ръката си от плашещия я член, който изглеждаше решен да проникне в неопитното ѝ тяло. Като боязлива девственица която ще бъде брутално изнасилена, тя се вкамени от яростния напор и огромния размер на мъжеството му.

– Не – извика тя изплашена. Ако някога все пак това се случеше между тях, нямаше да е по този начин! Той не я съблазняваше нежно, а изискваше правата си на съпруг. – Моля те, недей, Уанмди Хота. Не мога – прошепна ужасена. Той се облегна назад и се вгледа в жена си, виждайки ужаса в очите ѝ и треперещото ѝ тяло.

– Защо се страхуваш от мен и от любовта ми толкова много, Шали? Ние сме се любили безброй пъти.

– Доколкото си спомням, никога не съм се любила с когото и да било.

– Нека това да бъде деня, в който ще се съединим. Нека да те науча как се прави любов.

– В деня, в който сме се съединили, ние сме се познавали от дълго време, а днес ти за мен си непознат. Не мога да се отдам на един непознат.

Възбудата му се замени с явно раздражение.

– След като няма да се любиш с мен, защо събуди такъв огън в тялото ми? Това е жестоко.

– Нямах намерение да те възбудям! Смятах, че... ще мога... но не мога.

Беше или отстъпление, или налагане. Той разбра опасността от втората възможност. Скочи, бързо се облече и излезе, без да ѝ каже дума или да я погледне. Шали нямаше избор, освен да види себе си като до голяма степен виновна за това горчиво недоразумение. Плака дълго.

В стремежа си да намали напрежението помежду им по-късно през деня тя събра дърва и донесе вода. Когато той се върна от гората, тя му

готвеше ядене и показваше желание за мирна вечер. По някакъв начин трябваше да го накара да разбере безпокойството и страховете ѝ.

Но добрите ѝ намерения бяха прекъснати от Лия, когато се срещнаха на потока. Дръзкото момиче ѝ се присмя:

– Виждам как все пак попадаш в плен на чара и на лукавия му ум. След като мрази толкова белите, чудя се защо се е оженил за наполовина бяло момиче. Обзалагам се, че нямаше да те погледне втори път, ако не беше дъщеря на вожд. Защо отказваш приятелството и помощта ми, Шали? – нелепо запита тя с подигравателен израз и обиден тон.

– Моят живот не те засяга, Лия Уинстън. А и какво по-добро от това да станеш жертва на собствения си съпруг? – срязва я Шали, после бързо си тръгна, защото се чувстваше слаба да издържи това излъчващо злоба момиче. Когато се върна в шатрата, тя упрекна себе си, че позволи на Лия да я раздразни тъй лесно. Бялата вещица се преобразяваше с такава лекота!

Тази вечер Сивия орел хитро измисли друг начин да успокои напрежението – двамата с Шали спокойно изпиха две чаши боровинково вино. Силното питие като че ли имаше желанието ефект върху бушуващите ѝ чувства. Той се усмихна в себе си и с нетърпение зачака успешно развитие на нещата.

– Хайде, Шали. Време е да спим – предложи той невинно. След като си легнаха, той се престори, че я целува за лека нощ.

Но омайващата целувка продължи дълго, затопли я като силното вино. Целувките и ласките му имаха необходимия ефект, докато тя изведнъж не усети твърдото му мъжество в себе си. Напрегна се, блъсна го по гърдите и извика:

– Не! Ти ми скрой клопка! Напи ме, за да правиш с мен каквото поискаш – ядосано го упрекна тя.

– Искам само да изпитам чувствата и желанията ти – отвърна той.

– Защо ме лъжеш? Знаеш, че още не съм готова да бъда твоя жена. Моля те, не ме будалкай, като че ли съм някаква слабоумна. Щом дойде моментът, ще се любим – обеща тя, опитвайки се да смекчи отказа си.

– Ще дойде моментът – присмя се той, борейки се да овладее страстта си. – Съмнявам се, че той някога ще дойде, Шали. Хайде сега, заспивай – нареди ѝ той и легна наблизо.

Дали беше доволна или разочарована? Наистина, не можеше да отговори. Беше преживяла само внезапен страх от неизвестното, от ужасяващата стъпка да се отдаде на този упорит мъж. Искаше ѝ се да му се извини, но знаеше, че в момента думите ѝ нямаше да помогнат много.

Мина дълго време, докато и двамата заспят!

На другия ден Сивия орел отсъстваше. Шали отиде заедно с другите жени в гората да събират дърва и да берат боровинки. Там често откриваше, че е в компанията на Лия. Както обикновено, бялата пленница пускаше предизвикателни забележки и груби намеци по неин адрес. Но през деня изникна нов тревожен факт – Лия правеше всичко възможно да спечели вниманието на сина ѝ и да му се хареса. Онова, което обезпокои Шали най-много, бяха подигравателните забележки на момичето за това колко се е променила майка му. През смях Лия дори подметна, че Шали изглежда доволна, че е разделена от него. Сърцето на Шали изстина от страх, когато усети, че синът ѝ отвърщаше на симпатията на Лия, а нея сякаш започна да наблюдава особено, усъмнил се в любовта ѝ! Беше съвършено ясно, че по време на отсъствието ѝ момченцето и робинята са станали много близки. За него Лия беше като любеща майка, а не тя! За да избегне неприятна сцена при която несъмнено Сияйната стрела би застанал на страната на Лия, Шали замълча. Щеше да се разправи с нея по-късно!

След вечеря Шали предпазливо засегна тази болезнена тема с намръщения си съпруг – сърдит, задето тя отново бе отхвърлила опита му да я люби.

– Защо Лия се държи толкова приятелски с твоя... с нашия син?

Той я изгледа, после я накара да му обясни по-добре. Когато му разказа за сцената, на която бе станала свидетелка, той се изсмя подигравателно и запита:

– Защо да не е привързан към жената, която се грижи за него, докато страдахме от загубата ти? Дори и сега той търси от нея онова, което собствената му майка отказва да му даде. Той е дете – има нужда от любов и внимание. Ти би трябвало да помислиш повече за себе си, а не за Лия.

Възмутена, тя се задъха.

– Ти не си сигурен дали е по-добре да бъда повече време със сина си. Може би ти твърде много бдиш над нас. Явно Лия се стреми да привлече любовта му. Защо я защитаваш?

– Не я защитавам. Тя не представлява заплаха за теб. Омръзна ми да чувам името ѝ от устата ти – озъби ѝ се троснато той, явно че тази тема беше опасна.

– Тогава защо непрекъснато се навира тук? – упорито питаше тя, раздразнена от настроението му.

– Подобна завист и съмнения са под твоето достойнство, Шали.

Забрави я.

– Как мога, когато тя преследва сина ми и мъжа ми? – настоя тя.

– Ако отделяше на сина си и съпруга си толкова време и мисли, колкото на нея, нямаше да има причини да се страхуваш от присъствието ѝ – заяви той.

Тя лекомислено отвърна:

– Ти ме имаш изцяло, освен в едно отношение.

– Ти страниш от нас, държиш се като бяла робиня. Но ти си съпруга и майка, ти си индианка! – рязко отвърна той.

– Защо си толкова груб? Не се ли опитвам?

– Не, Шали, не се опитваш. Ти не искаш да бъдеш отново съпруга и майка. Ти студено ни отхвърляш. Не те разбирам.

– Не е вярно! – остро възрази тя.

– Тогава докажи, че си моя съпруга – предизвика я той, поглеждайки я в очите.

– Сексът доказва ли любовта, Сив орел? – прекъсна го тя с мъка.

– Фактът, че ме отхвърляш, доказва много неща, жено – отвърна ѝ той.

– Но не доказва, че не те обичам или не те желая, а само, че ми трябва време, за да се приготвя към живота, който съм забравила.

Те се взираха един в друг и се бореха без думи.

– Как мога да стигна до теб, Шали?

– Стигнал си до мен, Сив орел. Само ми трябва още малко време, за да разбера какво е да бъдеш съпруга във всяко отношение. Цялото ми съществуване е ново и необикновено. След като се пробудих без спомени за цели пет години от живота ми, бях принудена да приема толкова нови неща. Ти очакваш, че ще чувствам и мисля както преди раняването ми. Но може би ще ми трябват години да се възстановя, а ти желаяш това да стане незабавно. Бих искала да можеше, но не е тъй просто. Защо не ме ухаждаш, за да ме спечелиш отново? Защо толкова настояваш това да стане сега или никога?

Той се взираше в нея.

– Проявих търпение и обич. Запалих в сърцето и тялото ти огън, който ти веднага угасяваш. Мога да те запала, но от един момент натък този огън става опасен и унищожителен за мен. Копнея за теб, защото знам какво е да притежаваш всичко.

– Това искам да кажа, Сив орел. Твоето настояване ме плаши. Аз не помня страстта.

– Не, Шали, работата е там, че ти отказваш да научиш отново какво

е страст.

Тя унило каза:

– И цяла нощ да говорим, ти няма да поискаш да ме разбереш. Съжалявам, Сив орел. Единственото, което засега мога да дам, е честната ми дума, че ще се постарая.

– По-лесно е да научиш нещо ново, отколкото да забравиш старото. Когато ледени ветрове непрекъснато връхлитат горящия огън, пламъците накрая умират – предупреди я той.

Тя възприе погрешно смисъла на думите му.

– Е, щом търпението и любовта ти са толкова слаби, така е най-добре – заключи тя, но в момента в който изрече думите, ѝ се прииска да не ги беше казвала.

– Сигурно си права – ледено се съгласи той и отиде да си легне.

Следващия ден не предложи голямо успокоение или топлота на когото и да било. Шали започна да върши дребни неща с надеждата да отвлечат съзнанието ѝ от разпратата между тях. Тъкмо се готвеше да отиде за вода с друга жени, тя забеляза Сивия орел и Лия Уинстън да излизат от гората – заедно! Замръзна от неприятна изненада, забелязвайки как Лия му се усмихва а той крачи самоуверено, все едно че живееше в мир с целия свят! И то в момент, когато между него и жена му се разгаряше истинска война! Шали се ядосваше все повече и повече.

Забелязала, че тя ги наблюдава, Лия демонстративно се засмя и заприказва, сякаш със Сивия орел си прекарваха прекрасно. Той въобще не ѝ обръщаше внимание и не подозираше, че тя цели да дразни Шали. Лия благодари на късмета си, тъй като Шали нямаше как да знае, че Сивия орел просто я води при баща си! Неуверената принцеса явно си задаваше въпроса какво са правили сами в гората. Лия се зарадва, че беше оставила товара си с дърва, за да се отзове на гласа на Бягация мъж, който я викаше и сега тя коварно използваше това невинно събитие в своя полза.

Шали едва съдържаше ревността и яда си, когато Лия мина покрай нея на връщане от вигвама, тръгнала да прибере дървата си. Робинята ѝ се усмихна и предизвикателно ѝ прошепна:

– Благодаря ти, Шали.

– За какво, Лия? – запита тя объркана.

– Затова че всеки път студено отблъскваш съпруга си, тъй че очите му вече търсят друга жена, която да задоволи желанията му и да

възстанови мъжката му гордост. Той е такъв прекрасен мъж – въздъхна замечтано тя.

Шали пребледня и дълбоко пое дъх, за да не избухне.

– Ако искаш да хвърлиш сянка върху верността на съпруга ми, Лия, няма да се получи.

– Толкова ли си наивна, индианска принцесо? Той изпитва нужди, които принуждават тялото му да търси облекчение другаде, щом като собствената му съпруга студено отблъсква близостта му. Само ако знаеше от какво те лишава егоизмът ти... той е великолепен sameц с най-красивото тяло на света. С какво те отблъсква? Защо го наказваш, като не му даваш онова, което му се полага? Изненадвам се, че досега не те е взел насила, след като го възбуждаш. Някоя нощ няма да успее повече да се съдържа и тогава ще те изнасили. Все пак ти си негова собственост.

– Как смееш да ми говориш така! – изрече ядно Шали.

– Страстта е като буен огън, Шали, и не винаги може да се контролира. Той изгаря от желания и трябва да намери друго място, където да се охлади.

– Но не и с теб! – опълчи се Шали.

– Много неща могат да се случат в гората, когато сте сами – лъстиво й намекна Лия и полюшна закръглените си бедра.

– Стой далеч от съпруга ми, злобна вещице!

– Защо? Та ти не го искаш. Ти непрекъснато уязвяваш гордостта и мъжествеността му. Той търси да се успокои другаде. Можеш ли да го обвиниш? – презрително изрече Лия.

– Махай се от мен, повлекана такава! – изкрещя Шали.

– Ти да не си мислиш, че си кой знае колко различна! Надявам се, че винаги ще му отказваш и така той ще бъде мой. Мога да му доставя такива наслади, каквито студеното ти тяло не може и да си представи.

Уязвена, Шали я погледна унищожително.

– Той е мой.

– Така ли? – саркастично й се присмя Лия. – Ако ни беше видяла преди малко, нямаше да си толкова уверена в това. Продължавай, Шали, продължавай да го тласкаш право в отворените ми обятия и в леглото ми.

Преди Шали да успее да отговори, Лия изчезна. Дали имаше истина в дръзките й думи? Дали наистина самата тя постепенно не тласкаше съпруга си към тази змия?

На следващия ден по време на почивката Сивия орел беше в особено настроение. Закачлив и весел, той се смееше и говореше високо.

Шали се чудеше каква е причината за вниманието и нежността му. Сякаш отново я ухажваше!

Тъй като тя мълчеше и чакаше, той се пошегува с палава усмивка:

– Престани само да ме наблюдаваш, Тревисти очи. По-добре разруши стената, с която си се оградил. Няма да нападна собствената си жена. Може би преди да станем любовници, трябва да приятели.

– Приятели ли? – повтори озадачена.

– Как иначе ще ме опознаеш отново? – игриво продължи той.

Приемайки предложението за компромис, тя се отпусна и се усмихна. Лия я беше излъгала! Да, тя преследваше този великолепен мъж, но никога нямаше да го спечели. Той отново се стремеше да я спечели. Трябва да му помогне.

Говориха известно време, без да се докосват до спорни теми. Покъсно той се усмихна нежно и каза:

– Трябва да спим. Скоро ни чака работа.

Този път легна при нея. Изтегна се по гръб със затворени очи, но не посегна да я докосне. След отровните думи на Лия Шали със страх си мислеше дали той не губи интерес към нея. Обърна се в тъмнината, знаейки че той е наблизо.

– Ти си неспокойна, мъничката ми – отбеляза той, изправяйки се на лакът и се взря в нея. – Приятелите не се нараняват един друг – меко каза той, погали бузата ѝ, преди да я целуне леко по веждата.

Гласът му, нежен и дълбок, ѝ въздействаше неотразимо. Гледаше я властно в очите. Измъченото ѝ сърце се отпусна. Усмихна му се. Той се наведе леко напред и я целуна бавно по устните, събуждайки сетивата ѝ. Обезоръжена, тя отвърна на възторжената му покана, забравила опасенията си.

Сивия орел действаше бавно и умело, за да я възпламени, без да я плаши. Радвайки се на този сладък миг и на изключителните усещания, тя се отпусна в ръцете му. Тялото ѝ пламна, кръвта ѝ закипя в жилите. Чувстваше се замаяна и блажена. Наистина, нали не е порочно да откликнеш на собствения си съпруг? Бореше се, за да преодолее страховете и съмненията си. Обгърна врата му с ръце и притисна устните си към неговите.

Освободиха се трескаво от дрехите си. Допирът на голите им тела беше влудяващ. Устните на Сивия орел се плъзнаха надолу, за да се наслаждат на гърдите и тя не се възпротиви на възбуждащите му ласки, чувстваше се особено. Очите ѝ се разшириха, когато той се премести и легна върху нея, галейки я, преди да се слоят. И отново тя видя напрегнатото

му мъжество, което се готвеше да я пониже. Стори ѝ се огромно и заплашително. Ако нощта бе скрила тази изумителна гледка, Сивия орел щеше да спечели битката.

– Не! – внезапно извика Шали и започна да се бори отчаяно. – Недей! Ще ме заболи.

– Няма да те заболи, Шали. По-рано много пъти сме се любили – придумваше я той.

– Моля те, недей. Много е рано – помоли се тя, страхувайки се, че той е прекалено възбуден, за да се спре.

– Не е твърде рано. Тялото ти не изгаря ли като моето? – опита се той да отклони мислите ѝ от страха.

– Имам нужда от повече време. Ти ми обеща приятелство – припомни му тя.

– Имам нужда от жена си – дрезгаво каза той, пулсиращ от възбуда.

– Мислиш само за себе си – обвини го Шали.

– Когато го направим, ще видиш, че няма от какво да се страхуваш.

Думите му ѝ прозвучаха като заплаха. Дали той действително щеше да я вземе насила, както Лия я беше предупредила? Но тя не беше негово притежание! Как може той да ѝ се налага, ако наистина я обича и е загрижен за нея?

– Твърде късно е да спрем вече, Шали. Трябва да открия очите ти за истината. Ако не го направя, ти ще продължиш да се страхуваш.

Обзе я истински ужас. Нима той се готвеше да я обладае дори ако откаже да му се отдаде доброволно? Беше ѝ трудно да разбере, че той искаше да я съблазни с любов и ласки – бавно и сладостно, докато вече не можеше да му се съпротивлява.

– Ако ме насилиш, ще те намразя завинаги – зарече се тя задъхана, борейки се да се освободи от прегръдките му.

Изумен, Сивия орел не можеше да повярва на онова, което вижда и чува.

– Ще ме намразиш, ако те любя? – невярващо запита той.

– Нападаш ме като разгонено животно, а не като любящ съпруг. От мен ти не искаш любов, а секс.

Обидите ѝ го смразиха.

– Погледни ме и се закълни, че не ме желаш.

Притисната да излъже или да се предаде, Шали задъхано изрече:

– Не ме докосвай. Ако толкова много искаш да имаш жена, Лия само това чака – тя ще охлади кипящата ти кръв! – заяви тя разтреперана, без да мисли какво говори.

– Предлагаш ми да взема друга жена на твое място ли? – запита той.

– Явно не можеш да ме изчакаш, затова постъпи както искаш – Шали вече не можеше да се спре. Нима той не изглеждаше доволен в компанията на Лия! Шали не се чувстваше длъжна да задоволява просто така нуждите му. Защо той отказваше да я разбира и обича?

Сивия орел се отдръпна като опарен от нея, тя изгаряше плътта му. Изправи се и я погледна отвисоко. Нахлузи панталона си, изръмжа нещо неразбираемо и изскочи от вигвама. Сърцето и тялото му бяха на пределе на издръжливостта.

– Запази любовта и желанието за себе си, Алиша! Няма да те принуждавам да приемаш тялото на един дивак!

Шали разплакана гледаше след него. Тялото ѝ стенеше от желание и възбуда. Той я нарече Алиша! Нежността и желанието в погледа му се превърнаха в гняв и обида. Тя го отхвърли прекалено грубо. Защо? Не защото не го искаше! Боже, колко го желяеше. Беше безумна от ревност. Колко ли дълбоко го е наранила! Ако продължаваше да се отнася към него така студено, той щеше да ѝ обърне гръб... Нов страх я обзе. Защо се съпротивляваше на истината: желяеше го и имаше нужда от него! Каква глупава, страхлива нещастница беше!

Скрита хитро край вигвама, Лия видя как разгневеният Сив орел изскочи и хукна към гората. Разсмя се от глупостта на Шали. Луда ли беше тази жена? Сега вече нищо нямаше да попречи на Лия да има великолепния индиански тигър. Дали той отиваше да охлади страстите си в реката? Кръвта ѝ закипя като лава на избухнал вулкан. Нямаше да чак повече! Шали сама им даде благословията си! Лия решително тръгна след фигурата, която изчезваше между дърветата.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Унесен във водовъртежа на противоречивите си чувства, Сивия орел се насочи към мястото, където обикновено се къпеше. Съблече дрехите си и ядно ги хвърли настрана. Изправи се на брега, гол и възбуден, и се загледа мрачно във водата. Чифт очи влюбено и похотливо му се любуваха от прикритието на дърветата.

Лия се огледа, за да се увери, че никой няма да я види и чуе. Лагерьт бе потънал в сън. Моментът беше избран идеално. Но дали Сивия орел бе вече достатъчно измъчен от желание и обида, за да е готов за нея? Седмици наред страстта му оставаше неутолена. Шали се държеше като студена непозната. Гордостта му бе наранена, а тялото му копнееше за утеха. Да, мястото и атмосферата бяха чудесни. Сега Лия трябва бързо да го приласкае, преди той да овладее обърканите си чувства или пък да си спомни, че я презира! Сигурно гордостта и мъжествеността му изгаряха от пожар, който помрачаваше съзнанието му!

Лия беше права в едно: изострените му сетива бяха замъглени от яростната битка, измъчваща ума му и силния копнеж, който смазваше възбуденото му тяло. Очевидно Шали нито го искаше, нито пък имаше нужда от него. Даже не я беше грижа дали той ще вземе друга жена! Обзе го необичайна злоба, искаше му се да я нарани така, както тя правеше с него. Дали да не покаже нарочно интерес към друга жена, за да събуди ревността ѝ? Как би могъл да стигне до нея? Как да разруши стената, която тя бе издигнала помежду им?

Лия безшумно прекоси разстоянието. Втръчена в прекрасния гол мъж до водата, тя не забеляза Шали, която се приближи между дърветата и спря на няколко крачки зад съпруга си. Принцесата сама не разбра как се отпусна на колене, за да скрие присъствието си зад храстите. Сега щеше да узнае веднъж завинаги какви чувства изпитваха един към друг дръзката бяла жена и съпругът ѝ.

Тя затаи дъх, когато Лия тихо излезе напред. Вървеше към Сивия орел, гола и безсрамна! Той сигурно ще побеснее и ще я накаже. Но нещата се развиха другояче.

Вдигнал лице към небето, Сивия орел забеляза с крайчеца на очите си появата на Лия. Целият настръхна и рязко пое въздух, а главата му се отпусна надолу, за да посрещне онзи, който така грубо бе нахлул в интимната му самота и божа. Топлата, приканваща ръка на Лия обгърна

измъченото му мъжество. Започна да го гали сладко и утешително. Изненадан в момент на слабост и вътрешна борба, Сивия орел не се отдръпна, а тялото му жадно отвърна на ласката. Шали ли му я бе изпратила? Тя ли искаше да изправи това момиче между тях? Дали да не даде на жена си болезнен урок? Колко му се искаше тя да беше с него!

– Да не си полудяла! – дрезгаво каза той, а тялото му отказваше да се отдръпне от галещите ръце. Беше толкова объркан, че без да иска се обърна към Лия на английски!

Момичето се направи, че не е забелязало. Зашепна морно:

– Умирам за теб, Сив орел. Ти също изгаряш, позволи ми да утоля страстта ти. Шали не я е грижа за теб. Тя иска аз да заема мястото ѝ. Как за ми да успокоя горещата ти кръв вместо нея.

– Не! Какво би казал някой, ако види тази срамна сцена! – отблъсна я той. – Веднъж ти сложи алчните си ръце върху мен и ме изкуши да извърша нещо лошо от слабост. Желая само Шали. Махай се от очите ми, бяла курво – изръмжа той.

Лия обаче бе решена да успее.

– Шали облекчава ли болките ти? Не! Ти преливаш от сокове. Ще ти доставя наслада, каквато не познаваш от нея. Тя те отхвърля, а аз умирам за тебе. Желая те, чуваш ли! Дори и ти да не ме харесваш, виж как тялото ти ме иска. Шали те примамва, а после жестоко те отхвърля. Тя предпочита аз да стана твоя робиня и да задоволявам страстта ти. Тя не може да понася да я докосваш, толкова е студена. Прегърни ме, Сив орел! – Лия похотливо погали твърдите му бедра, после силния му гръб и бронзовите гърди.

Сивия орел се опита да се овладее. Затвори очи и преглътна, после каза:

– Не, Лия, това е лошо и не бива да става. Аз искам само Шали. Семеето ми принадлежи на нейното тяло, а не на теб, една бяла робиня, която ме е избеднала, когато съм слаб телом и духом. Върви си! – Ала плътта му инстинктивно откликна на дивото и прекрасно усещане от допира ѝ, което съпругата му отказваше.

– Не мога, Сив орел. Тя не желае твоето семе, а аз го искам! Не измъчвам мъжеството ти. Мога да предизвикам наслада и облекчение у теб. Можеш ли да отречеш, че ти е хубаво? Можеш ли честно да ми кажеш да спра? Тогава кой ще облекчава нуждите ти? Шали? Тя те мрази, никога няма да ти позволи да влезеш в бялото ѝ тяло! А с мен можеш да правиш всичко, каквото пожелаеш. Трябва да те имам, дори и да е само веднъж! Моля те, люби ме. Ако трябва да ме накажеш за това, направи

го след това, но нека първо да ти доставя удоволствие. – Тя се наведе напред, за да целуне бронзовите му гърди.

– Ти си лоша, Лия. Шали е моя жена. Тя отново ще се научи да ме обича и да ми вярва Върви си, преди да съм те наказал – предупреди я той.

Докато говореше, Лия продължаваше да омайва сетивата му.

– Не ме е грижа дали ще ме накажеш. Но първо сложи край на тая мъка, която ме разяжда всеки ден. На теб никой не може да ти устои, Уанмди Хота. Няма друг мъж като теб. Бих дала всичко, за да легна с теб. На никого няма да кажа за нас. Докато чакаш Шали да те обикне, ти имаш нужда от жена, за да задоволява огнените ти страсти. Защо да страдаш толкова жестоко? Защо съпругата ти отхвърля и теб, и прекрасния ти жребец? Тя е глупава и егоистка, Уанмди Хота. Ще те любя тъй, както тя никога не е правила – обеща Лия.

Сивия орел я бутна назад.

– Не, Лия!

– Да, Уанмди Хота – съблазнително прошепна тя, улови члена му и започна да движи ръката си тъй, все едно го любеше. – Ако искаш, мисли си, че съм Шали. Представяй си, че аз съм твоята Шали и че това е тялото ѝ, което те желае, когато влизаш в мен. Тя каза, че мога да те имам.

Сивия орел се взря в нея, а после сведе очи към чувствената гледка на мъжеството си, което тя галеше. Дали да не ѝ позволи да уталожки болките му? Дали ще е в състояние да си представи, че тя е Шали? Защо при цялото му презрение към Лия му беше тъй хубаво? Защо предателското му мъжество умоляваше да получи успокоение дори с една долна робиня? А може би Шали му я е пратила? Толкова ли беше слаб, та да не може да се справи с тялото си?

Той я удари и се изплю.

– Дебнеш ме както хитрата лисица зайчето. Безсрамно ми предлагаш нещо, за което знаеш, че тялото ми ще одобри. Да, Лия, мъжеството ми се радва на подобно диво удоволствие. Но аз няма да ти позволя да вземеш онова, което принадлежи само на Шали. Обичам я и желая да се любя само с нея. Върви си! – твърдо ѝ заповяда той.

Най-накрая Лия разбра, че той говори сериозно!

– Ти отказваш насладата, която така щедро ти предлагам? А ако Шали никога не ти разреши да я докоснеш? Тя каза, че е съгласна ние да се любим!

– Аз отново ще спечеля любовта и желанието ѝ. Тя е ранена и се

страхува. Скоро вече няма да се чувства така. Беше ядосана, но никога не е предлагала да я замениш.

– Какво ще стори тя, ако усети, че сме любовници? – намекна тя.

– Ние не сме любовници! И никога няма да бъдем! Никога не съм търсил близостта ти! Никога не съм те поглеждал с желание! Ти въобще не си й съперница! Няма такава жена! Върни се в лагера и никога не ме приближавай!

– Колко си горд и упорит, Уанмди Хота! Аз пък съм търпелива. Ще дойде ден, когато тялото ти ще те принуди да приемеш предложението ми! Колко дълго още ще страда той така? – предизвика го тя и докосна отново члена му, който незабавно реагира.

Лия се разсмя безсрамно.

– Виждаш ли, Уанмди Хота. Ти може да не ме искаш, но той копнее за мен.

– Спри, Лия, или още сега ще те набия – заповяда ѝ той.

Но тя упорито го галеше и хитро го предизвикваше.

– Наистина ли искаш да спра? Той светкавично я блъсна назад.

– Васичу витковин! Хия!

Наричайки я бяла курва, той грабна дрехите си и ги навлече. Хвърли поглед към нея и се присмя:

– Никога няма да заемеш мястото ѝ! Няма да ме изкушиш да ѝ изменя!

– А ако тя научи за връзката ни?

– Само да ѝ кажеш една лъжа, ще те убия – изръмжа той.

– Лъжа ли? А по-рано, докато я нямаше?

– Обуздай езика си, преди да съм го откъснал! – Той се обърна и се отдалечи.

Когато той изчезна, Лия седна и се загледа право напред.

– Ще си платиш за това, дивак такъв! Само въпрос на време е докато дойдеш и ме помолеш да задоволя нуждите ти. Ще напълня ушите на Шали с толкова много лъжи, че тя никога няма да ти даде да я докоснеш! Все още те държа в ръцете си! – Слаб смях излезе от устните на Лия. – Шали е една глупачка. Наистина смята, че сме били приятелки. Чудя се как ли ще се чувстваш, безценна ми принцесо, ако знаеше истината за мен и за това мъжко животно. За съжаление не можеш да си спомниш последния ни спор. Нито за миг не ми е хрумвало да оставя на мира Сивия орел, както ти ми заповяда. Ще го съблазня, а после ще стане негова съпруга! За съжаление онези войници не те убиха, за да се махнеш от пътя ми. Но все едно, рано или късно аз ще заема мястото ти.

Умея да чакам, а ти ще ми подариш победата със студенината, с която го отхвърляш. Колко дълго си мислиш, че един мъж може да потиска желанията си, особено когато аз съм пред очите му?

Засмяна и без ни най-малко да се чувства победена, Лия си затананика, на път за лагера. Шали беше смутена. Какво да прави? Не можеше да търси помощ от самия Сив орел. Лия нямаше да се откаже лесно от целта си. Трябваше сама да престане да го тласка така лекомислено в ръцете на тази амбициозна мръсница!

Внезапно един друг факт изплува пред очите ѝ: Лия сигурно често ги подслушваше! И правеше всичко, за да издигне стена между тях. Каква глупачка е била! Постепенно отчуждаваше от себе си мъжа, когото обичаше и желаше, с което го подаряваше на онази хищница! Собствените ѝ нервност и студенина бяха пречка той да я разбере и го изпълваха с тревожни мисли и несигурност! Шали разбираше, че сама поднасяше бронзовото си съкровище върху сребърен поднос на Лия! Позволи на страховете си от неизвестността да я съсипят. Все пак не е девственица, тя е негова съпруга!

Когато Шали се върна в лагера унила и потисната, тя срещна Блестящата светлина. Насили се да ѝ се усмихне с треперещите си устни Прозорливата индианка усети колко е разстроена принцесата. Разбира се, такава трагедия плаши и обърква. Представи си как би се чувствала тя при подобни обстоятелства. Усмихна се и запита:

– Юзаза?

Шали погледна нещата, които държеше, и кимна утвърдително. Вероятно една хладна освежителна баня беше тъкмо онова, от което се нуждаеше.

– Ша. Пидамайе – благодари тя на приятелката си Бързо отиде до шатрата си да вземе необходимите дрехи, както и одеяло, с което да се загърне. Върна се при Блестящата светлина и двете тръгнаха към реката.

Докато вървяха бавно, Блестящата светлина посочваше предмети и казваше имената им на Шали, която, окуражена от помощта и, лесно ги запомняше. Някои думи предизвикваха смях и у двете. Когато спряха, Шали се огледа и реши, че мястото е достатъчно закътано, за да се изкъпят.

Плискаха се с юда и се радваха на хладната и ласка По-късно Блестящата светлина неохотно ѝ показа, че е време да се връщат в лагера и първа излезе от водата. Чевърстата жена за минута се облече. Седна, за да завърже мокасините си и търпеливо зачака Шали.

Недоумяваше какво ли измъчва приятелката ѝ и я кара да се

чувства тъй нещастна и напрегната.

Един звучен глас прозвуча между дърветата:

– Много си се отдалечила от лагера, Блестяща светлина. Тя вдигна поглед и отвърна:

– Да, Уанмди Хота. Жена ти е срамежлива и търсеше по-закътано място да се изкъпем.

Сивия орел се огледа наоколо. Мястото беше подходящо избрано, тъй като гъсти храсти и високи дървета пазеха тази част на реката от любопитни погледи. Тясна пътечка оставяше достатъчно място да се влезе в дълбоките бистри води. Той се усмихна:

– Да, Шали е свенлива като сърна Ако ти бързаш да се върнеш в лагера, аз ще я изчакам – вежливо предложи той, знаейки, че става късно и Блестящата светлина имаше задължения вкъщи. Освен това той искаше да се извини на Шали за грубото си поведение през нощта.

Блестящата светлина, която имаше романтична душа, предположи, че той иска да останат насаме по други причини. Усмихна се и мило каза:

– Нещата скоро ще се оправят, Уандми Хота. Тя се опитва да се пребори с ужасната травма Вече много прилича на нашата предишна Шали. Днес упражнявахме много думи и очите ѝ се смееха. Но още е тъжна и изпълнена със съмнения. Сигурно е много страшно нищо да не си спомняш, да се окажеш сред непознати, да научиш, че имаш дете и съпруг. Нищо чудно, че е объркана, аз на нейно място щях да плача от страх от сутрин до вечер.

– Ти щеше ли да се страхуваш от мъжа, който твърди, че е твой съпруг, а ти не си го спомняш? – внезапно я запита той.

– Да – отвърна тя. – Щяха да са необходими много луни, за да му повярвам. Но с Шали не е така. Когато изрича името ти, очите ѝ блесвят, а лицето ѝ пламва. Тя те наблюдава, когато ти не я виждаш. Върху лицето ѝ са изписани такава нежност и копнеж. Новата Шали също обича сина на нашия вожд. Но тя е объркана и се страхува.

– Смяташ ли, че ме обича? – запита той удивен.

Тя го изгледа с явна изненада.

– Значи тя крие тези чувства от теб, както и от себе си? Аз съм жена, виждам и знам какво се крие зад този поглед. Но ти си силен мъж, сред нейните хора си известен като враг. Съвсем естествено е да върви бавно и предпазливо към човека, когото не познава. Ти нямаш търпение да я притежаваш отново, това нетърпение я плаши и тя не го разбира. Съзнанието ѝ се е върнало към времето преди да познава любовта и

допира на мъжа, твоего докосване. Не е лесно да се отдадеш на мъж за пръв път. Но любовта и желанието бушуват в нея и тя скоро ще отстъпи.

– Ти имаш добро сърце, Блестяща светлина. Шали е благословена, че я разбираш и си ѝ приятелка. Ти ми помогна да разбере много неща. Страхувах се, че тя няма да ме обикне отново – призна ѝ той унило.

– Не се плаши от такива неща, Уанмди Хота. Даже сега сърцето ѝ ти принадлежи. За жената сексът е като разходка в тъмна пещера, за мъжа не е така. Показвай ѝ, че си търпелив и я обичаш – посъветва го тя.

– Ще направя както казваш – щастливо се зарече той, думите ѝ развълнуваха сърцето му.

Жената го остави да изчака Шали сам. Той се готвеше да седне, когато Шали се появи от хрусталаците, загърната само с одеяло. Мокри къдрици бяха полепнали за челото ѝ по гърба и раменете ѝ. Погледна го, а после потърси приятелката си. Беше смаяна да го види пред себе си, както бе гола.

– Аз... дрехите ми... са тук. Къде е Блестящата светлина? – попита смутено.

– Идва време Уи да заспи. Казах на Блестящата светлина, че ще те изчакам и ще те закрилям. Роклята ти. – Наведе се, вдигна я и ѝ я подаде. – Ако искаш, ще си отида.

Черните му очи се спуснаха към полузакритите ѝ гърди, преди да срещне погледа ѝ. Започна да диша по-бързо и тялото му изтръпна от усилие да контролира вълнението, което го обхвана. Отново му хрумна онова, което каза на Лия, че пожелава Шали щом само я погледне. Обичаше я и я искаше. Разсеяно вдиша една мокра къдрица и я постави на бялото ѝ рамо, топлите му пръсти се плъзнаха по хладната ѝ плът.

Потрепери и дълбоко пое дъх. Наведе се напред и я целуна лекичко, но даже допирът на устните му я възпламени.

– Ще чакам... тук – обади се дрезгаво и посочи едно голямо дърво недалеч.

– Не ме оставяй – настоя Шали, която сега знаеше, че ѝ е верен и е време да победи собствения си страх.

– Ще бъда наблизко, Шали. Няма да ти се случи нищо лошо. Не мога да остана до теб, без да те докосвам – каза той нерешително.

– Тогава поне ме целуни – помоли тя, задъхана като него.

– Не е безопасно да те целуна. Ще си тръгна, преди да съм се забравил и отново да те изплаша. Страстта не винаги може да се контролира.

– Но аз не се страхувам от теб – призна му тя.

– Боиш се от онова, което събуждам у теб.

– Така е, но ти можеш да ми помогнеш. Научи ме да разбирам тези чувства, да не се страхувам и да не ги отхвърлям – неочаквано го призова тя.

– Съзнаваш ли какво ми казваш, Шали? – запита той, като вълните на страстта се надигнаха у него.

– Ша, Уанмди Хота – спокойно му отвърна тя, странно облечена, че е дошъл моментът да разрешат този мъчителен въпрос.

– Има само един начин да разбирам думите ти – настоя той.

– Знам – съгласи се тя. – Обичаш ли ме, желаяш ли ме?

– Повече от собствения си живот, повече от дъха на Уакантанка, който изпълва тялото ми, повече от храната, която ми дава живот – закле се той.

– Тогава ми покажи как да споделя любовта ти – смело го помоли Шали.

– Истината ли казваш? – попита той, надявайки се, че не го примамва от невинност или от жестокост.

– Искаш ли ме отново за своя жена?

– Да, Шали – отвърна той, а погледът му търсеше потвърждение в очите ѝ.

– Тогава ме направи своя жена не само на думи...

– А ако се изплашиш и се отдръпнеш, когато страстта ми се разгори?

Очите ѝ погалиха изразителното му лице. Отпусна се и го целуна.

– Много е късно да чуем повика на страха.

Той се усмихна, вдигна тялото ѝ и се насочи към прикритието на дърветата. Положи я върху тревата и я загледа с копнеж.

– Не е ли по-добре да се върнем в шатрата? – запита тя свенливо.

– Твърде късно е да слушаме повика на свенливостта – закачливо ѝ отвърна Сивия оrel.

Духът му се извиси, когато тя се усмихна и се отпусна. Той легна и покри устните ѝ със своите. След няколко дълги целувки той се отдръпна назад и попита отново:

– Да се осмеля ли да те направя своя съпруга?

Ръцете ѝ обгърнаха врата му и притеглиха лицето му към своето. Предизвикателно го попита:

– Не смееш ли да вземеш онова, което е твое?

– Ти моя ли си, Тревисти очи?

– Скоро ще бъда, ако престанеш с тези въпроси и не започнеш да ме любиш – отвърна тя със смях, целувайки го звучно.

Нов живот и надежда изгряха пред очите му. Устните му нежно изучаваха нейните. Той целуваше очите носа ѝ, брадичката, устата Тя се засмя, погъделичкана от топлия му дъх в ухото си, когато той захапваше месестата му част. Пръстите му се плъзнаха от ключица та надолу по гърдите и за миг се спряха в нерешителност върху одеялото. Изгладнените му устни я целуваха отново, докато той отхвърли последната бариера между тях.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ и спряха на гърдите. Тя пое въздух, когато усети езика му около зърната си. Тялото ѝ се напрегна и се изпълни с чудни усещания. Устните му отново се впиха в нейни те дълбоко и изгарящо, а ръката му се спускаше по-надолу и по-на долу, галейки копринената кожа. Ласките му събудиха в нея живот и силен копнеж. Не му беше лесно да се контролира, но той беше решен да я възбуди до степен на безумно блаженство, преди да влезе в нея. Първото сливане трябваше да бъде изключително.

Шали стенеше призивно, тялото ѝ изгаряше за неговото, главата ѝ се мятеше насам-натам, докато той умело изследваше всяко местенце по кожата ѝ. Най-накрая я възкачи и насочи силния си жребец към влажната пещера, която вече не се бранеше от любовното му нахлуване. Нежно я потърси, жадувайки дързък и блажен екстаз. Жребецът му се надигна и връхлетя с тържествуващо изцилване.

С мощни тласъци той опозна отново женствеността ѝ, окуражавайки я да го следва в удоволствието. Накрая превзе територията си – едновременно владение на Сивия орел, която сега бързо се поддаваше на властта му. Жребецът му се стремеше все напред и с неохота се оттегляше, за да се впусне в нова успешна атака. В момента, и който страстите им се разгоряха до степен, когато не бе възможно никакво отстъпление или компромис, той се впусна в галоп, за да превземе любимата си. Върхът на възторга вече се виждаше на хоризонта. Самоуверен и смел, той се втурна щастливо напред. Позабави устрема си, за да ѝ позволи да стигне първа до общата им цел.

Приглушен вик на победа излезе от гърлото на Шали, докато тя изкачваше този блажен връх, преди да се спусне надолу към мирната долина, която я зовеше. Гърчещото ѝ се тяло му послужи като сигнал да увеличи скоростта. Той се усмихна, устните му се сляха с нейните и продължиха заедно. Тялото му потрепери триумфално, а после се отпусна в спокойната долина, за да отпочине заедно с нея в блажена забрава.

Тя не познаваше, не можеше да си спомни такива възбуждащи и опияняващи усещания. Как е възможно подобни чувства да бъдат тъй

болезнено сладки? Лъчезарна от любов и спокойствие, тя вдигна поглед към него и се усмихна.

– Сега вече съм твоя жена, твоя истинска съпруга.

– Разбираш ли защо исках толкова да се слеem? – запита той нежно, отвърщайки на ведрата ѝ усмивка.

– Да, любов моя. Ако знаех, че ще бъде така, щях сама да ти се предложа още първата вечер – призна му тя, този път без да се изчерви.

– Така е било винаги между нас, Шали. Осъзнаваш ли колко е трудно да помниш тези чувства и да си принуден да ги възпираш?

– Да. Трябва да ти е било трудно. Съжалявам, че те нараних толкова дълбоко. Повече никога няма да те отблъсквам – обеща тя. – Ти си мой.

– Ша, мъничката ми, ти си моя – съгласи се той щастливо. Гризна устните ѝ, запалвайки нов пламък у нея.

Тя се засмя.

– Държах те гладен толкова време, сега имаш нужда от още храна.

– Никога няма да ми е достатъчно. – Устните му опитаха сладостта на нейните. Ръцете му се разходиха по новозавоюваната територия. Плъзна мъжеството си в нея, като се движеше бавно и целеустремено. Страстта му се засилваше с всеки удар, тя го притискаше здраво към себе си. Наблюдаваше как езикът му кръжи около щръкналото ѝ зърно и гледката я възбуди. Пламналите му черни очи потъваха в нейните зелени езера. Ръцете ѝ галеха гърба му и се наслаждаваха на танцуващите мускули под гладката кожа. Плътта му беше твърда и свежа. Тя го хапа леко по рамото. Той се засмя. Устата му намери нейната, докато тласъците ставаха все по-бързи, за да усилят удоволствието. Внезапно спиралата на екстаза лумна пред очите им, призовавайки ги да изследват височината ѝ.

Те започнаха да се изкачват нагоре, отначало по-бавно, след това трескаво, тъй като жаждата им крещеше да бъде утолена. Разтопената лава в тях се взриви, изригвайки поток, в който се сляха, за да се спуснат заедно към блаженото. Сивия орел се отпусна по гръб, а главата на Шали почиваше на лявото му рамо. Силните му ръце с любов я обгърнаха. Въздъхна доволен. Тя беше негова...

Очите му се впериха във вечерното небе, където плуваха пухкави облаци. Листата на дърветата се раздвижиха и зашумяха. Щурци и дървесни жаби започнаха концерта си. Нощните птици подеха приспивните си песни. Въздухът беше приятно хладен. Отвсякъде лъхаше спокойствие. Какво повече може да желае един мъж? Беше едно цяло с Великия

дух, с Природата и със своята жена.

Надигна се и я погледна. Нежна усмивка се появи на чувствени те му устни. Тя спеше в ръцете му, както трябваше да бъде. Най-накрая усети и сподели любовта му. Беше постигнала мир с него и със себе си. Дори и никога да не си спомни миналото, новата им любов щеше да е силна и страстна като предишната. Вълна от нежност го обзе. В бъдеще щеше да я защитава от всичко. Беше негова...

Когато тъмнината се спусна, Шали се раздвижи и се сгуши в топлината, която той излъчваше. Протегна се и се прозя. Погледите им се срещнаха. Усмихна се при спомена за прекрасните мигове, очите ѝ излъчваха мека светлина.

– Щастлива ли си, жено?

– Колкото и ти, любов моя – прошепна тя.

– Нощният въздух ще те простуди. Хайде да се върнем в нашата шатра.

Тя се усмихна с неохота, устните и очите ѝ се усмихнаха призивно.

– Ша, любов моя, да си вървим въкъщи. Магията в гласа и очите ѝ го изпълниха с щастие.

– Въкъщи... – с копнеж повтори той. – Най-после си у дома си.

Облякоха се бързо. Той взе ръката ѝ в своята и я поведе по тревистия бряг към лагера. Колко е странен животът: изгуби я и я намери на едно и също място...

Когато вдигна поглед към него, той се усмихна.

– Много пъти мислите ни са едни и същи – намекна той, като погали бузата ѝ.

Тя се засмя и прошепна:

– Надявам се, Уанмди Хота, много се надявам.

Той се засмя неудържимо, черните му очи хвърляха искри. Тъй като не искаше да разваля настроението си, пропъди мислите си за Лия. Беше бесен на себе си, че докато спореше с нея, ѝ даде възможност да узнае ревниво пазената му тайна. Тъй като нямаше начин да си спомни какво точно е казал, той реши, че е направил лекомислена грешка. Какво ли би могла да направи Лия? Нищо, тъй като е само пленница! Все пак тя не биваше да знае, че той говори английски. Но откритието ѝ не застрашаваше живота му! Никога нямаше да ѝ разреши да разкрие тайната му на нищо неподозиращите бели. Освен това тя сигурно ще го чуе да разговаря с жена си, ако вече не го е направила! Ядосан, той с презрение отхвърли случилото се и Лия от съзнанието си. Беше твърде щастлив от завръщането на своята любов, за да позволи грижи те да го

разсейват.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

През следващите три дни Шали работеше и учеше ентусиазирано и съсредоточено. След като съпругът ѝ говореше толкова добре английски, тя трябваше да научи добре Оглала. Уроците ѝ минаваха леко и приятно. Между работата и задълженията си Блестящата светлина и Жената костенурка научиха Шали на много неща. Дори Сияйната стрела беше зает с усилените занимания. Новите приятелства разцъфтяваха и се задълбочаваха, както любовта ѝ към Сивия орел и сина ѝ.

Въпреки че беше сериозно заета, а сезонът – активен, обучението ѝ приличаше на чудесно приключение и удоволствие за всички, които участваха в него. Речникът и уменията на Шали се увеличаваха с всеки изминал ден. Настроението ѝ беше приповдигнато от научаването на толкова неща и скоро изглеждаше, че принцеса Шали напълно се е възстановила, макар и да не беше точно така.

Постепенно наредиха и опаковаха багажа, увиваха го в големи бизонски кожи и го завързваха с кожени ремъци. На третия ден след блаженото сдобряване със съпруга ѝ дойде ред на неизбежното – трябваше да разглобят шатрата и да я пренесат върху скеле, което сръчните ръце на любимия ѝ бяха свързали с лико. Сивия орел не възрази на твърдото решение на Шали да свърши всичката работа без помощта на Лия Уинстън. Явно Шали не обичаше бялата пленница, но причините оставаха заключени в щастливото ѝ сърце.

Младата жена прекара много часове да наблюдава как другите жени се справят с работата – Блестящата светлина, Жената костенурка и другите. Може би Жената костенурка най-много ѝ помагаше да се научи, тъй като работеше бавно и точно. Шали се усмихна при мисълта колко сполучливо беше наречена тази жена. Но за мудността на Жената костенурка съществуваше причина едната ѝ ръка беше изкривена от рождение. Ала тя умело и весело вършеше всичко, което се изискваше от нея, че и повече дори. Беше мила и забележителна жена, действаше ободряващо на Шали. Дори и да изпитваше някои затруднения, приятелката ѝ добре ги прикриваше с веселия си нрав.

Следобед, когато останалите бяха уморени и спряха да починат, Шали смело и уверено започна да разглобява шатрата. Отпусна възела под кожената им къща. Охлаби двете страни дотам, докъдето можеше да стигне. После вдигна двувърхия кол и си послужи с него, за да довърши

работата на самия връх на конусовидното жилище. Най-трудната част от работата при освобождаването на платнището, тя свърши по-бързо, тъй като синът ѝ държеше двете страни при основата на шатрата.

Шали дърпаше и се бореше почти двацет минути, докато краищата излязат от двете последни дупки и когато най-после победоносно паднаха на земята, кожата се плъзна по рейките и се стовари на земята. Нададе възторжен вик, прегърна сина си и го залюля, смеейки се весело. Сияйната стрела се кискаше, а тя галеше ръцете му и го хвалеше за провяената сила, благодарейки му за помощта.

Този следобед душата на малкото момче преливаше от гордост. През смях то ѝ обясни, че е воин, но щял да ѝ помогне, след като тя си нямала дъщеря. Знаейки, че ѝ казва нещо весело, тя се засмя и го целуна по бузата, все едно че е разбрала всяка негова дума. Така че двамата бяха радостни и работеха упорито, за да сгънат и стегнат големия вързоп, в който се бе превърнала къщата им. Щом свършиха тази задача, започнаха внимателно да блъскат рейките една към друга към центъра на онова, което едно време беше техен дом. След като провери дали няма никой наблизо, тя остави сина си да ѝ подаде всички рейки, които бяха здраво вързани близо до върха, но при последното бутане те паднаха и се изпочупиха на земята.

Блестящата светлина ѝ беше казала, че преди да построят отново шатрата, трябва да се направят нови колчета, а старите можеха да бъдат изгорени при готвенето по време на предстоящото пътуване, тъй като според индианците нищо не трябва да се хаби в Природата. Пъргавата жена им обясни също как се боядисват нови бизонски кожи, с които заменят износилите се от времето и от дъждовете. Докато Шали се взираше в колчетата и рейките, тя изпита почуда и самоувереност, установявайки, че самата тя е построила по-рано този странен дом. Щом тогава е притежавала такова умение, значи можеше да го направи пак!

Работиха дълги часове, но най-после всичко беше свършено. Докато Сияйната стрела отместваше камъните, които се бяха разместили при изпълнение на задачата им, тя се сети, че трябва да приготви нещо за вечеря. Сякаш прочитайки мислите ѝ, Сивия орел се появи с голямо парче месо от прясно убит елен, който десетима ловци си бяха поделили.

Виждайки го какво носи, тя се усмихна с облекчение. Той спря и огледа какво са свършили. Погледите им се срещнаха. Засмя се и я погали по бузата. Тя погали лицето си в отворената му длан и се усмихна. Той игриво пощипна ухото ѝ. Шали прошепна:

– Аз го направих, Уандми Хота. Само Сияйната стрела ми помогна

– гордо му съобщи тя, а учудването му беше тъй голямо, както и нейното.

Любяща гордост и радост изпълниха черните му очи. Тя весело му разказа събитията от деня. Сивия орел се засмя, слушайки за изпълненото с трепет събаряне на шатрата и за крайния им успех.

– Сега само ми остава да сготвя нещо за из път и да си помисля как да натоварим всичко върху тази смешна каруца – възкликна тя не особено уверено.

– Готвенето е работа на жената, но аз ще помогна да подредим багажа на „каруцата“ – весело я закачи той, предизвиквайки щастлив кикот от нейна страна.

За миг тя се изкуши да му разкаже за особеното усещане, че тази работа ѝ е позната, но бързо промени решението си, за да не породи у него лъжливи надежди, че паметта ѝ се възвръща. Каза си, че е така, защото много пъти е гледала как се прави това преди да започне. Сега седна на земята и започна да подрежда дървата за огън, благодарна, че беше научила тази работа много отдавна, още при своите хора.

Избърса неочакваната сълза, която се появи при тази мисъл. Чичо Тед беше умрял преди много години. Сега животът и щастието ѝ бяха тук. Но все пак тъгата от загубата оставаше.

Наряза месото на кубчета и ги набоде на шишове, които закачи на поставки от двете страни на разгорелия се огън. Скоро месото започна да ухае приятно. Докато печеше питки агуйпи върху нагорещените камъни, тя отвреме-навреме въртеше шишовете. Изведнъж откри, че тя и Сияйната стрела са изпили водата от меха, докато са работили заедно върху шатрата.

Вдигна съда и извика сина си.

– Мни, Уиякпа Уанхинпе?

Той се усмихна и пое меха, тръгвайки към реката така, сякаш тя му беше дала да изпълни някаква много важна задача. Погледна мъжа си и, притискайки ръка към устата си, спря смеха, който щеше да избухне. Усмивката ѝ изчезна, когато една мисъл ѝ хрумна. Бързо запита:

– Има ли нещо лошо в това да пратя сина ни за вода, Сив орел? Бях заета и не съм забелязала, че се е свършила. Другите ще му се смеят ли, че ми помага?

Той е малък, Шали. Сега всички имат работа. Много деца вършат това-онова, за да помогнат на родителите си. Виж колко е горд и щастлив, че ти е от полза.

– Ша, Уандми Хота. Знаеш ли аз колко съм щастлива? – запита го

тя.

– Ша, Шали. С очите си виждам и чувам как щастие то звънти върху устните ти.

Размениха си погледи, пълни с желание, но огънят изпука и тя отдели очи от неговите.

– О – разтревожено извика тя. – По-добре да гледам вечерята, иначе ще ядем изгоряло месо – пошегува се тя.

Той се засмя.

– Ако нещо трябва да изгори, жено, по-добре да е месото.

– Ти си невъзможен! – игриво го закачи тя и се засмя.

– След като ти си в живота ми, всичко е възможно – отбеляза той и така привлече отново мекия ѝ поглед към черните си очи.

– Вярно е, храбри ми съпруге – веднага се съгласи тя.

– Трябва да говоря с Бягачия вълк. Ще се върна скоро – обеща той и се запъти да поздравя вожда, седнал недалеч.

– Виждам, че добре се справяш без моя помощ – чу Шали един груб глас и една ръка ѝ подаде меха с водата.

Шали вдигна поглед, любопитна да разбере враждебността на Лия при новите обстоятелства. Но, естествено, на Лия не ѝ беше известно, че тя е разбрала истината за нея! Наглата вещица сигурно знаеше за интимните отношения между нея и съпруга ѝ, нищо чудно, че съмнения и чувство за поражение я измъчваха! Тя ококори очи, виждайки, че Лия държи ръката на сина ѝ, а той се смее.

Лия най-безочливо я упрекна.

– Не е задължение на мъжа да върши женската работа, Шали. След като сама не се сещаш за това, аз ти го напомням. За да не му се смеят другите момчета, аз донесох водата заради него. За всички ще бъде по-добре, ако не отказваш помощта ми. Би могла да потиснеш злобата и ревността си, докато се преместим.

– Как смееш да ми държиш такъв груб и невъздържан тон, Лия! – я сръза раздражена Шали. – Ти се самозабравяш! – предупреди я и поклати глава, докато думите на Лия кълтяха в съзнанието ѝ. Пребледня.

Реакцията ѝ не убягна от око то на Лия.

– Още ли те боли главата? – веднага я запита, страданието на Шали ѝ доставяше садистично удоволствие.

– Не се безпокой за моите проблеми. Мисля, че си имаш достатъчно работа, за да те натоварвам със своята – сръза я Шали.

– О, имам предостатъчно сили – нагло ѝ отвърна Лия. – Мога да измисля и по-добри начини да използвам времето и енергията си – добави

тя, а похотливият ѝ поглед се насочи към мъжествената осанка на Сивия орел.

Ярост разтърси тялото на Шали.

– Махни развратните си очи и от моя съпруг – студено ѝ заяви тя.

– Мой, мой – присмя се раздражително Лия. – Днес не сме ли много докачливи? Щом си толкова уверена че е твой, защо се разтревожи тъй? Той е много красив и силен мъж Нищо няма да му стане от един поглед, нали? – подметна ѝ тя. – Още ли се сърдиш за отношенията ни по време на изчезването ти?

– Ако един поглед е в състояние да задоволи курвенската ти душа и тяло, ще го разреши – каза Шали възмутена. – Той е мой, Лия, мой...

– За колко време, Шали? Не мога да разбера самоувереността ти – присмя се Лия смело. – Един мъж може да потърпи, когато го отхвърлят. Но скоро ще се умори от безплодните си усилия. Освен това той знае какво мога да му предложи, естествено, от опит.

Шали ѝ се изсмя.

– Бих била глупачка да отхвърля такъв мъжествен и красив съпруг, Лия, а аз не съм загубена – тихичко измърмори тя.

Лия ококори очи и издаде слисването и злобата си.

– Искаш да кажеш, че спиш с него ли? – грубо изрече тя, сякаш имаше някакво право да знае за интимните им отношения!

– Моят живот не влиза в работата на една бяла робиня, Лия. Но подобна наивност е смешна за жена като теб – отвърна ѝ тя.

– Какво искаш да кажеш? – запита стресната Лия, подозирайки, че жената с невинните очи е открила хитростите ѝ.

Шали се разсмя подигравателно.

– Макар и да не си гримирала лицето си и дрехата ти да не е яркочервена, Лия, една уличница се познава по много неща. – Пребледня още повече, но искаше да накаже това зло момиче заради безсрамните ѝ опити да примами нейния любим.

– Как смееш да ме наричаш така – възкликна Лия, като внимаваше да не повиши глас. Искаше ѝ се да удари красивата жена пред себе си.

– Определението курва ти подхожда както собствената ти кожа – спокойно ѝ каза Шали и съсредоточи вниманието си към вечерята, която готвеше.

– Ти спиш с един дивак, а мен ме наричаш курва, така ли? – избухна Лия.

– Аз спя с моя съпруг, Лия. Той не е дивак. Бих казала, че той ще сметне тази обида за заслужаващо наказание – с копринен тон ѝ каза

Шали.

– Кажи му тогава, ако смееш. Като се има предвид какво се случи между мен и твоя съпруг, той ще си помисли, че си полудяла от удара в главата – кисело й отвърна Лия.

– Пълната липса на чувство за чест у теб не ти дава право да го очерняш, Лия. Той никога не е спал с теб, това и двете го знаем.

– Няма нужда една жена да спи с мъж, за да му достави удоволствие, глупавото ми момиче – подхвърли Лия.

Разбирайки, че е най-добре да запази за себе си онова, което знаеше за неприличното държане на Лия, Шали продължи по друг начин:

– Иясни, Уиткоуин! Ако още веднъж си отвориш устата, безсрамнице, ще разкрия налудничавите ти твърдения на Уанмди Хота, пък тогава да видим какво ще каже той.

В разгорещения момент нито една от двете не обърна внимание, че Шали изрече думи на Оглала, които не би могла да знае след раняването си.

– Върви си, Лия.

Лия зяпна индианската принцеса, завъртя се и си тръгна. Шали шумно въздъхна, освобождавайки се от напрежението си. Когато Сивия орел се върна при нея, той я запита за сцената, на която отдалеч бе станал свидетел.

– Лия ме упрекна, че съм оставила сина ни да върши женска работа. Аз й напомних, че съм индианка, а тя е бяла. Както винаги беше прав, Уанмди Хота, не е възможно да си кода с бяла робиня. Ако аз се държа като бяла, тя губи уважение и страх от мен.

– Обиди ли те? – запита той.

– Не се тревожи, мой прекрасни съпруге, Лия повече няма да ме безпокои – заяви тя напълно уверено.

– Ще я накажа – разсърди се той. Но Лия едва ли би посмяла да разкрие на жена му как го съблазняваше! Ако го е направила, какво ли си е помислила и изпитала Шали? Обзе го паника, тъй като доверието помежду им беше все още младо и крехко. Не беше време да се поемат такива опасни за щастието и гордостта му рискове, затова той дълбоко се възмути.

– Не, Уанмди Хота – меко му възрази тя. – Едно наказание би привлякло вниманието към неприятностите ни с Лия. Ако отвръщаме на злото и слабостта със зло, това само би хвърлило сянка върху нас. Остави ме аз да се справя с нея, когато му дойде времето и както сметна за добре. Моля те – настоя мило тя.

Той я погледна замислен. Умните думи му напомниха за предишната Шали. Това усещане го стопли и успокои.

– Както кажеш, жено. Но аз няма да позволя тя да те срами и да те обижда.

Тя се усмихна.

– Лия не застрашава щастие то ни, сигурна съм. Ку-уа, уа унийн тинкте – покани ги тя да опитат вкусната вечеря.

Двамата със Сияйната стрела седнаха в очакване да им сервираат.

– Ти учиш много бързо, Шали. Сърцето ми се изпълва с любов и гордост.

Много по-късно те лежаха един до друг върху бизонската кожа под луната и примигващите звезди. Шали въздъхна доволна и се стгуши в ръцете му. Той прошепна в ухото ѝ:

– Лежи спокойно, жено, или иначе ще забравя, че шатрата вече не ни скрива.

Тя се засмя и измърмори:

– Де да беше така.

Той я притисна и целуна по челото.

– Истимна, Шали, тази луна много те умори.

– Не чак толкова... само ако шатрата беше разпъната – предизвикателно му отвърна тя.

Сетивата му пламнаха от поканата в гласа ѝ.

– Бихме могли да се разходим из гората през новото слънце – предложи той.

Тя го прегърна силно.

– Май че трябва – съгласи се тя, идеята ѝ хареса и тя ясно си представи предишния ден в гората. После вдигна глава, за да нагледа малкото момченце, което спеше дълбоко до Сивия орел.

– Колко много прилича на теб! Не мога да повярвам, че сме създали такова съвършено дете.

Той се усмихна.

– Щом като лисицата и видрата играят в ума му, не си мисли, че е толкова съвършен – намекна той палаво.

– Няма значение какво прави, все пак е съвършен, също като баща си.

– Аз не съм идеален, Шали – предпазливо я поправи той.

Тя го целуна и каза:

– Съвършен си.

– Очите ти са замъглени от любов, Тревисти очи. Само Уакантанка

е свършен.

– Тогава ще се моля очите и умът ми винаги да са така заслепени. Обичам те – нежно му прошепна, получавайки незабавна реакция на думите си.

– Дали ушите му ще чуят онова, което желае сърцето ми? – запита той.

– Обичам те – повтори му тя.

Ръцете му обхванаха лицето ѝ и той я целуна.

– Вавете чедаке, Пи-Зи Иста – шепнесе между целувките. Скоро той прекъсна това мъчение.

– Утре – обеща той.

– Утре, любов моя. – Прие тя с готовност обещанието.

Докато Шали си вършеше работата, Сияйната стрела играеше с още няколко палави момчета. Тя ги гледа известно време, доволна от него. Стресна се за миг, после се облегна на своя силен съпруг, когато той се приближи изотзад и си открадна целувка по врата ѝ.

– Скоро всички ще отидат да си легнат – закачливо ѝ напомни той.

Тя се обърна към него, обвини ръце около тънкия му кръст. Усмихна се и отвърна на неизречения въпрос.

– Не съм забравила.

Изразът ѝ не показваше никаква тревога.

По-късно Сивия орел хвана Шали за ръка и чувствено я запита:

– Ще се поразходим ли, мъничка моя?

Тя потрепери от очакване. Сивия орел махна на Блестящата светлина, за да ѝ съобщи, че напускат лагера за известно време.

Блестящата светлина се развълнува приятно, тя се бе съгласила да гледа сина им, докато разстоянието между двамата ѝ приятели непрекъснато се скъсяваше.

Известно време се разхождаха ръка за ръка в спокойната тишина. Тъй като не искаше да бързат в този прекрасен момент, той спря и седна на една скала. Преди да я вземе на скута си, тя се отпусна на тревата между разтворените му крака. Облегна ръце върху мускулестото му бедро и опря брадичка върху него. Чувстваше се толкова естествено с него! Той я погали по косата, забелязвайки, че тя нито се колебае, нито проявява каквато и да е стеснителност. Той започна да разплита плитки-те ѝ, тя вдигна поглед и запита:

– Какво правиш?

Той се засмя и отбеляза небрежно:

– Косата ти блести като Уи и е нежна като новородено еленче. Ръцете ми искат да си поиграят с нея. – Той разтла светлите ѝ къдрици върху раменете, възхищавайки се на копринената им мекота. Наведе се и я целуна. Ръцете ѝ обвиха шията му и го задържаха за още една целувка. Щом устните му се отделиха от нейните, той легна на тревата до нея и я загледа. Шали веднага се обърна по гръб, а помежду им останаха само няколко сантиметра. Той сгъна лакът и сложи длан върху главата ѝ. Но тя се облегна направо на силното му рамо, за да скъси разстоянието още повече.

Той се засмя. Ръката му разроши косата ѝ, наведе глава и я целуна. Бавно спусна пръсти по овала на лицето ѝ. Когато се отдръпна назад, за да се порадва на гледката пред себе си, Шали прокара пръст по устните му. После продължи по брадичката, надолу по врата и спря на гърдите му. Тя разсеяно се зачуди откъде знае за двата белега, които бяха от Танца на Слънцето. Гордост и уважение се промъкнаха в погледа ѝ при това доказателство за куража и смелостта му. А Сивия орел си мислеше, че тя просто се радва на силното му и красиво тяло.

Целуна я лекичко по очите и по носа. Тя се разсмя от гъделичкането. Докато ръката ѝ се движеше по мускулестото му тяло, тя отново се увери, че той е не само красив, но и необикновено силен. Кожата му беше хладна. Изпепеляващият му поглед се впи в нея.

– Ти си най-красивият мъж – промърмори тя.

Той се засмя.

– Думата красив не се ли отнася за жени? – присмя ѝ се той дяволито.

Стана ѝ весело.

– Употребява се за всичко, което е неповторимо. Ти си като произведение на изкуството, любов моя.

Пред следващите няколко минути тя весело се опитваше да поясни думите си и значението им. Той обобщи заключението си така:

– Значи ти се струвам привлекателен и вълнуващ?

– Да, да, да – пламенно му отвърна тя, целувайки го след всяка дума.

– Доволна ли си от мен? – запита той без нужда, само за закачка.

– Разбира се, любов моя. Повече отколкото съм си мечтала дори – добави тя.

Без да я попита, той я вдигна да седне и развърза роклята ѝ, а после я изхлузи през главата ѝ. Погледът му се премести на гърдите ѝ, после

тя отново легна, вдигна ръце нагоре, за да не му пречи нищо, докато я гледа. Усмихна му се предизвикателно, давайки му възможност да се полюбува на тялото ѝ. Беше само по панталон.

Той се върна в предишното положение, изгарящият му поглед бавно се разходи по чувствената ѝ фигура от кестенявата коса до голите крака. Очите му като че ли я галеха, всяко място, където се спираха се затопляше и изтръпваше.

– Това също ли ти харесва? – намекна той, леко захапвайки долната ѝ устна.

Тя се засмя.

– Това също ли ти харесва? – повтори въпроса си той, влажният му език опитваше топлината на гърдите ѝ.

Този път тя изстена тихо и промърмори отпуснато:

– Ша...

След малко той пак попита:

– Това също ли ти харесва? – Беше свалил панталона ѝ и изследваше венериния ѝ хълм.

Коремните ѝ мускули се напрегнаха, после се отпуснаха. Огнени стрели заизскачаха от очите ѝ.

– Ша – съгласи се тя, дишането ѝ стана бързо и учестено.

– А това? – по-нататък проверяваше той, галейки я с изключително умение.

Докато устните му пиеха сладостния нектар на гърдите ѝ, а ръцете му изкусно изследваха най-чувствителните ѝ места, главата ѝ се мятеше и тя стенеше от удоволствие. Тялото ѝ се напрегна в очакване, пулсът ѝ запрепуска, тя безмълвно се молеше всичко това да продължи по-дълго. Омаяна, тя му позволи да добие пълна власт над тялото ѝ.

Нещо твърдо и горещо докосна кожата ѝ. Тя се пресегна, а той изстена над гърдите ѝ. Тя изкусно обгърна жаркия ствол, усещайки силата и гладката му кожа. Силно се изкуши най-дръзко да вкуси от сладостта му, както Лия бе направила. Скоро щеше да събере кураж и да задоволи и това безсрамно желание. Засега търпеливо и жадно се предаде на възбуждащите му действия.

Той се придвижи между разтворените и очакващи го бедра и леко плъзна мъжеството си в готовото ѝ тяло. Спря за миг, овладявайки подтика да я яхне диво. Постепенно постигна ритъм, който я караше да се извива под него. Тръпки обхванаха тялото ѝ, когато напрежението и насладата нараснаха.

Тежестта от тялото му изведнъж се премести, когато той коленичи

между краката ѝ. Шали леко се повдигна, привлечена от гледката как мощният му ствол намира тялото ѝ и потъва в него много пъти един след друг. Погледът ѝ потърси неговия. Почувства още по-силна възбуда, не можеше да отлепи поглед от това чувствено видение. Не само тялото ѝ изгаряше от наслада, цялата сякаш беше потънала в някакво хипнотично състояние. Гледката беше красива и вълнуваща. Като омагьосана гледаше как мокрото му мъжество изчезваше, после се появяваше отново, движенията се повтаряха и изпълваха с трепет сърцето и тялото ѝ.

Напрежението ставаше нетърпимо, блаженото мъчение трябваше да свърши. Той бързо легна върху нея и бесните му тласъци я докараха до лудост. Потъваше в женствеността ѝ, устата му се движеше от едната ѝ гърда към другата. Тя извика от удоволствие, топла влага погали пулсиращото му мъжество, което му подсказа, че въздържането му повече не бе необходимо. След като задоволи нея, той се отправи към собствения си връх.

Тялото му се разтърси от спазми, докато освобождаваше страстта си в нея, а флуидите му се свързваха с нейните. Продължи движенията, докато изпусне и последната капка. Устните му напуснаха омекналите ѝ гърди, за да целунат нейните с любов и нежност. Щом вдигна глава, тя избърса потта от горната устна и от челото ѝ. Усмихна се и му каза:

– Ти си великолепен, любов моя.

Той се усмихна и я посъветва:

– Поеми колкото можеш слънце, Тревити очи, тъй като по време на пътуването няма да можем да се любим. Щом слезем в равнината, там няма къде да се скрием, за да повторим това.

Изуменият ѝ поглед го трогна, както и думите ѝ:

– Как ще изтърпя толкова дни без теб? Може би трябваше да изчакам първо да изградим новия лагер и тогава дръзко да те примамя.

– Нямаше ли да ти липсва това? – закачи я той.

Един виновен поглед го потвърди, както и отговорът ѝ:

– Ти спомена, че пътуването ще трае осем до десет дни? – запита тя.

– Ша. Но когато Уи заспива, ти ще си толкова уморена, че веднага ще заспиваш.

– Ти ще лежиш до мен, а аз няма да мога да те докосна, така ли? – игриво каза тя, после се разсмя на престорено обидения му израз.

– Тогава ще спя с останалите воини, за да избегнем това болезнено изкушение – на шега предложи той.

– О, не, недей. Ако не друго, поне ще мога да се радвам на

близостта ти.

Думите ѝ бяха прекъснати от сърдечния му смях.

– Не се смей отсега, благородни ми войне, и ти ще страдаш заедно с мен – игриво му напомни тя.

При тези думи той изстена драматично.

– Съвсем сигурно ще умра от глад.

– И то до мен – дръзко добави тя, галейки бузата му.

– Може би ако се нахраня преди да тръгнем...

– Храната спасява ли те за повече от няколко часа?

– Страхувам се, че не – промърмори той, въздишайки тежко.

– Страхът не се отразява добре на война – повтори тя фраза, която често изричаше едно време.

Той я погледна особено, после отхвърли искрицата надежда, която тези думи пробудиха. Беше обикновена шега, нищо повече, реши той.

В унеса си тя не забеляза реакцията му от думите си, които чудновато прозвучаха в съзнанието ѝ няколко пъти...

Романтичната обстановка, а и предстоящата физическа раздяла ги възбуждаха и те пак се любиха. Този път съюзът беше бавен и спокоен. Тъй като имаха още много работа, а и ставаше късно, не им остана много време да вкусат от сладостта на следобедна след буйната си радост.

– Трябва да вървим, Тревисти очи – обади се той с неохота.

– Знам, Уанмди Хота – съгласи се тя.

Отидоха на реката и се изкъпаха, преди да се върнат в лагера. Другите вече се раздвижваха, заемайки се с последни приготовления преди да тръгването. Когато каруцата беше натоварена, като най-необходимите неща бяха оставени за накрая, Блестящата светлина дойде и ги покани на вкусна супа. Шали и Сивия орел ѝ благодариха, после довършиха работата си и отидоха на гости, където прекараха приятна вечер.

Шали наблюдаваше как двамата войни разговарят, докато децата играеха край тях. Помогна на Блестящата светлина да разчисти. После двете отидоха да седнат при мъжете си край малкия огън. Сивия орел я погледна топло, а след това се обърна и продължи разговора си с Наблюдателя на луната.

Тази приятелска вечер беше толкова приятна! Шали се усмихна при спомена колко различно ѝ се струваше всичко през първите дни, след като дойде в съзнание. Тук животът беше хубав. Чувстваше се щастлива, толкова, колкото можеше да бъде при липсващите ѝ пет години. Омекналият ѝ поглед се задържа върху съпруга ѝ, чийто силует край огъня се открояваше сред скалите. Чудновати образи започнаха да се

промъкват в съзнанието ѝ.

За миг си представи, че той върши нещо с ръцете си. Връзваше тънка лентичка лико около здраво острие. Прикрепяше остър бял камък към края му, а другия му край украсяваше с ярко жълто перо. Тя поклати глава и необикновеното видение изчезна от главата ѝ.

Какво ѝ ставаше? Защо тези тайнствени мисли, образи, представи се явяваха пред очите ѝ понякога докато спеше, друг път, когато бе съвсем будна? Вероятно бяха отблясъци от реални сцени и звуци, които покъсно се превръщаха във фантазии. Сигурно в главата ѝ нещо не беше наред, и оттам идваха тези необичайни видения. Дали умът ѝ не е повреден? Да не би да полудява? Тя запази обезпокояващите и странни случки за себе си.

Много рано на следния ден багажът на всички беше стегнат, колоните бяха оформени, воините изпратиха пратеници да огледат пътя напред и преместването започна. В началото Шали настояваше да върви заедно с Блестящата светлина и децата им край конете, които теглеха каручките. Към средата на сутринта тя се почувства безкрайно уморена и роклята ѝ беше мокра от пот. Не знаеше, че е възможно да чувстваш болки навсякъде по тялото си. Дробовете ѝ бяха раздразнени от напрежението и тя с усилие поемаше въздух. Лицето ѝ се зачерви и лъсна от пот. Вървеше упорито, но пътят ѝ изглеждаше безкраен. Чудеше се още колко ще издържи, но си налагаше да прави крачка след крачка.

Хрумна ѝ, че ѝ се иска пролетният въздух да беше хладен като есенния. Засмя се, знаейки, че не може да си спомни как изглежда есента по тези места. Струваше ѝ се, че да пътуваш в покрит фургон е направо мечта в сравнение с това мъчително пътешествие. Силен бодеж от дясната страна я накара да спре за малко.

Блестящата светлина погледна през рамо и я запита дали не е болна. Често ѝ задаваха този въпрос откакто се върна, тя се усмихна и поклати глава. Посочи отстрани и изви ръце, искайки да каже, че има мускулен спазъм. Даде им знак да продължат и че тя скоро щеше да ги настигне. Блестящата светлина ѝ се усмихна, кимна разбиращо...

Шали се наведе напред, за да облекчи напрежението в кръста си. Вдъхна дълбоко и издиша няколко пъти. Всяко местенце на слабото ѝ тяло я болеше. Дори петите ѝ се бунтуваха. След като събра цялата си сила и упоритост, тя вдигна поглед и забеляза мъжа си. Вперила очи в него, застана неподвижно.

Не можеше нито да мръдне, нито да отмести поглед от изумителната гледка. Реалност ли беше или въображение? Слънцето се вдигаше

високо в небесата, розовината от изгрева отстъпваше пред яркожълти лъчи, които очертаваха фигурата на непобедимия воин на фона на лазурното небе. Защо групата и тревата не се бяха запалили от слънцето? Момиче, държиш се глупаво. Откъде идват ветровете? Въздухът трябва да е неподвижен, но защо, тя не знаеше. Сивия орел беше застанал пред групата, както би трябвало да бъде. Странно, че лицето му не беше нашарено, а Чула не беше украсен. Вярно, че седеше горд и изправен върху петнистия кон, но нещо беше различно, не както трябва. Той не приличаше на езическия Бог на войната!

Сивия орел ѝ направи знак да отиде при него, предполагайки, че е изтощена и се чувства слаба. Тя остана безмълвно на мястото си. Защо се колебаеше? Защо ѝ се струваше, че чака някой да я отведе при него? Кой липсваше от едната ѝ страна? Потрепери от страх и несигурност, но не разбра защо. Поклати глава, за да разсее призрачната и странна представа. Отпусна се на колене върху земята. Няма да отиде там! Ако иска тя да се приближи, той трябва да отиде при нея! В мига, в който ѝ минаха тези неприятни мисли, тя ги отхвърли. Защо трябва да задържа вниманието си върху такива абсурдни неща? Защо внезапно ѝ стана студено, след като денят беше горещ и задушен?

Сивия орел смушка коня, след като видя странното ѝ поведение. Скочи от гърба на Чула и се втурна към нея. Обзе го паника. Киоуа и Уаубай бяха вече при нея, за да ѝ помогнат в мига, в който тя се строполи върху сухата земя. Сетивата ѝ се бяха изострили, тя се опитваше да им каже, че е добре. Киоуа ѝ предложи вода, която тя прие, за да намокри пресъхналите си устни и гърло. Уаубай извади парче кожа от пояса си и ѝ го подаде, да освежи пребледнялото си лице.

– Пидамайе, пидамайе – повтаряше благодарността си тя при всеки жест на доброта и помощ.

– Шали, болна ли си? – запита загрижено Сивия орел и се отпусна на колене до нея.

Разтревожена от странните си мисли и чувства, изтощена от преживяното напрежение и физическото натоварване, тя избухна в сълзи и се хвърли в прегръдките му, където намери закрила.

– Съжалявам, че ви създавам такива трудности, Уанмди Хота – вайкаше се тя объркана. – Не исках да постъпвам като дете или глупава слаба жена.

– Не се вълнувай, Шали. Все още си немощна свърши много работа, вървя дълго. Ела ще те кача на коня при мен – придума я той.

– Другите жени и деца вървят. Какво ще си помислят, ако твоята

жена язди? Само ме остави да си почина малко и ще се оправя. Нещо ме пробужда отстрани, а сега и главата ме заболя. Сигурно е от слънцето и горещината – извини се тя.

– Дали ранената ти глава не се обажда? – запита той разтревожен, страхувайки се от нова загуба на паметта.

– Не мисля. От известно време съм малко замаяна, но ще ми мине. Толкова зле ли съм понасяла и друг път пътуването? – пошегува се тя, старейки се да разведри настроението.

– Хия. Ти пътуваше много леко, дори и когато беше бременна със сина ни. Но травмата още не ти е минала. Ела, ще яздиш с мен.

Забеляза умолителния му поглед и се усмихна.

– Само за малко – най-накрая склони тя.

Сивия орел се засмя.

– Ти си горда и упорита жена, Шали.

– А ти си горд и упорит мъж – отвърна му тя нежно.

Вождът бързо обясни слабостта ѝ с нападението. Наобиколилите ги хора се засмяха и закимаха в съгласие, че трябва да язди при мъжа си. Той се качи на коня и я вдигна при себе си. Готвеше се да я запита защо гледа тъй странно, но се възпря.

Шали облегна глава на гърдите му, ръцете му обгърнаха тънкия ѝ кръст. Тя се замисли над чувството, че това се е случвало и друг път. Плътна ръце към гърба му. Защо за миг си беше представила, че са свързани?

Яздиха така в продължение на два часа. Шали задрямва на няколко пъти, борейки се с неясното усещане, което измъчваше съзнание то ѝ. По-късно спряха да ядат и да починат. След минути тя вече спеше в ръцете му. Той се разтревожи от бледността на лицето ѝ и розовите петна по бузите ѝ. Пипна челото ѝ за треска, но нямаше. Вероятно напоследък се е преуморила, помисли си той.

Ала следващия ден от пътуването беше съвсем различен. Шали му се усмихваше всеки път, когато идваше да провери как е. Този път тя вървя безпроблемно, докато спряха да почиват. Щом седнаха върху бизонската кожа, тя щастливо отбеляза:

– Виждаш ли, днес добре се справям.

– Ша. Направо чудесно. – Спаха два часа, преди да тръгнат отново на поход.

Дните и нощите се сливаха в един сякаш безкраен низ от вървене, ядене, вървене, почивка, вървене, спане, а тя продължаваше да върви и на сън. Племето беше пръснато на голямо разстояние. Имаше малко

възможности за общуване. По време на почивките повече то семейства се събираха. Дните бяха дълги и хората бяха подложени на изпитание, нощите бяха кратки и желани.

Тя желаше и се нуждаеше от Сивия орел, но не можеше да му даде повече от целувка или леко докосване. Повечето нощи синът им спеше между тях. Денем той изразходваше много енергия, тичаше тук и там, бърбореше, докато вървяха. На Шали ѝ се струваше, че това пътуване никога няма да свърши.

На петия ден от пътешествието им те направиха лагер за цял ден, тъй като бяха стигнали средата на пътя. Избраха едно място, където имаше дървета и високи хълмове. Спряха край широка река, за да напълнят меховете си с вода, да се изкъпят в чистата вода и да се порадват на краткия отдих. Завързаха конете с дълги въжета край брега на реката, където можеха да пият вода и да пасат свежа трева. Всички бяха обхванати от приповдигнато настроение.

Ядоха от бързо намаляващите запаси от уазна и агуяпи. Скоро щеше да се наложи мъжете да отидат на лов за дивеч, а жените – за диви зеленчуци и боровинки. Приятели и роднини се навестяваха, разказваха си спомени за минали приключения и разсъждаваха за живота през лялото в Равнината. Много от тях се къпеха и играеха и хладната река. Други се разхождаха за отпускане на напрегнатите си мускули.

Шали забеляза, че Лия се е упътила към реката, за да напълни меховете с вода за Бягация вълк. Изведнъж осъзна колко хубави бяха тези последни дни, когато избягваше Лия и почти беше забравила за съществуването ѝ!

Сивия орел се върна от съвет заедно с няколко воители, избрани да охраняват лагера през нощта. Както обикновено, седна на земята с кръстосани крака. Скоро щеше да стане време да извикат Сияйната стрела от игрите с другите деца. След като ѝ казаха, че ще спят на това място, Шали разстла кожата за спане, както правеше всяка вечер от началото на похода. Хвърли поглед към мъжа си. Хубавото му лице беше намръщено. Тя проследи погледа му, който следваше Лия. Робинята отиваше към Бягация вълк, който говореше с други мъже.

Очите ѝ въпросително се прехвърлиха от Сивия орел към подканващата усмивка на Лия. Тази жена никога ли няма да научи урока си! Как се осмелява открито да флиртува с бъдещия вожд на това силно племе, нейния съпруг! Дали беше заслепена, или просто нахална? Тя не си ли мислеше, че и други биха могли да забележат и да се учудят от безсрамията и дързостта ѝ? А той? Защо позволяваше такава непостижимо

поведение? Онзи ден Лия практически се опитваше да го плени, а може би е правела същото и друг път? Защо беше тъй търпелив и снизходителен с нея? Тя беше точно като Чела! Отмъстителна и подмолна! И двете се възмущаваха от присъствието ѝ в живота на Сивия орел и искаха да заемат мястото ѝ.

Чела, прекрасният жребец – отмъстителен и коварен? Той я мрази и иска да вземе мястото ѝ. Защо направи такова сравнение? Сви рамене озадачена. Сигурно е поради нещата, които Сивия орел ѝ е разказвал за Чела и за отношенията им от едно време, помисли си тя нехайно и отхвърли прозрението си. Възможно е въображението да ѝ прави номера, но как да забрави намеците на Лия и подозренията си по отношение на нея.

Шали впи напрегнатия си поглед в профила на мъжа си, раздражението ѝ ставаше все по-голямо, докато той продължаваше да гледа бялата вещица. Дали тя го очароваше? Щом между тях няма нищо, защо тогава се държат тъй странно? Сякаш усещайки силата на напрегнатия ѝ поглед върху себе си, Сивия орел бавно извърна глава. Шали го гледаше! Очите ѝ проследиха отдалечаващия се гръб и поклащащи се бедра на Лия и после се върнаха обратно към неподвижното му лице. Студена вълна го обля, виждайки гнева и обвинението, които се съдържаха в тези зелени ледени езера. Той направи въпросителна физиономия. Тя замръзна от изненада, дето той се прави, че не разбира откъде идва раздражението ѝ.

– Искаш ли да се разходим? – запита Сивият орел, овладявайки напрежението в тона си.

– Не, не желая, Сив орел. Може би ще си намериш друг да ти прави компания. Вероятно съвсем си престанал да обръщаш внимание на някой стар приятел след неочакваното ми завръщане – саркастично рече тя с поглед, вперен в гърба на Лия. После тя седна върху кожата и решително му обърна гръб.

Безразсъдни и погрешни подозрения изпълниха отново сърцето и разсъдъка ѝ. А ако Сивия орел е знаел за присъствието ѝ на реката в онзи злокобен ден? Ако действията и думите му бяха лъжлива маневра, за да я убеди във верността и любовта си? А ако е имало нещо между него и Лия, докато са я смятали за мъртва, а и преди това? Дали гневът и горчилката, която Лия изливаше, бяха на отхвърлена жена? Не беше ли тя влюбена в Сивия орел? Не се ли опитваше отчаяно да вземе всички мерки, за да си го възвърне отново? Съдържаше ли се някаква истина в предишните ѝ твърдения? Дали съпругът ѝ е дал поводи на Лия да го желае

и тъй нагло да го преследва? Защо той приемаше толкова спокойно постъпките ѝ? Сигурно е била сляпа глупачка, за да му се довери толкова бързо и романтично!

Сивия орел се замисли над внезапната промяна в настроението и държането ѝ. Защо тя се взираше в него и Лия тъй особено? Защо изведнъж се настрои против Лия? Защо му се разсърди тъкмо сега? Както мълнията внезапно поразява дървото, така той осъзна истината. Да, преди малко гледаше Лия, тя му се усмихваше безсрамно, а той не бе сторил нищо, за да прекъсне това безочливо държане. През цялото време Шали ги бе наблюдавала. Какво ли си мислеше и чувстваше жена му? Изразът на очите ѝ не говореше само за ревност или раздразнение. В студенината им се четеше тежък упрек и гняв! Защо?

– Шали? – обърна се меко към нея. Тя застина и нито се обърна, нито му отговори. Обзе го страх, който разтърси тялото му. Нещо ставаше в прекрасната ѝ глава, нещо, което го безпокоеше.

– Хайде да се разходим, Шали – каза той по-твърдо, думите му прозвучаха по-скоро като заповед, отколкото като нежна покана.

– Не те държа като пленник, Сив орел. Ако желаеш да се видиш с приятели, можеш да го направиш. Искам да остана тук... сама.

Защо тя наблюдаваше на някои думи?

– Не си ли добре? Искаш ли да си легнеш вече? – загрижено попита той.

– Не е необходимо да се измъчваш заради здравето или безопасността ми. Добре съм. Искам да си помисля известно време – добави тя с особен тон.

– Да си мислиш за какво?

– За теб, за мен и за всичко, което ми разказа за нас. По-рано просто приемах думите ти за истина. Вероятно съм прибръзала – отвърна тя дръзко.

– Какво искаш да кажеш? – запита стреснатият воин.

– Много добре знаеш – саркастично отвърна тя. Изведнъж се изправи и тръгна към реката. Седна на брега и потопа уморените си боси крака в хладната вода. Колко бързо появяващи се и изчезващи образи се промъкваха в съзнанието ѝ, а после я преследваха и я объркваха. Какво ѝ ставаше? Защо в тези особени моменти толкова я болеше главата? Защо беше толкова рязка и докачлива?

Той се приближи и седна до нея, наблюдавайки я внимателно.

– Ти какво, да не мислиш, че съм те излъгал? – храбро започна той.

– А ти излъга ли ме? – отвърна му тя също тъй смело.

– Не, Шали, не съм – отговори честно мъжът ѝ.

– Искаш да кажеш, че никога не си ме лъгал, така ли? – разгорещено го запита тя.

– Винаги съм ти казвал истината – настоя той, засегнат и обиден. Даже и когато в продължение на месеци ме караше да мисля, че не говориш английски? – възрази бушуващият ѝ разсъдък. Още първия ден той говореше езика ѝ, продължаваше да се обажда логиката. Защо ѝ се струваше, че са минали месеци, преди той да ѝ каже истината? Помъчи си да си спомни точните му думи при първата им среща и през следващите седмици.

– Исках да кажа дни, – възбудено се поправи. Минаха дни, докато той най-после дойде в лагера на Смелата мечка, за да я намери. Дали е бил толкова зает с Лия, та не бе забелязал, че нея я няма? Не, той ѝ обясни, че пратениците били убити. Защо това бяло момиче ѝ изглеждало толкова подозрително и съмнително? Сивия орел не бе ѝ дал никакви основания да не му вярва.

Той я наблюдава известно време. Дали искаше да му каже, че се съмнява в него? Не беше в стила на Шали да му задава такива въпроси и да проявява недоверие в него. Но тази жена не беше Шали, поне не вътрешно, и този факт го измъчваше.

Шали седеше някак особено, мълчалива и замислена. Не ѝ се случваше за първи път да се тормози от необичайни забележки и от лошо настроение. Дали е възможно да си припомня епизоди от миналото? И въобще да не го осъзнава? През първият ден от пътуването, когато ѝ прилоша, защо се взираше в Сивия орел толкова странно? Защо често я измъчваха предчувствия за действията му? Ако наистина е загубила паметта си, защо събитията ѝ се струваха тъй реални?

Той я гледаше, изумен от промяната в настроението ѝ.

– Какво общо има Лия с нашия живот? – запита тя сериозно. – Какво толкова силно ви привлича двамата? Защо ѝ позволяваш открито да флиртува с теб?

– Съмняваш ли се в мен? Отговори ми и ще ти обясня – започна той тайнствено. – Ако смяташ, че те лъжа, няма защо да разговаряме.

– Защо? – изрече тя, чувствайки се неудобно и леко застрашена.

– Кажи! – упорито настоя той, тонът му я принуждаваше да отговори без да мисли. – Смяташ ли, че те лъжа?

Ще прозвучи глупаво, помисли си тя. За миг ѝ хрумна, че същото се беше случвало и преди, в други случаи. Как да му обясни логично странните си усещания и заплашителни представи за облеклото му или

за различното му държание?

Шали се изчерви виновно, но по причина, която той не би могъл да предположи.

– Защо ми задаваш такъв въпрос? Да не смяташ, че съм луда? Това би ти осигурило добър повод да ме замениш с Лия.

– Не, Шали, ти не си луда. Вероятно те измъчват съмнения за мен и за твоето минало – предположи той със сериозно и тъжно изражение.

Много ѝ се искаше да го запита за виденията си, дали те не почиват на факти, но не смееше, поне засега. Обърна се и го изгледа с широко отворени и питащи очи.

– Защо?

– Ти живееш с мен от много луни. Сините куртки нападнаха лагера ни и те удариха много лошо. Смятаха, че си бяла робиня и че не заслужаваш да живееш. Когато дойде на себе си, разбра че твоите хора са ти врагове, а аз съм твой съпруг. Това, което каза, ме засегна. Ти ме сравняваш с белия човек и начина, по който постъпва той. Аз съм воин, Ог-лала. Смяташ, че като съм те помислил за мъртва, съм взел друга жена. Не съм, обичам теб.

– Но... – запъна се тя нерешително.

Може би миналото бавно се връщаше при нея? Когато си помисли за други случки, тя се усмихна и се помоли да е вярно. Все пак това бяха само няколко събития за цял петгодишен период.

– Лия дълбоко те тревожи, но скоро няма да е така. Щом летният лагер е готов, Бягачия вълк ще я продаде. Ще напусне лагера ни завинаги. Между нас няма нищо, заклевам ти се.

– Тя те иска, Сив орел – сърдито отвърна тя.

– Да желаяш и да притежаваш са две различни неща, Шали. Искан и имам нужда само от теб. Когато спомените ти се върнат, ще знаеш истината.

– Защо не мога сега да си припомня всичко? – задъхано попита тя в раздразнението си.

– Вероятно това е някакъв урок или изпитание.

– За мен или за теб? – сериозно попита тя.

– Може би за двамата – искрено ѝ отвърна той.

– Заклевах ли се, че не обичаш и не желаяш Лия? – настоя тя.

– Ша. Само теб, Тревисти очи.

Как можеше да отрича любовта и светлината в настоящия му поглед? Защо струпваше несигурността и колебанията си върху него? Не беше честно.

– Сигурно съм разстроена и глупава, но ти вярвам. Разсърдих се и ме заболя, когато забелязах, че я гледаш. Но не си сторил нищо. Защо?

– Ти ми каза да не обръщам внимание на ушите и на очите на другите, нали? – припомни ѝ той.

– Ще бъде трудно за теб и за нея, след като си разменяте такива странни погледи! Ще се радвам, когато си тръгне, тя не ми харесва и ѝ нямам доверие.

– Твоето отношение винаги е било такова – каза той. – Не си разбрала израза ми. През последните луни Лия се отнася много приятелски с нашия син. Показва лицето си смело като Уи. Не разбирам лекомисления кураж, който проявява. Не се ли страхува за безопасността и положението си при нас? Особена е.

Изненадана от разсъжденията му, тя го погледна.

– Но Лия твърди, че сме били приятелки, че сме работили заедно. Казва, че съм я защитавала. Каза... – Шали ококори очи, тъй като ѝ просветна. – Лъгала ме е. Искала е само да ни причини неприятности и да те очерни. Възползва се от загубата на паметта ми. Изигра ми номер! Уличница такава!

– Лия ти е рекла, че сте били приятелки ли? – повтори той невярващо.

– Да. Тъй като съм бяла съм се сприятелила с нея и съм ѝ помагала.

– Какви други лъжи ти е казала? – подозрително попита той.

Шали се изчерви.

– Вече няма значение. Знам, че ме е лъгала.

– Страхувайки се, че няма да успее да я убеди в невинността си за онай нощ, ако Лия е посмяла да ѝ разкаже, той не я попита повече.

– Никога не сте били кодас, Шали. Много пъти си твърдяла, че не ѝ вярваш. Казваше, че се отнася с уважение и е твърде послушна за робиня, тоест наш враг.

– Тя нито се отнася с уважение, нито е послушна, просто е коварна и се преструва! Нарече те дивак. Каза, че искала да заеме моето място – заяви му направо, без много да мисли.

Той отхвърли глава назад и се изсмя.

– За Лия аз съм дивак, малката ми. Но тя никога не би могла да те замени, както и коя и да е друга жена – увери я той.

– Ако забравиш каква съм била, би ли ме обикнал отново?

– Да, както те обичам сега.

Тя наведе глава от срам.

– Съжалявам, Уанмди Хота. Държах се ужасно. Няма да го правя

вече, обещавам.

– Ако чужди очи не ни гледаха, щях да те накарам да докажеш съжалението и любовта си – подкачи я той, доволен, че за момента проблемът им беше решен.

Тя се усмихна палаво.

– Когато се върнем у дома, ще го направя.

– Няма да ти позволя да забравиш това обещание. Придърпа я към себе си и сложи ръка на раменете ѝ. Тя облегна глава на него. Седяха дълго така, наблюдаваха пълната луна и се радваха на близостта си. Шали вътрешно се зарече, че никога няма да разреши на Лия да се изпречи между тях, особено докато все още се търсеха един друг. Той също си даде обещание – Лия да си тръгне колкото е възможно по-скоро. По някаква причина тя много бе разгневила баща му и сега вече реши да се отърват от нея. Скоро отново щеше да се радва на спокоен живот...

Походът им започна от място, което един ден щеше да бъде наречено Рапид сити, преминаха през обширна територия, която щеше да носи името Бедландс – равна прерия с тучни пасища, минаха край високи и живописни скали, през безводни пустинни местности, край реката Бед при сливането ѝ с могъщата Мисури, близо до място, което тогава и сега се казва Пиер. Оттам се насочиха на юг към своя лагер. Всички земи, през които минаха, образуват огромната територия на Дакота.

Воините често изоставяха групата – отиваха да поговорят с други племена, минаващи наблизко – Сисетон, тръгнаха на север, шейените – на североизток, Бруле – спокойно движещи се на югозапад, Янктон – бавно крачещи на югоизток. Всяко племе признаваше селището на своите съюзници. От приказките на Сивия орел Шали разбра, че има много племена, които живеят недалеч – Крау, Санте и Уинебаго. С облекчение научи, че много племена, които по-рано враждуваха, бяха сключили примирие, за да се обърнат към общия си враг – белия човек. За известно време войната между съседните племена бе спряна, индианското примирие цареше в обширната територия на Дакота – най-голямата част от която се падаше на земите на Орела.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Останалата част от сезонното преместване мина без особени събития. След девет изтощителни дни те стигнаха на целта си. Няваше нужда от нареждания, за да започнат трескава работа. Определени бяха местата за всеки вигвам. Каручките бяха разтоварени, багажът на всяко семейство оставен близо до избраното място за лагер. Конете бяха срасани, напоени и завързани за въже, оставени да пасат тучната трева под наблюдението на няколко момчета. Момичетата избираха големи камъни за огнищата за готвене, после събираха дърва и носеха вода. Веднага след пристигането им няколко ловци отидоха в гъстата гора. Вечерта щяха да празнуват прибирането у дома с общо угощение и веселба, преди да започнат работа.

Вигвамите постепенно придобиваха пак конусообразните си форми и изглеждаха като заострени могилки на фона на кобалтовосиньото небе. Местността беше красива и спокойна. Тревата и дивите цветя растяха в изобилие и предлагаха хубостта си на всеки, който имаше очи да я забележи. Различни видове дървета и храсти растяха в близката гора. Неизброими нюанси на зеленото разкриваха сякаш усета за хармония и художественото майсторство на Майката Природа. Небето беше наситено-синьо и стигаше, докдето очите виждат. В далечината се забелязваха високи плата и назъбени върхове. Скалисти склонове с черни, кафяви, бежови и необикновено кървавочервени тонове оцветяваха общия пейзаж.

Построиха лагера върху огромна поляна, разположена на около осемстотин метра от широка и спокойна река. На няколко места по-малки ручейчета течаха в различни посоки, а две от тях образуваха малки кръгли вирчета – идеални за плуване и къпане. Водата в тези естествени езера беше тъй спокойна и бистра, че подобно на две огледала отразяваше хармоничната красота на околната природа.

Насекоми и пеперуди кръжаха над дивите цветя, крадейки от сладкия им нектар и се радваха на красотата им. Птички пееха в дърветата, сърцато извиваха песни и трескаво изчакваха момент, за да се спуснат надолу и да лапнат някое безгрижно насекомо. Щали вдъхна свежия и ободрителен въздух, после бавно издиша, поемайки сладостта му. Отиде до мястото, избрано от Блестящата светлина, за да види как вдига шатратата си с надеждата, че ще може и тя да го направи.

После гледа и други, преди да потърси Жената костенурка. Тази чудесна индианка ѝ се усмихна мило. Тя напредваше бавно, без да се оплаква. Усмихна ѝ се доволно, щом Шали я помоли да я научи как се върши тази работа. Добрата жена кимна, усмихна се весело, знаейки, че Шали искрено я харесва.

Най-накрая заедно свързаха колчетата и ги прикрепиха. Разположиха ги във форма на дървена пирамида. Прекарвайки тежко въже през дебелата ивица, която държеше едната страна на съединените кожи, Жената костенурка метна въжето към върха на рейките, откъдето те се разделяха в различни посоки. Наложил се да заметне няколко пъти, докато примката обхвана центъра на рейките. Засмя се доволна и се спусна към средата, за да поеме въжето. При изкривената ѝ ръка тази задача беше изключително трудна и изискваше напрежение. Шали грабна въжето и ѝ помогна да издърпа голямата тежест към върха на рейките. Докато тя държеше здраво тежестта, Жената костенурка се пресегна към двете висящи ивици и ги изтегли с всичка сила, за да затвори отвора там, където рейките се свързваха. Жената костенурка използваше една пръчка, за да изпъва връзките и непрекъснато ги дърпаше. Когато задачата беше изпълнена, тя завърза двете ивици и подпъхна краищата им под кожата:

Усмихна се на Шали, взимайки единия край на въжето и го издърпа, докато то падна свободно. Обиколиха една срещу друга конусообразното жилище, за да издърпат кожата до краищата на рейките. Щом отново се срещнаха, засмяха се весело, оглеждайки успешно свършената работа. Шали благодари на жената за указанията и търпението. За нейна радост Жената костенурка настоя да ѝ помогне да издигнат и тяхната шатра. Усмихна ѝ се от благодарност, но ѝ каза, че не е необходимо да идва, тъй като урокът ѝ е достатъчен.

Все пак Жената костенурка настоя. След два часа по-голямата и разноцветна шатра на Уанмди Хота беше поставена върху избраното място и се изправи като горд воин, наблюдаващ лагера. Шали прегърна Жената костенурка и ѝ благодари. По-възрастната от нея жена се усмихна и си тръгна. Шали бързо започна да внася багажа в новия им дом, остави само оръжията на Сивия орел и други забранени за носене вещи. Разцъфна от удоволствие като си представи колко изненадан и доволен ще бъде съпругът ѝ, когато се върне. Още по-приятна ѝ беше мисълта за интимността, която шатрата създаваше и която отдавна ѝ липсваше. После се сети за сина си. Разсърди се на себе си, че с копнеж си мисли и мечтае да остане насаме със съпруга си. Във всеки случай вигвамите не предлагали възможност за пълна интимност на съпрузите! Тялото ѝ

жадуваше да изпита отново тона омайващо удоволствие. Но как щяха да правят любов, след като синът им спи само на няколко крачки от тях? След като другите също бяха лишени от възможност за близост със съпрузите си, тя не можеше да очаква някой да покани Сияйната стрела да прекара нощта в тяхната шатра. Освен това синът им трябваше да си бъде в новия им дом заедно с родителите си.

Седна на земята, за да изкопае малка дупка за огъня, после я огради с плоски камъни. Изкопа пръстта във форма на квадрат, после щеше да я изнесе и изхвърли отвън. След като се изправи и изгърси дрехите и краката си, тя се стресна като забеляза, че съпругът ѝ е застанал зад нея.

– Не те чух да влизаш – каза тя изненадана.

Черните му като абанос очи, изпълнени с живот и енергия, се впиха в зачервеното ѝ лице. Той протегна ръка и отстрани една къдрица, която беше изскочила от плитката по време на работата. Допи рът до лицето ѝ беше прекрасен, тя потърка буза в дланта му. Ръката му се плъзна около врата ѝ и придърпа главата ѝ към неговата. Устните му се прилепиха към нейните и откраднаха от нектара им, как то пчелите правеха с цветята. Другата му ръка обхвана гърба ѝ и притисна силно към силното си и гъвкаво тяло.

Тя изстена от жажда за него и за сливане на любовта им. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и тя се прилепи още по-близо до него. Страстта им пламнаха невероятно. Ръцете ѝ погалиха гърба и плещите му, беше ѝ приятно да ги почувства отново. Горящите му устни предаваха сладки и мъчителни съобщения на затворените ѝ очи, на копринената кожа на лицето, на бялата ѝ шия. Пламнала неудържимо, тя се молеше той да утоли глада, който бушуваше в тялото ѝ. Когато той хвана гърдата ѝ, щръкналата пъпка ясно показва на галещата и ръка желанието ѝ. Диво и импулсивно ръцете ѝ потънаха в черната му като нощта коса, притисна устните му към своите и отвърна на целувките му.

Понесена от бурното море на чувствата, тя не чуваше нищо наоколо и никаква воля не остана в покорното ѝ тяло. За нея съществуваха само Сивия орел и неотложната ѝ жажда. Самият той, опиянен от желанието си за нея, умееше да изостри апетита ѝ за любов. Без да се страхува, че някой ще влезе и ще осъди похотливостта ѝ, тя започна да развързва връзките на панталона му. Щом той се свлече на пода, ръката ѝ обгърна огнения ствол, който можеше да сложи край на мъченията ѝ.

При допира до мъжеството му Сивия орел се разтресе и изстена от неудържима страст. Почти раздра дрехите ѝ, но нито един от двамата не се интересуваше от това. Устата му поглъщаше изострения връх на

гърдата ѝ. Женствеността ѝ пламна така, че даже влагата ѝ не можеше да я охлади. Когато ръката му потърси тръпнешите ѝ слабини, тя потрепери и отвори бедра, за да осигури лесно проникване в мястото, дръзко молено за екстаз. Нежната ласка на умелата му ръка я възбуждаше все повече, докато той се наслаждаваше от гърдите ѝ до блаженство.

– Ако не ме любиш веднага, ще умра – изстена тя.

Гласът ѝ го върна за миг към действителността. За миг той се уплаши някой да не ги обезпокои. Ала беше твърде късно да се спре огъня, който заплашваше да ги изгори. Остави Шали за миг, за да завърже шатрата – знак никой да не влиза. Видя, че синът им си играе с други момчета. Бързо се върна при нея и я отнесе на постелята. Продължи от там, докдето беше стигнал. Заслепена от желание, тя не мръдна и не проговори, докато наблюдаваше действията му.

– Нямаме време за подготовка, любов моя. Трябва да свършим преди синът ни да се върне. Още една луна и ще ти доставя удоволствие бавно и нежно.

Тя се усмихна, очите ѝ станаха кристални от огнения копнеж.

– Искам те толкова много, че не мога да чакам. Веднага влез в мен – помоли го тя. – Няма нужда да ме подготвяш. Чувствам, че тялото ми изгаря от нужда за теб.

Той леко плъзна мъжеството си в тялото ѝ. Възбудена до лудост, тя се издигна, за да го посрещне и започна съблазнително да се движи под него. Преплете крака над гърба му, за да го държи близо към себе си. Притисна устните му към разцъфналите си напрегнати гърди. Улови ритъма, който той беше наложил, а главата ѝ се мятеше върху постелята. Затвори очи мечтателно, задиша бързо с отворена уста.

Сивия орел изпита ужасно напрежение, стремейки се да не избързва, докато тя не стигне първа върха. Устните му се впиха в нейните, за да ѝ попречат да извика при разтърсващото освобождение, тя притисна тялото си към неговото, за да изстиска всеки грам наслада и облекчение, които той ѝ предлагаше. Щом огънят ѝ се разгоря най-буино, тя отвори бистрите си очи и замоли:

– Хайде да поюзим заедно, любов моя.

Думите ѝ имаха желания ефект. Той бързо и трескаво се устреми да сподели удоволствието ѝ, тъй като скъпоценният еликсир в тялото му напираше по-бързо да излезе след много луни копнежи. Както и той беше правил много пъти, тя притисна устните му и го държеше здраво към себе си, почти подлудявайки го със забързаните си и неустойими действия. Той се пръсна като бент, избухнал под напора на водата,

освобождавайки се с огромна сила.

Вълна след вълна се изливаха в недрата ѝ, докато остана да тече само спокойната река. Изтощен и бездиханен, той се измести леко от нея. Обзеха я нежност и увереност, защото знаеше, че му е доставила голямо удоволствие. Когато дишането му се нормализира и сърцето му затуптя в обичайния си ритъм, той вдигна глава и се загледа в нея смаян и изпълнен с нежност. Тя му се усмихна, а после звучно го целуна.

– Ти изискваш много, жено, но и даваш много – похвали той усилията ѝ. – С теб никога не е едно и също. Всеки път, когато се съединяваме, винаги е ново и вълнуващо. Как сърцето ми може да издържи толкова любов, а тялото ми – такава наслада? Сигурно ще се пръсна от чувство за задоволеност – пошегува се той с мелодичния си глас.

– Ако го направиш, ще събера парчетата и ще ги съединя отново. После ще те напълня, докато отново не се пръснеш. – Прегърна го с любов. – Толкова много те обичам – възкликна тя.

– Шали, Шали, красива и желана моя жено, колко те обичам – из рече той дрезгаво.

Гърлото ѝ се сви, щом забеляза погледа му и трепетния му глас.

– Боже, как е възможно да те желая отново тъкмо сега? Да, така е. Сигурно нещо ми има, след като чувствам такива неща – заключи тя шеговито, наведе главата му и го целуна.

Целунаха се няколко пъти дълго, когато той неохотно се отдръпна и я посъветва:

– Не бива да разгаряме огън, който няма да можем да изгасим.

Тя се засмя и го подкачи:

– Огънят вече е запален, любов моя. Само че не можем да го изгасим както трябва. Той ще тлее до следващия път. Май моите хора имат едно определено преимущество пред твоите – те строят много стаи в дървените си къщи, за да може който иска свободно да разгаря огъня си – палаво добави тя.

– На тъмно, когато детските очи не виждат, това няма значение. Само огньовете, които горят, докато Уи е на небето, трябва внимателно да бъдат поддържани – усмихна се той.

– Ти си ме научил да разгарям такъв огън и да му се радвам, но не си ми показал как да го поддържам и как да го изгася – сгълча го тя с весел смях.

– И никога няма да го направя, жено. Тогава няма да се изкушаваш да ме дразниш с огън, който ще погълне само мен.

– Значи ще ме оставиш да страдам от тези мъки?

– Ако и аз участвам в мъченията, тогава ще трябва да издържиш само своя дял.

– Ти си твърде умен и хитър, благородни ми воине. Страхувам се, че не мога да се равнявам с теб по ум и красноречие.

– Но можеш да си равна с мен по любов и желание – предложи той лукаво.

– Невъзможно. Моята любов е по-голяма от твоята.

– Невъзможно. Моята е по-дълга от твоята.

– Невъзможно. Времето няма нищо общо с дълбочината и силата на чувствата.

Той се усмихна развеселен.

– Ти се равняваш на мен по ум и красноречие, жено. Приемам го, тъй като то също се отнася до любовта и желанието ми.

– Както и би трябвало да бъде. Но мъжествеността ти е несравнима, защото два пъти ме победи. Обичам те с цялото си сърце.

Той я прегърна, после я целуна.

– Да се отделя от теб е по-трудно от най-страшната битка с врага. Имай милостта и ми помогни да намеря физическите и душевните сили, за да го направя.

Тя нацупи устни замислено.

– А ако кажа не?

Той отново се отпусна по гръб и вдигна ръце над главата си.

– Тогава прави с мен каквото желаеш – заяви той, сякаш примирен с поражението.

Очите ѝ блеснаха в палаво очакване. Притисна китките и глезените му и рече изкусително:

– Здравно си завързан, боце. Ти си мой пленник и сега ще задоволя желанието си с безпомощното ти тяло.

Тя се засмя от погледа на черните му като абанос очи.

– Какъв пленник си? – игриво му се караше тя. – В очите ти не забелязвам нито страх, нито уважение към господарката ти. Ще ми се подчиниш или ще те накажа.

– Какво ще заповядаш, принцесо Шали? – запита той и възприе сериозен израз на лицето си, но една подкупваща усмивка се готвеше да развали това впечатление.

– Заповядвам ти да ме обичаш, да ми доставяш удоволствие с цялото си умение, което притежаваш, да идваш при мен винаги, кога то имам нужда от теб – изреди тя заповедите.

– Обичам те, принцесо. Винаги ще отговарям на твоя зов. А за да ти

доставя удоволствие, ще трябва да ме освободиш – каза той, подхващайки вълнуващата игра.

Щом тя се престори, че отпуска въображаемите връзки, той я повали и я затисна с тялото си, притискайки китките ѝ към земята.

– Желанието ти е толкова голямо, че е грабнало и ума ти, красива ми господарке. Сега ти си моя пленница. Никога не се доверявай на хитър враг. Ще те държа като заложница. Ще идваш при мен винаги, когато те повикам и ще се подчиняваш на заповедите ми. Ще ми доставяш всякакви наслади или ще те накажа така – увери я той, а езикът му докосваше зърната ѝ, за да ги раздразни.

– И ще те измъчвам така – добави, целувайки я, докато тя остана без дъх. – А после и така – палаво я предупреди, като влезе бавно в нея и бавно излезе. Всеки път, когато се отделяше, ѝ се усмихваше, колебаейки се дали отново да проникне. Щом играта стана сериозна, той се отдръпна и запита: – Обещаваш ли да ми се подчиняваш във всичко? Ако не ми отговориш правилно, ще те оставя.

– Ще направя всичко, каквото кажеш – отвърна тя дрезгаво.

Той отново се плъзна в нея, като въздъхна от огромното удоволствие. Играта започна наново. Всеки път, когато се забавеше да влезе в нея, тя се повдигаше, за да го пресрещне. А после, когато умело навлизаше в тялото ѝ, тя въздъхваше от удоволствие. Зъбите му продължаваха да възбуждат нежно гърдите и. Щом тя стигна до степен на забрава, той разбра, че е време да прекъсне мъченията, да задоволи желанието ѝ, а после и своето.

Изтощена, тя се сгуши в ръцете му и въздъхна доволна.

– Ако така измъчваш непослушната пленница, тогава всеки ден ще ти се противопоставям.

– Ако ми се подчиняваш, сладка ми робиньо, ще те възнаградя още по-добре, вместо да те измъчвам.

– Какъв по-добър начин от този? – запита тя в недоумение.

Той се подсмихна.

– Любовта има много страни. Ще ти ги покажа.

Тя попита без свян:

– Както в гората онзи ден ли?

Той кимна.

– Но има и други и ще ги научиш, ако си наистина смела и ми се подчиняваш.

Тя го погледна в очите.

– Смела съм и те слушам.

Той се засмя.

– Скоро ще се радваш на нови уроци – обеща той.

– Колко скоро? – се поинтересува възбудено и импулсивно.

– След две луни ще те заведе в гората на разходка.

– На разходка ли? – дяволито го подразни тя.

– На любовна разходка. Аз ще се разхождам в теб, а ти в мен.

Тя потръпна замечтано.

– След две луни.

Той кимна и се усмихна.

– Трябва да се научиш на търпение, жено.

– Невъзможно е при такъв мъж – отвърна му тя.

Пръстът му се плъзна, направи кръг около всяка гърда, а после за-танцува на венериния ѝ хълм.

– Ако не престанеш, разходката ти ще започне още сега – заплаши го тя полушеговито, полусериозно.

– Тогава ще я оставя за по-късно – незабавно се съгласи той и я целуна, преди да стане. – Трябва да намерим място да се изкъпем. Скоро тържеството ще започне.

– Защо не се къпем в гората? – предложи тя тихичко.

– Само ще се изкъпем, жено, днес няма да се разхождаме – отвърна ѝ той с усмивка.

– Ако ще се подчинявам на всяка твоя заповед, тогава само ще се къпем.

Облякоха се, после ръка за ръка, тръгнаха да се изкъпят. Сивия орел се обади къде отиват на Сияйната стрела, момчето им махна и се усмихна, а после се върна към играта си.

Празникът и веселбата продължиха до среднощ. Независимо, че всички бяха уморени, хубавото настроение и очакването изпълваха чистия въздух и радостните сърца на Оглала. Матките деца, изморени от игрите си, бяха легнали. Младежите се събираха на групи и говореха разгорещено за дните, когато ще станат съпрузи и воители. Неженени воители разсъждаваха за войните и приключенията, как са ловували в миналото и какво им предстои. Семейни двойки се бяха събрали, правеха планове и си припомняха добри и лоши случки. Други танцуваха или се движеха в ритъма на музика, изпълнявана от няколко старци. Беше хубаво да си жив и свободен, да нямаш грижи, да не се безпокоиш от опасности.

Шали седеше между Сивия орел и Бягация вълк близо до лагерния огън, наслаждаваше се на спокойното настроение на своя народ, както

отново наричаше тези хора. Вече не се чувстваше не на място и беше част от тях. Отминаха усещанията за самота и несигурност, съмненията и подозренията. Тя беше Шали, съпруга на Сивия орел, дъщеря на Черния облак, член на племето Оглала от мощната сиукска нация: Дакста Осети Сакауин „Седем свещени огъня на сиуксите“. Животът беше чудесен. Само възвръщането на паметта ѝ можеше да направи нещата още по-хубави, нея – още по-щастлива, както и... тях.

Тя погледна съпруга си, чието внимание бе приковано от танцуващите с разноцветни щитове.

– Трябва да си лягам, Уанмди Хота. Утре имаме много работа – леко се пошегува тя, но със сериозна нотка в гласа.

– Да дойда ли с теб? – запита той с омокнал поглед.

– Ако не си уморен, остани и се порадвай на забавата – окуражи го тя. – Но аз имам нужда от почивка. Под орловото ти око и крило ще се чувствам сигурна и щастлива.

– По усмивката ти разбирам, че трябва да остана – подразни я той и погали копринената и коса.

– Остани и заради двамата – дръзко му отвърна тя.

Той ѝ помогна да се изправи на крака, после я загледа, докато вървеше към новата им шатра, за да легне при спящия им син. Бягащия вълк се обади:

– Ти много я обичаш, синко. Хубаво, че тя се върна при нас. Скоро всичко ще се оправи. Имах един сън, че Шали се връща. Дръж я под око – някаква тъмна сянка падна над нея, преди тя да види ясно лицето ти. Не беше крилото на моя син – предупреди го той със странно предчувствие.

Лицето на воина стана сериозно.

– Животът ѝ ли е в опасност, татко?

– Ша. Но в съня злото не разкри лицето си:

Сериозният поглед на Сивия орел се насочи към шатрата, където беше жена му.

– Птицата на Смъртта се чувства излъгана, но тя няма да отлети с моята жена. Сам ще я предизвикам. Тя е моя – зарече се той, разгневен от тази нова и неясна заплаха към любимата му.

Сивия орел, който твърдо вярваше в сънища, незабавно се зае да обмисля смайващите думи на баща си да внимава. Докато погледът му се местеше към вигвама със спящите, той се чудеше откъде ли ще дойде това ново зло и се молеше да е наблизно, за да го предотврати.

Сивия орел благоговейно наблюдаваше шамана, докато той

произнасяше молитва пред Лечебното колело – този свещен предмет, който символизираше силите и движението на живота и цялата вселена. В центъра беше изрисуван череп на бизон. Върху обръч от извита върбова клонка беше опъната една кожа, върху нея имаше косми, мъниста със сърцевидна форма, кожа, пера, парче плат – всички нашарени с разноцветни бои. Върху лицето му бяха означени четирите посоки на земята: югът, означаващ невинността на ума и тялото при раждане, изтокът – познанието, северът – мъдростта, придобита в живота и западът – умението за самоизследване и разбиране. Всички лъчи се събираха в центъра на рисунката: към сърцето и значението на самия живот, пълната хармония между човек и природа.

Сивия орел докосна военния си щит. Почувства се горд и самоуверен. На всички беше известно значението на „падащата звезда“, която бе изрисувана върху щита, символ на голямата му сила, бързина, хитрост и доблест. Един воин трябва да спечели правото да нарисува щита си с определен знак. Естествено, той го беше спечелил.

Младият вожд се съсредоточи в кулминацията на ритуала. Скоро след това празненството свърши и всички постепенно се разотидоха. Нощта мина бързо, започваше нов славен ден, изпълнен с приключения и обещания...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

С помощта на съпруга си и на добрите си приятели Шали вече говореше и разбираше езика на сиуксите много добре. Под вещото ръководство на Жената костенурка и на Блестящата светлина тя научаваше все повече и за домакинската работа. Две седмици след пристигането им в летния лагер Шали се движеше и живееше спокойно и леко сред племето Оглала. Не след дълго вече по нищо не личеше, че е преживяла онова съдбоносно нараняване. Веселата майка на Сияйната стрела и любящата съпруга на Сивия орел се беше върнала. Хората се радваха на щастието, с което се отличаваше животът на най-силния им воин и бъдещ вожд.

Сезонът беше изпълнен с много работа и никой не си даваше сметка колко бързо и леко Шали възстанови познанията и сръчността си. Тя беше известна е острия си ум и всички смятаха, че това е причината за бързото ѝ напредване. Дори Шали не съзнаваше, че действа както трябва, тъй като задачите ѝ изглеждаха естествени. Необикновените сънища и преследващите я образи обаче често измъчваха съзнанието ѝ.

Тя вярваше, че спомените от миналото всъщност бяха научени напоследък нови неща. Образите и странните предчувствия отдаваше на факти, които ѝ бяха разказани. Не се решаваше да запита съпруга си за тези чудновати мисли, тъй като не искаше да събужда напразни надежди у него. Страхуваше се да признае, че това може би показваше непоправимо поражение на мозъка ѝ. Затова пазеше за себе си проблясъците от миналото, боейки се да ги свери с действителността.

Воините се готвеха за пролетния лов на бизони. Беше решено кой ще отиде на големия лов и кой ще пази лагера. Жените, които щяха да придружават мъжете, бяха подбрани и им бе съобщено да се готвят. На децата им беше казано къде ще бъдат, докато майките им отсъстват. Вечно надвисналата заплаха от унищожителна битка с белите и Сините куртки беше сериозно разисквана. Старият вожд Бягация вълк щеше да остане в лагера и да отговаря за хората там. Сивия орел и Бялата стрела бяха избрани за водачи на двете групи ловци.

След като плановете бяха готови, ловците се събраха на Свещеното място, за да потърсят ръководството и закрилата на Великия Дух за бъдещото си рисковано начинание. Мъжете отправиха своите молитви и песни с развълнувани гласове. Молитвените лули бяха изпушени, за да

омилостивят духа на Уакантанка и той да им заговори.

Дъвчеха парчета мескалин, за да призват духовното присъствие на Великия Дух и да Му дадат възможност да внуши им своите съобщения чрез халюцинации. Телата и сърцата бяха пречистени чрез заклинания и потене в плътно затворената шатра, в чийто център гореше голям огън, а върху него беше поставена намокрена с вода кожа.

След пречистващия ритуал от постене, молитви и потене, воините и смелчаците се върнаха в шатрите си, за да ободрят духовете и телата си преди тръгването рано на следната сутрин.

Без знанието на Сивия орел, в самота, Шали изживя нещо ужасно. След като се зарадва на хубавото време и заобикалящата я красота, тя се готвеше да се заеме с работа – да събере дърва, да донесе вода с меховете и да изпере дрехите на реката. Другите си бяха свършили дневната работа и се бяха върнали в лагера, Шали си тананикаше песен, която си спомняше от детинство.

Изведнъж я стресна рязък глас:

– Е – Направи го, нали? Смятат те за сладка и невинна, а ти си отмъстителна и зла! Не можеш да ме понасяш, нали?

Съвсем объркана, Шали вдигна поглед към враждебното лице на Лия Уинстън, после почервения от гняв.

– Нямам ни най-малка представа за какво говориш, Лия. Предлагам ти да се успокоиш и да озаптиш злия си език. Забравяш, че не съм бяла робиня, аз съм жена на Уандми Хота – решително отблъсна атаката тя.

– Не, нищо не забравям! Ти си тази, която нищо не знае – тайнствено намекна Лия, настръхнала от враждебност.

– Знам достатъчно, за да те предупредя да внимаваш.

– О, така ли! Или какво ще се случи, принцесо Шали? – презрително изрече Лия.

– Няма да се задържиш дълго тук – заплаши я Шали.

– Зная, че вече си взела мерки за това, нали? – саркастично се изсмя жената. – Но ще трябва май наистина да те разтревожа. Е какво? Страхуваш се, че мога да ти открадна мъжа ли?

– Достатъчно, Лия. Затваряй си устата и си гледай работата.

– Достатъчно ли каза? – присмя се Лия надменно. – Днес, преди Бягация вълк да ме продаде, ти ще чуеш още доста неща.

– Да те продаде днес? – повтори смаяна Шали.

– Не ми се прави на невинна! Ти стоиш зад тази разправа и двете го знаем! – Лия излъчваше жестока ненавист.

– Грешиш, Лия. Наистина не бих искала да си тук, но решението е

на Бягация вълк. Като знам поведението и злобата ти, не мога да разбера защо се изненадваш от това.

Преливаща от омраза и отчаяние, Лия подигравателно рече:

– Знаеш защо той иска да си тръгна, нали?

– Предполагам, заради злобата и за непростимото ти флиртуване със сина му.

– Флиртуване ли? Ти шегуваш ли се или просто си полудяла! Той иска да си тръгна, преди да си проличи! По дяволите, колко много са се загрижили за проклетата си чест!

– Да си проличи какво? – запита Шали наивно.

Леденият смях на Лия я обезпокои. Дали полудяваше тази жена? Може би беше опасна?

– Да си проличи, че нося сина на Сивия орел. Той още ли не ти е казал? Ти не можеш да му родиш друго дете, но той не иска и моето! Казах ти, че е дивак! Кой цивилизован мъж би продал собственото си дете? Сигурно не ти е казал и това, че е недоволен, задето ти не си в състояние да му дадеш друг син. Не си ли се замисляла как е възможно да се любиш с него четири години всеки ден след раждането на Сияйната стрела и да нямаш повече деца? Ти си ялова, Шали! – изкрещя на смяната, побеляла като платно Шали – Един ден той ще поиска още деца и ще си вземе друга жена.

Шали гледаше безмълвно това противно същество, което ѝ отправяше такива ужасни обвинения. Най-после бе в състояние да говори.

– Лъжеш, Лия! Аз може да съм наивна, но не съм толкова глупава! Ти никога не си спала със Сивия орел! Как смееш да ми разказваш подобни гнусни лъжи! Махай се от очите ми!

– Как се осмеляваш да го караш да ме продаде само защото не можеш да понесеш мисълта, че друга жена ще му роди дете, което ти не можеш да му дадеш? Страхуваш се, че той ще пожелае мен и детето, така ли? – Лия нарочно я предизвикваше, знаейки, че Шали не е в състояние да отхвърли твърденията ѝ.

– Няма никакво дете! – уверено ѝ възрази Шали.

– Когато коремът ми порасне голям и кръгъл, ще го отречеш ли? – весело злорадстваше Лия.

– Ако си бременна, детето няма да е от Сивия орел! – извика Шали.

– Аз съм пленница тук, Шали. Как бих могла тайно да спя с някого? Живея с Бягация вълк, а той е стар човек. Сивия орел е единственият мъж, с когото съм била. При моето положение няма нужда да ти разправам какво се случи, докато те нямаше! – спореше тя с обвинителен тон.

Без да иска, Шали сведе поглед към корема на Лия. Широките дрехи не подсказваха какво има под тях.

– Защо не поразпиташ верния си и честен съпруг какво правехме, когато дойде съобщението за чудотворното ти завръщане? Попитай го и какво стана една нощ в шатрата му, докато Сияйната стрела спеше при Говорещата скала! Попитай го какво се случи край реката в деня, когато ти студено го отблъсна! Питай го защо идва в шатрата на Бягачия вълк, когато старият човек го няма! – съскаше тя.

Измамните обвинения на Лия пропаднаха поради грешка, която тя от лекомислие направи.

– Откъде знаеш, че онзи следобед съм му отказала? Затова ли го преследваше, за да го съблазняваш с курвенските си номера? – дръзко ѝ отвърна Шали.

Лицето на Лия показва слисването ѝ, преди да успее бързо да го прикрие.

– Ти какво очакваш, след като той ме държеше във властта си? Знаеш колко неустоим и убедителен може да бъде! Възможно ли е една жена да не му обърне внимание, след като го е имала? Привлича като наркотик. Не отричам, че го желая. Още от първата минута когато го видях! Но сега след като ти се върна, той вече няма нужда от тялото ми! А аз жадувам за неговото! Нищо не мога да направя! – призна тя безсрамно. – Нося неговото дете и ти нищо не можеш да направиш! Поне почакай докато се роди детето, после го вземи да живее с вас и с баща му – рече след лъжи Лия.

– Не вярвам и на една дума от това, което ми казваш – възрази Шали, страхът безпомощно я обземаше, но искрица съмнение се появи в очите ѝ.

– Лесно ще се докаже, че друг индианец не ме е докосвал! Можеш да ме мразиш, ако желаяш, Шали, но си помисли за невинното детенце. То заслужава да бъде свободно, да живее с баща си – престорено се загрижи Лия за въображаемото дете.

Шали разтърка бодрящите я слепоочия. Струваше ѝ се, че устата ѝ е пълна с памук. Тръпки минаха през студеното ѝ тяло. Сивия орел не я беше излъгал по отношение на Лия, не беше! Без да усети, тя изви ръце в скута си, дишането ѝ се учести и капчици пот из биха по горната ѝ устна и челото. Но откъде другаде би могла Лия да забременее? Защо ще твърди нещо, което не може да докаже?

– Ако се съмняваш в мен, Шали, попитай го – предизвика я Лия, забелязвайки, че увереността на съперницата ѝ е разклатена. – Кой мъж

ще се отрече от собствената си кръв и плът? Дори и да се опита, истината ще проличи от виновния му вид – отбеляза тя, като погали корема си и се усмихна замечтано. Как искаше думите ѝ да бяха истина!

Подобна лъжа лесно можеше да бъде отречена, защо тогава Лия беше тъй уверена и смела в дръзкото си и опасно твърдение? Не би могло да бъде вярно, не е възможно! Ами онези странни погледи между тях? Как той разреши Лия да вкуси от плътта му?

– Ти непрекъснато го преследваш, нали? Дори и преди аз да изчезна, не е ли така? Ние никога не сме били приятелки! Ти ме излъга! Направи всичко възможно, за да ни причиниш неприятности! Отвратителна си, Лия! Докато той е скърбял за мен, ти си го изкушавала, използвайки приликата си с мен, и курвенските си умения! Дори и за миг да се е поддал от слабост и мъка, ти си виновна, а не той.

– Няма значение кой е виновен, Шали, едно невинно детенце не би трябвало да страда заради страстта ни един към друг! Нима можеш да бъдеш толкова жестока и себична? Моля те, не ме отпращай, докато се роди детето, и го приеми като свое – придумваше я жената.

– Ти очакваш аз да приема детето ти като свое? – извика Шали смаяно.

– Защо не? Омъжена си за баща му! Ако остане при мен, ще бъде само един презрян роб. Независимо от това коя е майката, синът на Сивия орел трябва да заеме полагаемото му се място до баща си! Освен това ти си наполовина бяла, Сияйната стрела също е със смесена кръв.

– Как смееш да обиждаш сина ми! Кажи, Лия, кого така хитро прелъсти, за да изиграеш тоя отвратителен номер? Ти може да си съблазнявала съпруга ми, но никога не си го имала. Сигурна съм, че си се пробвала много пъти, опитала си всичките си номера, но никога не си успяла. Знам това – с внезапна увереност каза тя.

– Ти нищо не знаеш! Страх те е, че той ще ме пожелае веднъж, щом веднъж види лицето на новороденото си синче. Страхуваш се, че ще иска още синове, каквито ти не можеш да дадеш на доблестния воин – на Лия не ѝ трябваше много, за да скалъпи твърдението си, тъй като за четири години Шали не беше родила дете.

Шали поиска да сложи край на тоя кошмар, като самата тя блъфира.

– Дори и да има някаква истина в твърденията ти, каквато няма, защо Сивия орел трябва да вземе сина ти, след като аз нося дете от него? Кой здравомислещ мъж ще позволи жена му и някаква случайна робиня да родят едновременно?

– Моето дете ще се роди първо, тъй като аз първа съм забременяла.

– Все пак дали той ще позволи раждането на твоето копеле да засенчи предстоящото раждане на втория му наследник? Виждаш ли, драга Лия, все пак не съм ялова.

– Не ти вярвам – изкрещя Лия, побесняла при поражението си. В яростта си измисли един пъклен план.

– Попитай го, ако смееш – предизвика я Шали, усмихвайки се победоносно.

– Няма да позволя да ме отпратят! Не желая да се отнасят с мен като с животно! Ти знаеш как се отнасят към робите! Нима ще им позволиш да го направят?

– Сама си си виновна! Хубаво си живееше с нас. Ти сама реши да отхвърлиш този живот. Предпочете интригите и омразата. Сърди се на себе си!

– Ако е необходимо, първо теб ще убия – заплаши разярена Лия. – Щом теб те няма, той отново ще се върне при мен.

– Махни се от очите ми! – изкрещя й Шали, после я удари през лицето, от което неподготвената Лия седна на земята.

Лия скочи и се сви като тигър, готвещ се да скочи върху жертвата си.

– Ще си платиш за това! – предупреди я тя. Тъкмо когато щеше да се хвърли върху Шали, Бялата стрела сграбчи ръцете й и силно ги изви зад гърба й.

Двете жени го изгледаха изумени, чудейки се откъде се появи той.

– Уанхинкпе Ска?

Той избълва гневни думи към Лия, а после запита Шали дали е добре. Шали се усмихна и му кимна, а после му благодари.

– Пидамайе.

Той се засмя, стисна здраво Лия, тя изкриви лице и извика от болка. Внезапно той я хвърли на земята и я ритна, наричайки я с обидни имена. Лия молеше Шали за помощ. Шали я изгледа, после се обърна и тръгна към лагера, оставайки я на разгневения воин да я накаже.

Шали направи няколко крачки, когато се сети за нещата си. Спря и се върна, за да ги вземе, без дори да погледне ридаещата Лия. Тази жена беше заплашила да я убие, може би едно сурово наказание щеше да я накара хубаво да помисли, преди да предприеме някоя съдбоносна крачка или да крои зловещи планове. Освен това нещо ставаше в главата й. Трябваше да остане сама...

Шали остави багажа си в средата на шатрата и седна върху леглото.

Покри лицето си с ръце и започна да се люлее напред-назад. Трябва да се отпусне и да остави съзнанието си свободно. Толкова много видения се бореха зад тъмната преграда на мозъка ѝ, явяваха се спомени, които заплашваха да го взривят, образи, които напиреха на бял свят. Нещо в спомените ѝ се пропука в мига, в който Лия спомена за деца. И пукнатината се разширяваше с всяка следваща нейна дума.

– Шали? – Сивия орел извика, изплашен от състоянието ѝ. Бялата стрела беше отнесъл Лия при него и при баща му, беше разказал за сцената край реката. Лия щеше да бъде наказана, но какви лъжи беше наговорила на любимата му жена? Защо Шали се държеше тъй странно? Какво ѝ беше казало това отвратително момиче? – Шали? – опита се той да привлече вниманието ѝ.

– Иязни, Уандми Хота – нареди му тя твърдо. – Ийотанка!

Той се взря в наведената ѝ глава. Беше му наредила да мълчи и да седне!

– Чуй думите ми, Шали. Лия говори измислици! Не позволявай думите ѝ да те разстройват – закле я той.

– Иязни, Уандми Хота! – изкрещя тя гневно, страхувайки се, че заради него ще загуби нишката на мислите си. – Шали иуактайя. Ийотанка оуинза. Шали уайякетто, уодате. Уиакпа уоуапиакте. Шали хтани си. Шали уукией уочин – набързо му разказа тя.

Сивия орел се озадачи и разтревожи. Тя му говореше, че иска мир, че Великият Дух вижда, че Шали вижда, споменаваше за добро лекарство и ясни образи? Защо тя настояваше той да седне до нея и да мълчи?

Внезапно тя се разплака.

– Шали? – обезпокоен се обади Сивия орел.

Тя вдигна поглед към него, взе ръката му и го дръпна до себе си.

– Кокили сни, Уандми Хота. Ваετε чедаке. Лия каскапи. Лия уиткоун. Лия хия уастай. Шали Уандми Хота уиниан.

Изгледа я още по-объркано. Казваше му да не се страхува! Лия е пленница, курва! Лия е лоша! После започна да го уверява, че е негова жена, че го обича! Какво означаваха думите и поведението ѝ? Внезапно той осъзна, че тя говореше само Оглала! Насаме те все още говореха на английски, защото така ѝ беше по-лесно. Дали тя не се опитваше да му докаже нещо? Какво? Защо?

– Ти говориш Оглала – отбеляза той с напрегнат глас.

Шали се засмя весело.

– А ти, съпруже, говориш уасичу.

Той поклати глава, смаян от тревожната загадка.

– Какво ти каза Лия, че те разстрои толкова много? Не говориш и не се държиш като Шали.

Тя погледна загриженото му лице.

– Любов моя, моя единствена истинска любов... – Погали бузата му и се усмихна лъчезарно. – Кокили сни, Уандми Хота. Шали Оглала, Шали йя Оглала. Уандми Хота хия уасичу, Уандми Хота йя уасичу – весело го закачи тя, с удоволствие му съобщаваше прекрасната новина.

– Страхувам се, Шали. Ти си Оглала и моя жена. Говоря уасичу, за да се разбираме – задъхано изрече той.

Тя покри уста, за да възпре щастливия си кикот. Той вдигна вежди въпросително.

– Йя Оглала – настоя тя да продължат да разговарят на сиукски.

– Сега не е моментът да показваш новите си познания – упрекна я той.

– Нямам нужда от практика, съпруже мой. От много години говоря твоя език – заяви тя весело, чудейки се колко време ще мине още, дока-то той разбере истината за оздравяването й. Усмихна му се нежно.

Объркан от странното й поведение, той реши, че е най-добре да я развесели и повече да не я тревожи. Помоли я да му предаде какво й беше казала Лия.

Тя сви рамене и спокойно заяви, че няма значение, тъй като всичко било лъжа. Беше съгласна с решението на Бягация вълк да продаде Лия, след като робинята се опитваше да предизвиква такива неприятности. Нехайно му каза, че Лия го обича и го желае, и, че никога няма да го има! Ала той загуби дар слово, когато тя му предаде дръзкия план на Лия за бебето. Въздъхна доволна, съобщавайки му, че беше ударила Лия и й беше заповядала да млъкне!

– Лъже! Тя не носи мое дете! Никога не съм бил с нея! – изкрещя той.

Тя се засмя щастливо. За пръв път заговори на английски.

– Знам, Сив орел. Никога не си пожелавал и обичал друга жена след като ме срещна мен. Вярвам ти и те обичам с цялото си сърце. Знам, че Лия те е изкушавала много пъти. Но също така ми е известно, че ти никога не си предал нито мен, нито любовта ни, дори и когато си ме смятал за умряла.

Той наведе глава, за да скрие вината в черните си очи, вина, която тя вече знаеше и прощаваше.

– Погледни ме, Сив орел – меко му нареди тя. – Не ме ли чуваш? Вярвам ти. Нищо не се е случило между теб и Лия.

Той избърса капчиците пот, избили върху горната му устна.

– Как можеш да ми вярваш, когато не си спомняш предишната ни любов?

– Тъкмо затова ти вярвам и ти се доверявам. Спомням си. Не чу ли, че свободно говоря сиукски? Не се ли учуди защо? – запита го тя.

Той вдигна глава и се загледа в нея.

– Да, любов моя, всичко си спомням – отвърна тя на неизречения му въпрос. – Ти забрави да ми кажеш, че след като моите хора те бичуваха, ти ухапа ръката ми, за да ги накажеш чрез мен. Забра ви да ми съобщиш, че нощта, когато се съединихме, аз бях с красива бяла рокля, онази нощ, когато глупаво се опитах да избягам от любовта ти. Как ме гъделичкаше с перца в деня, когато се би заради мен. Забрави да ми кажеш как се любехме с часове край реката по залез слънце, след като ти заблуди белите и ме освободи от форт Пиер. Как улових белия орел унапин. Или пък как уших първата ти риза от еленова кожа. Ти стоеше край мен, докато раждах Сияйната стрела. Избра името Слънчев облак за втория ни син. Забрави да ми разкажеш и други много важни неща, мой любими съпруже.

– Ти си спомняш всичко? – запита той удивен.

– Всичко – доброто и лошото, щастливите и тъжните мигове отвърна тя.

– Въодушевен, той я сграбчи и здраво я прегърна.

– Вярно ли е?

– Ша, вярно е – потвърди тя сред смях и целувки.

Той взе лицето ѝ в ръцете си и се загледа с копнеж блесналите ѝ очи.

– Страхувах се, че никога няма да си спомниш живота ни – довери ѝ той:

– Не ми ли каза веднъж, че Великият дух ще върне паметта ми, когато му дойде времето? Днес то дойде. Щом Лия заплаши любовта ни, Уакантанка за пръв път ми разкри истината.

– Лия заплашила любовта ни ли? – повтори той объркан. – Как така?

– Като твърди, че носи дете от теб. И че аз съм ялова.

– Ялова ли? – повтори той.

– Тоест, не мога да имам повече деца, но това не е вярно. Щом Великият дух реши, че е време, Той ще отговори и на тази наша молитва. Един ден Слънчевия облак ще язди редом с теб – изрече тя уверено.

– Защо Лия разправя такива лъжи? – разсъждаваше той на глас.

– Иска да разруши любовта ни. Какъв по-добър начин от това да е бременна от теб? За да ми докаже, че си ми изневерил с нея – намекна тя нежно.

Сивия орел потрепери, спомняйки си как за малко лъжата щеше да се превърне в истина. Ако ѝ се беше поддал, нямаше да може да отрече, че е бащата. Въздъхна с облекчение и благодари на Уакантанка, че предотврати подобно жестоко наказание за слабостта му.

– Семето ми не е влязло в друго тяло, освен в твоето, заклевам се.

– Не е необходимо, любов моя. Знам, че обичаш само мен, както и аз обичам само теб.

Внезапно той се разгневи.

– Лия трябва да бъде наказана и продадена! – зарече се яростно, разбирайки бедствието, което би могла да причини.

– Не, мили мой, не още. Лия не би твърдяла нещо такова, ако не можеше да го докаже – мислеше тя на глас.

– Но не може да го докаже! Не съм се съвкупявал с нея! – извика той.

– Не ти, а някой друг. Такова твърдение не би могло лесно да бъде опровергано. Трябва да е бременна. Ако е така, не бива да застрашаваме живота на едно невинно дете, като я бичуваме – възрази тя, проявявайки доброто си сърце.

Той се усмихна и я погали по бузата.

– Ще минат много луни, докато истината излезе наяве. Ако не можем да я накажем, какво да правим с нея?

– Първо, трябва да се открие кой е бащата, а после да се реши дали да бъде продадена преди или след раждането на бебето. Ако сега я продадем, някой друг воин или жена му могат да навредят на детето, като я наказват сурово. Лия има способността да изкарва хората от кожата им – подсказа му тя.

– Как е възможно? Тя е робиня на баща ми. Не съм я виждал да гледа някой друг воин освен...

Щом той се спря, тя се засмя и добави весело:

– Освен Уанмди Хота. Но все пак една жена не забременява от нищо.

– Ела, ще я накараме да каже истината – реши той, скочи и я издърпа да стане.

– Да, сигурно така е най-добре.

Отидоха във вигвама на Бягация вълк, където намериха Лия, обляна в сълзи, разтреперана от страх след гневните думи на Бялата стрела и

на храбрия сиукски вожд. Щом влязоха в шатрата, Лия се спусна към Шали и падна в краката ѝ, обгърна коленете ѝ и поиска подкрепа.

– Моля те, Шали, трябва да ми помогнеш! – извика тя, този път наистина ужасена. – Те ще ме бичуват! Ще ме продадат! Помогни ми, моля те! Обещавам никога повече да не те обиждам. Моля те...

Шали погледна нещастната жена и съчувствието се обади в нея. Лия беше сгрешила, беше лоша и жестока. Но заслужаваше ли една жена такова мъчение? Тя знаеше какво е камшик. Веднъж ѝ бяха нанесли пет удара след опит за бягство и задето бе унижила човека, който я беше заловил, нейния сегашен съпруг. Потрепери при мисълта да види друга бяла жена да преживее това варварско изтезание. Сподави гнева и възмущението си и взе решение, за което по-късно щеше да съжалява...

– Слушай ме внимателно, Лия Уинстън. Наистина ли си бременна? Ако е тъй, кой е бащата? Аз възвърнах паметта си и знам без никакво съмнение, че не може да е Сивия орел. Известни са ми по-раншните ти грехове – намекна многозначително. Не беше посмяла да съобщи на Сивия орел подозренията си. Молеше се само да не греши. Ако случайно бе познала кой е бащата, тя не можеше да позволи синът му да се чувства унижен. Страхуваше се, че подозрението ѝ може да се потвърди.

Преди Шали да промени решението си, Лия ѝ изигра друг дързък и лъжлив номер.

– Значи знаеш за нас? Каза ли на сина му истината? Той ще ме убие! Силен и горд мъж като него никога няма да приеме полуиндианче! – хитро възрази тя, напълно заблуждавайки Шали.

– Тогава значи е вярно! Спала ли си с него? – запита тя. Английските думи разбираше само воинът до нея.

– Откъде знаеш? – запита Лия, наблюдавайки я внимателно, печелейки време, за да доизмисли наглия си план. Дали щеше да успее?

Знаейки, че съпругът ѝ разбира всяка дума, Шали умно отвърна:

– Прозрях истината в деня, преди да ме нападнат край реката. Същия ден загубих паметта си и едва преди малко си спомних за това. Той ли е баща на детето? – смело я запита тя.

Лия наведе глава, за да скрие, че лъже.

– Да...

– Тогава защо ми каза, че детето е от Сивия орел? – възмути се Шали. Останалите забелязаха, че се разиграва някаква драма, но още никой не разбираше точно каква.

– Защото го обичам и го желая. Смятах, че ако ви разделя, той ще ме забележи. Надявах се да го убедя, че детето е негово. Не мислех, че

ще намериш сили да му съобщиш какво съм ти казала – отговори тя, като разчиташе да спечели Шали като се престори на искрена.

– Ако не си бях възвърнала паметта, сигурно щеше да насочиш злия си план към мен, Но ти подценяваш интелигентността на Сивия орел, както и неговата любов и вяност към мене.

– Луда съм от любов и желание по него. Ти го имаш! Не можеш ли да разбереш какво чувствам? Сгреших, съжалявам. Бях ужасена и отчаяна. Нямах достатъчно време, за да го излъжа. Знаех, че той ще ме задържи и ще ме зашита, ако смята, че нося втория му син.

– Защо не каза на бащата? – предизвика я тя.

– Да му кажа ли? – повтори тя в недоумение. – Та той ще ме убие! Да не мислиш, че би позволил някой да научи какво се е случило между нас? Той ме използва само няколко дни, а после ме отблъсна. Как мога да му кажа, че съм бременна? – спореше тя хитро.

Думите ѝ накараха Сивия орел така да побеснее, че за миг забрави, че паметта на Шали се е върнала. Запита на английски:

– За какъв мъж говори тя, Шали? Кой може да е паднал толкова ниско? Тя е бяла курва, нито един воин Оглала не би хвърлил семето си в нея, за да даде плод – презрително изрече той.

– Виждаш ли! – възкликна Лия ужасена. – Единственото, което бранят с живота си, е проклетата им чест! Той никога няма да признае какво ми е сторил!

– Кой? – грубо повтори Сивия орел.

– Не мога да ти кажа – изплашено се сви Лия.

Сивия орел хвана ръката ѝ, болезнено я изви, а тя изкрещя от божа.

– Кажете името му, Уиткоун!

Щом Лия поклати глава, той приложи повече сила. Шали поиска да се намеси, но не го стори. По-късно щеше да се обвинява за мълчанието си. Разкъсваше се между истина и лъжа, между справедливост и наказание. Щом детето е син на вожда, той имаше право да знае, за да го признае, да прекъсне това унижение?

– Бягачия вълк! – Лия изрече името.

Шали не се беше излъгала.

Лицето на Сивия орел стана тъмночервено от гняв. Не успя да съдържи яростта си. Блъсна силно робинята. За миг му се дощя да я убие. Когато тръгна застрашително към нея, Лия скочи на крака и потърси закрила зад гърба на вожда. Тресеше се от страх. Никога не беше забелязвала подобна омраза и желание за убийство върху хубавото му лице.

– Вярно е, заклевам се – паникьосана извика Лия.

– Ще откъсна лъжливия ти език! – й изкрещя Сивия орел, вадейки ножа си. Внезапно се усети, че говори на английски, но вече нямаше значение, Лия знаеше за това негово тайно умение. Но за непростимата обида тя щеше да умре!

Шали хвана ръката му и извика уплашено:

– Недей, Уанмди Хота. Може би казва истината.

Сивия орел спря изумения си поглед върху бледото й лице, а тя бързо додаде:

– Смятах, че са... Мисля, че са... спали заедно няколко пъти. Питай Бягация вълк дали не лъже – меко посъветва тя.

– Да карам баща си, нашия вожд, да се защитава от такива лъжи? – възкликна той невярващо. – Дали бялата ти кръв не говори у теб, жено? Значи взимаш страната на една робиня срещу моя баща? – обвини я той без да иска, раздиран от мъка и недоверие.

Лицето й изгуби и последните си капки кръв от обида.

– Не, Сив орел, не е така. Аз не взимам страната на Лия, но много отдавна видях и чух неща, които ми разкриха, че тя казва истината.

– Тогава очите и ушите ти те лъжат, жено! Баща ми никога не би докоснал бяла робиня! Нито един воин Оглала не би се чифтосал с бяла робиня!

– Дори и ти ли? – ужили го тя.

Смаян, той за миг остана безмълвен.

– Ти си ми съпруга – каза накрая студено и рязко.

– Когато ме взе, не ти бях съпруга – припомни му тя, засегната от обидните му думи, за миг забрави присъствието на Лия и острия й слух.

– Това беше различно! – възрази той.

– Така ли? Взе бялата жена, която бе пожелал. Замисли ли се тогава, че у мен тече презряната кръв на белите? – дръзко го предизвика тя.

– Щом си спомняш живота си тук, Шали, защо говориш на мъжа си тъй неуважително?

– Отвърщам на жестоките думи на този мой мъж – отвърна тя.

– И го правиш, за да защитиш една бяла робиня пред баща ми?

– Не. Ако детето е негово, нима той няма право да знае, за да предотврати наказанието над Лия? – тъжно попита тя.

– Тя лъже! Семето на Бягация вълк е старо, той не го е хвърлил в тялото на една бяла робиня. Не би го направил – упорито твърдеше Сивия орел.

– И по-възрастни хора от Бягация вълк са ставали бащи. Попитай го, за да приключим с тези обидни думи – помоли го тя.

– Ако го попитам, ще излезе, че не му вярвам. Това ще е голям срам за мен и за него. Не мога да го направя!

– Тогава кажи само, че Лия е бременна. Виж как ще го приеме и какво ще каже – предложи тя.

– Няма да устройвам недостойни игри с баща си – възмутено отказа младият воин.

– Моля те, Уанмди Хота. Обещавам, че нищо повече няма да кажа, ако ти само му съобщиш, че тя е бременна – предложи компромис тя.

– И няма да повдигаш въпроса друг път?

– Нито дума повече – обеща Шали хладно.

Той размисли върху предложението ѝ за примирие. То едва ли би могло да навреди. Това беше единственият начин да я убеди, че Лия лъже и да престанат да се карат. Вгледа се в обърканото лице на баща си и нехайно съобщи, че Лия е бременна. Тъкмо се готвеше да запита дали да не я продадат бързо, но стреснатият израз на баща му го накара да замлъкне.

Вождът потрепери, после се обърна и се втренчи в Лия. Погледът му се плъзна към корема ѝ и запита дали е бременна. Лия сведе ресници от престорен срам и кимна. Той погледна Бялата стрела в очите и нещо неуловимо мина между тях. Не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи и това обезпокои Сивия орел и Бягация вълк не знаеше каза ли е Лия, че той е бащата, но при сцената, която видя, предположи, че е казала. Негово дете?

Бягация вълк погледна Лия и я запита дали казва истината. Тя отвърна с треперещ глас:

– Ша. – Вождът преbledня и тръпка мина по тялото му. Сивия орел се приближи до баща си и се взря в лицето му, на което беше изписан срам и болка. Не можеше да повярва на очи те си.

– Ата? – намекна той.

– Ша, микенкше? – отвърна той тъжно. Синът настоя:

– Лия твърди, че детето е твое. Какво наказание предлагаш за лъжите ѝ?

Старият мъж отпусна рамене. Не можеше да излъже сина си, вече не. Веднъж преди беше отрекъл, че има друг син, но много хора платиха скъпо себичността му, включително Сивия орел и Шали. Можеше ли да каже, че е невинен? Можеше ли да скрие срама, който пълзеше по тялото му?

Старият вожд мълчеше засрамен, а Сивия орел унищожително продължи:

– Хвърлил ли си семето си в нея?

– Не заслужавам да бъда вожд, синко – тихо отвърна бащата.

Сърцето на Сивия орел се сви от болка и покруса. Възможно ли беше това?

– Спала ли е Лия в постелата ти? – поиска той ясен отговор.

– Пет нощи, когато треската ме обхвана. Тялото и съзнанието ми отслабнаха от съблазънта ѝ – с усилие призна вождът.

Тези думи дойдоха много на Сивия орел. Той също се бе изкусил от Лия в момент на слабост и мъка. Беше устоял на атаката ѝ, но баща му беше по-възрастен и по-слаб. Отново го обхвана срам като си спомни за проклетата магия на Лия. Но не можеше да разкрие пред баща си собствената си вина. Старият вожд беше също тъй горд и се измъчваше. Можеше ли да продаде свое собствено дете? Шали беше права – един мъж трябва да узнае, че ще става баща. Шали...

Обърна се, за да ѝ се извини за грубите думи и упоритостта си. Но Шали си беше отишла. Защо ли си е тръгнала? Може би за да ги остави да се разберат по този болезнен въпрос? Или пък да спести допълнителния срам на Бягачия вълк, че е знаела за увлечението му? Ще я потърси и ще поговори с нея. А сега трябваше да се реши нещо неотложно...

През това време умът на Лия претегляше любопитните факти, които дочу да разискват Шали и Сивия орел. Какво означаваха тези твърдения и обвинения? При първия им разговор принцесата беше отрекла, че е бяла и че е дошла от Изток. Но как може дъщерята на вожда Черен облак да не знае страшната легенда, която се ширеше в земите на индианците? Защо загубата на пет години я беше накарала да се държи като бяла, съвсем бяла? Защо в един момент премина на английски? Нима не знаеше езика на племето Черна стъпка? Тук нещо не беше в ред! Шали, смятана за враг? Шали, заловена от Сивия орел? Дали някога не е била негова робиня? Как да разгадае тази тайнствена информация, за да я използва срещу тях? А може би...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Спорът в платката на Бягация вълк беше напрегнат и изтощителен. Всичко се свеждаше до въпроса кое е по-важно – гордостта на Бягация вълк или животът на нероденото му дете – а то съществуваше само в поквареното съзнание на Лия Уинстън. Тримата воини се караха, разсъждаваха и излагаха своите доводи. Кое беше най-доброто решение за всички засегнати, като се изключи бялата робиня, виновницата за трудното положение?

Бялата стрела и Сивия орел се сблъскаха с факта, че Бягация вълк, горд, че е създал дете на своята възраст, недооценява неприятностите, свързани със скандалното раждане, които щяха да се струпат върху него и народа му. Той даваше за пример Шали, която беше призната дъщеря на вожда на Черната стъпка и неговата бяла пленница Джени, което не й попречи да бъде почитана и обичана принцеса, жена на сина на бъдещия вожд на Оглала. Нима случаят с неговото бъдещо дете не беше същият? Коя кръв е по-силна – на Оглала или на уазичу? Можеше ли той да осъди собственото си дете на тежък живот, на омраза и опасно робство? Мъжката му гордост и родителският инстинкт правеха доводите му силно пристрастни. Още повече, че вече веднъж бе извършил същата трагична грешка...

Двама млади воини разбираха колко му е трудно и отдаваха дължимото на ума и куража му. Те се опитваха да изяснят на вожда опасните сблъсъци, които положението би предизвикало. Раждането на детето му особено от тази жена ще предизвика разногласия и негодувание сред воините и другите членове на племето. Как щяха да се чувстват неговите последователи, след като вождът им вземе жена с враждебна кръв и особено след като собственият му син се бе оженил за полубяла? Законът повеляваше мъжете да се женят за девойки от собствената им кръв. Освен това Лия вече беше и опетнена. Докоснаха един чувствителен нерв, когато напомниха на Бягация вълк за позора, който би се лепнал върху честта му и то не само в техния лагер, а и сред всички сиукси. Разтревожен и възбуден, Бягация вълк изрева:

– Защо Великият дух позволи това зло да се стовари върху моя вигвам? Как да убия жената, която носи моето семе? Мога ли да я отпратя и никога да не видя детето си? А ако това момиче беше Шали, докато още се казваше Алиша? Защо тогава не застанахте на пътя ми? – нещастно

се оправдаваше той.

– Виждам и разбирам срама и тъгата ти, татко. Но Шали е дъщеря на Черния облак. Лия е бяла робиня, коварна и зла в сърцето и кръвта си. Искаш ли да предадеш на семето си това зло? Даже когато Шали беше Алиша, тя не приличаше на Лия. Тя е родена добра, с индианско сърце. Кръвта на Черния облак е по-силна от тази на майка ѝ уазичу. Това не се отнася до Лия. Моят живот и твоят не са едно и също – отвърна му той търпеливо и с обич.

Бялата стрела беше изтъкнал нещо много важно, на което не обърнаха внимание.

– А ако бялата жена лъже? Ти си спал с нея само няколко пъти, Бягаш мъж. Ако тя използва този факт, за да ни върти на пръста си? А ако не е бременна? – предпазливо каза той, без да намеква за евентуалната неспособност на стария човек да създаде дете в своята напреднала възраст.

Двамата мъже – баща и син, отправиха погледи към своя приятел. Бялата стрела продължи:

– Трябва внимателно да я наблюдаваме. Ако скоро ѝ проличи, ще знаем, че говори истината. Ако не стане така, значи лъже. Новата луна ще изясни този въпрос. Трябва да бъдем търпеливи. На никого не бива да казваме за подозренията си. Ако Лия не носи твоє дете, ще я накажем и ще я продадем. Смятам, че лъже. Тя е лоша.

Предложенията и заключенията на Бялата стрела ги изпълниха с вълнение и облекчение, особено Сивия орел. По-рано Лия го беше лъгала много пъти – тя направи всичко възможно да развали отношенията му с Шали, опита се да го примамва. Първо твърдеше, че нероденото дете е негово. Имаше нещо у нея, което я караше да върши само злини. Възможно беше това да е още една нагла лъжа! Дори и да е бременна, може би не Бягашия мъж е бащата!

– Тези думи са разумни и мъдри. Трябва да запазим това дълбоко в сърцата си. Новата луна ще разкрие истината. Ако Лия лъже, още същия ден ще я продадем. Не, татко – в един миг Сивия орел промени решението си, очите му се изпълниха с гняв. – Не продавай Лия. Тя е лоша и магията ѝ замъглява погледа ти. Намери някои воин, чиято сила и хитрост са по-големи от нейните, такъв, който мрази белите и няма да се изкуши да стане плячка на тъмното ѝ зло. Дай му я като подарък. Човек не се колебае да накаже подаръка си, тъй като не е давал пари за него. Ако е свободна, цената ѝ в очите му ще е по-малка.

– Няма ли да се чудят защо се отказвам от здрава пленница? Дали

няма да сметнат, че съм твърде слаб, за да упражнявам контрол над нея? – запита вождът притеснено.

Сивия орел се изсмя цинично.

– Много пъти нашите врагове команчите и апахите са наемквали да постигнем примирие. Ако им предложим мир с хубави подаръци, те няма да си задават много въпроси. Ще им изпратим добри коне, кожи, а бялата жена ще дарим на Нощния ездач или на Гръмотевичния вятър. Те живеят чак където Уи завършва деня. Лия повече няма да ни безпокои – завърши той.

– Не можем да вярваме на враговете си, че ще спазват примирието – забеляза уместно Бягация вълк.

– Няма значение. Ние сме по-силни от команчите и апахите. Нима твоята чест не заслужава да опитаме? – лукаво предложи Сивия орел, усмихвайки се дяволито.

– Само като начин да се освободим от бялата жена ли? – запита Бялата стрела.

– Да – отвърна равнодушно Сивия орел. – Предложението за примирие ще скрие причината от другите.

– Добре – съгласи се бързо Бягация вълк, очите му блеснаха и тон изправи рамене. – Ще почакаме луната да разкрие истината, а после ще я пратим на... Гръмотевичния вятър – реши той, знаейки че няма начин Лия да хване в клопката си този могъщ воин, за когото говореха, че убива белите само защото са го погледнали по-дълго или настойчиво.

– Така да бъде. На никого не бива да казваме.

– Вие спасихте честта ми и ми доказахте любовта и верността си – каза вождът на двамата мъже. – Сърцето ми няма да забрави това добро.

Лия взе последния мех с вода и тръгна обратно към лагера. Сега всичките ѝ планове се провалиха. Колко още можеше да крие истината? Няма да мине много време и те ще разберат, че ги е излъгала. Тогава какво ще ѝ сторят? Обзе я ужас. За този номер сигурно ще има отплата, ужасни изтезания, които дори не можеше да си представи. Каква глупачка се показа! Шали беше виновна за всичко. Ако не се бе върнала от небитието, нещата щяха да се развият другояче. Сега вече беше невъзможно да я отстрани, тъй като тя щеше да бъде нашрек. Оставаше ѝ да опита само едно – да съблазни отново Бягация мъж и наистина да забременее от него!

Ако повярва, че тя носи детето му, няма повече да я държи далеч от

себе си. Надменен дивак! Беше толкова горд с мъжествеността си! Тъкмо гордостта му трябва да стане оръжието, с което да го унищожи! По друг начин ще я гледа, когато зачене от старото му семе. Ако не я обикне, то поне ще я търпи. Трябва внимателно да обмисли този план. Ако можеше пак да го привлече и да ляга с него всяка вечер, сигурно ще успее да забременее! Времето бе малко, месечното ѝ неразположение наближаваше и тогава острият му поглед щеше да открие истината. Защо времето винаги беше против нея? Ако отчаяният ѝ план пропадне, ще трябва да избяга още същия ден – денят на цикъла ѝ. Тогава тя ще убие Шали! Онази, която разруши всичките ѝ мечти, ще си плати за това...

Всичко щеше да е различно, ако Сивия орел не беше успял да дойде на себе си през онази първа нощ и беше паднал в мрежите ѝ. Тогава той нямаше да е сигурен, че детето не е негово! Отмъстителни пламъчета заблещукаха в смарагдовите ѝ очи, когато в ума ѝ се зароди друг нагъл план: а ако Сивия орел не може да си спомни какво се случи между тях през онази нощ, преди разсъдъкът му да се проясни? Тогава той беше силно упоен от нещо. Може би ще успее да го убеди да го убеди, че са се любили преди той да се съвземе? Ако не може да възстанови ясно спомените си... Лия предвкуси мъката на Шали, щом разбере за измената. Дори и да загуби приличния си живот тук, щеше да си отмъсти на всички, особено на Шали и на Сивия орел. Няма да е трудно да посее съмнението в сърцето на прекрасния sameц, само ще му разкрие интимното им преживяване! Бягачия вълк и Бялата стрела ще бъдат съкрушени от поведението на своя герой, да не говорим за Шали! Защо да не направи един последен опит да постигне дръзкия си екстаз? Защо не...

Беше много късно, когато Сивия орел се върна в шатрата си. Шали седеше край огъня и го подклаждаше, за да държи яденето топло. Сияйната стрела отдавна се беше нахранил и дълбоко спеше. Мрачно настроение тегнеше във въздуха. Когато воинът се приближи и седна до жена си, тя не го погледна. Безмълвно му подаде храната.

Сърцето му се сви от нейното отдръпване. Той хапна едва-едва, без да разбира какво яде, нямаше никакъв апетит. За тях този ден трябваше да е щастлив, но Лия го провали.

Трапезата беше прибрана и Сивия орел наблюдаваше Шали с очакване, чудейки се как да наруши това потискащо мълчание.

– Шали – започна той нерешително.

Тя се изправи, в сърцето ѝ бушуваше хаос от чувства.

– Имам нужда от чист въздух. Ще се върна скоро – едва промълви тя. Остави го седнал вътре, чудещ се дали да я пусне сама, или да се втурне след нея.

Тя прекоси бавно лагера, хората се приготвиха за нощта. Щом излезе от него, насочи се към скалите, които се извисяха като черни стражи на фона на тъмосиньото небе. Лунни лъчи танцуваха сред дивите цветя, из шубраците и поклащащата се трева. Лек ветрец развяваше кестенявата ѝ коса и кичури от нея се залепваха за лицето ѝ. Тя несъзнателно ги отмяташе, продължавайки пътя си напред под закрилата на тъмнината.

Нощни бухали започнаха любовни игри. Щурци пригласяха на птичата песен. Тъжният рев на който се понесе от дола, той също търсеше своята женска. Колко мирно и спокойно беше тук! Даже и тъмната нощ не можеше да скрие дивата красота на девствената природа.

Докато погледът ѝ се рееше над пространството в далечината и към онова, което я приканваше да върви напред, тя забеляза изумена явната разлика между двата пейзажа, толкова близо един до друг. Колкото повече вървеше, толкова земята ставаше все по-песъчлива. Растителността се разреде и съвсем изчезна в силен контраст с онова, което оставаше зад гърба ѝ. Колко странно, че тъй ненадейно земята искаше да остане гола и пуста. Също като разликата между живота и смъртта, но все пак тази област съвсем не беше мъртва. Населяваха я други същества и растения. Шали спря, за да могат на очите ѝ да се разходят надлъж и нашир. Тук беше диво и опасно, но изключително красиво.

По някакъв тайнствен начин двата пейзажа символизираха удивителния контраст между Сивия орел и нея – непобедимият воин и нежното английско момиче. Също като зелената гора Шали непрекъснато се променяше и помъдряваше. Беше весела и буйна, но в определени граници, както реката тече между своите брегове. Имаше твърде малко изисквания, ала даваше много от себе си. Можеше да бъде свободна и ведра като дивите цветя или силна и горда като високите дървета. Можеше да бъде спокойна като огледалната повърхност на малките вирчета или палава като животните, които идваха да пият вода.

Замисли се за Сивия орел. Той беше взискателен и често невъздържан. Характерът му беше тайнствен и непостоянен, настроенията му рязко се променяха, както студентите нощи сменят горещите дни. Понякога настръхваше като кактус, а можеше да бъде опасен като отровните змии и скорпионите, които живееха тук. Гордият воин и заплашителната пустиня излъчваха нещо злокобно. Тялото му беше твърдо и здраво

като онези скали, а сърцето му понякога също тъй каменно. Подобно на застиналата сива пустош пред нея той искаше нещата да останат завинаги непроменени. Но в живота не става така. Както тази гола земя беше враждебна за чужди хора, така Сивия орел се разправяше жестоко с всеки, който се осмеляваше да пристъпи в неговото царство и да се опита да го промени. Защо той се бореше срещу малкото красиви неща, които му се предлагаха даром, тъй както пустинята не допускаше крехката прелест на цветята, освен тази на упоритите, усукани кактуси?

– Шали – обади се тихо Сивия орел зад нея и я стресна. – Защо искаш да си сама на този голям ден?

– Имах нужда да размисля. Дори след всичкото време, което прекарахме заедно, някои неща никога няма да се променят, Сив орел, също като тази пустиня – тъжно отвърна тя, посочвайки пейзажа пред себе си.

– Думите ти ме смущават.

– Нашият живот прилича на тази пустиня. Ти ми разреши да пристъпя в дивото ти царство, но никога не забравяш, че съм пришелка. Понасяш присъствието ми дотогава, докато не заплашвам обичайния ти живот. Но щом ветровете на злото задухат над земите ти, ти ме наказваш заради опустошенията, които причиняват. Аз съм чуждият, който винаги е виновен. Докато се съобразявам с нуждите ти, ти ме понасяш. Но ако изляза една крачка настрана от сянката на заплашителното ти крило, ти виждаш в мое лице предател, бяла жена. В момента, в който ме хванеш, острите ти нокти се впиват болезнено. Много пъти си разкъсвал сърцето ми с тях, но аз смятах, че тези опасни дни са зад гърба ни – мрачно изрече тя.

Въздъхна дълбоко, а след това продължи:

– Но щом се стигне до избор да приемеш срама на баща си върху лицето си или се вслушаш в острите думи на бялата си жена, ти веднага ме обявяваш за долна лъжкия и ме нападаш яростно, вместо да повярваш, че той може да пожелае бяла жена. Едно е сигурно – ти никога не си забравил, нито пък си ми простил, че съм бяла. Забелязах го в очите ти, тонът ти ми го показа. На сърцето ми е тежко, защото се страхувам, че никога няма да ги надмогнеш. Независимо колко дълго живеем заедно, все идва нещо, което да ти припомни за различията помежду ни. Бялата бариера винаги ще съществува и ще ни измъчва, тъй като даже страхотната сила на Сивия орел не може да я разруши. Но ти си задължен да опиташ заради мен.

– Думите ти ме безпокоят, Тревисти очи. Не исках да те засегна.

Сълзи се появиха в зелените ѝ очи. Тя преглътна буцата в гърлото

си. Няколко пъти пое дълбоко дъх, за да обуздае борбата в себе си.

– Но ти ме обиди, съпруге – тихо каза тя на напрегнатия воин.

– Тези последни луни бяха трудни за нас. Само поради любовта и милостта на Великия дух бях пощадена и отново се върнах в живота ти. Много зими живях в твоята шатра и те обичах, родих нашия син. Станах индианка във всяко отношение, освен по цвят на кожата. Промених се и се пригодих към теб и твоя народ, към начина ви на живот. Искрах много малко от теб – само да ме приемеш и да ме обичаш. Но една част от теб все още е далеч от мен. Когато се появи някаква неприятност, за мен ти ставаш чужд човек, виждаш ме и се отнасяш към мен различно. Прибираш крилата си и ми отказваш закрилата им. Страх и тъга обхващат сърцето ми, когато ставаш повече индианец, отколкото мой съпруг. Бягачия вълк по-важен ли е за теб от собствената ти жена? – с болка се обърна тя към него. – Неговата чест по-голяма ли е от моята, думите му по-лесно ли можеш да приемеш? Когато твърдим различни неща, трябва ли да гледаш на мен като на лъжкия, а той несъмнено да е онзи, който казва истината? Значи аз съм способна на подобно коварство, а той не е, така ли? Колко изпитания и колко зими ще са необходими, за да ми повярваш и да ме обичай тъй, както аз те обичам?

– Не бих могъл да взема обратно тежките си думи, но те моля за проумееш причините – нежно я придумваше той, като я обърна към себе си, за да го погледне в лицето. – Обичам те, Шали, повече от своя живот и от живота на баща ми. Щом чух тези предателски думи, аз не нападнах теб, а думите ти. Те разкъсаха сърцето ми, а умът ми не искаше да ги приеме. Той е мой баща! – подчерта той с болка. – Как можеш да си помисля нещо толкова лошо за него, дори когато истината идва от моята любима? Дори сега, когато Бягачия вълк ги потвърди, сърцето ми се бунтува. Как да постъпя? Да го накарам ли да убие неродения ми брат или да го продам в робство? Не мога да не мисля и за конфликтите, които ще настъпят в племето ни. Винаги са ме учили да мисля на първо място за закона и за моя народ, а после за себе си. Борих се срещу белите ни врагове и ги мразех. После ти дойде в живота ми и аз вече не съм същия. Престъпих закона, за да бъде с теб. Само Бялата стрела знае, че си бяла. Запазих тайната ти даже от ушите на баща си. С какво право го обвинявам за слабостта му? Вярвам, че Великия дух закрила любовта ми към теб, тъй като разрешава да останеш с мен, Шали. Но Лия не е като теб. Не сбърках като те взех, но Бягачия вълк не бива да взема Лия. Духовете ме предупреждават да се боря срещу нея, но имам ли това право, след като самият аз престъпих закона?

– Разбирам колко дълбоко те засягат тези неща, Сив орел. Лия е различна от нас. Само Бягашия мъж трябва да реши какво да стори, не ти или аз, или пък народът. Не Лия е важна, детето е важно. То ще бъде твой брат, едно невинно дете, бих ли могла да запазя тази тайна за себе си? Не искам между нас да се изправят подобни неща. Ти трябва да се помириш с негодуванието си срещу бялата ми кръв. Твоите хора вярват, че съм полуиндианка, защо трябва да продължаваш да се чувстваш виновен, че не съм? Великият дух позволи тази лъжа и я пази добре. Отхвърли вината си и възмущението си, преди те да са разрушили любовта ни – го придумваше тя със замъглен и умоляващ поглед.

– Ти говориш мъдро, малка моя. За любовта няма срам. Каквото и да се случи, аз никога няма да се откажа от теб. Ще моля Уакантанка да ми даде сила и мъдрост повече да не те наскърбявам. Върни блясъка на щастието в очите си, а аз ще се опитам те да останат вечно там – дрезгаво обеща той.

Тя му се усмихна.

– Вярвам ти, любов моя, ти се бореше с думите ми, а не с мен. Просто бях твърде засегната и смаяна, за да го разбера по-рано. А сега какво ще стане? – въздъхна тя с боязън и го прегърна силно.

Силните му ръце обгърнаха тънкото ѝ тяло и го притиснаха здраво.

– Уакантанка трябва да разреши тази загадка вместо нас. Бялата стрела смята, че Лия лъже, той казва, че идващата луна ще разкрие замислите ѝ – отвърна той с нова надежда.

Тя се облегна назад и го погледна.

– Какво искаш да кажеш? – настоя с очакване в гласа и облекчение в морскозелените си очи.

– Вероятно Лия не е привлякла баща ми в леглото, за да може да твърди, че детето е от техния съюз. Когато дойде времето, истината ще блесне ярко като Уи. Налага се да чакаме и да наблюдаваме.

– Искаш да кажеш, че може да не е бременна? – изуми се тя.

– Бялата стрела твърди, че е хитра и изплашена. Смята, че лъже.

Шали се замисли над това. А ако Лия лъжеше? Ако е тъй, всичките им проблеми ще бъдат решени. Но защо ще рискува, след като лесно може да бъде опровергана? Ако сега не е бременна, няма начин тя да...

– Предупреди баща си да се пази от коварството ѝ! – бързо го по съветва тя.

Той я погледна въпросително, а тя веднага се поясни:

– Щом е отчаяна, може да се опита да го съблазни отново да спи с нея. Ако той мисли, че тя вече е бременна, какво ще попречи отново да

спят заедно? Гордостта на един възрастен човек от мъжката му сила е голяма, а Лия е привлекателна – предположи многозначително тя.

Гримаса разкриви красивото лице на Сивия орел.

– Отново говориш умно. Той е много горд, а злата ѝ магия може да направи тъй, че лъжата да стане истина. Трябва да говоря с него. Дори и да носи негов син, след раждането му ще бъде отпратена. Ние ще му помогнем да отгледа детето, моя брат.

Шали се засмя и се пошегува, за да разведри атмосферата.

– А ако ти се роди сестра? Големите вождове също имат дъщери.

Той се усмихна и я погали по бузата.

– Момиче ще е по-добре от момче – веднага отвърна той.

– Защо? – с любопитство запита тя.

– Синът на вожда наследява баща си, той стои над другите. Ако Великият дух ме извика да отида при него, вторият син на Бягашия вълк ще стане вожд. А с полуиндианец няма да е възможно. За момичето това не се отнася.

– Разбирам – прошепна тя и се направи на обидена. – Значи момичето не е тъй ценно както момчето? – подразни го тя. – Вярвам, че непобедимият Сив орел не се безпокои, че някакъв полуиндианец ще затъмни славата му?

Той се разсмя от сърце.

– Езикът ти е много смел, жено. Сивия орел не се страхува, че няма да се прегъне пред никой мъж, а само пред едно хитро бяло момиче. Но една сестра би предизвикала по-малко конфликти от брат. Даже син на вожд, роден от индианка от друго враждебно племе, трябва да се бори, за да спечели мястото си на вожд. В това отношение към полуиндианците се отнасят с истинска неприязън. Често се случва племената да се разцепват според това дали са за или против такъв вожд. Доколкото познавам Оглала, те никога няма да последват сина на Лия. Трябва да се молим за момиче – мрачно заяви той.

Шали неволно си спомни скаута полуиндианец, с когото едно време се сприятели, който я защитаваше, обичаше и трагично я предаде и знаеше, че думите му имат основание. Да живееш като омразен полуиндианец е по-лошо, отколкото да си бял роб. Колко силни и жестоки са предразсъдъците и прекомерната гордост. Ужасно е да си помисли човек, че тези хора не могат да имат добра съдба. Нямаше нужда да пита за полубялата кръв на техния син, тъй като всички смятаха Сияйната стрела за индианец, както и нея. Какъв късмет за двамата...

– Ти си прав, любими, полуиндианка е за предпочитане пред

полуиндианец – наследник на вожд – проникателно отбеляза тя. – Благодарна съм, че Великият дух не наказва сина ни с подобно съществуване. Няма да сторя нищо, с което да припомня на твоя народ, че съм бяла.

– На нашия народ – меко я поправи той.

Тя се усмихна лъчезарно и кимна.

– Аз съм принцеса Шали – ни повече, ни по-малко – щастливо изрече тя.

– Ти си много повече, любов моя – отново я поправи той нежно. – Хайде да се връщаме в нашата шатра! – Стратта блестеше в хипнотизиращите му черни очи.

Тя се сгуши в ръцете му и положи буза върху гладките здрави гърди с меден цвят. Въздъхна доволна. Той повдигна брадичката ѝ и предизвикателно разтвори устните ѝ, принуждавайки ги да отвърнат пламенно на неговите. Ръцете му погалиха топлия ѝ гъвкав гръб. Устата му се плъзна по врата ѝ, а после обратно към пламенните ѝ устни. Дишането ѝ се учести също като неговото. Тялото ѝ се озари със светлина, от която тя потрепера.

– О, колко те обичам, Сив орел – прошепна тя с глас, изпълнен с растящо желание. Когато той се взря в прозрачните ѝ зелени езера, очите ѝ му казаха повече от думите.

Възпламенен, той я вдигна на ръце и я понесе към дома им. Тя се смееше весело.

– Лагерът е далеч, достатъчно силен ли си да ме носиш дотам?

– Ти си само едно перце, а аз съм жилава стрела. Мога да те отнеса докъдето кажеш.

– Но страстта спира дъха ти, любими – изкусително му каза тя.

– Как иначе, когато ти си въздухът, който дишам? – хитро отвърна той, изпълнен с радост.

– Откраднах и зоркия ти поглед. Ами ако се спънеш в тъмнина та и се нараним?

– Ако стане тъй, ще се любим където паднем – промърмори той.

– Не вярвам това да се случи, защото кой има по-остри сетива от моя Уанмди Хота? С теб никой не може да се мери. Сърцето ми се изпълва е гордост и любов, като знам, че си само мой.

– Както и ти си само моя – заяви той с властен тон. – Как съм живял без теб?

– Щом телата ни се съединиха, сърцата и животът ни се свързаха завинаги. Няма сила, която може да ни раздели, тъй като няма сила, по-голяма от твоята.

– Забравяш Великия дух – припомни ѝ той.

– В очите и сърцето Му ти намери благосклонност. Той ти даде единствената жена, която може да те обича и да те задоволява като никоя друга. Ти никога няма да бъдеш победен, защото Той дели силата си с теб.

Сивия орел спря и я постави върху земята. Взе лицето ѝ в ръцете си, целуна я нежно и дълго, преди да ѝ рече:

– Да, Шали, ти се единствената жена, която докосва сърцето ми и има право над него.

Тя притисна жадно устните си към неговите, обхванала с ръце главата му, която излъчваше толкова сила и красота. След няколко огнени целувки, той грабна ръката ѝ и я поведе към лагера.

– Ако не изгасим скоро този огън, тялото ми ще се превърне пепел – пошегува се той.

– Търпението и очакването ще увеличат желанието ти, любими!

– Какво търпение мога да имам, щом като ти си наблизко, а... не мога да те докосна?

– Да ти да ти дам от моето?

Той я погледна внимателно, а после се засмя.

– Не можеш, защото нямаш достатъчно и за себе си.

– За което ти си виновен – весело го обвини тя. – На твоите уроци им липсва едно – научи ме да паля огън, но мога да го изгася само по един начин.

– Дали да се надбягваме до шатрата и да проверим чий огън е по-голям?

– Това само ще докаже кой е по-силен и по-трениран, а това си ти. Ще забравим всички проблеми и ще мислим само за огъня си. – Без да иска тя му напомни за Лия и нейните кроежи.

Той внезапно спря и замръзна на място.

– Трябва да отида при баща си. Скоро ще се върна при теб, мъничка моя. Няма да съм спокоен, ако не го предупредя. Не се сърди – продума той усмихнат.

Ако не беше станала свидетелка как Сивия орел отхвърли Лия, би могла да се усъмни в него. Сигурно е прав. Вероятно Лия е твърде привлекателна за един възрастен мъж, дори той и да е горд индиански вожд. Освен това Сивия орел не е бил на себе си, когато Лия дръзко се е опитала да го съблазни. Шали се усмихна и кимна.

– Не се бави, любов моя – напомни му тя нежно, а после го целуна.

– Преди да се отпуснеш върху постелята, аз ще бъда до теб – обеща

й той.

Шали се отдалечи, а той се насочи към шатрата на Бягация мъж. Когато баща му извика да влезе, гласът му беше напрегнат. Сивия орел се наведе и направи няколко големи крачки. Погледът му обгърна гневния израз на баща му и виновното лице на Лия. Нямаше нужда да пита какво го е ядосало. Каза му тихо:

– Дойдох да те предупредя, че тя може да опита отново да приложи магията си върху теб, татко. Трябва да се пазиш от номерата ѝ.

Бягация мъж с присвити очи се взря в бялата жена, коленичила върху леглото си, с което напразно се опитваше да скрие унижението си. Сивия орел поклати глава недоумяващо. Той отиде към Лия със заплашителен вид, а думите му я удариха като гръм.

– Ако искаш да си жива и отново да видиш лицето на Уи, бяла курво, не подмамвай баща ми да поругава честта си. Ако лъжеш за детето, да знаеш, че ще умреш – предупреди я заплашително и безжалостно той. – Ти си позволи твърде много тук. Скоро ще си платиш за всички злини. И да си бременна, щом родиш, ще бъдеш отпратена. Ако не... – Той спря, но мисълта му беше ясна.

Ярост и горчивина разтърсиха тялото ѝ. О, тя ще му даде да разбере!

– Бременна съм, но не от Бягация мъж! – извика тя студено, прилагайки отмъстителния си план по-рано, отколкото очакваше. – Не посмях да кажа истината пред любимата ти жена, защото щеше да ме убиеш на място! Защо си тъй спял и се правиш, че не разбираш? Забрави ли нощта, когато спях до теб, когато ти мислеше, че Шали е умряла? Не Бягация вълк ме е взел пръв, ти го направи! Бягация вълк е твърде стар, за да стане баща, детето, което нося е твое!

– Злото изглежда е изпило ума ти, Лия! Никога не съм бил с теб! – заяви той ядосан.

– Къде е честта ти, велики воине? Ще отречеш ли, че аз те любих онази нощ, след като се върна от Свещеното място? Умът ти толкова ли бе замъглен, че не можеш да си спомниш огненото ни сливане? Когато главата ти се проясни и ти ме отхвърли, ние вече се бяхме любили. Ти отказа да се любим втория път, но не и първия! Онази нощ ти направо ме подлуди. Откогато те опознах, нито съм желала, нито съм обичала друг мъж освен теб. Защо смяташ, че те преследвах толкова смело? Защото знаех какво е за жената да се люби с теб! Споменът за онази великолепна нощ измъчва съзнанието ми. Баща ти ме взе насила, не съм го съблзнявала. Той дойде на постелята ми, а не аз в неговата. Ако се

смяняваш в думите ми, питай го! – предизвика го тя. – Исках само теб, не можеш да те забравя, нито пък пламенната нощ, която прекарахме. Какво от това, че ме наричаше Шали? Какво от това, че душата ти се любеше с мъртвата ти жена? Тялото ти беше с мене. И синът, който нося, е твой, Сив орел, синът, който тя не може да ти даде – хитро и жестоко завърши Лия.

– Лъжеш, бяла курво! – извика той разгневен.

– Така ли? – запита. – Наистина ли си забравил, че ме взе или само твърдиш, че не помниш? Погледни ме в очите и се закълни, че не си ме любил онази нощ! Тогава ти доставих голямо удоволствие. Устата ми се забавляваше с мъжеството ти, докато те подлудих от желание. Ти пи от гърдите ми и раздразни женствеността ми, докато пламнах от желание да те имам. Главата ти беше замаяна и не ти позволяваше да ме яхнеш. Затова аз се възкачих върху тялото ти, а ти пръсна семето си в мен. Докато почивахме и аз те галех, за да събудя отново живот в слабините ти, главата ти се проясни и ти отказа да се съединим отново. Искаше Шали, но аз бях край теб. Ако тя не се бе върнала, все още щях да бъда край теб – самоуверено изрече Лия. – Друг път си ми отказвал, въпреки че ме желаше. Толкова ли си горд, че да не можеш да признаеш истината? Наистина ли беше толкова замаян, че не си спомняш онази прекрасна нощ? Нищичко ли не помниш? – запита тя сериозно.

Мрачното му мълчание я накара да тържествува. Обърканият му израз, който издаваше нерешителност и ужас, доказваше, че е успяла. Преди да съумее ясно да си припомни онази нощ, тя се впусна към нова победа.

– Забрави ли как те галех? Как те успокоявах, докато ти тъжеше за нея? Как задоволих неотложните нужди на тялото ти? По-късно, когато умът ти се проясни, гордостта ти се възвърна и ти ме отхвърли. Но сърцето и тялото ми жадуваха за теб, за друга нощи в постелята ти. Обичам те, Сив орел, още от първия миг, щом те видях. Затова тъй безсрамно те преследвам и се мъча да те спечеля. Защо събуди у мен тези желания, а после ме отхвърли? Защо принуди баща си да признае твоя син? Ако Шали не се бе върнала, ти щеше да ме вземеш в шатрата и в леглото си. Ако не ми вярваш, питай баща си дали съм била девствена онази нощ, когато той най-грубо ме насили. Не казах на никого, защото те обичам и защото се страхувах от омразата и отмъщението ти. Можеш ли да отречеш собствения си син? Ще го отгледаш ли като свой брат? Баща ти не е достатъчно силен, за да защитава нашия син. Какво ще стане с него, щом Бягачия мъж умре? Ти си жизнен мъж, съвсем сигурно е, че една

жена не ти е достатъчна. Мога да те обичам толкова, колкото Шали. Мога да ти давам синове и удоволствия, които тя не може. Опитай се да си припомниш онази нощ. Ще се убедиш, че аз ти дадох наслада, каквато тя никога не ти е доставяла.

– Никога не съм те взимал, Лия – неуверено възрази той. Разтрепераният му глас и изпълнения му със съмнения вид бяха мехлем за душата ѝ.

– Само ти си докосвал сърцето ми, Сив орел, никога няма да забравя нито теб, нито онази нощ. Ако не те обичах толкова, щях да кажа на Шали за нас. Не съм ѝ споменавала за онази нощ, нито пък за другите случаи, когато ти беше готов да ме вземеш. Вероятно в тъмнината ти забрави, че съм бяла, което не би могло да стане на дневна светлина. Може би си бил замаян и искрено си вярвал, че аз съм Шали. Няма значение, детето е твое, както и любовта ми.

– Ако изречеш тези лъжи пред баща ми или пред Шали, ще те убия със собствените си ръце – с леден глас я заплаши той. При мисълта, че е загубил паметта си, той внезапно осъзна какво ужасно нещо е преживяла скъпата му Шали.

– На никого няма да казвам, любов моя. Не защото се страхувам за живота си, а за да не ме намразиш още повече. А и животът ми е към своя край, щом детето ни се роди, ти ще ме отпратиш. Как бих могла да живея без теб?

Тялото на Сивия орел се напрегна от ярост и объркване. Виновен ли беше? Той ли трябваше да поеме отговорността за детето? Въобще беше ли бременна?

– Не вярвам, че си бременна, Лия. Скоро тялото ти ще разкрие истината.

– Силата ти е голяма, Уандми Хота, но не си в състояние да заповядаш и нашето дете да изчезне. Ако предпочиташ да твърдиш, че ти е брат, аз не мога да те спра. Във властта ти е да отречеш, че сме се любили онази нощ, но това ще бъде лъжа. Твоята гордост е по-голяма от тази на баща ти. Онази нощ ти ме желаше и имаше нужда от мен, но Шали се върна и всичко свърши. Не съм ли достатъчно наказана и оскърбена? Ще те загубя – теб и нашия син. Как ще забравя някога вкуса на целувките ти, твоето тяло? Ти подчини не само тялото ми, а също и сърцето ми. Върви си и престани да ме измъчваш. Ако се налага, отречи се от нашето дете, но то е твое.

Сивия орел така и не осъзна, че току-що Лия спечели победата си. В този миг Шали се появи на входа на шатрата. Взряна в широкия гръб

на мъжа си, тя не можеше да повярва на очите си. Лия веднага я забеляза.

– Твърдиш, че аз съм лоша и зла, но всъщност ти си лошият и злият! Аз не те оплетох в мрежите си, а ти мене. Как да се спася от чувствата, които ме измъчват всяка нощ? Как да забравя какво е да те любя, да усещам топлите ти ръце по кожата си, да усещам устните ти, да поемам мириса и допира на тялото ти? Мога ли да забравя как ме пронизваше така, че виках от удоволствие? Дори и сега те желая – дръзко завърши тя.

– Ще ти отрежа лъжливия език, бяла курво. Желая и обичам само една жена – Шали. Не съм спал с теб онази нощ.

– Може би не със сърце и душа, но с тяло. Какво ще си помисли Шали, ако разбере?

– Осмеляваш се да ме заплашваш! – гневно изкрещя той. Бягачия вълк веднага запита каква е тая разправия, която той не разбираше. Сивия орел забеляза загрижения му въпросителен поглед. Време беше да признае истината и да извади на показ дълбочината на злото, което причиняваше Лия. Вероятно колебанието му ще смекчи вината на баща му. Въздъхна тежко и започна невероятната история.

Разказа на баща си за нощта, когато Лия дойде във вигвама му, за да го съблазни, докато той беше упоен от мескалина. А после и за другите два пъти, когато се опитваше да го впримчи и да го привлече. Сподели как я бе отблъснал, макар и трудно.

– Сега тя твърди, че съм спал с нея тази първа вечер и че детето е мое. Тя лъже, татко, аз не съм я взимал.

– Нещо, което по-рано беше пропуснал, проблесна в ума на Бягачия мъж. За най-голяма уплаха на Сивия орел баща му нерешително му съобщи:

– Онази нощ, когато спях с нея, тя не беше девствена. – Той разказа как Лия го е прелъстила. – Обхвана ме треската за съвкупление и аз я взех, преди да успея да овладее пламналото си тяло. Но тя не се противеше, синко, отдаде ми се. Другите нощи тя ме предизвикваше тъй, че попаднах във властта ѝ. Ако не можеш да си припомниш онази нощ, сигурен ли си, че тя не те е съблазнила до степен, в която не си могъл да се удържиш? – запита той раздражено. Говореха бързо на Оглала, Лия не разбираше повечето думи, но не и разстроената Шали.

Лия скри една радостна усмивка. Каквото и да обсъждаха, то причиняваше голяма болка на съперницата ѝ. Дали Сивия орел се изповядваше какво е сторил? Дали признаваше, че въобще нищо не помни от

онази тъй важна нощ? Но все пак планът ѝ нямаше да бъде успешен, ако скоро не забременее! Как? От кого?

– Какво да правим, синко? Загубата на паметта ти е също тъй опасна, както беше при Шали. Можеш ли да се закълнеш, че детето не е твое? – загрижено попита той, знаейки каква бъркотия ще предизвикат твърденията на Лия.

– Не си спомням такива неща, татко – рече честно и с неохота Сивия орел. – Тя дойде и се опита да легне при мен. Но аз не помня да съм я докосвал, поне не в този смисъл. Сънувах, че тя е Шали. Прегръщах я и я целувах, но не си спомням да съм влизал в тялото ѝ.

– Тогава не бива да казваме нищо на Шали – напразно предупреди бащата. – Ако е бременна, ще приема вината. Ако не, въпросът е приключен.

– Ще помоля Великия дух да върне паметта ми, както направи с Шали. Трябва да знам истината. Ако носи мое дете, не бих могъл да опетня лицето ти с моята простъпка.

Сега всичко се разпиля пред очите на Шали и тя разбра, че не може да слуша повече. Мъката бързо срина нейния свят на доверие и любов. Как щеше да погледне очите на детето на другата жена? Как би могла да разреши на Сивия орел отново да я докосва, след като знаеше, че е изхвърлил семето си в грешното тяло на Лия? Щяха ли да се оправят нещата между тях? Лия пожела съпруга ѝ и по някакъв начин успя да спечели дяволската битка за него. Можеше ли да се откаже той от синовете, които тя, Шали, явно не можеше да му даде? Защо твърдеше, че му е достатъчна? Няколко дни след трагичната ѝ загуба той се бе предал на тази мръсница! Не на друга жена, а на Лия Уинстън! С разбито сърце Шали прекоси лагера и тръгна към реката.

Бялата стрела я срещна, когато излизаше от лагера. Заговори я, но тя нито го чу, нито му отговори. Той бързо тръгна след нея и я хвана за ръката.

– Шали, какво ти става? – запита той.

Очите на старата му приятелка срещнаха неговите и бяха пълни с мъка и тъга.

– Да можех никога да не си бях спомняла предишния ни живот – тайнствено каза тя. – Ако не беше синът ми, по-добре да не бях излизала от онази бурна река, за да се боря с още по-коварна сила.

– Не те разбирам – рече той объркано.

Шали се изсмя с пронизващо студен кикот.

– И аз не разбирам, Бяла стрела. Понякога е по-добре да забравиш

хубавото, за да не си спомняш и лошото. Белите победиха, аз съм наказана и съсипана. За пръв път ми се иска да не знаех английски. Или да бях глуха – вайкаше се тя.

– Ела, ще те заведа до шатрата ти. Някаква нова треска е обхванала съзнанието ти – размишляваше той на глас, обезпокоен за ду шевното й състояние.

– Не, друже мой. Помниш ли че бяхме приятели с теб още преди Сивия орел да ме приеме? Много пъти съм се чудила какъв би бил животът ми, ако моите хора бяха заловили теб, а не него, или ако още тогава той ме беше продал на теб.

Какви дивотии й се въртяха в главата и какви ги говореше? Защо си спомняше тези случки от миналото? Настроението й беше особено, объркващо. Бе обзета от страх. Ставаше нещо ужасно. Какво?

– Трябва да обясниш неясните си думи, Тревисти очи – помоли я той.

Тя му се усмихна тъжно.

– Помниш ли деня, когато ми даде това име? Спомняш ли си как те закачах, наричайки те Черни очи – Сала Иста? Толкова пъти си се проявявал като приятел и си ми помагал. Как иначе щях да преживея тези години без теб? Колко пъти си се разправял със Сивия орел, когато той яростно ме отхвърляше или пък ме наказваше жестоко? Колко различни щяха да бъдат нещата, ако Матю не беше...

Обзет от ужас, той затвори устата й с ръка.

– Тихо, Шали! – веднага я предупреди. – Ако разкриеш тази хитрост, това значи да подложиш живота и щастието си на опасност. Защо говориш за това предателство? Сега ти си индианка. Никой не бива да знае истината! – твърдо й заповяда той. Как му се искаше това напомняне за желание и любов да бяха спрели да го измъчват. Ако синът на вожда не беше най-добрият му приятел, Шали щеше да е негова жена. Не можеше да забрави, че много отдавна гордостта на Сивия орел почти го принуди да му продаде Алиша. Ако не се бяха развили нещата така, сега тя щеше да му е съпруга. Той разтърси глава, за да я прочисти от тези опасни и предателски мисли. Шали никога нямаше да бъде негова, тя обичаше най-добрия му приятел и любовта им бе взаимна.

– Какво значение има, Бяла стрела? Дали любовта и уважението им ще се стопят, ако научат истината след толкова време? Няма ли да могат най-накрая да ме приемат заради това, което съм? – неразумно разсъждаваше тя.

– Мисли за Сивия орел и за Сияйната стрела, Шали. Те също ще

страдат от лекомислените ти думи.

– Синът ми... – прошепна тя замислено. – Да, трябва да помисля за сина си. Синът е много важен за мъжа, Бяла стрела. Нито един мъж не може да отрече собствената си кръв и плът.

Бялата стрела нежно хвана раменете ѝ и я разтърси.

– Кажете какво те наскърбява толкова дълбоко, Тревисти очи? – настоя той.

– Детето, което Лия носи – меко му отговори тя, но думите ѝ не му казаха нищо.

– Защо грижата на Бягация вълк толкова те тормози? Вероятно Лия лъже. Може би не е бременна – тъжно я убеждаваше той.

– Де детето да беше от Бягация вълк – извика тя отчаяна. Когато се разхълца, Бялата стрела я прегърна и ѝ предложи утехата си, макар и да не знаеше за какво става дума.

– Какво те разстройва толкова, мъничка? – запита той много разтревожен.

– Не разбираш ли, Бяла стрела? Детето, което Лия носи, не е от Бягация вълк, а от Сивия орел – произнесе тя сред хълцанията – То е на моя съпруг – повтори шепнешком на пресекулки.

– Какво? Това не може да бъде! – заяви той, твърдо отхвърляйки странното ѝ твърдение.

– Попитай го. Когато е смятал, че съм мъртва, той е спал с Лия. Тя носи неговия син. Той предаде любовта ни, направо я разруши. – Преди малко го чух със собствените си уши. Докато съм се борела със смъртта, тя е легнала в постелята му. Докато моят живот си отиваше, тя е заченала нов – на неговия син! Щом тя каза, че детето е негово, той не можа да отрече. Бягация вълк е стар, а Сивия орел е млад. Ако и двамата са я взели, какви шансове има семето на стари а човек пред моя неверен съпруг? Той ме заблуди и ме излъга. Заяви че никога не е докосвал нито нея, нито някоя друга жена. Но го е направил.

Бялата стрела се смая от тази новина.

– Не може да бъде! Той никога не би взел друга жена. Той обича и желае само теб, Тревисти очи.

– Може сърцето му да не я е искало, само тялото му. Бягация вълк го накара да се закълне, че детето не е негово, че не я е обладал Ала той не можа да го направи, Бяла стрела. Докато аз умирах, той е правил любов с друга жена. Никога няма да му простя, Бяла стрела, никога.

Бялата стрела се разтревожи от тежките обвинения срещу най добрия му приятел, който му беше като собствен брат, мъж, с когото той

яздеше заедно още от малък.

– Хайде, трябва да поговорим със Сивия орел и да уредим тази работа.

– Не, не мога да се изправя срещу него. Ще умра, ако някога ме докосне отново. Ако желае Лия, може да я има! Аз вече не мога да остана тук, трябва да си тръгна – неочаквано обяви тя.

Той се смя.

– Не можеш да го направиш! Не е любил бялата курва!

– Но той твърди друго, Бяла стрела. Чии думи да приема – твоите или неговите? Не мога да остана тук, щом като желае нея, нито пък докато тя износва детето му. Не съм в състояние.

– Но ти го обичаш – възрази той, тъй като не можеше да намери какво друго да каже.

– Не, Бяла стрела, той жестоко потъпка любовта и доверието ми. Дори силна любов, каквато беше някога нашата, не би могла да оцелее при такова предателство. Лия винаги ще остане между нас, тъй като той така бързо я е поставил на това място. Обичала съм го, прощавала съм му, много пъти съм страдала, за да спечеля обичта му и да ме приеме. Дойде време, когато аз повече не разбирам, когато не мога да страдам повече. Аз давах от себе си, споделях, приспособявах се и се жертвах, докато вече нищо не ми остана. Колко може да продължи любовта, докато не се претеглят заслугите? Ти познаваш миналото ми добре, приятелю. Нима аз не се отрекох от скъпите неща, които имах, от своя народ, за да му дам всичко? На него не му се наложи да направи същото, за да спечели любовта ми. Не разбираш ли, Бяла стрела? Положението е сериозно. Нямахме ме само дванайсет луни, а той се поддаде на изкушенията на Лия и то не един път. Как може да очаква аз да разбера и да простя тази жестокост? Ако аз го бях предала така, той щеше да ме убие! Между нас всичко свърши и мисля вече, че трябва да си вървя. Ще ме заведе ли до лагера на Черния облак? – запита тя, изненадвайки го с молбата си. Тя знаеше, че това е единственото безопасно място, където можеше да избяга сред опасната пустош.

– Сивия орел няма да ти разреши – заяви той уверено.

– Този път ще го направи, Бяла стрела. Няма начин да ме спре. Кой ще вземе страната на съпруг-изменник срещу жена му?

– Той не е в състояние да те предаде! – избухна Бялата стрела.

– Вече го е направил, приятелю. Чух го от собствената му уста. Как можа да ми го погоди това? Смятах, че няма сила, която да ни раздели, но се оказа, че има – страстта му към Лия. Той издигна преграда между

нас, която никога няма да се премахне. Повече няма да мога нито да го обичам, нито да му имам доверие.

– Сега трябва да отидем в шатрата ви и да сложим край на това, Шали. Лия не е бременна, зная го със сърцето си. Тя лъже.

– Дори и да лъже за детето, Бяла стрела, Сивия орел все пак ми е изменил с нея. Колко струва любовта му, след като се е поддал на друга жена само няколко луни след смъртта ми? Не мога да му простя, това предателство винаги ще се изправя между нас.

Тя се засмя саркастично.

– Смешно, нали? В края на краищата, не бялата ми кръв ще унищожи любовта ни, а бяла жена. Лия отдавна ме предупреди, че ще ми го отнеме и ще заеме мястото ми. Не вярвах, че ще се намери жена, която ще може да го направи. Тя спечели, Бяла стрела. Магията на сина, който тя носи, е твърде силна, за да се боря. Загубих го в деня, когато Сините куртки ме нападнаха и на Лия се удаде възможността да действа. Нейното очарование се оказа по-силно от моето.

– Не, Шали, не си го загубила. Лия не представлява заплаха за любовта ти. Той никога не би могъл да те предаде. Засегната си и си разстроена. Помисли.

– Детето, Бяла стрела, то ще ме победи. Аз не успях да му дам друг син. Ако Лия го направи, всичко е загубено.

– Тогавя аз ще я убия – чистосърдечно се закани той.

– Не, не можеш. Ако го направиш, ще убиеш и сина на Сивия орел. Не разбираш ли? Ако не бях си спомнила любовта и щастието ни, тази измяна нямаше да има значение за мен. Как мога да остана тук и да я гледам как носи детето му?

Преди той да успее да й отговори, Сивия орел забързано се приближи до тях.

– Не мога да те намеря, Шали. Защо сте тук с Бялата стрела? Говорих с баща ми, всичко е уредено.

– Така ли? – запита тя с леден тон.

Видът ѝ гласът ѝ му подсказаха, че се задава буря. Сивия орел изгледа първо единия, после другия.

– Да. Бягащия вълк ще я пази, докато истината излезе наяве – събщи той, недоумявайки защо е така странна и студена.

– Коя истина, верни ми съпруге? – присмя се тя гневно.

– Истината за детето – отвърна той, напрежението у него нарастваше.

– Чие дете, предана моя любов?

– Защо говориш толкова странно, Шали? – запита той с боязън.

– Не се ли досещаш?

Бялата стрела сложи край на препирнята:

– Шали знае за теб и Лия, Сив орел.

Очите на Сивия орел се разшириха от изумление.

– Какво знае? – запита меко, мерейки думите и тона си.

– Кога Лия ще роди втория ти син, предателю? – Направо попита

Шали.

– Моят син? – повтори той невярващо, обзе го истинска паника.

– Даже и сега не искаш да кажеш истината! Ти ме излъга и ме предаде. Никога няма да ти простя, никога!

– Детето не е мое, Шали – възрази той отчаяно.

– Как можеш да си сигурен? Ти си я взел в постелята си, дока то аз умирах в лагера на Черния облак, нали така? – яростно го предизвика тя.

Някаква нерешителност премина през черните му очи, без да успее да я скрие.

– Няма нужда да признаваш отново. Чух какво каза за вината си в шатрата на Бягация вълк. Между нас всичко свърши. Утре сутринта си заминавам.

– Да си заминеш! Невъзможно! – реакцията му беше същата като на Бялата стрела.

– Никога няма да ти простя. Ти ме предаде! Уби любовта ни така, както убиваш враговете си.

– Нека да ти обясня – веднага започна той.

– Не! – прекъсна го тя. – Не ми разказвай нищо за неверния съпруг и за бялата му мръсница! Ако толкова много я желаеш, вземи си я, не ме е грижа! Но няма да остана тук, докато тя носи сина ти.

– Детето не е мое! – извика той възбудено.

– Погледни ме в очите и се закълни, че не си спал с нея в нашата шатра, докато си бил замаян от мескалина. Кажете дали тя не те е съблазнявала само няколко дни след изчезването ми – притисна го тя.

Погледите им се срещнаха.

– Не си спомням да съм я обладал. – Той се опита да излезе от положението, без да лъже.

Сълзи изпълниха очите й от тази отчаяна игра.

– Загубата на паметта ти служи добре, невярна моя любов. Дори и детето да не е твое, измяната ти остава. Свърши се, Уанмди Хота, ти най-брутално сложи край на нашите отношения.

– И да съм я взел, не помня! Бях упоен с мескалин. Мислех, че си

ти. Не желая Лия, искам само теб. Прости ми, ако съм те обидил или съм се посрамил пред теб. Бях полудял от мъка. Не ме лишавай от любовта си – дрезгаво се молеше той.

– Не аз те лишавам, ти я разруши. Остави ме на мира, трябва да помисля как да постъпя. Утре заминавам за лагера на Черната стъпка. Няма да се върна, докато Лия или детето са тук, ако въобще някога се върна.

– Няма да те пусна да си отидеш, Шали. Ти си моя съпруга, моя любов.

– Не можеш да ме спреш. Смятат ме за принцеса Шали, дъщеря на вожда Черния облак. Ти няма да посмееш да разкриеш истинската ми самоличност и да застрашиш своята и на сина си чест. Как иначе би могъл да ме спреш? Ти измени на любовта ни с една бяла никаквица. Кой би ме обвинил или би ме спрял да се върна при баща си?

– Аз няма да ти разреша – твърдо повтори той.

– Ще видим – срязва го тя, а после си тръгна, оставяйки двамата воини.

Ще я спреш ли? – запита Бялата стрела.

Сивия орел кимна мрачно.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Щом като Сивия орел, който беше извън себе си, се обърна, за да тръгне след жена си, Бялата стрела го хвана за ръката и го спря.

– Нужно ѝ е време, за да може сърцето ѝ да се справи с мъката. Ако сега продължиш да ѝ говориш, пропастта между вас ще се разшири. Тя е обидена и не чува думите ти. Само ако отречеш, би могъл да промениш нещата, но ти в момента не си в състояние да го направиш. Тя трябва да премисли всичко и да намери в душата си извинението – искрено го по-съветва той.

– Ще ѝ кажа истината, Бяла стрела – възкликна Сивия орел.

– Каква е истината, братко? Ако Лия е бременна, твое ли е детето? – запита важно Бялата стрела, молейки се той да отрече или да приеме вината.

– Не знам, Бяла стрела, само на Великия дух му е известно – отвърна той искрено. Той продължи, разказвайки за замъгленото си съзнание в онази съдбоносна нощ и малкото, което всъщност си спомняше от нея. – Лия твърди, че съм я сметнал за Шали и съм я любил в тъмнината на вигвама ми, докато разсъдъкът ми е бил замаян от мескалина. Татко казва, че тя не е била девствена, когато е спал с нея. Спомням си само, че я целунах и я докоснах. Щом разбрах, че не е Шали, я отблъснах, а после я изгоних. Как бих могъл да се съединя с нея, без да си спомням? Но и как мога да се закълна, че не съм го направил, след като паметта ми изневерява? Защо Шали не може да разбере това? Не съм обладал и не съм обичал друга жена. Не съм я предавал. Ако ме обича, не може ли тя да прости една слабост по времето, когато бях слаб от скръб!

Той се разкайваше, но в същото време се и възмущаваше. Защо тя отхвърляше любовта и щастието им заради една грешка, за която дори не можеше да си спомни, че я е извършил? Тя беше сърцето и животът му. Как можеше да се чувства застрашена от жена като Лия? Струваше му се, че гордостта ѝ е по-голяма от неговата. Сигурно иска да го накаже! Не разбираше ли тя последствията, които това действие щеше да има за любовта и спокойния им живот? Мислеше ли тя за тези неща? Той не е виновен! Поне не съзнателно. Това нямаше ли някакво значение за нея?

– По-скоро детето е причината, а не Лия, братко. Тя не може да понесе да гледа как друга жена ще ти роди син, а не тя. Как може да

забрави и да прости тази постъпка, след като детето винаги ще ѝ го напомня? Но тя не е права да иска ти да жертваш сина си. Ти принадлежиш на нея, но си дал една важна част от себе си на друга жена – дал си ѝ семето си и се е получил следващия ти син. Много изживя Шали напоследък и умът ѝ бушува като буйна река. Дай ѝ време да се успокои. Моли се да няма дете, братко. Защото ако има, смятай, че си я загубил – заяви той трезво.

– Но тя не взима предвид, че аз съм невинен. Лия излъга и мен, и баща ми с курвенските си номера! Когато дойде при мен, аз не бях на себе си. Трябва ли човек да плаща за нещо лошо, което не е извършил? – нетърпеливо го прекъсна Сивия орел, железното му тяло трепереше от гняв и негодувание.

– Много отдавна ти я научи, че често другите плащат за злини, които те не са сторили. Нима не е страдала от твоите ръце, защото е бяла и то заради злините на нейните хора? Ако не можеш да докажеш невиността си, битката е загубена.

– Но как, Бяла стрела, да я докажа? – отчаян го запита той.

– Лия е по-хитра и дръзка, отколкото я смятахме. Все още твърдя, че лъже.

– А ако не лъже, как мога да докажа, че детето не е мое? Дори и брат да ми е, пак ще си приличаме, все едно ми е син! Как е разбрала Шали за това? – внезапно попита той.

– Била е в шатрата на Бягация вълк, когато ти и бялата жена сте разговаряли, чула е всичко.

– Значи ме е дебнела! – разфуча се Сивия орел, като си представи сцената.

– Когато чула виковете ви на английски, тя дошла да види какво става. Научавайки за измяната ти, тя не влязла. След като ти не си могъл да отречеш твърденията на Лия, помислила, че си виновен.

Защо се поколеба той? Защо не заяви, че е невинен? Когато Лия го обвини, той трябваше да я убие на място! Лия!

– Лия гледаше към входа! Сигурно е видяла Шали! Ще я удуша! Тя ме вкара в тоя капан и ме плени, Бяла стрела. Забавих се с отговора, колебах се, защото размишлявах върху думите ѝ и се опитвах да си спомня онази нощ. Не мога да повярвам, че съм я докосвал! Тя лъже! Знаем, че лъже! Но как мога да го докажа? – обърна се той към Бялата стрела за помощ.

Отчаян и разгневен, Сивия орел се удари с юмрук по гърдите.

– О, колко съм бил сляп или безумен! – избухна той, изведнъж.

– Спомни ли си нещо? – нетърпеливо запита приятелят му.

– Да! – весело каза той и започна да крачи, вгълбен в себе си.

– Какво? – запита приятелят му в очакване.

– Когато мъж проникне в женско тяло, воден от буйна страст, после не остава ли някаква следа? Правил съм любов безброй пъти, а защо забравих за това, докато ме лъжеше? Преди да заспя, докоснах мъжеството си. Не съм влизал в тялото ѝ! – обяви той, спомняйки си ясно липсата на влага.

– Защо се осмелява да лъже така? – запита Бялата стрела.

– Вероятно носи дете на Бягация вълк. Може би се е надявала, че няма да си спомня онази нощ. Тя ме желае и се опитва да прехвърли вината върху мен. Дали иска да си отмъсти на мен или на всекиго поотделно? – размишляваше той на глас.

– Мракът в сърцето ѝ е огромен. Тя яростно се бори за нещо, което не може да постигне. Предателството ѝ няма да ѝ се размине без наказание. Детето не бива да носи заразата в кръвта си.

– Ако въобще има дете – Сивия орел се присмя скептично. – Трябва да отида при Шали и ѝ кажа за това. Вярвам, че ще ми повярва!

Той се отдалечи бързо с походка на пантера, а Бялата стрела поклати глава при мисълта, че Шали все още се чувства прекалено обидена и унижена, за да го изслуша.

Сивия орел отиде в шатрата, грабна жена си и я заведе на същото пустинно място, където имаха преди кошмарен разговор. Шали се съпротивляваше на силата и устрема му, но напразно. За да избегне грозна сцена пред очите на сина им, тя се остави да бъде вдигната от силните му ръце. По пътя той не продума, но нарочно я занесе на същото място, преди да положи краката ѝ върху голата земя. Хвана я за раменете, за да не ѝ позволи да избяга. Беше стиснал челюсти в явна решителност. Напрегнатият му поглед издаваше непреклонна воля и гняв. Стоеше, висок и изправен, тялото му напрегнато, а умът – нащрек.

Тя се взираше в него полусърдито, полупредизвикателно.

– Свали си мръсните ръце от мен, изменник такъв! Нямаме какво да си кажем! Утре си тръгвам! – изкрещя тя, тялото ѝ трепереше, тя се стареше да удържа изблика на чувствата си. Мъжът, когото обичаше, най-брутално бе стъпнал сърцето ѝ, а сега настояваше да ѝ обясни как бе извършил това престъпление! Да не би той да очаква от нея да се държи все едно че нищо не се е случило? Да не би да предполага, че тя ще падне в предателските му ръце и ще забрави случилото се? По дяволите, как може да е тъй упорит? Проклет да е заради магическата сила, с

която привличаше сърцето и тялото ѝ!

За нейно изумление той отхвърли глава назад и се размя весело, черната му коса се развяваше от нощния вятър! Черните му очи, които се вглеждаха в нейните, блестяха закачливо! Мъжественото му тяло с цвят на канела се отпусна, всяко мускулче танцуваше при движенията му. Самоувереността и гордостта му изпълниха прозрачния въздух като благоухание на цвете. Измамна усмивка играеше на плътните му чувствени устни. Нежност и удоволствие проблясваха в тези черни като абаносово дърво очи. Най-хубавото тяло на най-красивия мъж! Тя го наблюдаваше с любопитство и неволно възхищение.

Когато забеляза, че се е успокоила, той ѝ се усмихна с обич и заговори с ясен и мек глас, който развълнува сърцето ѝ.

– Спомни си онази нощ, малка моя. Заклевам ти се, че не съм докосвал Лия. Ако е бременна, детето не е мое. Заклевам ти се в живота и честта си, не съм я обладал.

Изумена от този обрат, тя зяпна. Дали я заблуждаваше, или казваше истината? Съмнението веднага пролича в погледа ѝ. Той стисна челюсти и смръщи очи.

– Значи не ми вярваш, така ли? – беше готов да се ядоса.

– Как да ти вярвам, когато ти се „кълнеш“, че никога не си я докосвал? – саркастично отвърна тя. – Можеш да се закълнеш, че не си я обладал, ако това е истината. Но не можеш да се закълнеш, че никога не си я докосвал, нито пък че тя никога не те е докосвала с огнена страст – натякна му тя.

– Не съм я взимал! Детето, ако то съществува, не е мое! – повтори той разпалено, без да отговаря на другите ѝ обвинения.

– Погледни ме, мъжо. Закълни се във Великия дух и във всичко, което ти е скъпо, че семето ти никога не е влизало в утробата ѝ или... където и да е – внезапно заплашително му каза та, с което му съобщи, че знае нещо, което той се боеше да ѝ признае.

Той рязко пое въздух и, без да иска, я подложи на мъчението сама да стигне до заключение. Сълзи се стекоха по бузите ѝ и тя тъжно поклати глава.

– Не можеш – прошепна тя със задавено гърло. С разбито сърце се опита да се освободи от ръцете му.

– Шали, чуй ме – дрезгаво я помоли той, без да я пуска.

– Не, не искам да слушам повече – изкрещя тя разочарована. – Как можа да направиш това? На мен, на сина ни? Бяла кръв все пак ни раздели, но не моята, нито пък нетърпимостта ти към нея!

– Заклевам се, че не съм оставял семето си в Лия, където и да е по нея! – прогърмя искрено гласът му. – Вярно е, че тя ме примамваше няколко пъти, но аз не се поддадох! Даже когато сърцето ми страдаше по теб, а нощем тялото ми жадуваше за близостта ти, не съм те предал. Обичам те. Моля те, повярвай ми – умоляваше я той.

– Тази вечер, когато се втурна да предупредиш баща си, то беше, защото познаваш курвенските ѝ номера. Тъй като тя ги е прилагала и върху теб! Не е ли вярно? – принуди го тя да признае.

– Опита се много пъти, но аз не ѝ позволих. Сърцето и умът ми са по-силни от слабините ми. Защо ми говориш такива думи?

– Защото те видях край реката един ден – безпомощно му призна тя. – Затова ти се отдадох! Страхувах се да не те загубя, ако продължавам да ти отказвам. Но когато паметта ми се върна, аз повярвах, че никога не би могъл да ми измениш с която и да е жена. Стреших, тъй като е имало и други случаи. Ти не ми каза истината. Излъга ме и ме заблуди. Ти я желаше, но гордостта ти се извисява между теб и страстта ти! Чудя се колко дълго още щеше да я отхвърляш, ако аз не бях склонила да се върна в живота ти!

– Това е лудост! Приемам, че тялото ми е копнеело за жена, но никога не съм желал друга жена! Толкова ли са слаби вярата и любовта ти, Тревисти очи? – отбранявайки се, я нападна той. – Ако си ни видяла онзи ден с Лия край реката, тогава ти е известно, че не съм се поддал! Когато бяхме в шатрата, аз също не съм проявил слабост. Отблъсквах я всеки път, когато се спускаше като вълчица върху ранен заек! Думите и съмненията ти дълбоко ме наскърбяват.

– А ти не ме ли нарани дълбоко? Не си ли ме посрамил, себе си също! Спомняш ли си колко дълго време ти трябваше, за да я отблъснеш? Ако не я желаеш, защо се поколеба да я изриташ?

– Не ти казах, защото се срамувах. Тялото ми беше отслабено от борбата, която бушуваше в сърцето и в главата ми. Страхувах се, че отново съм те намерил, но ще те загубя завинаги поради тази тъмнина в съзнанието ти. Не виждаш ли колко прилича тя на теб? Смятах те за умряла, а тя хитро дойде при мен с твоего лице и маниери. Ти беше в нея и това ме накара за момент да се поколебая. Не я желая, Шали. Заклевам се, че обичам и желая само теб. Не си ли спомняш, че ти ми каза да я взема!

– Вероятно това обяснява случилото се, докато ме нямаше. Но не и онова, на което станах свидетелка край реката!

– Не забравяш ли в какво състояние бях? Ти ме беше възбудила, а

после студено ме отхвърли! Да, изкушавах се да облекча болката си и да охладя яда си върху нея. Но не го направих, не можах! Тя никога не би могла да те замести, никога! Огньовете на страстта са опасни и силни, а на мен ми трябваше време, за да ги победи. Аз не съм всемогъщ, безчувствен мъж. Бях съблазнен, но не се предадох. Не ме наказвай заради един миг на слабост и объркване – убеждаваше я той.

Шали стоеше с гръб към него, в главата ѝ беше пълна бъркотия. Разстоянието между тях беше студено и безкрайно. Ако поискаше, тя просто можеше да го измине и да сложи край на този мъчителен разговор. Вместо това се люшкеше между любов и омраза, между негодувание и привличане. Решението ѝ щеше да бъде съдбоносно и нямаше да може повече да промени отговора си. Цялото им бъдеще зависеше от следващите ѝ думи. Боже, само ако знаеше как да постъпи...

В сърцето и съзнанието си тя му вярваше, че никога не е любил проклетата Лия. От собствените си наблюдения знаеше, че Лия е опитна изкусителка. Дали гордостта и мъката ѝ щяха да отхвърлят извинението му за временното колебание? Той беше силно мъжествен. Практически тя му беше внушила да използва Лия, за да удовлетвори желанията си.

Тогавя тя не беше осъзнала силата на неудържимата страст, възпламени тялото му, а после го отхвърли.

Що се отнася до секса, повечето жени се ръководят от сърцата и любовта си, при мъжете не е така. Мъжете зависят от физиката си, докато жените са емоционални и романтични същества. Дали вярата и любовта ѝ са толкова егоистични, че заради тях тя ще унищожи любовта и съвместния им живот?

Неразумна ревност и накрънена гордост се блъскаха в нея. Спомни си как много пъти той измамно често я беше лъгал и обвиненията започнаха наново. Можеше ли напълно да му вярва, след всичките години, изпълнени с любов? Само през онзи ден край реката да не се беше поколебал. Защо нерешителността му я нараняваше тъй дълбоко? Дали душевното престъпление е по-голямо от физическото?

Бавно се обърна и изгледа гърба му, приведен от мъка. Колко сложен е животът. Любовта им беше твърде голяма, за да я остави тъй лекомислено да се изпепели. Най-накрая бяха преодолели всички бариери помежду си. Сигурно и той страдаше толкова, колкото и тя. Тя трябваше да стигне до някакъв компромис, който задоволяваше всички.

Шали безшумно измина разстоянието, което ги разделяше. Позова целия си кураж и сила да победят страховете ѝ. Нямаше да остави Лия да спечели тази битка за живот с нейна помощ! Той ѝ принадлежеше и

тя щеше да се бори и да защитава своята територия, да провали наглите планове на Лия. Би било глупаво да жертва то жизнен мъж, когото обичаше, и да го предаде на онази лукава вещица.

– Уандми Хота – започна тя меко, забелязвайки внезапното напрегане на тялото му. – Опитвам се да те разбера. Вярвам, че детето не е твое. Също така се надявам, че ти си почти невинен, що се отнася до плановете на Лия. Но ми трябва време да ти простя и да привикна отново да ти вярвам. Докато успея да излича сцената край реката от съзнанието си, ти няма да спиш до мен. Откажеш ли това примирие, утре ще се върна в лагера на Черния облак. Ако още веднъж се доближиш до Лия, в този миг между нас ще настъпи краят.

Той се изпъна и се обърна, за да я погледне. Все едно че се съмняваше в собствените си уши, той запита:

– Добре ли те чух? Заплашваш ли ме или ме предупреждаваш?

Тя въздъхна и поклати глава.

– Ти си мой и аз ще се преборя с всички сили, за да те задържа. Но ти ме обиди и ме излъга. Времето трябва да изличи тези рани. Докажи ми, че желаш само мен, а не Лия, и стой далеч от опасната ѝ магия.

Вик на радостно облекчение разтърси спокойната нощ. Той грабна, завъртя я, смееше се свободно и щастливо. Ръцете ѝ се облегнаха на мускулестите му гърди, а той взе лицето ѝ в ръце и се взря него.

– Ти си моят живот и сърце, Шали. Животът е празен и безсмислен без теб. Не смятах, че ще оживея дори заради нашия син, когато те мислех за умряла. Обичам те, Тревисти очи, със всичко това, което съм и мога да бъда. Ще направя както желаш. Не мога отново да те изгубя. – Заради нея той се отричаше от гордостта си и дори от възмущението си от безмълвните ѝ обвинения. Отново ще трябва да с докаже пред нея. Кратката му слабост бе разколебала доверието ѝ. Той трябваше да я накара да разбере, че Лия не е заплаха за нея, нито за любовта им.

Устните му се притиснаха към нейните и се опитаха да покажат голямата му любов и желание. Тя си представи Лия, която се радва на това удоволствие. Отдръпна се от него.

– Твърде рано е. Тази нощ се случиха много неща. Първо трябва да бъде отстранен духът на Лия.

Той се смая от леденото ѝ държание.

– Сега не ме ли искаш?

– Не мога да се правя, че всичко е наред, когато не е. Не съм в настроение за ласки и любов. Сърцето ми е ранено и трябва да заздравее – меко му обясни тя.

– Но аз те обичам и имам нужда от близостта ти – възрази той.

– Не и когато мислено виждам Лия в прегръдките ти – дрезгаво му отвърна тя.

– Но ти знаеш това отдавна. Защо сега то те разтревожи? Не разбирам – каза той объркано.

– След като те видях с нея, изпитах страх. Желаях те и се боях да не те загубя. Бях твърде разтревожена, за да се замисля за дълбочината на слабостта ти, а тази вечер, когато видях съмнението ти, осъзнах колко близо съм била дотам наистина да те загубя. Чух и за другите случаи. Откъде си сигурен, че детето не е твое? – внезапно запита тя, наблюдавайки го внимателно.

– Докато говорих с Бялата стрела някакво подозрение се промъкна у мен. Може ли да се прави любов и да не си личи по нищо? Тази нощ и на следващата сутрин по тялото ми нямаше никакви следи. Тя излъга. Искане да ме вкара в капан поради това, че не помня. Ако онази нощ не бях упоен, никога нямаше да си представя; че си ти. Но Великият дух е бдял над нашата любов и над моята чест. Той проясни съзнанието ми преди да извърши това непостижимо деяние. Ако тя е бременна, детето е от баща ми – завърши той, смятайки, че е разрешил загадката ѝ.

В гласа му се промъкна нотка на горчивина и враждебност проблесна в черните му очи, спомняйки си близката победа на Лия за негова сметка. Като неустрашим язовец, той беше хитър и смел. Нахвърляше се върху врага, без да се бои от големината или силата му. Беше самоуверен и непреклонен. Шали изпита някакъв животински и чувствен бяс. Той умееше да се бие и беше агресивен като страшния и дързък язовец. Беше бърз и подвижен, тялото му беше пригодено за борба и победа.

Но с близките си той можеше да бъде мил, да ги защитава както правеше това безстрашно животно. За разлика от язовеца, чийто единствен интерес беше оцеляването му, Сивия орел беше сложен и завладяващ. Даже след всичките тези години някаква неуловима тъмна и предизвикателна тайнственост го обгръщаше. Дали някога напълно ще го проумее? Тя се съмняваше, че някой някога би могъл да го победи, само смъртта би сложила край на могъща та му личност.

Напоследък Шали видя една негова страна, която не бе забелязвала по-рано. Той не беше съвършен и всемогъщ. Беше човешко същество като всички останали мъже. Дали това беше разрешението на дилемата ѝ? Дали тя не го бе положила неоправдано върху някакъв пиедестал? Сигурно затова го съдеше толкова сурово заради едно-единствено прегрешение. Да, досега не допускаше, че той може да направи някаква

грешка.

– Защо си толкова мълчалива, Шали? – най-накрая я запита той.

Без да му отговори, тя се усмихна. Треската, дължаща се на краткотрайната слабост, бе отминала, той си беше отново същият. Усещаше го и го чувстваше. Господи, колко обичаше и желаше това пълно с живот същество. Бързо трябваше да се справи с ревността и възмущението си.

– Аз съм жена, съпруге мой, а жените често са глупави. Вероятно ти си невинен. Но от една лекомислена или случайна грешка също боли много. Скоро между нас всичко ще бъде наред. Но първо трябва да се уреди въпросът с Лия.

– Лия не означава нищо за мен, Тревисти очи. Защо се страхуваш от нея и ѝ позволяваш да се намества между нас? – запита той тревожно, засегнат от съмненията ѝ. Хвана я за ръката и целуна върховете на пръстите ѝ.

Този допир разтресе тялото ѝ.

– Не аз я поставих между нас, любов моя – меко го упрекна тя.

– Не съм го направил и аз, Шали – нежно изрече той.

– Дали несъзнателно си го позволил, или лукавата Лия със сила се е изпречила между нас, тя е там така или иначе. Опитала се е да ме замести дори не веднъж, а три пъти. Защо след първия път ти не забеляза желанията ѝ и не предотврати следващите два случая? Това не мога да разбера и да приема. Осъзнаваш ли колко дълго се люшкаташе ти във властта ѝ край реката? Толкова ли бе трудно да ѝ устоиш? Това твое колебание непрекъснато ме преследва.

– Но аз не съм се поддал! – извика той с раздражение.

– Спомняш ли си един ден много отдавна, когато бях твоя пленница и двама бели ловци се опитаха да ме изнасят в гората? – замислено запита тя.

Неразбиращ той кимна, но запита:

– Какво общо има онзи ден със сега?

– Бялата стрела беше този, който ме спаси и ме успокои. След като ме отнесе в шатрата ти на ръце, спомняш ли си недоверието и ревността, които изпълниха сърцето ти, когато ти забеляза невинния ни контакт? Ти дълго време ни наблюдава, предполагайки, че между нас има нещо повече от приятелство. След като можа да подозреш в подобна измяна най-добрия си приятел, който ти е като брат, защо ти е толкова трудно да разбереш съмненията ми относно Лия? Бялата стрела ме докосна само, за да ме защити, а контактът ти с Лия беше много повече от

това. Ако по онова време те смятахме за умрял и после се бе върнат, без да си спомняш за мен, как би се почувствал, в случай че сцената край реката бе между мен и Бялата стрела? Какво щеше да си помислиш, ако аз се колебаех, преди да му откажа? – меко го предизвика тя, думите ѝ имаха въздействието на малки стрелички.

Сивия орел отвърна чистосърдечно:

– Права си, Шали, ревността ми би била безгранична, ако това се отнасяше до теб. Дори да се беше поколебала само за секунда, аз щях да се измъчвам. Доказах, че съм недостоен за твоята любов и доверие – неочаквано призна той с обезпокоителен поглед и тон. – Тялото ми е омърсено и аз няма да мога да те докосна, докато не се пречистя. Трябва да извикам духа на Уанкантанка и да разбере какво трябва да се направи, за да изтрия това петно от лицето си. Ако не се окажа достоен да възвърна любовта и доверието ти и да премахна злото на Лия, ще бъдеш свободна да си тръгнеш. Веднъж аз те задържах насила, а втория път с любовта си, сега не мога да направя нито едното, нито другото.

Шали се уплаши и обърка от тази внезапна промяна в настроението му. Докато му разказа случката от миналото, той обвиняваше Лия за слабостта си. Сега осъзна, че е опозорил както себе си, така и нея. Поражението и слабостта му бяха непознати, а когато разбра, че е способен и на двете, това започна да го измъчва по особен начин. Шали беше стигнала до някаква тайнствена врата, която се захлопна шумно и тревожно помежду им. Той знаеше, както и тя, че е паднат от високия си пиедестал. Думите ѝ силно нараниха огромната му гордост. Негодуваше ли той от нея, че му е разкрила степента, до която я е обидил с лекомисления си провал?

Някакво неуловимо усещане премина през тялото ѝ. Защо потъпка самочувствието му на мъж, за да уталожи собствената си болка?

Унищожи самоуважението му, като му доказа, че наистина не е достоен за любовта ѝ. Защо? Това въобще не беше вярно!

Сивия орел беше пуснал ръката ѝ. Стоеше с раздалечени крака, с ръце върху хълбоците, с наведена напред глава и изправени рамене. Обезпокоителна гримаса набразди челото му и присви очите му. Тялото му беше напрегнато, луната огряваше бронзовата му фигура. Челюстите и зъбите му бяха стиснати. Тя се чудеше за какво ли мисли той и как ли се чувства.

Докосна мощното му рамо и прошепна:

– Уанмди Хота, извинявай. Не исках да те обидя толкова дълбоко.

– Аз си заслужи наказанието, Шали. Отмъщението беше

справедливо – отбеляза той с леден глас, а умът му се рееше някъде надалеч.

– Отмъщение ли? – повтори тя невярваща. – Аз не съм търсила отмъщение. Само се опитвах да ти обясня какво мисля, за да ме разбереш – заяви му тя.

– Ти го направи, Шали. Мислите и чувствата ти ми станаха ясни. Сега трябва да вървя – внезапно рече той и се обърна да я остави там объркана и със свито сърце.

Обзе я страх, стомахът ѝ се сви на възел.

– Почакай! Къде отиваш? – запита тя уплашена, задържайки го за ръката, за да го спре.

Без да иска, той изтегли ръката си и грубо изрече:

– Трябва да намеря място, където да прочистя душата и тялото си от това зло. Няма да се върна, докато не го направя.

– Да заминеш? Невъзможно! Как може да уредим този въпрос, ако те няма?

– Как можем да уредим тоя въпрос, преди да съм се освободил от срама? – прекъсна я той.

– Ти не разбираш! Не искам нито да те напусна, нито да те загубя! Нужно ми е само малко време. Моля те. Къде отиваш? Какво ще правиш? За колко време? – нетърпеливо питаше тя.

– За пръв път, откакто те нападнаха Сините куртки, сега разбирам много неща. Смятах, че любовта ни е чиста и сигурна. Не е така. Аз също имам нужда от време. Ще отида в планините, за да се пречистя. Няма да те потърся, докато не намеря себе си. Дотогава ще остана там. Ти каза, че сега не ме желаш. Да не искаш да остана само защото се страхуваш, че ще изгубиш съпруга и живота си тук? – запита той с обвинителен и пронизващ поглед.

В очите ѝ блеснаха сълзи. Какво му ставаше, какво им ставаше и на двамата?

– Как можеш да изричаш такива жестоки думи? Аз те обичам – протестира тя с тон, изпълнен със страдание.

Скръбта ѝ не го трогна.

– Любовта е повече от думи, Шали. Не е достатъчно да ги казваш, когато действията та са други. В любовта има разбиране и прошка, а не отмъщение и отхвърляне. Веднъж ми каза, че те обичам и приемам само когато всичко върви мирно и тихо и че в трудни моменти любовта ми се разклаща. Това не е ли вярно и за теб тази луна? Когато най-много имам нужда от любовта и помощта ти, ти ми ги отказваш. Значи толкова ме

обичаш?

Смаяна, тя само се взираше в него както ѝ се стори безкрайно дълго.

– Защо постъпваш така с мен? Защо ме изкарваш виновна в случая? Обвиняваш ме за миговете, когато си проявил слабост, само защото ти ги посочих? Защо мъжете смятат, че със секса всички проблеми се разрешават, че той като с магическа пръчка доказва любовта? За мен съединяването на телата не е нещо физическо, това е пълното отдаване на самия себе си. Ако го направя сега, когато сърцето ми е наранено, ще бъде лъжа. Тъкмо ти си този, който търси наказание и отмъщение! Затова бягаш като страхливец! – извика тя сърдито, без да мисли половината от нещата, които му каза във възбудата си.

В мига, в който изрече „страхливец“, мъчителният разговор пое погрешна посока. Той стисна до болка раменете ѝ и я разтърси.

– Как посмя да наречеш Уанмди Хота страхливец! Аз не бягам от трудности. Отивам да пречистя тялото и сърцето си.

Господи, какво изрече тя? Защо си крещяха такива обидни думи?

– Не исках да го кажа така, както прозвуча – бързо каза тя, опитвайки се да смекчи удара. – Исках само да кажа, че тръгваш, когато трябва да разговаряме.

– Най-добре е да тръгна бързо, преди да сме хвърлили още болезнени стрели един към друг, след което раните няма да могат да заздравеят – изрече той хладно.

Тя се хвърли към него.

– Не отивай, Уанмди Хота. Моля те, не сега. Толкова се страхувам, че ще те изгубя.

Неговите чувства бяха също той объркани, той не можеше да ѝ предложи утеха, за която тя го молеше. И двамата имаха нужда известно време да бъдат сами.

– Ще се върна колкото е възможно по-бързо, Шали, но го правя заради двамата. Ако продължаваме да си късаме нервите по този начин, ние ще унищожим любовта и спокойствието си.

Тя се изненада, внезапно проумявайки, че отчаяно ѝ се искаше да се люби с него в този момент, на това място. Какъв абсурд, тъкмо след като му каза, че сексът не е панацея! Значи думите ѝ не отговаряха на онова, което изпитваше! Възможно ли е, че при съединението на телата им някакси и сърцата и душите им се съединяваха и успокояваха разбунтувалите се води по някакъв магически начин?

Тя го погледна.

– Обещавам да не изрека нито една жестока дума към теб. Обичам те, Уанмди Хота. Заклевам се от цялото си сърце.

– Обстоятелствата ни разкриха много неизвестни неща, Шали. Чувството ни е било сяпао и егоистично. Трябва да размислим върху тези неща, които заплашват любовта ни, които ни карат да се страхуваме от загубата ѝ. Не бива да ни е страх. Трябва да победим страха, а също и недоверието. Една раздяла ще отвори очите и душите ни към истината.

– Обичаш ли ме? – безпомощно запита тя.

Той вдигна очи нагоре, а мълчанието му раздираше душата ѝ. Бездънният му поглед се върна към бледото ѝ лице и пълни със сълзи очи.

– Да, Шали, но не всичко е наред между нас.

– Ако се обичаме, не е ли това най-важното?

– Ти спомена, че известно време трябва да сме сами и аз смятам, че засега това е най-добре. Тревожи ме фактът, че любовта ни не е достатъчно силна, за да победи злото, което влезе в живота ни.

Дали гордостта или вината говореше чрез чувствените му устни? Защо не можеше да я вземе в обятията си и отново всичко да е наред помежду им? Дали пропастта между тях не се разширява непрекъснато, без да могат да я спрат? Той беше прав – нещо не беше наред.

– Моята любов е достатъчно силна, за да прости и да забрави тези последни луни, съпруже мой. При теб не е ли така?

– Ти ме объркваш, Шали. Когато започнахме разговора, ти ми обърна гръб и ми каза, че ти е необходимо време. Сега, след като аз се съгласих, постъпваш като обидена. Преди нямаше прошка. Откъде изведнъж дойде тя? Ти твърдеше, че между нас е изправена Лия и че любовта ни е слаба. Сега ми заявяваш, че е силна и сигурна. Не може и двете да са верни, нито пък всичко да се промени тъй бързо.

– Бях разстроена и обидена, бях ревнива и сърдита. Докато разговаряхме, много неща ми се изясниха. В много отношения бях сгрешила. Нахвърлих се върху теб и те обидих, както и ти ме засегна. Не бих искала да бъде така.

– Щом те обвиних, че искаш отплата, ти се разгневи и го отрече. Сега пък ми казваш, че си искала да ме накажеш. Не бива да се обиждаме един друг.

Очите ѝ изследваха непоколебимото му изражение.

– Не искаш да разбереш и мен, така ли? Искаш да се пречистиш, а какво ще стане с мен? Когато наказваш себе си, значи наказваш и мен. Хайде да сложим край, Уанмди Хота – смирено го помоли тя.

– На неприязънта или на любовта ни? – запита той също тъй

странно.

– Ако трябва да зададеш такъв въпрос, това означава, че пропастта между нас е по-голяма, отколкото осъзнаваме. Предлагам ти любов, прошка и разбирателство. Ако това не е достатъчно, за да срине стената между нас, тогава си търси твоите отговори и нужди, където искаш – предаде се тя с прекъсващ глас, устните и брадичката ѝ трепереха. – Иди и намери сам отговорите си, след като аз не мога да ти ги дам. – Тя се обърна, тъй като не бе в състояние да го погледне в лицето.

Как можеше да ѝ се предложи, след като е опетнен? Първо трябва да се пречисти. После ще я потърси отново.

– Ще се върна веднага, щом това стане, Шали – тихо ѝ съобщи той, едва сдържайки се да я притисне в прегръдките си. Но нещата трябваше да се уредят, а не да се потулят. – Ще помоля Бялата стрела да бди над теб и нашия син, докато се върна. Ти също трябва да пречистиш сърцето си.

– Ако този път тръгнеш, Уанмди Хота, може би никога няма да можем да огладим нещата между нас. Трябва да сме заедно, за да разрешим този проблем – увещаваше го тя с шепот. Беше останала с гръб към него, а сълзите се спускаха по бузите ѝ и падаха върху роклята ѝ.

Защо той отказваше да отвори вратата, която ги разделяше? Все още ѝ изглеждаше странен. Как ритуал, свързан с потене и молитви, може да помогне на подобен емоционален проблем? Възможно ли е вината и срамът да напуснат тъй лесно тялото във вид на пот? Щеше да отиде, да намери някое тъмно тайно място и там да се обвие с пара сред горещи камъни и чиста вода. Щеше да седи и да пее песни под въздействието на пезула ютас, докато силното му тяло пусне пот. Щеше да мисли, да разсъждава и да се моли. А през цялото това време тя щеше да бъде сама, щеше да страда и да умира вътрешно. Почувства се толкова уязвима и безсилна, но не можеше да промени нещата.

– Тази вечер тръгвам, Шали – прекъсна той мислите ѝ, щом тя остана смълчана. – Ще се подготвя за ездата. – Той не се и опита да я докосне. Страхуваше се, че ако телата им се допрат, нямаше да може да направи онова, за което се готвеше. Защо тя не му пожела довиждане?

– Искаш ли да ми кажеш нещо, преди да тръгна? – внимателно попита той.

Без да се обръща, тя бавно поклати глава. Не, нека да тръгва бързо и да сложи край на тази разсипваща я мъка. Тя пое въздух на пресекулки. Но сълзите не спираха да се стичат, те образуваха солени бразди надолу по хладното ѝ лице.

Той се обърна и тръгна към лагера. Изкушаваше се да се затича след него, да го помоли да остане или да я вземе със себе си. Трябваше да наложи цялата си сила и воля, за да не го направи. Той беше Уанмди Хота – свирепият и легендарен сиукски воин. На първо място беше индианец, а на второ – мъж, първо беше Сивия орел, а после – неин съпруг.

Отпусна се върху песъчливата земя. Сложи ръцете си на един голям камък и облегна мократа си буза върху тях, сълзите сега се стичаха по ръката ѝ и камъка. Тя се сви до него, все едно че той можеше да я защити от мислите ѝ. Къде сбъркаха? Само ако можеше да се върне към онзи миг, когато се приближи до него, а той стоеше дълбоко замислен. Ако му беше казала нещо различно и се бе държала другояче, сега нямаше да е тук сама, докато любимият ѝ се готвеше да заминава. Щом той се размя от радост и я прегърна, тя не биваше да проваля крачката към примирието. Шали се унесе. Чувстваше се като вцепенена, като статуя на любовната мъка. Внезапно чу тропота на копита. Без да вдига глава, знаеше кой приближава. Стегна се, за да го остави да замине, без да накърнява гордостта си.

Той дръпна юздите на коня си Апалуса. Вгледа се в красивата жена, която бе смисълът на живота му. Изглеждаше му тъй уязвима, тъй дребна, толкова измъчена... толкова близо и толкова далеч от него. Не бива да се поддава. Ако слезе и я прегърне, нямаше да замине.

Той се надяваше и се страхуваше, че тя ще го спре, но Шали не го направи. Обзе го облекчение и съжаление.

– Трябва да се върнеш в лагера, Шали. Не бива да оставаш тук сама. – Чудеше се защо не го поглежда, не му казва и довиждане, тъй като не знаеше, че ако бе рискувала да стори каквото и да е, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Тя не му отговори. Той недоумяваше дали не е заспала от изтощение.

– Чуваш ли думите ми, Шали? Спиш ли? Трябва да се върнеш в лагера, преди да съм тръгнал.

– Върви, щом трябва, тук съм в безопасност. Кой би посмял да нарани жената на Сивия орел освен самия Сив орел? – произнесе тя тихичко, тонът изразяваше болката ѝ, а думите ѝ почти не се чуваха от наведената ѝ глава.

– Аз не искам да те нараня, Шали. Трябва да разбереш, че го правя заради нас.

– Заради нас ли, Уанмди Хота? Или за себе си? – поправи го тя

тъжно.

– Не мога да ти предложа половин мъж, Шали. Трябва отново да стана силен.

Гордост! Винаги тая проклетата гордост! Тя постоянно ги разделяше както бялата й кръв!

– Тук съм добре, не се безпокой за мен.

– Защо не ми казваш довиждане? Обичаят на белите не е ли такъв? – запита той, опитвайки се да протака.

– Защото не съм аз тази, която заминава. Защо трябва да следвам обичаите на уазичу, след като сега съм индианка?

– Не се сърди, че тръгвам – внезапно я помоли гоЙ меко и покоряващо.

– Не те моля да останеш, нито пък се опитвам да те спра. Какво искаш да ти кажа? Решил си го, аз не се противопоставям.

– Довиждане, Шали – измърмори той на английски, тъй като нямаше такава дума на стиски.

А къде забрави „Обичам те и ще ми липсваш?“ Къде беше целувката й за довиждане и прегръдката й? Къде бяха думите за утеха? Напусто беше говорила преди. Ако ги повтори, те нямаха да имат никакво значение, след като тръгваше.

– Довиждане, Уанмди Хота – най-последно изрече тя.

Известно време никой не помръдваше, всеки чакаше и се надяваше другият да наруши мълчанието. Най-накрая той сръга коня и се понесе в галоп, без да се обръща, слагайки край на мъчителната сцена. Шали вдигна глава и се загледа в прахта и в тъмната фигура, докато изчезна от погледа й, а после се разрида, което отне останалата й сила.

След малко някой я хвана – Бялата стрела я прегърна успокоително и й заговори тихо. Тя хълца дълго, а той я остави да се наплаче. Приличаше на обидено и изплашено дете. Защо Великия Дух призова Сивия орел да я остави в такъв тежък момент?

Щом Шали успя да се овладее, тя се вгледа в разтревожените му очи, пълни с обич и загриженост.

– Лия не постигна победа, Бяла стрела, но си отмъсти. Тя не зае моето място, но ни раздели. Никога вече няма да бъде същото. Той дори не може да ме погледне, да ме докосне и да остане до мен, когато имам такава нужда от него.

– Щом Великият дух го призове, Тревисти очи, един воин трябва да се подчини. Той се страхуваше да те докосне, за да не отслабне волята му. Докато се върне, аз ще се грижа за теб и за Сияйната стрела.

Тя забеляза топлия му и искрен поглед.

– Той не търси дух от Уакантанка, приятелю, тръгнал е да търси гордостта си и да се излекува от вината си. Иска да ме накаже заедно му показвах, че е виновен наред с Лия за всичко. Откакто ме раниха, ние непрекъснато се отдалечаваме, скоро ще бъдем тъй далеч един от друг, че няма да можем да се намерим. Аз го губя, Бяла стрела, и не знам как да го спра.

– Не, Шали. Не е така. Той те обича и ти го обичаш. Това е само един камък на вашата пътека, той ще го отмени и отново ще бъдете щастливи.

– Какво ще кажат останалите, щом научат, че ме е оставил?

– Често призовават воините да тръгнат нанякъде. Забравила ли си? Той е водач, а сега времената са опасни. За него е естествено да потърси някакъв път и да се пречисти. Скоро ще се върне. Не помагай на Лия да спечели, Шали. Ако го обичаш, бори се за него.

– Използвах всяко умение, което имам, Бяла стрела. Не успях. Той не искаше да остане и да разрешим въпросите помежду си. Даже не ме целуна за довиждане и не ме прегърна и за миг. Не ми и каза, че ме обича.

– А ти направи ли го? – уместно запита той, знаейки отговора, тъй като ги бе наблюдавал.

– Не успях. Цялата ми сила ми бе необходима, за да мълча и да го оставя да тръгне.

– С него е било същото, Шали. Той е Сивия орел и от него много се очаква. Трудно му е да забележи каквато и да е слабост у себе си.

– Да не би една целувка за довиждане и прегръдка да са белег на слабост? Аз съм негова съпруга!

– Той не би могъл да те докосне, а след това да тръгне. Ти си единствената жена, която е в сърцето му.

– Ако това е вярно, защо ние двамата толкова страдаме? – извика тя.

– Любов като вашата рядко се случва, Шали. Злото не може да понесе подобна привързаност и щастие. То използва Лия, за да ги разруши. Не се поддавай, Шали. Гордостта и гнева са тайните оръжия на злото. Победи врага си, а не съпруга си – нежно я посъветва той. – Ела, хайде да се връщаме.

Помогна ѝ да се изправи на крака. Тя му се усмихна, а после обви ръце около тънкия му кръст.

– Какво бих направила без теб, Бяла стрела? Колко пъти си

спасявал живота ми, щастието, разума ми? Обичам те, приятелю – възкликна тя и го прегърна силно.

Той я притисна, борейки се с мечтата тя да му беше жена. Целуна я леко по челото, после внимателно пое ръката ѝ и я поведе обратно към лагера. Молеше се Сивия орел да се върне скоро по две причини: ловът за бизони приближаваше, а освен това не беше безопасно за него да бъде толкова близо до Шали. Дали тази опасна любов ще се противи да се превърне в обикновена привързаност? От години той криеше любовта и желанието си към жената на най-добрия си приятел. Ако някой ден убиеха Сивия орел, той щеше да вземе Шали за жена. Затова ли още не си беше взел съпруга? Животът на Сивия орел беше в непрекъсната опасност, а той глупаво чакаше... О, не! – сърдито се обвини Бялата стрела. Никога няма да пожелае смъртта на приятеля си, за да притежава жената, която и двамата обичаха. Трябва да си намери съпруга и да сложи край на натрапчивата идея за Шали. Само тогава щеше да постигне мир и спокойствие.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Два дни изминаха толкова бавно, че Шали се изтощи от непоносимото чакане. Колко време щеше да отнеме това пречистване? Сивия орел ѝ липсваше невъобразимо. Бялата стрела беше непрекъснато до нея, повдигаше духа ѝ, когато бе необходимо, размиваше я, щом видеше, че е готова да заплаче, играеше със Сияйната стрела Той се хранеше и разговаряше с тях, ходеше на лов и им носеше месо, защитаваше ги, обичаше ги и се грижеше за тях като предан съпруг и баща.

Шали и Бялата стрела станаха приятели малко след като тя срещна бъдещия си съпруг. Поради ранга си Сивия орел не можеше да и предложи приятелството си и непринудените отношения, които има ха с Бялата стрела още от началото. Прекарваха много време заедно, разбираха се прекрасно. Размиваха се един друг. Близки по душа, те се радваха на хубави отношения. Тъй като бяха спокойни и Бялата стрела се държеше съвсем приятелски, тя нямаше представа за любовта му.

През тези първи дни преди много години тя усети, че го привлича физически. Но любовта и уважението му към Сивия орел не позволяваше да се развие истинска любов или поне тя така си мислеше. С времето приятелството им се задълбочи. Той привикна да крие любовта си, да я представя само като привързаност и радостна близост. Докато беше пленница на Сивия орел, Бялата стрела няколко пъти я спаси от наказания, помагаше ѝ и я окуражаваше. Но в критични моменти като тази ролята на защитник го измъчваше. Искаше му се да я утеши не като приятел.

През тези два дни, докато бяха сами, те говореха за много неща. Бялата стрела ѝ напомни някои факти, за мъжа ѝ и за постъпките му, на които не беше обръщала внимание. През дългите и самотни нощи тя изпитваше сърцето си и разбра, че не съществуваше нищо по-важно от любовта им. Планът на Лия ѝ се представи в нова и по-ясна светлина. Тя се изчервяваше, когато Бялата стрела ѝ обясняваше много интимни неща за мъжете и жените. Чудеше се как е останала тъй наивна, след като е омъжена от дълго време. Просто не бе имала случай да се научи.

Шали следеше Лия от разстояние. Пленницата не се бе променила. Думите ѝ бяха нагли, а държанието ѝ – обидно. Стъпваше наперено като женски паун или същинска кралица. Оскърбително бе за Шали да наблюдава дразнешното ѝ самодоволство. Време беше Лия да се върне към

действителността! Тя още смяташе, че всички са повярвали на гнусните ѝ лъжи за Сивия орел. Как се осмелява тя да важничи и да се преструва, че носи дете от съпруга ѝ! Как смееше да го обижда и да стане причина за разрива им!

На Шали ѝ идеше да се втурне и да сложи тази развратна жена на мястото ѝ, но реши да прояви търпение и да се овладее. Лия щеше да се зарадва на гнева ѝ.

В късните часове на третия ден Шати наблюдаваше как синът ѝ играе със своите връстници. Тя съдържаше смеха си, когато той печелеше всяка игра на вратички. Нито веднъж не пропускаше шишарка, докато останалите един по един отпадаха от играта. Най-накрая Сияйната стрела вдигна ръце победоносно и извика въодушевено. Изтича към Шали и я прегърна.

– Спечелих, мамо! – изкрещя той възбудено.

– Да, сине, видях. Ти си силен и бърз като баща си. Имаш точен поглед и умът ти е остър. Скоро ще станеш голям воин като него. Толкова се гордея с теб, Сияйна стрела. Обичам те много – прошепна тя тихо и се наведе, за да го прегърне.

– Няма да минат много луни и аз ще тръгна да търся лошите духове като баща ми.

Тя се усмихна и кимна.

– Също като баща си. Великият дух ще го направлява и ще го направи силен и мъдър, за да води своя народ. Един ден ти ще бъдеш вожд на Оглала. Но първо трябва да станеш още по-силен и бърз. Един вожд трябва да има остри очи и уши, а краката му да тичат бързо. Също ще трябва да се научиш на търпение и доброта към другите. Да можеш да губиш и да печелиш – съветваше го тя с усмивка.

– Ти си умна и хитра като баща ми – палаво ѝ отвърна той, а после се втурна отново към игрите.

Шали го изпрати с поглед. Беше добро дете и щеше да стане чудесен мъж. Тя притежаваше толкова много, трябваше да бъде благодарна и щастлива. Няма да разреши нищо и никой отново да ѝ отне ме близките.

– Сияйната стрела ще стане вожд, ако моят син позволи. Но аз ще го науча да бъде по-хитър и по-силен. Смятам да го нарека Звездата на орела. Той ще се извиси като баща си и ще блести по-силно от една стрела. Когато и двамата станат воини, Оглала ще предпочете моя син за вожд, а не твоя. Ти го възпитаваш да е прекалено мек и нежен. Един вожд трябва да бъде студен и безмилостен – присмя се Лия, очите ѝ

блестяха от омраза и нахалство.

В следващата секунда Шали сви ръката си в юмрук и го стовари върху челостта на пленницата. От изненадващия удар Лия залитна назад и се свлече на земята. Двете жени се гледаха една друга. Лия се изправи и сложи ръце на кръста си.

– Как се осмеляваш да ме удриш и да застрашаваш детето на Сивия орел – презрително изрече тя. – Той ще те убие, ако направиш нещо със сина му.

– Ти си глупачка, Лия. Никой не вярва на лъжите ти. Сивия орел знае, че онази нощ не те е докосвал. Той е започнал да играе твоята игра, за да разбере колко е голяма злината ти. Ти си развратница. Освен това въобще не си бременна. Много скоро всички ще се уверят в това, нали? – спокойно ѝ отвърна Шали, смеейки се в лицето ѝ, почервеняло от ярост и омраза. – Чудя се колко дни ти остават още, докато разберат всички, че си вещица.

– Любили сме се неведнъж! – кисело рече Лия.

– Ако искаш да кажеш за оня случай край реката, когато го съблазняваше с предателските си ръце, кой мъж не би се порадвал на такова нещо? Или пък когато той отишъл да се къпе, а ти „случайно“ си му показала голото си тяло? Ние нямаме тайни, уиткоуин. Известен ми е всеки път, когато си го доближавала и всичко, което се е случило между вас.

Лицето на Лия побеля от изненада. Шали продължи, за да нанесе последния си удар.

– Знам за теб и за Бягация мъж. Как се нарича жена, която жадува за болезнено и брутално съвкупление? Колко извратен трябва да е мозъкът ти, за да може болката да ти доставя удоволствие в такъв особен момент?

– Лъжеш. Мислиш си, че знаеш всичко, но не е така! Сивия орел скоро ще бъде мой! – бореше се Лия.

Шали избухна в смях. Говореха тихо, за да не ги чуе никой. Шали ѝ описа в подробности всичките ѝ подвизи.

– Виждаш ли, Лия, ти въобще не си хитра. Ти си просто една нагла жена без морал и съвест. Всички ти се подиграват. И мислят как да те накажат в момента, когато стане сигурно, че не носиш дете на Бягация вълк – намекна тя, с удоволствие наблюдавайки страха и унижението на Лия.

– Ти си глупава, щом като вярваш на твърденията му, че никога не ме е докосвал! – задъхано изрече Лия.

– Щях да бъда глупачка, ако го вярвах. Сивия орел винаги ще обича и желае само мен. Много отдавна те предупредих, че няма да успееш и че ще те накажат. Сега сама се улови в капана. В безопасност си само дотогава, докато лъжата ти не се разкрие. Никога не би могла да спечелиш сърцето на Сивия орел, то е само мое, завинаги.

Шали драматично извади един малък нож и го посочи на Лия. После я предупреди:

– Ако още веднъж изречеш лъжи, ще отрежа проклетия ти език. Езикът не е необходим за износването на детето, ако такова въобще съществува. Аз съм принцеса Шали и имам правото да те убия, стига да пожелаеш.

Лия отстъпи няколко крачки. Шали говореше сериозно! Скоро измамата ѝ ще се разкрие. Шали! Винаги Шали! По дяволите красотата ѝ.

– Ще ти дам последна възможност да признаеш истината, Лия. Ако откажеш, аз ще бъда първата, която ще те накаже. Сега те предупреждавам, ако това, което ще ми разкажеш, не съвпада с думите на Сивия орел, преди да падне вечерта, ще останеш без лъжливия си език.

– Няма да посмееш да ми направиш нищо! Бягация вълк няма да го позволи.

– Бягация вълк каза, че си моя, докато не се разкрие истината. Ако не си бременна, пак ще паднеш в моите ръце. Реши да вземеш съпруга ми и го очерни. Огледай се, Лия, никой няма да ти дойде на помощ.

Лия изучава Шали известно време.

– Щом знаеш истината, защо искаш от мен да ти кажа всичко? Нали си толкова сигурна в себе си и в твоя любим, а? Страхуваш се! Ревнуваш! Знаеш, че мога да ти го отнема.

Шали се засмя, после извика Бялата стрела до себе си. Заговори му на Оглала, двамата се разсмяха. Тя се обърна към Лия на английски:

– Бялата стрела казва, че трябва да те пратим в лагера Типи Са като наказание за лъжите и лошите ти постъпки. Ако откажеш да си признаеш истината, ще го предложи на Бягация вълк.

Шали не можеше да повярва, че тя самата изрича тези зловни за кани, но искаше да притисне Лия и да я накара да признае, да извади наяве лъжите ѝ, за да не ѝ позволи да лъже отново.

– Какво ще стане с детето? Това наказание ще го убие! Ти не си чак толкова дива и жестока! – доверително ѝ каза Лия.

– Ти обяви кървавата война, Лия. В нея всеки трябва да се бие яростно и мръсно като своя противник. Аз само следвам методите ти.

– Предполагам, че първо Бялата стрела би искал да изпробва

уменията ми – омразно я предизвика тя.

– Не, Лия. Бялата стрела никога няма да докосне мръсница като теб. Твърде горд е.

– Ти и Бялата стрела само приятели ли сте? – нападна я Лия, гледайки със завист мъжа до нея.

– Не ставай смешна, Лия! – напомни Шали на нахалната жена. – Бялата стрела и аз сме кодас от много зими – обясни тя без да има нужда. – Истината, Лия! – повтори въпроса си Шали.

– Няма да ти я кажа. Ще те накарам да се гърчиш от съмнения и подозрения.

Шали отново поговори с Бялата стрела и му разказа плана си как да накара със сила Лия да признае истината и да я унизи. Бялата стрела кимна в знак на съгласие, после хвана Лия за ръцете и я повлече към гората. Лия започна да рита и да вика, но никой не ѝ идваше на помощ, както Шали ѝ беше обещала. Ясно, че я извеждаха от лагера, за да я накажат справедливо. По това време всеки се занимаваше със собствените си дела.

Бялата стрела спря, притисна Лия към твърдата земя, преди да завърже ръцете и краката ѝ, за да не рита. Не завърза устата ѝ, тъй като никой нямаше да се заслуша в думите ѝ на английски, а тя не знаеше достатъчно сиукски. Минаха дълго разстояние и спряха. Бялата стрела изтърси Лия на земята.

– Ще навредиш на детето! – извика тя от страх.

– Няма никакво дете, вещице! – отвърна ѝ Шали, която вече не се съдржаше.

Лия се обърна към Бялата стрела и го помоли да запази детето ѝ. Бялата стрела ѝ се изсмя в лицето.

– И той не ти вярва – каза Шали. – Всъщност той пръв предположи, че лъжеш. Ненавижда те. Обвинява себе си, че те е дал на Бяга шия мъж. Най-много ще се зарадва да те убие с голи ръце. – Лия продължаваше да гледа войнствено и се стараше да прикрие страха и тревогата си.

– Сега, Лия, кажи всичко, което извърши и което замисляше да сториш.

– Няма да ми повярваш! – нагло отвърна тя.

– Ако говориш истината, ще ти повярвам.

– Не мога! Сивия орел и Бягация мъж ще ме убият!

– Ако не го направиш, аз ще те убия. Докато броя до десет, трябва да започнеш, в противен случай езикът ти ще остане в ръката ми, за да

не изрича повече лъжи и да не причинява повече неприятности. Едно... две...

– Не можеш да го извършиш! Няма да ти позволят!

– Кой няма за ми позволи, Лия?

– Бягачия мъж и Сивия орел.

– Но те не са тук, нали? Други видяха как ме нападаш. Да не мислиш, че ще ме обвинят, че съм се защитила?

– Искан ми се сержант Старнс да те беше пробол със сабята си, вместо да те удря по главата с приклада на пушката! Много лошо, че онези двама войници нямаха време да те изнасят, както искаха да направят!

– бързо изрече тя.

Шали се вкамени.

– Откъде знаеш, че той е сержант и че са били двама? – запита тя. Лия млъкна, а после отбранително се присмя:

– Сигурно съм чула някой да го споменава.

– Господи, всъщност ти си била свидетелка на нападението ми и нищо не си казала! Била си достатъчно близо, за да чуеш имената им и да разбереш плановете им! Ами ако бяха убили Сияйната стрела? Дори не си викнала за помощ! Колко време изчака, преди да нападнеш съпруга ми?

Изражението на Лия стана предизвикателно. Шали разказа на Бялата стрела какво чу от жената. Яростта му изплаши Лия. Той извади ножа си от кожата калъф, висящ на кръста му, и щеше да я убие, ако Шали не го беше спряла. Лия изкрещя от ужас. Тези двамата да не са полудели? Наистина ли щяха да постъпят тъй жестоко с нея? Защо ли така искаха истината? Реши да опита с лукавство. Шали кипеше от възмущение.

– Ако беше извикала помощ, още същия ден щяха да ме спасят. Искан си да умра, нали? Ти си даже по-лоша, отколкото си представях. Сега разбирам защо така се изуми от завръщането ми. Наистина си вярвала, че тогава са ме убили. Прикрила си видяното. Затова не са успели да открият истинската ми следа. Омразата и злобата ти нямат ли граници? Значи така, вещице, искаш да умра... – промърмори тя замислено.

– Добре! Видях, че те нападат и не изтичах за помощ! Страхувах се да не ме убият, понеже не съм индианка. Правех се, че не зная нищо. Грижех се за сина ти. Мислех, че са те убили.

– Искан да кажеш, че си се надявала! Ти си демон от ада, Лия Уинстън, и с радост отново ще те пратя там! Но веднъж завинаги ще кажеш истината. Три... четири... пет... шест...

Бялата жена се гърчеше, но мълчеше.

– Седем... осем... девет... десет... – Бялата стрела я държеше здраво. – Аз ще го направя – блъфира тя за последен път, чудейки се какво ще стане, ако Лия извика.

Лия не извика. Със стиснати зъби и злоба, бушуваща в смарагдовите ѝ очи, тя разказа на Шали почти всичко. Но гледаше да подчертае каква наслада доставяла на мъжете. Единственият въпрос, които не зачекна, беше този за бременността ѝ – това беше последната ѝ надежда за спасение. Трябваше да намери начин да избяга, но след като убие съперницата си.

Шали се усмихна победоносно, а после се обърна презрително към нея:

– Всеки мъж би бил доволен от такива удоволствия. Няма да те питам за детето, Лия. Искам да те гледам как се гърчиш от страх, очаквайки месечното си неразположение, с което ще дойде и краят на живота ти. Всеки ден ще бъдеш внимателно наблюдавана – заяви тя, все едно че четеше мислите на Лия.

– Ти каза, че ще ме отпратиш, ако ти кажа всичко. Значи ме излъга. Понякога човек може да сбърка с бременността.

– Да сбърка да – но не нарочно. Аз съм сигурна, че ти не носиш никакво дете, но ще си удържа на думата. Ако искаш да се изповядаш на Бягачия вълк още днес, аз ще го убедя да те изпрати в друг лагер. Той ще го направи заради мен. Може би ще е по-умно и безопасно да сложим край на тази работа, преди Сивия орел да се е върнал. Трудно ще удържим отмъстителната му ръка. Не бих желала да те видя мъртва, Лия, а само изгонена от лагера.

– Добрината ти ме удивлява, принцесо Шали – с горчивина отбеляза Лия. – Но разбира се, положението ти го позволява. Е, ти спечели. Какво повече искаш от мен? Обичам го толкова, колкото и ти! Исках само да ти го отнема и да живея с него.

– Отдавна те предупредих за последиците от подобни глупави и похотливи мечти. Аз нямам власт тук, разполагам само с любовта и уважението на народа си. Ти живя добре с нас, по-добре от всеки друг роб. Защо се отказа от този живот? Аз спечелих, но ти причини много мъка в нашия лагер. Ти само говориш за голяма любов, но смятам, че всъщност не умееш да обичаш. Сърцето ти е зло, а съзнанието ти болно. – На Бялата стрела тя каза да я развърже. – Дете на Бягачия мъж ли носиш, Лия?

– Да – обяви тя, страхувайки се да се довери на тази нова Шали.

– Ако не си бременна, аз ще се опитам да спася живота ти. Ако си, ще останеш тук само докато детето се роди.

Изумена, Лия неразумно извика:

– Ще отнемеш дете от гърдите на майка му! Какво чудовище си ти? – Хвърли й безумен поглед, на който никой не обърна внимание.

– Няма да ти позволят да останеш тук. Исках да знаеш, че ние ще се грижим за детето. Само ако научат каква роля си изиграла при нападението ми, ще те бичуват до смърт. След като си го направила и го призна, само се моля да е истина и за детето. Ако не е тъй, дано мога да спра ръцете им, които ще те убият за тази лъжа. Върви, Лия, иди да си вършиш работата. Не изричай повече лъжи, иначе ще оттегля помощта си – предупреди тя Лия, чудейки се дали трябва въобще да помага на тази жена.

Лия се обърна и затича към лагера, сякаш някакъв демон я беше подгонил. Шати се облегна на едно голямо дърво, въздъхна тежко, тази случка я беше оставила без сили. Сивия орел беше невинен. Както и Лия призна, той не беше я любил в онази злокобна нощ. Каква сложна и опасна мрежа от лъжи бе оплел този женски паяк!

– Дано Сивия орел се върне днес, Бяла стрела. Вече минаха три дни. Колко още ще се бави? Имам толкова неща да му разказвам. Обичам го и страшно се нуждая от него. Сигурно дълбоко съм го наранила със съмненията си.

– Би могъл да се върне това слънце, Шали, или да отсъства още много дълго.

– Тогава аз трябва да отида при него и да му разкажа всичко, което тежи на сърцето ми. Колко много изстрадахме. Време е да уредим това веднъж и завинаги – възкликна Шали щастливо.

– Не може, Шали. Не е разрешено – бързо й възрази той.

– Сигурно досега достатъчно се е молил и се е пречистил, Бяла стрела. Представям си, че седи някъде нещастен и замислен като мен. Моля те, трябва да отида при него. Къде е?

Знаейки, че съществува само един начин да я спре, той се усмихна и поклати глава.

– Има много места, където трябва да се търси Великия дух. Може да е наблизно, но може да е отишъл до Свещените планини край зимния лагер. Ако не успее да се свърже на едно място с Уанкантанка, ще отиде на друго. Не е възможно да го намериш. Трябва да изчакаме завръщането му – не й каза истината той.

– Но кога ще стане това? – запита тя раздражена.

– Не знам, Шали – отвърна той честно този път.

– Трябва да знае какво разказа Лия. Вярвам, че от тези думи ще олекне на сърцето и съвестта му. Сигурен ли си, че не можем да го намерим?

– Той е като игла в купа сено, Тревестни очи.

– Но пролетният лов за бизони започва утре. Защо да не се върне за него? Какво ще кажат другите, ако той отсъства?

– Нищо. Човек отговаря първо на Великия дух. Избраха мен да заема мястото му, докато той се върне.

Тази новина я жегна.

– Ловът за бизони продължава седмици, Бяла стрела. Кой ще се грижи за мен и за Сияйната стрела?

– Шали – меко я укори той, – мъжете се грижат за всички семейства, докато воините ловуват. Къде отиде твоя остър ум? – игриво я закачи той.

– Там, където упоритият ми и горд съпруг се крие.

– Докато ме няма, трябва внимателно да наблюдаваш Лия. Тя е опасна и изобретателна – предупреди той Шали.

– Знаем – разсеяно се съгласи тя. – Хайде, ела при нас за късното ядене – с леко сърце му предложи тя.

– Ако ми намериш някоя добра жена, с която да се събера, животът би бил по-лесен за мен – палаво предложи той, за да смени темата на разговора.

– Сериозно ли говориш? – възкликна Шали и здраво се хвана за думите му.

– Мина ми времето, не си ли съгласна? – усмихна се той, предавайки се най-накрая на съдбата, която нямаше как да промени. Може би отговорът е друга жена.

Весел смях изпълни въздуха.

– Имаш ли някого предвид? – намекна тя с любопитство.

– Ти ще ми помогнеш да избира – ловко отблъсна той въпроса ѝ.

– Един мъж трябва сам да избере жена си, Бяла стрела. Има ли някоя, която да заглеждаш и от която дъхът ти да спира?

– Само Тревестни очи, но тя е омъжена за един силен и ревнив воин. Май че трябва да я открадна от леглото му, докато го няма – весело я подразни той, като прикри чувствата си.

– Ако знае, че друг въздиша по мен, сигурно ще побърза, за да защити територията си.

– Това е голям подвиг – да откраднеш жената на вожд или на

известен воин. Но да откраднеш най-красивата, сигурно се равнява на десет подвига.

– Голяма чест ми оказваш. Колко щастлива може да бъде една обикновена девойка, ако привлече погледа на силен и красив воин! Без съмнение много жени биха искали да ги харесаш. Ти си силен и способен, ще станеш много добър съпруг. Трябва да претърсим пялата земя, докато намерим жена, достойна за теб.

Той се усмихна.

– Какво мислиш за Тасия? – запита той.

– Тасия... много е хубава. Нежна е и говори смирено. Сръчна е и е весела. Често пее, докато работи. Ще си помислим за Тасия – отвърна тя без ентузиазъм. Пошегува се: – Какво ще кажеш за Малката луна или за Пиала?

Той ѝ отвърна по същия начин:

– Малката луна е кръгла като пълна луна, а Пиала е незабележима като най-дребната тревичка. Искам съпруга, а не напаст.

– Има една чудесна и деликатна жена, чийто мъж е на смъртно легло – нерешително започна тя, чудейки се дали той не предпочита девствена съпруга.

Очите му проблеснаха едва забележимо.

– Да, наблюдавал съм я много пъти, откакто Полегнатия храст се разболя. Но той се държи за живота като лисица за капан. Не е хубаво да пожелаеш чужда жена, докато мъжът ѝ е още жив. Може да отиде при Великия дух още тази луна, но няма да издържи много зими.

Забелязвайки интереса му, тя го запита:

– След като си чакал толкова дълго, Бяла стрела, какво ще ти коства да изчакаш още малко? Сигурна съм, че Полежалия храст няма да види есенния лов на бизони. Той е слаб и стар. Не е тайна, че тя не искаше да живее с него. Няма деца, а тя е по-млада от теб. Много приятна жена. Не заслужава ли да я изчакаш още малко? Тя е жена, която може да накара сърцето и тялото на един мъж да запеят щастливо.

– А ако тя пожелае друг воин, когато Полегналия храст тръгне по пътеката на духовете? – запита той сериозно.

– Как може да помисли за друг, след като знае как я гледаш? Няма по-добър мъж за женене в лагера – от сърце му каза тя.

– Какво ще стане, ако Полегналия храст умре, докато ме няма? Ако тя се свърже с друг, преди аз да съм се върнал? – настоя той нетърпеливо.

– Може би някоя игрива тревичка ще прошепне нещо в ухото ѝ.

Ако „случайно“ научи за твоя интерес, тя ще откаже на всички, дока то ти се върнеш. Когато падне снегът, ще топли леглото ти – закачи го тя, а после се изчерви.

Той се засмя от сърце.

– Другите ще се смеят и ще си помислят лошо за мен, ако ме чуят да говоря за жената на друг воин, която все още топли леглото му.

– Не и ако само Тревистите очи и бъдещата ти жена знаят за тези планове. Хитро ще я поразпитам да разбере какво мисли и чувства към теб. Ако очите ѝ блеснат, аз ще ѝ намекна да почака завръщането ти.

– Може и така да стане – завърши той весело.

Поприказваха още известно време, преди да се върнат в лагера.

Скоро след като се нахраниха, Бялата стрела си тръгна, за да се подготви за утрешната езда. С помощта на Шали той щеше да спечели най-хубавата жена след нея в лагера...

Ловните групи бяха разделени на три. В тях имаше мъже и жени. Мъжете щяха да убиват огромните животни, а жените щяха да ги следват, за да ги одират и разрязват. Няколко смелчаци щяха да докарат натоварените каручки в лагера и отново да се върнат за друг товар. Беше опасна, кървава, изтощителна, но необходима работа, която те вършеха всяка пролет и есен. Но си заслужаваше, в нея бяха ангажирани половината жени от племето, а другата половина участваше в есенния лов.

Бяха оставени мъже, които да охраняват лагера и да ловуват за семействата. Воините и бъдещите воители вървяха след гръмотевичните копита на морето от космати животни, които покриваха Равнината. Шумното им приближаване или отдалечаване се чуваше от мили разстояние. По-младите мъже бяха избрани да пренасят кожата и месото в лагера, за да не се развали и да не привлече апетита на лешоядите и койотите. Всяко задължение се изпълняваше с вещина и покорство, тъй като такъв беше животът на индианците.

За всички имаше много работа, а Шали скърбеше и за липсващия си съпруг. Изминаха още три дни и тя работеше до премаляване, за да може да спи дълбоко и да не скърби. Работеше така, че да държи под око Лия и да не ѝ дава възможност за нови измами. Но с всеки изминат ден все повече я тормозеше някакво предчувствие.

И сто години да живее тук, нямаше да свикне на този кървав и мизантропен труд. Стараеше се да мисли за нещо друго, докато работеше с останалите жени, тъй като това беше общо дело и облагодетелстваше цялото племе. В горещината се събираха насекоми, които ги измъчваха, а вонята от изсушаващото се месо и кожи беше непоносима. Често

мобилизираше всичките си сили, за да спре гаденето си.

Разсейваше вниманието си с различни неща, тъй като нямаше любимо занимание. Нито веднъж тя не отказа да участва в тази важна задача за живота в откритата Равнина. Стягаше се и се преборваше с някоя упорита кожа, за да я запази като резерва за кърпеж. Умело изрязваше месото и тлъстините от вътрешната страна. Трудната работа идваше по-късно, когато я намажеха с мозък, за да я омазнят и омекотят. Страхуваше се, че нощем ръцете ѝ миришеха и се будеше всеки път, щом ги приближеше до твърде чувствителния си нос.

На третия ден от този ритуал тя много се зарадва, когато дойде нейният ред да събира дърва, диви зеленчуци, къпини и да донесе вода, за да приготвят вечерята за цялото племе. Докато работеше, тя тайно наблюдаваше две жени – Тасия и прекрасната Скитаща кошута, която предизвика ярките и топли пламъчета в очите на Бялата стрела. Ако останаха насаме, тя веднага щеше да провери тази жена. Тасия беше добра, но не за Бялата стрела. Скитащата кошута беше идеалният избор!

Шали осъзнаваше, че мина доста време, откакто Лия се самообяви за бременна. Все пак дали ще излезе вярно? Да не би веднъж Лия да е казала истината? Тъй като жените се къпеха заедно, за наблюдателните очи на Шали беше ясно, че още няма доказателства за противното...

Лия също бе озадачена от това любопитно положение и изпитваше облекчение. Не ѝ се удаде и момент, за да избяга. Надяваше се да се измъкне, докато всички са заети и разсеяни. Но всяка нейна крачка бе наблюдавана, несъмнено по заповед на Шали! Шали... явно тя ѝ направи клопка, като я тероризира, за да признае всичко. Защо се поддаде тогава? А ако беше бременна? Това как би променило нещата за нея?

Гърбът на Лия я болеше от напрегнатата работа, както бе и с Шали. Често забелязваше въпросителните погледи на другите върху себе си. Само ако старият вожд излезе от лагера и ѝ даде малко отпих от преследващите я погледи! От непрекъснатото наблюдение нервите ѝ бяха изопнати като тетива. Ръцете ѝ трепереха. Колко още щеше да издържи този подлудяващ надзор?

Нещо друго също занимаваше съзнанието на Лия. Как можеше да разбере какво се крие зад онзи странен разговор между Шали и Сивия орел? Нещо ужасно трябва да се е случило между тях много отдавна, нещо, което тя трябваше да изрови. Всъщност са се срещнали като врагове! Как той е заловил и заробил индианската принцеса, бъркайки я за бяла робиня? Какви страшни събития са се разиграли, преди да се разкрие истината? Дали благородният Орел е бил принуден да се ожени за

Шали след подобно насилствено отношение, вероятно я е изнасилил? Дали не съществуваха някакви потиснати чувства на враждебност, които умело можеха да бъдат извадени на повърхността? Наистина много странно...

Малко преди смрачаване работата за деня беше свършена и вечерята бе поднесена. Независимо от умората хората се смееха и разговаряха, почиваха си. Шали се облегна на едно дърво край реката, като се наслаждаваше на спокойствието по това време на деня. Птиците постепенно затихваха и се приготвяха за нощен сън. Листата шумоляха над главата ѝ почти неуловимо. Бълбукане се чуваше откъм съседния поток, където водата заобикаляше камъните. Небето стопяваше прекрасния си синьолилав цвят, ставаше сиво на фона на ярките лъчи на залеза.

Клепачите ѝ се затвориха няколко пъти. Беше много изморена, но умът ѝ продължаваше да работи трескаво. Изви тяло и се изпъна, за да отпусне напрежението на кръста си. Плъзна ръцете си към гърба, за да разтрие вдървените си мускули. Въздъхна дълбоко и се прозина.

Моля те, побързай, любов моя. Толкова много ми липсваш. Защо те няма още? Сърцето ми копнее за теб, а тялото ми жадува да си наблизо. Толкова ли много имаш да мислиш, че да те няма в шатрата ни много дни? Не изпитваш ли болка за мен, както аз за теб?

Нова мисъл ѝ хрумна. Внезапно се изпъна и застина. Може би той първо ще се присъедини към ловците, а после ще се прибере у дома. Ловът траеше дълги седмици. Щеше ли той да я застави да го чака толкова много, преди да ѝ разкаже тайните на сърцето си и да чуе нейните? Може би ще изпроводи пратеник?

Беше тръгнал толкова студен и сърдит. Дали не се страхува, че тя е още в същото настроение? Дали нарочно не се връща? Това, което се случи, дали не е променило чувствата му към нея? За колко време заздравява накрънената гордост? Всеки от тях имаше достатъчно време, за да разбере чувствата си. Как можеше да я остави и да не ѝ обръща внимание тъй жестоко?

Независимо от самотата и любовта, обхвана я раздражение. Не беше честно към нея. Как можеше просто така да тръгне и после да не изпрати вест у дома? Дали в този момент не се смее и разговаря с приятели в лагера на ловците, докато тя страда от раздялата им? Дали не вкува от вълнението и свободата на големия лов, докато тя жадуваше за допира и гласа му?

Налегна я и друга грижа: ами ако му се е случило нещо? Той има много врагове, в това число и войниците. А ако е ранен, заловен или

убит? *Не!* – отрече наум това предположение. *Той е непобедим. Нали е Сивия орел!*

Той не разбира ли колко се тревожи тя за него? Защо не се връща? Или поне да ѝ прати вест. Чакането я разяждаше. Освен това необяснимият и пронизващ поглед на Лия действаше на нервите ѝ. Какво ли замислеше сега тази проклета жена? Може би се колебае дали да ѝ се довери? Или призовава куража си, за да си признае всичко?

Тишината бе нарушена от силен конски тропот. Тя се обърна и погледна към лагера. Идваха ездачи. Кои? Защо?

Сърцето ѝ подскочи. Тръпки преминаха по тялото ѝ. Втурна се към лагера. Останала без дъх, тя приближи мъжете, които слизаха от конете. Объркана стигна до Бялата стрела. Той беше ранен! Бакърената плът на рамото бе разкъсана от дълбок разрез. Кървеше силно.

– Бяла стрела! Какво се случи? – извика тя изплашена.

– Сините куртки нападناха лагера. Повечето са убити. Пристигнах тъкмо навреме, за да се разправа с двама войници, които бяха останали, за да окрадат телата на умрелите воители и жени – успя да изрече той, треперейки от слабост и несдържана ярост.

– Ела, седни да превържа раната ти. Кой лагер нападнаха? – запита тя със страх.

– Този на Наблюдателя на луната. Мъртъв е, Шали. Много дълги ножове пронизаха тялото му, ала той се бори мъжки. Великият дух ще го приеме с почести. Пристигнах твърде късно, не успях да ги спася – изрече той унило.

– Лагерът на Наблюдателя на луната... – повтори Шали и мислено си представи всички, които бяха там. – Жената костенурка! Малкото цвете! Ти видя ли ги? – запита тя изплашена.

Той наведе глава, сякаш той бе виновен за срама и поражението.

– Мъртви са, Тревисти очи. Мъчно ми е. Бледоликите са ги нападнали изневиделица, не са успели да избягат и да се отбраняват.

– Но те са жени! Колко души са избили? – се насили да запита, страхувайки се от отговора. – А другите два лагера?

– Сините куртки избиват всички индианци, Шали. Десет жени и трима воители дадоха кръвта си на Майката земя и на Великия дух. Другите лагери са предупредени. Дойдох да кажа на Бягачия вълк да брани лагера от внезапно нападение.

Заклали са невинни жени! Колко разрушени семейства! А децата и съпрузите им? Добре че поне не целите семейства са били там. Господи, помисли си тя – а наричат индианците диваци!

– Смяташ ли, че след това ще дойдат тук? – запита тя и потрепери от страх и гняв.

– Няма да се изненадам, Шали – отговори той, докато тя довършваше превръзката на лявото му рамо, за да спре кръвта.

Бягащия вълк бе дошъл при тях и задаваше на уморения и ранен воин много тревожни въпроси. Преди да успее да запита за мъжа си, Бялата стрела измърмори, без да мисли:

– Бягащ вълк, трябва да изпратим някого до Шепнешите пещери, за да съобщят на Сивия орел. Налага се да се върне и да се сражава с враговете ни и да отмъсти за убитите. Необходимо е всички ловци да се върнат в лагера, за да решим какво да правим. Трябва да отидем и да приберем телата на нашите хора. Сините куртки отново са стъпили на пътеката на войната. Може да ни дебнат от засада отнякъде.

– Ще изпратя Десет дни да го доведе – обяви вбесеният вожд.

Шали загледа приятеля си и го попита:

– Значи ти е известно къде е той? През цялото време си знаел и не ми каза? Защо?

Той вдигна лице нерешително и я погледна.

– Не е разрешено да се прекъсват такива моменти. Страхувах се, че ако ти кажа, ще отидеш при него. Той предупреди никой да не ходи там, дори и ти.

– Виждал ли си го, след като тръгна? В някой от лагерите ли е сега? Защо не изпрати вест? – питаше тя, гласът ѝ беше странно спокоен, а изразът – неразгадаем.

– Не, Шали, не съм говорил с него, не съм го виждал. Той не беше в нито един лагер, който посетих днес. Когато дойде времето, той ще се прибере. Но вече не можем да чакаме, трябва да се върне още тази вечер.

Погледна го скептично.

– Този път казваш ли истината? – задъхано запита. – Защо толкова лъжи изпълват въздуха този сезон?

– Искам прошка, задето те заблудих. Той ще се върне тази вечер, Шали. Не живя ли с нас достатъчно дълго, за да ни разбереш?

– Той ще се върне за своя народ, Бяла стрела, а не заради мен. Ял ли си? – запита внезапно, за да смени темата.

Той поклати тъжно тъмната си глава.

– Ще ти донеса нещо. Трябва да имаш сила, за да се биеш със злите врагове. Почивай, ще ти донеса храна и вода. – Тя бързо тръгна.

Бялата стрела вдигна очи изненадано, тъй като усети, че някой

друг, не Шали, му помагаше. Стеснителна усмивка озаряваше прекрасно лице с блестящи шоколадови очи. Той отвърна на усмивката, преди да хапне за първи път през този страшен ден.

Шали гледаше как Десет дни се качва на коня и запращва. Бялата стрела беше казал, че съпругът ѝ ще се върне тази вечер, което означаваше, че разстоянието не е много голямо. Толкова близо, любов моя, и все пак колко далеч...

Шали потисна мрачното си настроение и се огледа за сина си. Бързо и настоятелно му обясни какво трябва да прави в случай на нападение. Той изпъчи гърди и заяви, че ще се бие срещу бледоликите заедно с големите воители, тя го прегърна и каза:

– Не, синко, трябва да търсиш безопасност в гората. Един ден ще станеш вожд, трябва да пазим живота ти, докато израснеш висок и силен... като баща си. Трябва да се научиш да се биеш с омразните врагове. Няма смисъл да излагаш живота си още отсега. Трябва да ми обещаеш, че ще се скриеш в гората, ако нападнат лагера.

– Но, мамо, всички воители трябва да се бият.

– Но ти още не си воин, Сияйна стрела. Трябва първо да мислиш за своя народ. След баща ти кой ще ги води, ако по най-глупавия начин загубиш живота си, преди да си готов да се сражаваш? Не си ли спомняш как бледоликите те откраднаха, за да те разменят за баща ти? Могат отново да го сторят. Трябва да пазиш своя и неговия живот. Трудно е да се наблюдава и да се чака, но е необходимо. Има още да учиш, сине. Каквото и да стане, ако дойдат, ти трябва да избягаш. Дори и моят живот да е в опасност, не бива да поглеждаш назад и да се връщаш в лагера, докато не се размине. Разбираш ли ме? Обещай! – твърдо настоя тя. – Ти си силен и бърз, а има стари и болни хора, на които трябва да помогна да избягат.

– Добре, мамо – неохотно отвърна той.

– Ти си добро момче, Сияйна стрела. Един ден ще станеш голям вожд, но първо трябва да доживееш до този ден. Ти си много смел. Ако другите деца викат от страх, умири ги и ги успокой.

При тази сериозна задача той разцъфна и изтича при приятелите си, завладян от новата си роля. Шали разбираше, че трябва да го пусне да играе, че човек не бива да живее със страх и да се крие непрекъснато. Защо не могат да живеят в мир? Войната изглеждаше безкрайна.

Луната се бе издигнала точно над главите им, Шали я забеляза от вентилационния отвор. Твърде разтревожена, за да заспи, крачеше из шатрата, която тя и Жената костенурка бяха построили. Спомени за

дните, прекарани с Малкото цвете и Наблюдателя на луната, изпълниха съзнанието ѝ. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Каква трагична и безцелна загуба на живот! Такава жестокост и омраза. Мигове като този я караха да желае все още да е в Англия.

Коленичи до сина си и нежно поглади косата му, докато той спеше спокойно. Колко е прекрасно да си млад и невинен, да не познаваш трагедиите в живота. Изви гърба си, който я болеше. Изправи се и се обърна. Почувства нужда от свеж въздух и се насочи към входа. Спря и остана с отворена уста.

Той беше влязъл като сянка – тих и безмълвен. Не помръдна, само впери очи в нея. Колко беше висок и красив! Как можеше шест дни да ѝ се сторят като вечност, а сега да се стопят, сякаш са били само един миг? Стройното му тяло излъчваше сила и гордост, не личеше да е страдал от липса на храна и да е отслабнал от постите. Излъчваше здраве и покоряваща мъжественост. Лицето му беше безизразно, погледът – предпазлив. Дали да се нахвърли върху него възмутено и сърдито? Или да се спусне в прегръдките му и да покрие лицето му с целувки? Ако не го бяха извикали, колко още щеше да остане там? Какъв отговор очакваше той от нея?

Вълнуващият глас спокойно произнесе:

– При първите лъчи на зората трябва да тръгна заедно с воините. Пази сина ни, докато се върна с телата на убитите. Когато другите ловци са в безопасност в лагера, а телата на нашите хора бъдат погребани, аз ще тръгна да отмъстя на убийците им.

Тя чакаше. *Само това ли имаше да и каже след тежката раздяла? Никакви мили думи. Отново щеше да тръгне – този път да се сблъска с опасности и смърт и пак нищо? Не му ли беше липсвала и не беше ли го боляло за нея? Никакво извинение и молба за разбиране и прошка. Бил е много близо, щом се върна след няколко часа. Нищо ли нямаше да ѝ каже за тези шест мъчителни дни?*

– Бялата стрела беше ранен. Говори ли с него? – запита тя, като се чудеше какво да каже и да направи, чувствайки се като непозната за този жизнен и привлекателен мъж.

– Говорихме на Мястото на воините. Той ще дойде с мен.

Бил е там? Значи се е върнал отдавна, за да се срещне с воините си. Върнал се е вкъщи заради своя народ, заради задълженията си, заради гордостта и отмъщението... а не заради нея.

– Разбирам... – прошепна тя.

Ако му е простила, защо не се спусна в обятията му и не казва, че

го обича? Дали раздялата въобще не ѝ е подействала? Не успя да попита Бялата стрела за нея в присъствието на другите. Защо все още беше тъй далечна и обезпокоително мълчалива? Щеше ли отново да го отхвърли, след като тялото и мислите му бяха пречистени? Той копнееше да я прегърне, да я целуне, да се люби с нея. Защо не се втурна към него и не му каза, че вече всичко е наред? Той отново беше силен и чист. Тя не копнееше ли за него, тъй както той за нея? Не разбираше ли, че той скоро ще предизвика Птицата на смъртта? Дали е намерил тялото ѝ отново, а е загубил любовта ѝ? Глождеха го самота и желание.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Може би неговата красива Шали беше само горда и упорита или пък се чувстваше дълбоко обидена. Едно време смяташе, че я познава по-добре от себе си. Ако това е тъй, имаше само един начин да го открие – да направи първата стъпка. Той беше причината за разрива, той трябваше и да го наруши. Не можеше да си представи какво ще прави, ако е сбъркал.

Бавно тръгна напред с плавни и решителни стъпки. Мускулестото му тяло от години му служеше като силно и смъртоносно оръжие, въпреки че беше гладко и прекрасно. Бронзовата му плът блестеше. Тъмните му очи святакаха като два къса скъпоценен обсидиан. Изключително красивото му лице с благородни черти беше напълно овладяно. Приличаше на млад, мъжествен бог.

Спря на три сантиметра от нея, ясно усещайки учестеното ѝ дишане и трепет. Видът му я хипнотизираше. Погледът ѝ се плъзна по тялото му и се вдигна нагоре. Черните му очи се я изпиваха – образът ѝ го бе съпроводявал ден и нощ по време на пречиствателния ритуал. В онази пещера желанието и любовта му се увеличиха, докато злото и слабостта напуснаха тялото му. Той вече се чувстваше цялостен и жизнен, чист и силен. Нетърпеливо чакаше да се прибере у дома, отслабналото му тяло се възстанови само за един ден от задължителното постене. Но ветровете на войната отново развяваха силните му криле.

– Шали – заговори той нежно, а после внезапно спря. Как да започне?

Изплашена от тайнственото му държане, тя дрезгаво запита:

– Искаш нещо да ми кажеш ли?

– Не изглеждаш щастлива, че съм се върнал.

– Времената са тъжни, Уанмди Хота. Много наши хора бяха най-жестоко убити. Сините куртки отново те предизвикват. Твоят народ се нуждае от ръководството и силата ти. Само ти можеш да се справиш с това ужасно дело – тихо му отвърна тя, разкривайки само явната си тъга и увереността в силата му.

– Ти също ли имаш нужда от мен? – запита той, като я наблюдаваше.

– Аз съм твоя съпруга. Жена, която има нужда от съпруга си – предпазливо прошепна тя, а очите ѝ не се откъсваха от неговите.

– Не исках да кажа това. Нуждаеш ли се от мен? От мен, Уанмди Хота? – дрезгаво поясни той, чувствайки колко е недоверчива и несигурна.

Но Шали държеше той да отговори на нейния въпрос, преди да му разкрие копнежа си по него.

– Ти нуждаеш ли се от мен? Нямаше те много дни, не ми изпрати никаква вест. Толкова много луни ли ти бяха необходими, за да решиш дали ме желаеш и имаш нужда от мен? Днес се връщаш само защото твоят народ изпрати да те извикат. През всичките тези дни те са знаели къде се криеш, само аз не знаех. – Гласът ѝ беше изпълнен с мъка, а очите ѝ издаваха борещите се в нея чувства.

Възможно ли е тя да смята, че не му е липсвала? Че не го боли за близостта и допира ѝ? Той не победи ли злото у себе си, за да се върне като пълноценен мъж при нея? Тя познаваше обичаите му, но не проумяваше важността и значението им. Неговото заминаване ѝ се струваше като изоставяне, като мъчителна раздяла в момент, когато имаше нужда от него. Унилият ѝ вид показваше убеждението ѝ, че той се е върнал заради своя народ, а не за нея! Но това не беше вярно.

Той поклати глава. Внимателно я хвана за брадичката, повдигна главата ѝ и се взря в очите ѝ.

– Не, Шали, не е така. По пътя към къщи срещнах Десет дни. Аз съм отново Сивия орел – воин и мъж, достоен за любовта на моя народ и на Великия дух. Тялото и съзнанието ми са пречистени от злото и поражението. Преди всичко друго аз се връщам при теб.

Тя се изуми от първите му две твърдения.

– Ти си идваше тази вечер? – запита с очакване тя, молейки се да го е чула правилно. А последното му изречение затопли душата ѝ.

– Да, мъничка моя. Дните и нощите бяха празни и дълги без теб – промърмори той с ниския си омайващ глас.

Сълзи от радост и облекчение бликнаха от зелените ѝ очи.

– Толкова дълги и толкова самотни, Сив орел – веднага се съгласи тя. – Не мога да ти опиша колко ми липсваше. Всеки ден се молах да се върнеш бързо невредим при мен. Всяка нощ ме обземаше все по-голям страх от забавянето ти. Но ти никога не си бил побеждаван или обзет от зли сили. Всички направихме грешки и страдахме заради кратки моменти на слабост. Ако беше съвършен и чист, тогава щеше да си Уакантанка, а не Сивия орел. Обичам те и се нуждая от теб. Ти се самообвини твърде сурово, а аз те обичам толкова много, че се страхувах да не те загубя. Може би моята болест ни направи напрегнати и ни накара да

постъпваме както не биваше. Обидих те дълбоко, за което съжалявам. Тези моменти бяха трудни за нас, но те не успяха да унищожат любовта ни. Между нас вече няма никакви сенки.

Усмивка разтвори чувствената му уста – толкова ослепителна, че прогони всички сенки от тъмния вигвам и от сърцето ѝ. Той я привлече в прегръдката си и я притисна с обич. Тя усещаше и чуваше туптенето на сърцето му.

– Тази вечер аз се връщах при теб, моя единствена любов. Изгладнях за теб. Докато се молах и пеех песни, с устните си изричах твоето име. Когато сънувах, твоето лице плуваше пред очите ми. Дори когато се чувствах слаб, нуждата ми за теб ставаше по-голяма. Никога търпението не ме е поставяло на такова изпитание. Много пъти трябваше да се спра със сила на входа на пещерата, тъй като сърцето ми искаше да тръгна, да се върна при теб. Но още не бях Сив орел и не бях в състояние да ти предложа каквото и да било; Какво представлява животът ми без теб? От мига, в който те зърнах в укреплението, докато бях пленник на твоите хора, те обичам и те желая, мъничка, само теб с цялото си сърце и душа. Ти ме изпълваш така, както тялото ми изпълва кожата ми, няма място за друг.

Тя се облегна назад и се взря в пламналите му очи, в които се четеше любов и страст.

– Бяхме глупави, любов моя. Не бива никога да позволяваме някой да застраши любовта и радостта ни. Само ние имаме силата да я разрушим или да я защитим. За мен никога няма да има мъж, който да заеме мястото на Сивия орел, тъй като ти си единствен в живота ми. Без теб няма да мога да живея.

Той сведе устни и започна да вкусува сладкия нектар на нейните. Притисна я толкова силно, че тя едва дишаше, но не я беше грижа. Той нетърпеливо потърси съкровищата на тялото ѝ, с умение и решителност устата му потъна в нейната. Ръцете ѝ обгърнаха кръста му и се спуснаха по гърба му. Колко приятно бе да го докосва. Главата ѝ се завъртя от огнени усещания. Близостта му събуждаше желания и тя се опиваше от тях.

Нямаше място върху лицето ѝ, което да не пламти от огнените му целувки. Тялото ѝ се събуди за живот и желания, както и неговото. Никъде не се чувстваше така жизнена и истинска, както в ръцете му. Той контролираше самото ѝ съществуване. Топлият му дъх събуди трепет из цялото ѝ тяло, докато захапваше меката част на ухото ѝ и шепнеше нежни думи в него. Настоятелните му ръце се раздвижиха по

чувствителното ѝ тяло и всяко местенце незабавно им отвръщаше. Плъзгаха се бавно, сякаш той си припомняше всеки сантиметър, нежността и пламенността им я възбуждаха.

– Тялото ми изгаря от огнения ти допир, мъничка моя. Почти се страхувам да те взема толкова бързо, тъй като сигурно бентът на желанията ми ще се срине в мига, в който вляза в теб.

Гласът ѝ бе станал дрезгав от страст:

– Аз съм едно безгрижно бобърче, любов моя. Бентът е тъй слаб, че му трябва малко, за да се срути. – Тъй тя му разкри отчаяната си нужда от него.

Докато събличаше дрехите ѝ, пламъците облизаха лакомо пламналото му тяло и черните му очи започнаха да блуждаят по чувственото тяло пред него. Той се наведе напред, за да поеме с устни подканящата го гърда. Езикът му направи кръгче около зърното, а тя го гледаше като хипнотизирана. Диви и прекрасни усещания нахлуха в нея. Искаше ѝ се да удължи този дългоочакван неповторим миг, но желанията ѝ бяха твърде големи, за да чака.

Ръката ѝ се вдигна към главата му и се зарови в черната му коса. Всеки път, щом той оставяше едната гърда, за да подразни другата, тя безмълвно го умоляваше да се върне отново. Устните му се задвижиха нагоре и се впиха силно в нейните. Ръката му предизвикателно се плъзна по ханша ѝ, по напрегнатия корем, за да потърси тайното място, което зовеше вниманието и умелите му движения. Между целувките един стон излезе от устните ѝ.

– Огънят, който бушува в мен; със сигурност ще ме изпепели, ако скоро не го погасиш.

Той я повдигна и я занесе до леглото. Положи я върху него и я последва, притискайки уста към нейната, а ръката му се върна към напрегнатите ѝ гърди и женственост.

Замаяна от желание, тя го молеше:

– Люби ме, Уанмди Хота... люби ме или ще умра от желание...

Той бързо се съедини с нея, нещо толкова дълго отказвано на тялото ѝ, което жадуваше за неговото. От контакта тя едва не припадна и не извика, изпитвайки изключително удоволствие. Хванал лицето ѝ с ръце, той завладя устните ѝ, а мъжеството му се стремеше да задоволи голямата ѝ нужда. Тя беше пленена от силата му. Всякакви задръжки и обиди бяха останали назад, тя пламенно отдаде тялото си на любовните му пориви, търсейки пълно задоволяване, което само той можеше да ѝ даде.

Ръцете ѝ се движеха по гърба му нагоре-надолу и се радваха на силата на жилавите му мускули. Устните му не напускаха нейните, тъй като страстта ѝ беше тъй голяма, че тя не би могла да спре стоновете си, а те биха могли да събудят сина им.

Бушуващите талози на страстта се спуснаха стремглаво към бента и го пръснаха на парченца. Шали бе понесена от силните течения на блаженството, отдадена на дивата вълна, изхвърляща я към свободата и успокоението.

Когато потокът на нейната страст започна да утихва, Сивият орел бързо я последва, преди тя да е стигнала най-тихите води. Отпускайки юздите на мъжеството си, той се втурна напред, за да я догони. Освобождението му беше толкова силно, че тялото му се разтрепери, избухвайки в нея. Той се понесе по силните вълни, докато всички спазми престанаха и после се потопиха заедно с Шали в спокойните води, които леко ги обливаха.

Дишаше задъхано, а сърцето му биеше бурно. Прошепна ѝ?

– Уасте чедаке, Синстина. Уасте чедаке.

Той се изтърколи на лявата си страна и я понесе със себе си, за да не се прекъсва контактът им. Тя го погали по бузата, след това отхвърли гарвановочерната коса от бронзовото му рамо. Погали гладката кожа и бавно спусна ръка към гърдите му, нагоре по врата и стигна до устните му. Щом очите им се срещнаха, тя изрече:

– Както и аз те обичам. Ти си много силен и мъжествен, небесни мой войне.

– Беше ми по-необходима от храната и въздуха, мъничка моя. Ти ме правиш щастлив тъй, както нищо друго на света. При такова щастие всеки орел би се извисил и би се понесъл като вятъра. Ако тази вечер страстта ти не беше колкото моята, Тревисти очи, сега само аз щях да се усмихвам щастливо. Загубвам всякакъв контрол само като те погледна или те докосна. Може би знаеш, че последният ден на пречишването включва подсилване на тялото с храна и почивка? – весело ѝ припомни той.

– Ако аз съм твоята храна и спокойствие, можеше да не се лишаваш от тях толкова дълго – весело изрече тя и му се засмя, наведе се напред и захапа долната му устна.

– Защо мислиш, че яздох като вятъра насам в тъмнината? – възкликна той, а от веселата му усмивка сърцето ѝ подскочи.

– Защото орелът е имал нужда да защити и да се порадва на своята земя.

– Ти ли си моята земя? – предизвикателно се пошегува той и отмахна един кестеняв кичур, който му пречеше да вижда цялото й тяло.

Тя докосна лъскавата си огърлица и се усмихна.

– Това казва на целия свят, че съм твоя.

– Щеше ли да бъде така, ако не бях поискал ръката ти и не те накарах да се омъжиш за мен? – каза той, лукаво продължавайки играта, до която често стигаха.

– Ако тя не беше около шията ми, сигурно очите и сърцето ми биха блестели по-силно от нея. Аз ти принадлежа много по-отдавна, от момента, в който поиска да се ожениш за мен. Ако не беше дошъл да ме вземеш, някой ден щях да открадна един кон и щях да те отвлека. Щях да те отнеса на някое тайно място и щях да те държа като мой заложник. Щях да те подлудя от желание, докато нямаше да можеш да ми устоиш.

– Как така, аз и без това никога не мога да ти устоя, Тревисти очи?

– Щях да отслабя волята и тялото ти.

Той се усмихна леко.

– Не ме ли предпочиташ силен?

– Предпочитам те такъв, какъвто си. Няма друг като теб.

– В какъв смисъл никой не може да се сравнява с мен? – настоя той, тъй като му беше приятно да го чуе.

– Във всичко, моя любов. Във всичко...

– Във всичко ли? – запита я сериозно.

Тя се усмихна.

– Всеки друг е само като една частица от теб. Ако не беше тъй, ти нямаше да си Сивия орел. Ако не си Сивия орел, значи не си мъжът, когото обичам...

– Както и аз те обичам всякак – отвърна той със страст.

– Всякак? – пое тя предизвикателството му, усмихвайки се.

– Обичам всичко, което едно време беше Алиша Уилямс, всичко, което сега е принцеса Шати. Обичам те цялата.

Тя се усмихна доволна.

– Вярно, любов моя, аз съм принцеса Шали. Алиша беше само име, а не жена.

– Алиша не е умряла, мъничка моя. Тя само се превърна в принцеса Шали, моята жена, моята съпруга. Само името беше на бяла жена, а сега ти си индианка. Тя се взря в очите му.

– В пещерата ли се убеди в тази истина?

– Великият дух ми показа много неща, Шали. Кръвта ти е червена като моята. В нея тече само живот, а не злото на белите. Злото живее в

сърцата и умовете, им. Твоите не са такива. Ти си индианка. Това виждам и чувствам, когато те погледна и те докосна.

Сърцето ѝ се понесе свободно и леко като перце на вятъра.

– Обичам те – заяви му тя.

Погледът му милваше очарователното ѝ лице.

– Знам, малка моя. – Устните му потърсиха нейните и запалиха потихналия огън, който никога нямаше да спре да гори в тях.

По-късно, докато лежаха прегърнати в приятната отмала след любовта, те разговаряха за много неща.

– Щом Уи покаже лицето си, Тревисти очи, трябва да тръгна...

Тя притисна пръст до устните му.

– Не говори повече за раздяла, любими. Тази нощ съществуваме само ние. Но трябва да ми обещаеш, че ще пазиш живота си с цялата си хитрост и смелост, защото без теб аз съм нищо.

– Ще приберем телата на нашите хора. Но аз ще се върна при теб, преди да отмъстя за смъртта им. Не се страхувай, Тревисти очи, защото още не ми е дошло времето да отида при Уанкантанка. Той ми разкри много неща. Нашият народ ще добие величие, каквото другите народи нямат. Белите ще се страхуват от силата на сиукската нация. Ще минат много зими, малка моя, но Слънчевият облак ще дойде при нас.

Тя го погледна и се засмя.

– Какво ти разкри Великият дух за другия ни син?

– Трябва да бъдем търпеливи. Когато видението се появи пред мен, аз видях как Сияйната стрела язди до мен. Много преди да отидем при Великия дух, нашите синове ще яздят заедно срещу белите. И двамата ще станат големи вождове. – Сънищата и привиденията съдържах силна магия, в която те не се съмнявах.

Облак премина през погледа му. Шали забеляза, че настроението му веднага се промени.

– Уанканканка нещо тревожно ли ти е разкрил?

– Имаше много видения, които не успях да проумея. Бягачия мъж умираше в леглото си. Един воин пристъпи от близката сянка. Хем беше Сивия орел, хем не беше. Кой освен моят син може да има същото лице като моето? Надявам се това да означава, че Бягачия мъж ще доживее да види сина ми голям.

Погледна я особено и някакъв неуловим хлад мина през тялото ѝ. Той я притисна към себе си, за да я успокои с топлината си.

– Много пъти нож проблясва пред лицето ти. Може би съм сънувал как веднъж много отдавна Чела се опита да те убие. Но въпреки всичко

трябва да внимаваш. Обещай ми.

Тя забеляза, че той е съвсем сериозен, затова се усмихна и обеща. Това, че индианците толкова силно вярваха в сънищата, често я объркваше. Наистина много пъти той ѝ бе говорил за неща, които по-късно се случваха. Дали се дължеше на ясно проникновение и логика, или така се приемаха някакви тайнствени предупреждения? Кой можеше да обясни загадката на живота? Но индианците вярваха в подобни знаци, следователно тя трябваше да ги приема сериозно.

Той дълбоко вярваше, че някой ден ще имат още един син. Сега този сън го изпълваше с търпение и доволство. Но защо тя реагира тъй необяснимо на първото му разкритие? Защо усещаше, че чрез това предчувствие трябваше да се предаде някакво съобщение? Тъй като знаеше колко често виденията му се превръщаха в реалност, тя го слушаше внимателно.

Сивият орел хвърли поглед към спящото тяло на сина им. В очите му се появи тъга, от която тя се боеше.

– Семето на Сивия орел няма да премине през първия ни син, Шали, величието на Оглала ще живее чрез Слънчевия облак и неговите деца.

Тя побледня и усети тръпки.

– Искаш да кажеш, че ще бъде убит ли?

– Не, малка моя. Но Слънчевия облак ще язди като вожд преди Сийнната стрела да е достатъчно стар, за да предаде поста на своя син. Слънчевият облак ще бъде толкова велик, колкото много малко воители. Подвизите му ще надминат дори моите. Много зими след като ние ще сме отишли при Великия дух, потомците на Слънчевия облак ще съперничат по сила на бледоликите. Белите ще се чудят на величието на онзи, който е взел името си от бизона, който се съветва с мъдростта и който язди с неотразима смелост и умение.

– Не те разбирам. Как Слънчевия облак ще отнеме титлата на вожд от по-големия си брат? – тревожно запита тя, представяйки си яростна битка за власт между двамата ѝ сина.

– Жена ще влезе в живота му, любовта ѝ ще победи силата му. – В тона му се усети горчивина, а погледът му стана леден.

– Жена ли? Но коя? Как любовта на една жена ще го накара да загуби титлата?

– Не знам. Но той ще предпочете нейната любов пред задължението си. Лицето ѝ не се видя много ясно, но тя носеше и таеше у себе си нещо враждебно.

– Сигурно е работа на Уанкантанка да прехвърли всичко на Слънчевия облак. Ако величието ще живее чрез него, тогава той пръв трябва да стане вожд. Може би Великият дух дава тази жена на нашия син за сметка на загубата и му осигурява мир и любов. Може ли такава силна любов да бъде грешна, съпруже? Няма ли да стане голям воин?

– Ще стане. Но любовта ѝ ще му коства много.

– Искаш да кажеш, че ще трябва да отстъпи заради нея?

– Да.

– Тревожи ли те нещо, когато знаеш такива неща? – запита тя.

– Объркан съм. Как може синът на Сивия орел да предпочете една жена пред дълга си?

– Може би любовта му ще бъде като нашата. Не си ли спомняш едно време колко ти коства нашата любов? Не помниш ли как не искаше да се откажеш от мен дори с цената на много страдания?

Той се усмихна игриво.

– Така е. Благодаря на Великия дух, че не ме принуди да избирам между теб и дълга си. Не знам до какво решение бих стигнал – тихо каза той.

Тя се усмихна и го погали по бузата.

– Разбирам, любими. Да пожертваш всичко за една любов сигурно е много тежко. Но да живееш без любов също е трагедия. Колко жесток може да бъде животът. Ако сънят ти е верен, ние не бива да се месим – предупреди го тя.

– Искаш да кажеш, че не трябва да заставам между него и тази жена?

– Да, любими. Съдбата му е в ръцете на Уанкантанка. Както много пъти по-рано ние нито виждаме, нито знаем делата на Великия дух. Трябва да се научим да му вярваме и да не пречим на плановете му, даже когато не ги разбираме или не сме съгласни с тях. Вероятно той ще намери някакъв начин Сияйната стрела да задържи жената и титлата на вожд като теб. Докато дойде този ден, ние трябва да забравим съня. Не позволявай такива объркани представи да застават между теб и сина ти. Може да е било само предупреждение, нищо повече – намекна тя весело. Той се усмихна.

– Вероятно. Както беше и при нас, жената не би могла да влезе в живота му, ако не е такава волята на Великия дух.

– След като си имал толкова видения, как успя да намериш време да мислиш и за мен, да ти липсвам? – пошегува се тя, за да разведри настроението.

– Хитра си, мъничка моя. Но си права, достатъчно говорихме за тези неща. Ще минат много зими, докато се сбъднат тези неща. Сияйната стрела ще ни накара да се гордеем с него.

– Той и сега ни носи гордост и радост, любими. Със всеки ден все повече прилича на теб.

– Може би твърде много е като мен? – леко я подразни той.

– Не. Ти си съвършен.

– Любовта заслепява очите ти за недостатъците ми.

– Ти нямаш такива. Може би съвсем мънички – промени тя твърдението си, той се засмя и я погледна.

– Аз не съм Великият дух и не мога да бъда съвършен.

– И така да е, аз те приемам какъвто си.

– Трябва да спим, малка моя. Слънцето скоро ще покаже лицето си.

– Ще внимаваш, нали? – отново каза тя.

– Как може да се случи нещо, след като имаме да правим още един син?

– Щом ще минат много, много зими, преди той да се появи, трябва ли да се стараем толкова усилено сега? – весело се пошегува тя с блеснали очи.

– Трябва да упражняваме уменията си, за да не ги забравим в подходящия момент. – Той прокара пръст по устоите ѝ и се засмя.

– Тялото ти има нужда да възобнови силата си след виденията. По-добре да спиш сега.

Но той се плъзна леко в тялото ѝ. Движеше се бавно и предизвикателно. Щом тя се възбуди до огнена страст, той се отдръпна и запита:

– Достатъчно ли се упражнявахме тази луна?

– Ако не продължиш упражненията, ще понижа жестокото ти сърце.

И двамата се засмяха, а после трескаво се любиха. Когато тя заспа в ръцете му, той с неудоволствие се сети за едно видение, за което не бе ѝ казал, не можеше. Вдигна глава и се загледа в Сияйната стрела. После сложи глава близо до тази на Шали и затвори очи.

След малко ги отвори отново. Загледа с копнеж прекрасното ѝ спокойно лице. Тя беше неговият живот, макар да беше бяла. Синът им носеше нейната и негова кръв. Колкото и да я обичаше, можеше ли той да позволи на сина си да го последва? А можеше ли да му забрани любов като тяхната? Имаше ли право да се намесва в живота на синовете си?

Видението отново се върна, за да го измъчва. Той стоеше със Сияйната стрела, когато една жена застана между тях, но беше с гръб към

него. Сияйната стрела не я спря, когато тя свали всичките му пера и ги пусна да паднат тихо на земята. Тя хвана ръката му, той ѝ се усмихна с любов, чиста и силна. Щом се отдалечиха в сенките, тя хвърли поглед през рамо към вожда Сивия орел. Той не можеше да мръдне, нито да проговори. Очите ѝ бяха като на кошута, косата ѝ светла като на Шали, кожата ѝ бяла...

Най-после разтревоженото му съзнание се отпусна в така необходимия му сън. Три часа по-късно го извикаха да се присъедини към групата воини, които трябваше да приберат телата на убитите от откритата Равнина: от земите, които бяха техни и щяха да останат техни.

Целуна Шали звучно и прегърна сина си.

– Ще се върна.

Тя му се усмихна лъчезарно.

– Добре, любими, знам. – Сбогуваха се.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Останалите две групи ловци и телата на убитите от племето Оглала бяха върнати в лагера без повече инциденти. Шати се втурна да посрещне съпруга си, щом видя, че бавно се задава към лагера, а товарът му представляваше ужасяваща гледка. Сълзи рукнаха по бузите ѝ, когато видя обезобразените тела на Жената костенурка, на Малкото цвете и на любимия на Блестящата светлина Наблюдател на луната. Другите също предизвикваха мъка и гняв в душата ѝ, но за тримата си приятели тя тъжеше най-много.

Атмосферата в лагера беше тържествена и мрачна. Убитите бяха поставени върху дървени скелета, докато земята погълне телата им, а душите им отидат при Великия дух. Според обичая оръжията на убитите воители почиваха до тях. Оплакваха ги с песни, които да съпровождат душите им по пътя към небето. Децата плачеха за мъртвите си родители, възрастните скърбяха за другарите си, приятели се молеха за онези, които познаваха от детство.

Шали гледаше как съпругът ѝ се връща към лагера. Отговорността тежеше върху широките му рамене, жаждата за мъст насищаше неподвижния въздух със заплашителни искри.

Той се приближи до нея и постоя мълчалив известно време. Прегърна я със силната си ръка, за да я успокои за загубата на добрите ѝ приятели.

– Защо трябва да е тъй, Шали? Защо трябва да ни обявяват война? Те имат свои земи там, където Уи се буди. Това са наши земи и наши гори. Ние не навлизаме в техните и не им обявяваме война, за да ги превземем. Преди те да дойдат радост и мир царяха във владенията на сиуксите, тъй като другите се страхуваха да ни предизвикват. Белият човек няма нито съвест, нито страх. Когато избием всички, идват още. Когато и те умрат, безброй други прииждат. Белите са много. Един ден ще се стигне дотам – или те ще ни унищожат, или ние – тях.

– Сърцето ми се натъжава, моя любов, но думите ти са верни. Независимо колко земя имат, те винаги искат още и още. Но много от тях не са такива. Те искат свобода и мир, ала зависят от жестокостта на другите. На теб всички ти изглеждат бели. Но както много индиански народи, те също са разделени. Не малко групи бели са измъчвани от други. Някои от тях не знаят нищо за индианците. Разправял им се лъжи за тези

места. Те идват с добро в сърцата си, а по-късно са принудени да застанат срещу нас, тъй като ние отхвърляме всички бели. Не е ли възможно да се постигне примирие? Не можем да ги спрем да не идват. Те са като придошлите води на река, които не могат да бъдат заприщени. Не може ли да опитаме да постигнем мир, преди да са станали твърде много и силни?

– Ако постигнем примирие с едни, това ще окуражи други да мислят, че сме се поддали от слабост и страх. Ако позволим на много от тях да дойдат и да останат, скоро други ще ги последват. Няма да мине много време и равнините и горите ще се изпълнят с тях. Веднъж като станат многобройни и силни, ще бъде трудно да ги победим. Не бива да позволяваме на толкова бели да влизат в нашите земи.

Шали се боеше да мисли за дните, когато синовете ѝ ще се бият срещу много бели хора. Реши да ги учи на английски и на всичко, което знаеше за някогашния си народ. Ако един ден тази земя принадлежи на белите, те трябва да имат средства за оцеляване. А съпругът ѝ? Той беше като трън в очите на враговете си и те яростно се бореха да го премахнат. Колко още щеше да избягва опитите им да сложат край на силната му власт? Беше съвсем ясно, че ако го премахнат, това ще бъде смъртоносен удар за цялата индианска нация.

На следващия ден отидоха на лов, за да снабдят лагера с прясно месо, докато воините ги няма. Много дърва, храна, диви плодове и зеленчуци бяха събрани през този уморителен ден. На залез слънце започна опасната церемония.

Шали се напрегна в мига, щом чу бойните барабани да издават заплашителните си звуци. Хвърли поглед към мъжа си. Той се усмихваше. Тя се втурна в обятията му.

– Не искам да ходиш натам, любими – извика тя изплашена, но ѝ беше известно, че не бива да го моли да остане. Той беше Сивия орел – техен вожд, дух, тяхна същина.

Той покри лицето ѝ с целувки.

– Ако оставим това дело ненаказано, белите ще се възгордеят и зарадват опасно. Трябва да разберат, че ще им отвръщаме по същия начин. Необходимо е да се научат да помислят, преди да извършват такива лоши дела. Не ме мрази за онова, което трябва да направя на твоите хора, Шали.

– Никога не бих могла да те мразя, любими. Те вече не са мои хора,

тъй като сега съм индианка. Ще се моля да се върнеш жив и здрав. Те сами решиха съдбата си, убивайки невинни хора. Аз не се противопоставям на онова, което правиш.

Той силно я притисна.

– Ти си истинска индианка, Шати.

Тъй като се смяташе, че не е добре жена да докосва церемониални одежди, тя не можеше да му помогне да се облече. Той навлече кожени панталони, а уанапинът висеше на врата му. Шали се загледа в белия орел, знаейки какво биха платили белите, за да падне в ръцете им. Главата на елен заедно с кожата беше поставена върху дългата черна коса. Челото му беше закрито от страни и до черните като абанос очи. Кожата имаше цвят на кестен, а около бронзовото му лице беше изрисувана с бяло. Предните крака на животното висяха на гърдите му, все едно че то си почиваше върху широкия му гръб. Дванайсет знака на главата показваха възрастта му и хитростта при избягване на белите ловци в продължение на много години.

Главата на елена се поддържаше в отлично състояние, липсваха само устата и вътрешностите. Макар и безжизнена, тя представляваше великолепа гледка. Черните очи изглеждаха спокойни и не разкриваха враждебност към убиенца му или пък изживян ужас в момента на смъртта. Ушите стърчаха нагоре, носът блестеше черен. Все едно отразяваше чертите на новия си стопанин, и двамата излъчваха хитрост, бързина, нежност и сила.

Сивия орел бръкна в малка торбичка и с показалеца си загреба жълта боя, с която нарисова три черти на носа и на бузите си. Слънчевият цвят изпъкваше силно на фона на тъмнобронзовата му плът. Точно под долните клепачи добави тънка черна чертичка чак до краищата на черните си очи, която се губеше под еленската маска. Това, което трябваше да вдъхне страх у враговете, му предаваше див чувствен вид, поне по мнението на жена му.

Той вдигна поглед и видя как тя е вперила поглед в него.

– Очите ти разкриват мислите ти, малка моя – щастливо я закачи той.

– Жалко, че е забранено да те докосвам сега, тъй като ме изкушаваш да те сграбча. Как може да си тъй очарователен и неустойчив? – разсъждаваше тя на глас, страшно ѝ се прииска да се любят диво и свободно.

Той се засмя игриво.

– Хайде, ела да идем при останалите, за да сме в безопасност. По-

късно наистина ще те примамя.

Тръгнаха към центъра на лагера, където гореше голям огън. Шали с мъка накара краката си да тръгнат. Страхуваше се от този миг, тъй като след него нямаше връщане назад.

Сивия орел седеше върху бизонска кожа пред огъня заедно с останалите изтъкнати воители и стария вожд. Останалите мъже седяха от другата страна. Жените бяха застанали съответно зад всяка група на почетно разстояние. Децата бяха в палатките под зорките погледи на по-големите си братя и сестри, възрастни или бели пленници. Почти се стъмваше. Тържествена тишина изпълваше въздуха, наситен с най-различни чувства. Всеки беше нащрек.

Пезута Уапийе Уикаста Итанкан – шаманът, се изправи и зае мястото си в кръга от хора. Гласът му беше звучен и внушителен, докато пееше оплаквателните песни за падналите от ръцете на врага. По-късно той възпя подвизите на умрелите воители, гордост и мъка изпълни сърцата на хората. Огладя от трагичната загуба. Шали изтръпна, когато ясният му глас поде песните за напътствия и защита на онези, които бяха готови да тръгнат на опасен поход в Равнината. Щом неговата част от тази важна церемония свърши, той седна близо до Сивия орел.

Изправи се Токен-ги-и-чейяпи Итанкан, вождът по церемонията.

– Хия уоокийе Огладя уасичу – заяви той, огласявайки известния факт, че между белите и неговото племе няма мир. Той говори за техния ниханзни – срам и позор, ако тази жестокост не бъде отмъстена. Ойяте Омничийе – заемащ върховно място в племенния съвет, се изправи и даде гласа си за отплата. Племето имаше силно общество от воители, следващият беше О-зу-йе Уикаста, който също щеше да изпълни справедливия дълг.

Гласът му предизвика уважение, когато обяви имената на воителите, избрани като тиояпайя итанканс: водачите на отряди за нападение. Хората слушаха напрегнато. „Капа Чистинна“, разкри името той на Малкия бобър, „Мапийя Лута“, това беше Червеният облак, „Уан-хинпе Ска“ – Бялата стрела, последван от Говорещата скала. Кима-нията от страна на останалите показваха съгласие е избора на тези незаменими воители.

Шали изпита напрежение и страх в сърцето.

– Акичита-хейяке-то ки-чи-е-конапе Огладя – отпрати церемониал-майсторът закана към Сините куртки от името на Огладя. – Кууа, уодаке, Акичита Итанкан – тържествено покани той избрания военен вожд да говори на четирите групи воители.

Никой не се изненада, когато Сивия орел се изправи, за да приеме

голямата чест. Шали знаеше какво ще каже. Той говори за явно нескончаемата война между индианци и бели. Изброи многото загуби, които бяха понесли от жестокия си враг – Сините куртки. Говори за дните от далечното минало, когато мир и радост царяха по земите им, преди белите да нахлуят в тях. Усмихна се окуражително на баща си, подчертавайки невъзможността на възрастния вожд да води тази яростна и смъртоносна битка. Всички се съгласиха, че старият вожд трябва да остане и да пази лагера от изненадващо нападение, докато бойците преследват войниците, избили хората им.

Сивия орел не рискува да погледне жена си, когато обяви, че ще погледят на зазоряване, за да се върнат само след като постигнат победа. Водачите на отряди получиха нареждания – трудни и опасни, които само Сивия орел можеше да планира и да изпълни. Когато всичко беше казано и уредено, младият вожд седна.

Настъпи тишина. Този знаменателен момент промени всяко лице около лагерния огън. Бягащия вълк се изправи, за да обяви края на церемонията, предлагайки всички да се оттеглят за почивка и да се сбогуват с домашните си, може би за последен път. Групата постепенно се разпръсна.

Церемониалните дрехи на Сивия орел бяха внимателно подредени във вигвама. Шали го чакаше мълчаливо в постелята. Той се вгледа в нея без да продума. Най-накрая протегна ръка и я погали по бледата буза.

– Прости слабостта и страха ми, любими – заплака тя. – Не се съмнявам в храбростта ти, но сърцето ми страда, като си помисля с какво ще се сблъскаш, преди да се върнеш при мен. Мразя тази безкрайна война! Ако падне дори косъм от главата ти, аз самата ще отида да се бия с белите!

Той я прегърна и я целуна.

– Не се тревожи, мъничка моя! Скоро пак ще бъда при теб – нежно ѝ обеща той.

– Знам. Но сърцето ме боли за онези, които няма да се върнат. Споделям мъката на Блестящата светлина за Наблюдателя на луната. Боли ме като знам, че Червеният облак вече няма да прегърне Жената костенурка, а Говорещата скала – Малкото цвете. Тъй безсмислено се пропилява човешкият живот във война.

– Трябва да я приемем, Шали, тъй като мирът никога вече няма да възтържествува в земите и сърцата ни.

– Трябва добре да подготвим синовете си, любими. Те трябва да

бъдат много по-силни от бъдещите си врагове.

– Нямаме време, малка моя. Нека да поговорим за друго – той искаше да забрави за утрешния ден.

Погледите им се срещнаха и тя отчаяно го помоли:

– Люби ме така, все едно че няма утрешен ден, а съществува само днес.

Нямаше нужда повече да го окуражава, за да я овладее страстно. Устните му покриха тялото ѝ с целувки, докато тя започне да стене от желание. Умелите му ръце се плъзнаха навсякъде по нея. Любиха се тъй, сякаш целият им живот се бе съсредоточил в този миг на върховна наслада, а утрешният ден беше само някакъв сън. Обзети от екстаз, те си шепнеха между целувките колко се обичат.

После, макар и изтощени, двамата все още не се разделяха. Главата ѝ се сгуши във вдлъбнатината на рамото му, а той беше облегнал бузата си в кестенявата ѝ коса. Ръката му нежно галеше копринената кожа на гърба ѝ, а пръстите ѝ се плъзгаха по гладките му гърди.

След второто им трескаво съединение Шали го помоли да заспи, за да може на следващия ден сетивата му да са бодри.

Двамата влюбени заспаха, а телата им останаха съединени цяла нощ.

При първото раздвижване зелените ѝ очи се отвориха. Независимо, че беше сигурна в храбростта му, страх и безпокойство изпълниха погледа и тялото ѝ. Позната присмехулна усмивка се разля по неотразимото му лице.

– Време е, малката ми – заяви той трезво.

Тя се усмихна и добави:

– Време е да се любим, преди да тръгнеш.

Той се засмя от сърце и отвърна:

– Така е. – Отпуснати, те се любиха безгрижно и шеметно.

После отидоха до реката да се изкъпят. След като Сивия орел се облече и се подготви, той отиде при другите воини.

Шали остана на входа на вигвама им. Не беше нито времето, нито мястото сега да бъде близо до него. Воините се качиха на конете. Тя се усмихна, когато Сивия орел ѝ хвърли един последен поглед, пълен с любов. Въпреки безбройните погледи, насочени към него, той сви ръката си в юмрук и го сложи на сърцето си, после протегна ръка към нея с открит длан, гледайки към небето, с което искаше да заяви на всяко живо същество, че ѝ предлага сърцето и любовта си.

Радостни сълзи изпълниха очарования ѝ взор. Като хипнотизирана,

тя без никакъв свян повтори този жест, за да види целият свят, че тя обича този мъж повече от всичко. Той се усмихна и кимна, бавно отмест черните си очи от нея.

– Ку-уа, Оглала, хийюпо – извика той на воините.

Безброй копита затрополиха по твърдата земя, когато големият отряд излезе от лагера на Оглала, за да търси враговете, нито един мъж не се обърна назад към любимата си. Нито един воин не трепна или каза нещо, докато прахта се вдигна и воините не се изгубиха в далечината.

Шали отмести очи от изчезналия отряд и ги спря върху тревожния израз на Скитащата кошута. Тръгна към нежната жена, за която Бялата стрела искаше да се ожени. Спря пред нея и привлече погледа на красивата индианка.

Размениха си приятелски усмивки. Шати я запита дали има време да поговорят насаме. Скитащата кошута се зачуди от палавите пламъчета в очите на Шали. Тя кимна утвърдително и последва принцесата в шатрата ѝ.

Шали учтиво покани младата жена да седне. Скитащата кошута неохотно се съгласи и попита:

– Какво има, Шали?

– Как е Полегналия храст? – поинтересува се тя.

– Със всяко слънце става все по-слаб. Очите му едва ли ще видят следващия сезон, когато Уи покаже лице над равнината.

Шали кимна с разбиране.

– Обичаш ли Полегналия храст, Скитаща кошута? – неочаквано я попита тя.

– Защо ме питаш? – предпазливо отвърна Скитащата кошута.

– Известно е, че Полегналия храст те е купил, за да се ожени за теб, че не ти си го избрала. Той скоро ще тръгне по Пътеката на духовете. Сърцето ти не копнее ли за друг воин? – смело, но предпазливо я запита тя.

– Не бива да мисля за такива неща, докато той все още се радва на живота, Шали.

– Да, ако го обичаше. Ти нямаш деца и скоро ще останеш сама. Естествено е да помислиш за бъдещия си живот, тъй като той приближава. Няма ли друг мъж, който да стопля сърцето ти? Защото ще имаш възможността да избереш следващия си съпруг – каза Шали, изпълнена с любопитство.

Скитащата кошута се изчерви и сведе ресници.

– Защо ме питаш? – настоя тя.

– Зная един воин, чието сърце си докоснала. Докато е жив Полегналия храст, той не може да се приближи до теб или пък да ти разкаже за желанието си. Няма да каже нищо, докато съпругът ти не почива върху смъртното скеле, но се страхува, че ще избереш друг и ще се съединиш с него, преди той да се е върнал.

Будният ум на Скитащата кошута изброи неженените мъже, които вече бяха напуснали лагера.

– Кой е този воин? – повтори молбата си тя, изпълнена с подозрение.

– Не е имал жена по-рано. Красив и смел е. В битка мъжете с уважение го следват. Освен това е много добър и щедър. Мъж, който се извисява над останалите – намекна тя.

Шоколадените очи на нежната индианка се изпълниха с вълнение и щастие. Тя тръпнеше от очакване. Ала все още се страхуваше, че може да има грешка.

– Дали да се моля за един воин... за Бялата стрела? – безпомощно запита тя, притаила дъх.

Шали се усмихна на реакцията ѝ.

– Говоря за мъжа, който язди до моя съпруг, мъжът, който е добър наш приятел и брат. Докоснала си сърцето му. Ако и ти чувстваш също-то, той ще те изчака, докато се освободиш, за да се съединиш с него.

Индианката не успя да скрие въодушевлението си.

– Страхувах се, че Великият дух ще ме накаже, задето го желяех, когато се съединих с Полегналия храст – открито сподели та с Шали. – Никой друг мъж не кара сърцето ми да тупти от любов, а тялото ми да се затопля от желание както Бялата стрела. Наистина ли той също ме желяе? – запита тя, не вярвайки на късмета си.

– Вярно е, Скитаща кошута. Трябва да запазим това между нас. Бъди търпелива, приятелко. Щом Великият дух призове Полегналия храст при себе си, Бялата стрела ще те помоли да му станеш жена. Ако докато го няма, други дойдат при теб, ти чакай неговото завръщане.

– Сърцето ми наистина ще се пръсне от радост и любов. Аз ще се съединя с него, щом дойде времето. Ще се моля Силата да ме води. Както и за прошка – добави тя тайнствено.

– Прощка ли? – запита Шали.

– Прощка затова, че желяя болестта на Полегналия храст бързо да свърши – призна тя разкайно.

Шали поглади тъмната ѝ глава.

– Уанкантанка разбира всичко. Жертвала си много, за да бъдеш

добра съпруга. Той ще възнагради теб и Бялата стрела, като отвори очите ви един към друг и съедини сърцата ви с любов. И двамата заслужават да се обичат и да сте щастливи. Така и ще стане.

Скитащата кошута развълнувано прегърна Шали.

– Ще го обичам и ще му дам щастие, каквото ти даваш на Сивия орел. Ще се радвам, ако той ми отвръща с половината любов, която твоят мъж ти дарява.

Шали се усмихна весело.

– Бялата стрела ми е като брат. Щастлива съм, че е избрал теб, Скитаща кошута. Ти му подхождаш. Ще бъдете щастливи като нас.

Поговориха си още малко като две момичета, които разказват първите си романтични приключения. Хубаво беше да споделят ведри мисли в това напрегнато време.

Вече втори ден свирепият отряд сиукски воители се скиташе из обширните си територии и всеки път откриваше, че за малко е изпуснал неприятелския взвод войници от форт Хенри. Следите на агресивните Сини куртки бяха пресни и подканващи, но изчезваха в земите на съседното племе. Сякаш някой ги предупреждаваше, че по петите им е врагът, от когото най-много се страхуваха – Оглала. Нужни бяха часове на търпеливо търсене и обикаляне, за да открият, че кавалерията се е промъкнала отново в техните земи. Тази смъртоносна игра на криеница дразнеше Сивия орел и неговия отряд, тъй като бе ясно, че войниците непрекъснато навлизат на тяхна територия с надеждата да открият друга нищо неподозираща група ловци, за да ги нападнат и избият.

Когато на втория ден направиха лагер, Сивия орел се замисли върху куража и хитростта на заклетите си врагове. Петте групи воители се срещнаха в покрайнините на прекрасно пасище, което, заедно с други земи, един ден щеше да се нарича Бедландс. Посоката, в която изчезваха следите на белите, всеки път показваше кое племе този път са решили да нападнат. Щяха да загубят ценно време да ги чакат на същото място, тъй като Сините куртки никога не минаваха по един и същи път. Дали не подушваха, че неустрашимият Сив орел е по петите им? Или най-нагло не разчитаха, че ще заобиколят смелите воители и ще нападнат изневиделица беззащитното село на изток? Глупаво би било да се подценява решителността и безразсъдството на белите войници!

Оставайки на своя територия, воители на Оглала чакаха нападение над лагера си. Когато питаха Сивия орел защо не преследват Сините

куртки и не ги унищожат на чужда територия, той отговаряше, че войниците ги разиграват насам-натам, за да ги заблудят за истинските си намерения.

Червения облак запита угрижено:

– Смяташ, че са ни накарали да излезем от лагера, за да го нападнат ли?

– Ша, Мапийя Лута – отвърна уверено Сивия орел. – Не разбра ли, че следите, които виждаме тук и там, не съвпадат? Няколко отряди на Сините куртки ни разиграват. Не виждаш ли как всяка следа ни води все по-далеч от нашия лагер? Инстинктът ме предупреждава, че се опитват да ни измамят. Докато преследваме един техен отряд, смятам, че останалите си проправят път, за да се съберат край нашия лагер. Скоро ние ще бъдем далеч, докато всички отряди на Сините куртки, с изключение на един, се съберат край лагера ни и го нападнат. Последният отряд се старае да ни примами към лошите земи, където могат да се скрият и да ни разиграват в продължение на дай, докато главната им сила нападне нашия лагер. Предлагам при първите лъчи на слънцето да се насочим към лагера. Там ще намерим враговете си – завърши той.

– Може би те знаят, че хитрият Сив орел ще отгатне номера им? И че ще попаднат в нашия капан, а не ние в техния – вежливо възрази Малкия бобър.

– Те смятат, че след погрома бдителността ни е притъпена от мъка и ярост. Всяка група, която се присъединява към останалите, се смее и разказва как са ни отдалечили все повече от нашия лагер. Сега преследваме само шест хитри лисици. Следите на останалите двайсет коня показват, че са били без ездачи.

Бялата стрела дълбоко пое въздух, а очите му се разшириха от позорение и уплаха.

– Прав е! Излъгаха ни! В този миг те напредват към нашия лагер. Щом го изличат от лицето на земята, ще ни чакат от засада, за да избият и нас!

– Мислите ти са като моите, Бяла стрела – похвали разсъжденията му Сивия орел. – Те са коварни, но аз разбирам играта им.

– Когато Жената костенурка и Наблюдателя на луната бяха убити, аз поех грижите и за техните деца наред с моите. Сините куртки не бива да разрушават и други семейства, както направиха с моето и с тяхното – заяви гневно Червения облак, неутешим след смъртта на жена си.

Говорещата скала добави:

– Нашите смятат, че ние преследваме врага и ги защитаваме и дори

не подозират, че им се готви внезапна атака. Ние преследваме само черната сянка на злото. Скитащата кошута се грижи за моите деца и ми се иска, когато Полегналия храст тръгне по пътеката на Духовете, да я взема.

Никой не забеляза реакцията на Бялата стрела от тези думи, тъй като военният вожд се изправи и започна да крачи замислен.

– Щом конете и телата ни починат малко, тръгваме към лагера. Вождовете на другите групи се съгласиха със Сивия орел.

– Прикритието на нощта ще скрие нашия план от очите им – отбеляза Малкия бобър. – Без да знаят, те ще се натъкнат на нашите лъкове и стрели.

– Бяла стрела – извика го Сивия орел, – ти ще тръгнеш след Сините куртки, които искат да отвлекат вниманието ни. Върни се у дома само с конете им като награда за победата – нареди той, ясно подсказвайки, че не желае нито пленници, нито оцелели.

Разтревожен от любовните намерения на Говорещата скала към Скитащата кошута, силно обезпокоен за безопасността ѝ, Бялата стрела възрази:

– Аз винаги съм яздил до теб, кода и братко. Защо ме караш да оставам назад в големия миг на отплатата?

– Останалите имат семейства в лагера, които трябва да защитят, докато никой не отвлича твоето внимание. А лисиците, които ни подмамват настрани, също трябва да бъдат наказани – обясни Сивия орел.

Бялата стрела нямаше как да не се съгласи, без да разкрие чувствата и плановете си за жената на друг воин. Той неохотно кимна и прие задачата си.

– Има още нещо, върху което трябва да помислим – продължи Сивия орел. – Ако лисиците наоколо усетят, че сме се отказали от преследването, за да се върнем в лагера, те ще изпратят хора да предупредят останалите. Това не бива да става. След като отпочинем, Червеният облак и Малкия бобър ще тръгнат с конете на север към лагера, Говорещата скала и Сивия орел ще влязат от запад. Ако виждам ясно наставленията на Великия дух, Сините куртки ще попаднат помежду ни. Ще яздим между тях и лагера, после ще се насочим на запад, за да ги посрещнем лице в лице. Ако бързо се справите с другите и тръгнете към нас, тогава те ще попаднат между вас и нас, в случай че се опитат да избягат. След като бъдат убити, форт Хенри ще бъде в ръцете ни. Ще остане само форт Мийд.

Воините се размислиха над тези думи. Известно бе, че новият

командир на Сините куртки във форт Мийд не беше като другите. Този бледолик не водеше безумна и безсмислена война срещу тях. Стърджис вече си беше спечелил име на човек, който по-скоро защитава, а не напада. Този бял мъж представляваше загадка за интелигентния Сив орел... Легендарният воин бе объркан от отказа на Стърджис да присъедини войските си към враждебния Ходжис. Вероятно Стърджис искаше само да спечели време, докато невъздържаният Ходжис понесе поражение, давайки на Стърджис възможността и правото да се заеме с командването на двете сили. Както става и с по-слабите племена, един по-силен и изявен вожд често приема ранга на другия с хитрина и сила или чрез самопоражението на своя противник.

Три часа по-късно двата отряда се качиха на конете и оставиха Бялата стрела зад себе си. След известно разстояние една голяма част тръгна на североизток, а другата на югоизток според плана на Сивия орел. Яздеха със скорост, която щеше да ги отведе в лагера на разсъмване, така нито те, нито конете щяха да се преуморят.

Докато групата на Сивия орел се придвижваше напред, той е усмивка си припомни последните думи на най-добрия си приятел. Най-после очите и сърцето на Бялата стрела се бяха спрели на жена. Представяйки си Скитащата кошута, вождът се засмя одобрително. Време беше и неговият приятел да се порадва на любов и страст, както те с Шали. Той смяташе за свое задължение да защитава и избраницата на Бялата стрела. Надяваше се Говорещата скала и Бялата стрела да не се скарат много за тази жена.

При изгрев слънце двете групи сиукски воители на километри разстояние и се скриха. Само скалите скриваха от очите им лагера Оглала. Те стояха в очакване на неуловимите си врагове. Обикновено Сините куртки нападаха лагерите или на разсъмване, или късно през нощта.

Сякаш небето на изток изведнъж се запали и се разгоря ярко, огнени езици облизаха хоризонта. Мрачните сиви тонове бързо отстъпиха на розовите цветове на утрото, предвещавайки славен ден за победа. Скоро оловното небе над главите им стана ясносиньо. Всичко беше готово...

Далеч на запад Бялата стрела и неговият отряд от двайсет и двама души пресрещнаха и вкараха в клопка десетимата бели войници, които ги примамваха в лъжлива посока, както беше предположил Сивия орел. По-добри в боя и обзети от справедлив гняв, индианците най-накрая постигнаха победа, като понесоха само две леки ранявания. Когато ожесточената битка най-после свърши, единствените оцелели бяха трийсет коня и двама души, които с последни усилия успяха да се

измъкнат и да избягат от мъстта на индианците.

Скрити сред извисяващите се кървавочервени и синьочерни скали, индианците заеха ключови позиции, за да не позволят на войниците да влязат в лагера им. Конете им, добре обучени за подобни тайни маневри, стояха тихо в каньона и никой не би могъл да ги забележи.

Гордо изправен, със зорък поглед, остра мисъл и с несравними инстинкти, Сивия орел чакаше, като предвкушаше страхотната победа. Това бе решителният момент, за който бе подготвян още от раждането си. Уменията и волята му бяха упражнявани в безброй учения, лов и битки. След идването на белите многократно бе преживявал този миг – очакването преди боя – беше доказвал храбростта си и всякога бе побеждавал.

Неговата съдба и съдбата на народа му зависеха от този миг и от неговото ръководство. Не смяташе, че в заключенията му има някаква грешка. Днес Сините куртки щяха да дойдат. Предчувстваше и усещаше това с цялото си същество. Скоро всичко, което той притежаваше, щеше да бъде подложено на изпитание.

Чакането беше мъчително, атмосферата – наситена със заплашително напрежение. Съдбата на Оглала тежеше в сърцата на воините. Щеше ли още веднъж да изживее дръзкия екстаз на победителя или да изпита унижително и непознато досега поражение? Той беше Сивия орел и нямаше да се задоволи с по-малко от невиджан триумф над враговете си...

Уверен в личните си качества и в силата на верните си воини, той се усмихна и се облегна на една скала от червеникав халцедон, за да наблюдава и да чака точния момент. Минаха часове без никакви признаци за опасност. Уи се изкачваше все по-високо и по-високо в небето, докато се настани точно над главите им, сипейки ослепителна светлина и горещина. Ако воините се съмняваха в преценките на вожда си, никой не даде да се разбере. По нищо не можеше да се отгатне напрежението им.

За стотен път очите на Сивия орел изследваха лазурния хоризонт, без да забележат нищо необикновено. Пусна съобщение за хората да си почиват след смените за наблюдение, но да бъдат в готовност. По негово мнение Сините куртки нямаше да нападнат през деня. След като не се показаха на изгрев слънце, беше сигурен, че ще го направят след вечеряване. Надяваше се войниците да не са усетили завръщането им и засадата, която им бяха устроили. Поне колебанието им ще даде възможност на Бялата стрела да ги нападне във фланг! Ще пристигнат днес, беше сигурен в това. Все пак чакането беше изнервящо и ги държеше в напрежение.

На два часа път на изток един прегракнал бял мъж крещеше яростно на голям взвод хора в тъмносини униформи, украсени с яркожълто.

– Господи! – избумтя той с мощен глас. – Ходжис да не е луд? Само истински глупак би нападнал лагер на снуците по тъмно! И от всички лагери тъкмо този! За да попаднем право в ръцете на Бягачия вълк и Сивия орел се изисква не кураж, а единствено глупост!

Сержантът със зачервено лице отвърна:

– Вече ви казах, че Сивия орел и почти всичките му воители са много далеч. Лагерът е беззащитен като малко дете. Хората на Трент ще си направят майтап, докато ги разкарват из онези хълмове, а после ще поемат към форта от другата страна. Докато червенокожите ги преследват, ние можем да нанесем смъртоносен удар там, дето най-много ще ги заболи. Ходжис е умен, той знае какъв ефект ще има едно клане върху тези воители. Без лагер и семейства те ще бъдат унищожени. Ако не се съюзят с друго племе, ще останат беззащитни пред нас. С малко късмет можем да ги заловим из засада при връщането им и да ги изтрием от лицето на земята.

Другият поклати глава и въздъхна с презрение.

– Колинс, вие сте толкова глупав, колкото и Ходжис. Ако нападне лагера Оглала, всички ще бъдете избити. Никога няма да победите Сивия орел. Ако искате да знаете кое е най-доброто, то е да сключите примирие с него.

– Примирие с този дивак? – озъби се невярващо Колинс. – Той не е непобедим, какво вие си мислите, сър. Не чухте ли, че неотдавна Ходжис го залови? Ако не беше онзи лигав испанец, досега щеше да е мъртъв – похвали се розовобузестият Колинс.

– Да не би да смятате, че ако избие невинни жени, деца и старци, това ще го съсипе? Нищо не оправдава подобна жестокост, сержант! Ако си спомняте, Сивия орел се отплаща със същото при такива зверства. Щом американското правителство стъпи на краката си, то ще отрече подобни мерки в тая пустош. Запомнете думите ми, синко, тази война скоро ще свърши.

– Всички средства, които се използват, за да се постигне победа над безмозъчните диваци, са правилни, майоре. Аз приемам нареждания от Ходжис, а не от вас, сър. Вашият ранг е същия като неговия, но той е прекарал повече време тук и познава по-добре от вас червенокожите. Не мога да отменя директната му заповед за нападение на лагера Оглала нощес. Ако не сте съгласен с моите заповеди, предлагам да се върнете във форт Хенри и да ги обсъдите с моя командващ офицер.

Арогантното и обидно упорство на Колинс ядоса Стърджис.

– Докато стигна форт Хенри, вие ще изпълните безумното си нападение. Дайте ми два дни, за да го накарам да промени решението си – придумваше го Стърджис, давайки си сметка, че молбата му е напразна.

– Не мога да направя това, сър. Трябва да атакуваме през нощта, веднага щом си легнат да спят. Не можем да рискуваме да стоим тук и да чакаме Сивия орел, когато той може да открие трика ни и да побърза да се върне. Още преди полунощ в този лагер няма да има останала жива душа.

– Молете се да успеете, иначе ще умрете заедно с Ходжис, когато Сивия орел реши да отмъсти за това престъпление. Съмнявам се дали бихте се решили да попаднете по-късно под мое командване, а това със сигурност ще се случи, стига, разбира се, да оживеете – предупреди го Стърджис.

– Какъв войник ще съм, сър, ако отхвърлям директна заповед? – неохотно рече Колинс, усещайки искреността в заплахата на Стърджис.

– Бих поставил под въпрос ранга и здравия разум на който и да е водач, който сякаш е заповядал подобно клане, сержант – присмя му се кисело Стърджис.

– Ние не сме започнали тази кървава баня, сър. Те го направиха. – Погледите им се сблъскаха безмълвно, преди Стърджис да заяви самодоволно:

– Те ли, сержант? На чия земя стоим в момента? Не нахлухме ли в тяхна територия? Или те преминаха в нашата? Какво очаквахме? Да не би да предполагаме, че те спокойно ще отстъпят и ще ни позволят да ги победим? Примирието е истинският отговор, Колинс. Ако нападнете лагера, ще ви избият.

– Може и така да е, сър, но щом се стъмни, атакуваме.

Стърджис въздъхна тежко. Нямахше начин да промени решението на Колинс или пък заповедите на Ходжис. И което беше още по-лошо, неговата част беше много по-малобройна от тази на Колинс. Ходжис добре бе планирал това престъпно изстребление. Ръцете му бяха вързани, нямаше начин да предотврати нападение върху лагера Оглала. Чудеше се дали да не тръгне дръзко към лагера и да ги предупреди. Би било глупаво, идеалистично. Нямахше да успее да мине и покрай първия вигвам, когато индианците ще надупчат облеченото му със синя униформа тяло със стрели. Никога нямаше да приемат предупреждението му и да се съгласят на примирие при тези обстоятелства. Само да можеше да обсъди това със самия Сив орел... за момента това беше невъзможно, а след

неоправданото разрушаване на лагера ще стане още по-невъзможно. По дяволите! Нямахте ли край тази лудост и кръвопролитие, нямахте ли разрешение, което да донесе мир?

– За последен път ви казвам, Колинс, не нападайте този лагер дотъй – помоли Стърджис.

– Съжалявам, сър, но е твърде късно, за да ги спра. Всичките ни планове досега успяха. Войните им са вече на два дни път оттук. А тези в лагера нямат никакви шансове срещу моята въоръжена част. Ще ги победя сега или никога. Тази вечер ще нападнем.

– После да не кажете, че не съм ви предупредил, сержант – бяха последните думи, които си размениха двамата.

Докато войните Оглала очакваха нападение на кавалерията от западната страна на селото си, Колинс и големият му взвод войници се придвижваха от изток! Сивия орел смяташе, че войниците направо ще се спуснат към лагера, ала те крадешком го заобиколиха и хитро се приближиха от другата страна. Противниците бяха на километри едни от други, но съдбите им бяха свързани...

Но междуременно други съдби бяха подложени на изпитание и се решаваха в самия лагер на Оглала.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Отчаяние и ярост изпълниха Лия, когато сутринта стана от постелята си и усети внезапното рукуване на кръвта по бедрата си. Край, беше избличена, лъжите и измамите щяха да излязат наяве! Скова я истинска паника. Изглежда всички природни сили бяха против нея! За щастие, беше сама. Известно време опасната ѝ тайна щеше да остане само нейна. За да оцелее, трябваше да направи само едно – да избяга. Но преди това дължеше отплата на няколко души: на Шали, задето потъпка всичките ѝ мечти и желания, на Сивия орел, който най-брутално и студено я отхвърли, на Бялата стрела, помогнал в унищожаването ѝ, на Бягация мъж, защото я използва, а после я изостави. Но беше достатъчно да убие Шали, за да им го върне на всичките!

След като видя, че другите жени се връщат от сутрешното си къпане в реката, тя опипа смъртоносното острие и се зае да измисли план за отмъщение и бягство. Скри ножа под роклята си. Взе някои провизии и ги скъта във вързопа с бельото си. Остави доказателството за разкритата ѝ измама под леглото, разчитайки, че Бягация вълк никога нямаше да открие изцапаните с кръв дрехи, за да разобличи хитростта ѝ. Вече ще е избягала, преди някой да предугади плановете ѝ и да ги осуети. Тръгна към реката, знаейки, че Шали още не се е върнала в лагера.

Злобна усмивка изкриви лицето ѝ, щом зърна трите жени, довършващи къпането си. Отиде при тях и се извини за закъснението си. Скитащата кошута и Тасия не ѝ обърнаха внимание и оставиха Шали насаме с противната робиня, без да усетят опасността, с която щеше да се сблъска индианската принцеса.

Месечното неразположение на Лия закъсня много и Шали беше започнала да вярва, че Лия е бременна от Бягация вълк. Шало опасно намали бдителността си. Как копнееше тя този тежък въпрос да се уреди веднъж завинаги.

– И какво като закъснях – да не мислиш, че няма да си изпълня задълженията – злобно изсъска Лия на нищо неподозиращата Шали.

– Честно казано, въобще не мисля за теб, Лия! Прави каквото ти е казано, или следващите месеци ще ти е извънредно трудно, когато наближи времето ти.

Да ѝ наближи времето ли? Лия разбра, че Шали най-после е повярвала на твърденията ѝ за бебето. Само след минута тя, Лия, ще промени

съдбите на много хора, включително и своята. Пътят ѝ беше избран и тя нямаше да го промени. Първо щеше да нанесе фаталния удар, а после ще избяга на изток, тъй като сигурно ще я търсят на запад, в каквато посока се намира най-близкият форт. Твърде късно беше да заеме мястото на тази жена, която се завърна от гроба и унищожи мечтания живот и голяма любов!

Лия започна объркано да обяснява, озадачавайки Шали с особения си тон.

– Не съм го молила да ме люби, но не мога да възпра чувствата си към него. Не съм подмамвала Бягация вълк да ме изнасили. Бях много смутена и ме беше страх. Боях се, че ще си загубя ума. Знаеш ли какво е да изгубиш всичко, което имаш, и да се превърнеш в омразна робиня? – редеше тя, поглеждайки дали Шали няма да се изпусне да каже нещо, което би ѝ подсказало истината за предишния ѝ живот.

Шали се слиса от този изблик. Сега пък какво ѝ бе хрумнало? Не искаше да слуша повече измами. Лия беше всичко друго, но не и беззащитна и обиждана робиня! Ако смяташе и за миг, че може отново да я заблуди, много се лъжеше. Погледна скептично Лия, а после продължи работата си.

– Не ми вярваш, така ли? – запита Лия, искайки да печели време, докато извади ножа. Някак си трябваше да задържи Шали!

Шали продължаваше да не обръща внимание на задявките и пристъпването на Лия. Наведе се, за да вземе шала си и да загърне мократа си коса.

С яростна омраза в смарагдените си очи, Лия извади ножа и го вдигна, готвейки се да го забодее в гърба на Шали.

– Шали! Тока! Уайакето! – изгърмя предупреждение в тишината.

Шали се изви и се изпъна, а широко отворените ѝ очи се впиха в бързо падащия нож.

– Лия! Недей! – извика тя изплашено.

Шали падна назад, за да избегне смъртта, която я заплашваше. Лия се спусна към проснатото ѝ тяло с викове:

– Ще те убия! Ти си виновна за всичко! Мразя те!

Бягация вълк събра сили и се втурна върху бялата жена, при което и двамата паднаха на земята. Извън себе си, Лия се изви и заби ножа с все сила дълбоко в гърдите му. От устните на стария вожд се изтръгна вик на болка. Лия издърпа ножа и нанесе още един удар в рамото му, преди той да успее да се извърне и да го избегне.

Кръв шурна от раните на Бягация вълк. Отмалял, той почти не

можеше да се движи. Но омразата на Лия изпълни тялото ѝ с неестествена сила. След като вождът беше ранен и не можеше да се бие, тя предвкуси успеха над враговете си. Него щеше да довърши по-късно. Стисна здраво страшното оръжие, хвърляйки заплашителен поглед към смразената индианска принцеса. Като вълк, дебнеш плячката си, Лия се хвърли към Шали.

– Лия! Спри! Ти си полудяла! – опита се да спре обезумялата жена Шали.

Чу се остър смях.

– И двамата ще умрете!

– Не можеш да извършиш това ужасно нещо! – възкликна изплашена Шали, напълно объркана от лудостта и дивата сила на жената.

– Кой ще ме спре? Във всеки случай не този умиращ старец. Щом свърша с теб, ще изтръгна дивашкото му сърце! Сивия орел беше мой, докато ти не се върна! Щом веднъж е приел жена, която някога е била негова робиня, ще го изпита още веднъж с мен! Той пак е мой! – внезапно извика тя.

– Той никога няма да бъде твой, Лия. Престани с тази лудост или аз ще ти помогна!

– След като ти и този глупав Вълк умрете, Сивия орел ще се обърне към мен за утеха, също както преди. Този път ще е твърде слаб, за да ми се съпротивлява.

– Ти излъга Бягачия вълк, излъга и Сивия орел, Лия. Той никога няма да те обикне и да ти повярва. Ще те мрази задето си ни убила. Помисли! – увещаваше тя побърканата жена.

– Той ще си помисли, че някой враг ви е убил. Ще пробода и себе си, за да му докажа, че съм се борила да спася живота ви. Ще ми бъде много благодарен и ще ме запази при себе си. Разбира се – възбудено бърбореше тя. – Когато се зачуди защо кървя, ще му кажа, че съм пометнала в яростната битка, че съм се жертвала, за да ви помогна.

– Кървиш ли? Искаш да кажеш, че не си бременна? – запита Шали, като гневът замени голяма част от страха ѝ.

– Не ставай глупава! Никога не съм била бременна. Баштата на първото ми дете ще бъде самият Орел, а не тоя стар глупак!

– Няма да стане, Лия – възрази Шали, надявайки се, че някой ще чуе виковете. Но как можеш да се обясниш с луд човек?

– След като види потъналото ти в кръв тяло, той ще полудее от мъка и ще поиска да го утеша! Колко дълго един мъжествен човек като него може да се отказва от уменията ми? След една седмица ще ме моли

да ме вземе! – грубо възкликна тя. Тръгна към Шали с вдигнат нож.

Ужасена, но с прояснена мисъл, Шали я ритна в корема, когато се приближи. От силния удар Лия политна назад. Виковете им се смесиха за миг – Шали не видя, че ножът се заби в тялото на Лия при падането. Шали с мъка се изправи на крака, за да се подготви за следващия ѝ удар, когато притичаха няколко мъже.

Чу ги и извика:

– Тя има нож! Прободе Бягация вълк! Опитва се да убие и мен. Секунда по-късно се надвесиха над проснатото тяло на Лия. Тя не мърдаше. Единият я бутна с крак и тя се претърколи. Шали сподави вик, виждайки чудовищната съдба на Лия Уинстън: смърт от собствената ѝ невнимателна и зла ръка. Шали се наведе над неподвижното тяло на Бягация вълк. Сложи ухо на сърцето му и нададе вик от облекчение и радост.

– Занесете го в шатрата! Извикайте шамана! Бързо, той губи много кръв – крещеше и скоро старият вожд бе вдигнат на ръце.

Рамира гледаше Сияйната стрела, докато Шали се грижеше за Бягация вълк, някогашния силен мъж, който сега се бореше да оживее. Шаманът опита всичко, но кръвта не спираше да тече. Старият вожд отпаднаше, всички бяха безпомощни. Даже силните отвари не намаляваха божата му, а той само бълнуваше в страданието си. Часовете се точеха мъчително.

Малко преди свечеряване шаманът излезе от шатрата на Бягация вълк и се отправи към Пезута Типи, за да се моли за спасението на любимия им вожд. Шали остана сама с ранения си свежър.

Тя седна до спящия, мислейки си за събитията от този трагичен ден. Беше свила колене към гърдите си и облегнала чело на тях. Дали Великият дух ще поиска живота му като отплата за слабостта му към Лия? Лия... тъжно е, когато един живот завърши в лудост и яростна омраза. Всъщност тя щеше да я убие! След всичките лъжи и измами! Ако Бягация вълк не беше усетил, че е в опасност...

Изправи глава нашрек. Загледа се в болния вожд в пълно недоумение. Какво говореше той? Защо споменаваше това име? Тя затгаи дъх, заслушана в невероятната тайна, преследвала го в продължение на години.

– Поучуту – викаше тихо той с напрегнат глас. – Ела, синко. Трябва да ти кажа някои неща, преди да умра в безчестие.

Шати го зяпна. Негов син? Поучуту? Най-вероятно бълнува! Поучуту беше скаут с наполовина бяла кръв, бивш враг на нейния любим!

Тя попи потта от веждите му.

– Почивай, Бягаш мъж, татко. Отслабнал си от загубата на кръв. Шали е тук, тя се грижи за теб – нежно нареждаше над болния.

– Трябва да го видя. Прати да го извикат – дрезгаво нареди той, измъчван от един дух.

– Кого да извикам? – настоя Шали.

– Поучуту. Трябва да видя другия си син – отвърна той.

– Ти имаш само един син: Сивия орел – меко му възрази тя.

– Имам двама сина. Той беше взет от мен преди да се роди. Налага се да говоря с него. Той трябва да ми прости, че съм се отрекъл от него. Сигурно ще ме разбере. Научих за раждането му твърде късно и не можах да му спестя тая мъка.

– Кой е този Поучуту, когото искаш да видиш, Бягаш вълк? – безпомощно запита тя, страхувайки се от отговора му. Наистина, говореше тъй, сякаш бе взел наркотик!

– Скаутът е във форта. Майка му била бременна с него, когато я продали на белите. Казаха ми за него чак когато минаха шест зими. Не отидох да го намеря и не му казах, че е мой син. Изпитвам срам и болка. Знаят го като мелез и страда жестоко.

Шали едва не припадна. Не може да е вярно! Сигурно имаше някой друг Поучуту! Принудена да спре предателските си мисли, тя запита:

– Шали познава ли този Поучуту?

– Да. Шали е приятелка на моя син Поучуту. Той я обича и се би със Сивия орел, за да я притежава. Шали може да го намери и да го доведе при мен. Той е индианец.

На Шали ѝ прилоша. Дали Лия не го е подлудила? А може би не чуваше добре изповедта му.

– Защо си се отрекъл от него, Бягаш вълк? Защо Сивия орел се е бил със собствения си брат? – нерешително запита тя с надеждата, че той няма да ѝ отговори.

– Той не знае, че му е брат. Отрекох се от него, откакто истината стигна до ушите ми. Тя се омъжи за бял, а не ми каза, че носи мой син. Преди да умре, ми изпрати хабер. Гордостта ми коства сина. Трябва да го видя и да го помоля да ми прости.

– Сивия орел и Поучуту – братя? Скаутът – полуиндианец, син на индианка и на французин-ловец, е всъщност син на Бягация вълк, значи е чист индианец? Представи си скаута от форт Пиер, с когото преди

години се бе сприятелила, той я бе обикнал, а по-късно я предаде. Усети, че сърцето ѝ се изпълни с мъка. Сега разбра защо той се отнасяше благосклонно към Сивия орел! Та той му е бил брат! Как е могъл Бягащия вълк да е толкова жесток и себичен? Колко пъти Поучуту и Сивия орел се бяха изправяли един срещу друг в битка? Поучуту беше неин приятел, той умря, защитавайки живота и честта ѝ. Беше я обичал, макар предателски и егоистично. Ако съдбата беше решила друго, Сивия орел би могъл да нанесе на Поучуту смъртоносния удар. Какво би си помислил и казал нейния любим, щом научи, че човекът, който се опита да го убие и да я открадне от него, всъщност му е бил брат? Как щеше да се почувства, като открие, че най-големият му съперник е бил син на баща му, негов несъщ брат? Как би се променил живота на Поучуту, ако знаеше истинския си произход? Колко ли е страдал като презрян мелез? Чист индианец и син на известен вожд! Колко е жесток и несправедлив животът!

– Поучуту умря, Бягащ вълк – тъжно съобщи тя на замаяния и трескав вожд.

– Моят син ли уби собствения си брат? – извика той.

– Не. Уби го бял човек. Защо му отказа името, което му се полага, както и място в шатрата си? Защо позволи двама братя да се сражават в битка? – гневно запита тя.

– Твърде късно беше да се променя каквото и да било. По сърце и начин на живот Поучуту беше бял. Той ни мразеше и предвождаше враговете ни срещу нас – трескаво говореше той.

– Не е вярно! По сърце винаги е бил индианец! Заради теб е живял в омраза и отричане. Защо?

– Тя се омъжи за бял ловец, спала е с него, докато е носила сина ми. Докоснат е от белите, значи повече не ми е син. Тя взе любовта със себе си. Не ми изпрати и дума, когато баща ѝ я продаде. Сигурно и тя е страдала, както и аз. Тя направи нашия син по-долен и от белите!

– Тя не е страдала, Бягащ вълк, но Поучуту – да. Грешно беше да го обричаш на такъв живот. Ако не беше Великият дух, единият брат можеше да убие другия.

– Поучуту не е умрял от ръката на Сивия орел.

– Но това можеше да стане! Когато Сивия орел дойде да ме търси, той щеше да убие Поучуту, ако белият лейтенант не беше го направил. Как можеше да живее с такъв срам? Защо, когато е научил истината, не е изпратил да му кажат?

Много отдавна, когато кавалерията на форт Пиер я открадна от

шатрата на Сивия орел при едно нападение, тя се запозна с Поучуту като скаут полуиндианец. Тъй като ѝ беше мъчно да повярва, че Сивия орел е предал любовта ѝ, тя се обърна към Поучуту – негово подобие в много отношения. Сега ѝ стана ясно защо. Сърцето ѝ се разбунтува от това сърцераздирателно признание.

– Къде е новият ми син? Имам още един шанс да бъда добър баща – откъслечно промърмори той.

– Лия излъга, Бягаш вълк, не беше бременна. Успокой се, отпаднал си и си ранен – умоляваше го тя, обезпокоена от възбудата му.

– Няма ли дете? – повтори той едва чуто.

– Не, татко. Лия ни излъга, тя е мъртва.

– Зла робиня... мъжеството гореше от желание... такава магия и наслада... не може да се откаже на такава сила... слаб... срам – мърмореше той почти неразбираемо, разкъсвайки сърцето ѝ с признанията си.

Не говори повече за тези неща, Бягаш вълк. Може да те чуят. Миналото е мъртво. Не сломявай сърцето на Сивия орел с тези известия.

Как би реагирал Сивият орел като чуе, че заклетият му враг и съперник е бил негов брат? Слава Богу, че не той нанесе смъртоносния удар, който довърши живота на Поучуту!

Внезапно тя осъзна, че ако Бягашия вълк умре, мъжът ѝ ще стане вожд на Оглала. Какво да прави с всичките тези признания? Господи, помогни ѝ, защото тя не знае...

Вождът изпадна в милостиво безсъзнание, забравил за признанията си. Шали стоя край него, докато шаманът се завърна. Тъй като не можеше да понесе тежестта, която носеше в сърцето си, тя избяга в своята шатра. Ако оздравее, как отново ще го гледа в очите, знаейки последиците от себичната му лъжа? Но в много отношения не бе виновен. Не е знаел за другия си син до неотдавна, малко преди тя да пристигне, когато, за нещастие, застана между двамата, за да засили омразата и съперничеството им. Как една майка може да нанесе такава рана на собствения си син? Поучуту трябваше да застане до баща си, вожда, срещу белите. Но беше твърде късно да се променят нещата, тъй като Поучуту беше мъртъв от години. Истината би могла да донесе толкова много нови страдания!

Беше станало късно, колко много неща се случиха през този съдбоносен ден. Сияйната стрела спеше спокойно в шатрата на Рамира, затова тя не го обезпокои. Изтегна се на леглото, молейки се да потъне в безпаметен сън и да се успокои. Поне отчасти разбираше грешките на стария човек. Оставаха два часа до полунощ, когато сънят най-после я победи.

– Сив орел – обади се тихо Говорещата скала, прекъсвайки мислите на воина. – Разузнавачите нищо не са чули и видели.

– Разузнавачи? – повтори си той наум и някакво особено чувство на възмущение и студенина го обля. Разтърси глава, за да прогони от неканените мисли. Защо тази вечер трябва да си спомня за тях?

Насили се да проумее мислите на белите. Внезапно се изправи и пое дълбоко дъх.

– На конете, Говореща скала! Предай на останалите! На погрешно място чакаме Сините куртки, те ще нападнат лагера от другата страна!

Докато воините Оглала бързо се качваха на конете, в лагера се случихи друг любовитен епизод. Шали бе внезапно събудена от една голяма ръка, притиснала устата ѝ, за да не извика. Някой хвана ръцете ѝ и ги притисна към земята над главата ѝ. Беше оставена на милостта на някакъв неизвестен нападател, облечен в тъмносино и жълто. Безпомощна и разтреперана, очакваше съдбата си.

Дали любовният ѝ ще се върне в лагера и ще намери, че всички са мъртви, всички, които познаваше и обичаше – избити, докато той преследваше заклетите си врагове? Спомни си за мен, моя изгубена любов, молеше се тя пламенно. Сийяна стрела... прости ми, че не можах да те защитя, синко. Велик дух, помогни ни!

Мъжкият глас прошепна на английски:

– Моля се на Бога да не съм сбъркал шатрата. Не се страхувайте, мадам. Искам само да говоря с Шали, жената на Сивия орел. Казват, че е полубяла и говори английски. Вие ли сте Шали?

Тя моментално спря да трепери, докато се взираше в него по-скоро от объркване, отколкото от ужас. Не се съпротивляваше, но и не отговори.

– По дяволите, жено! Ти ли си Шали? Не ме ли разбираш? Няма да мине много време и войниците ще нападнат лагера. Трябва да събудиш хората, или ще ви избият – тихо нареждаше той, страхувайки че, че е попаднал в чужда шатра. Но жената изглеждаше полубяла.

Ужасеният ѝ поглед му подсказа, че думите му наистина достигат до съзнанието ѝ.

– Виждам, че разбирате. Сигурно сте Шали. Ходжис, човекът, който залови вашия син и съпруг, планира тази нощ да нападне лагера ви, докато съпругът ви го няма. С хитрост му отвлякоха вниманието. Смятат да избият всички и да изгорят лагера. Предупредете вашите хора да

избягате в гората – бързо я съветваше той.

Когато тя се опита да проговори, той помоли да не го издава, особено след идването му тук. Господ да му е на помощ, ако това се окаже фатална грешка, но той не можеше да позволи безпричинни убийства.

– Ако извикате за помощ, те ще ме убият и тогава нищо няма да може да спаси хората ви. Скоро очаквам повишение, което ще ми даде повече власт, отколкото на Ходжис. Тогава вероятно ще мога да спра тази безсмислена война.

Щом пусна ръцете ѝ, тя седна и се взря в него.

– Кой сте вие? Защо идвате тук под прикритието на нощта?

– Аз съм майор Стърджис от форт Мийд. Опитих се да спра тазвечерната атака, но Ходжис има власт колкото мен, поне засега. Решил е да сложи край на властването на Орела, независимо как. Аз не мога да позволя убийства на невинни жени и деца. Надявам се, че ще възприемете следващото ми изявление правилно, мадам, но не бих искал някой да знае, че съм бил тук. Ако разберат, че обичам индианците, по-късно никога няма да ми се подчиняват. Примирието може да е много краткотрайно. Но се заклевам, че ще направя опити да го постигна. Надявам се, че вашият съпруг ще погледне на мен като на приятел, след като пощадих лагера му и неговия народ. Щом всичко се уреди, ще се срещнем и ще говорим насаме.

– Значи войниците се готвят да ни нападнат тази вечер и да ни избият всички? – запита тя уплашено, чудейки се дали да вярва на този дързък войник.

– Около полунощ. Съжалявам, но не мога да ги спра. Трябва да предупредите вашите хора. Засега само това мога да направя. Трябва да тръгвам, преди да са открили, че съм тук, в противен случай думата ми пред тях няма да струва и пукната пара. Разбирате ли какво ви казвам?

– Да, майор Стърджис. Бях отгледана като бяла и бях такава до преди шест години. Не разбирам как може да съществува такава дълбока омраза. Ще съобщя на мъжа си за безпримерната ви постъпка тази вечер. Той също желае мирът и щастието да се върнат по земите му. Липсват му песните, ловът и радостният живот, което ни е отказано от години с прииждането на белите. Животът е твърде кратък и ценен, за да се губи в безкрайни войни. Ще ви заведа до края на лагера. Бързо трябва да си тръгнете. Ако мирът не е само мечта, ще имаме нужда тъкмо от такъв мъж като вас. Никога няма да забравя добрината ви – тихо прошепна тя, усмихвайки се сърдечно.

– Виждам, че Сивия орел си е избрал достойна жена за съпруга.

Умна и нежна, колкото е и красива. – Мила усмивка отпусна чертите му и освети небесносините му очи.

– Трябва да ви дам нещо, което да защити живота ви в случай на опасност – предложи тя, изваждайки уанапин от една кесийка. Отиде до него и подаде гerdана на мъжа, чието благородство щеше да спаси народа им.

Стърджис взе предложението му амулет и се взря в него. Представляваше малка стрела от камък, провесена на кожена връвчица, малко жълто перце беше здраво прихванато за края, където бе привързана за каишката.

– Това ще показва, че сте кода на Сивия орел. Ако някой воин ви нападне, покажете му уанапина и му кажете: „Шали, кода, ууки-йе“. Това означава, че сме приятели и че сме в примирие. Дори и да се усъмнят в твърдението ви, ще поискате да ви отведат лично при Сивия орел. Моят съпруг никога няма да убие мъж, който показва такава смелост и чест, както вие тази вечер.

– За мен е чест да се наричам кода на Сивия орел и на Шали. Войниците ще нападнат от изток около полунощ. Подгответе се да се защитавате или да им избягате. Довиждане, Шали. Може би ще се видим, когато има мир.

– Ще се моля да стане така, Стърджис. Вървете си в мир и безопасност. – Стиснаха си ръцете, после Шали го придружи до края на лагера. Гледа го, докато се изгуби в тъмнината. Тя вдигна поглед към пълната луна – беше около десет и половина. Можеше ли да вярва на Стърджис? Да не би да ги води към капан? Нещо ѝ подсказваше, че не е така. Трябва да предупреди останалите.

Бързо отиде до шатрата на шамана и извика името му. Той се появи почти незабавно.

– Дойде пратеник да ни предупреди, войниците скоро ще ни нападнат. Трябва да извикаш мъжете. Налага се да избягаме в безопасност и да се скрием, докато нашите воители се върнат. – Шали не каза на объркания водач на индианците, че пратеникът е бил бял. Той се зачуди защо предупреждението е било изпратено до нея, но не зададе този въпрос в необичайната ситуация.

Каолотка незабавно се подчини на съобщението ѝ. След няколко минути мъжете вече крояха планове как да евакуират лагера. Решено бе да се отправят към близките хълмове, които предлагаха по-голяма закрила от оръжия и вражески очи. Там можеха да предложат на хората си по-голям шанс за оцеляване.

Лагерът беше вдигнат на крак в пълна тишина. Възрастните, жените и децата бяха бързо изпратени към хълмовете, които се издигаха пред тях тъмни и далечни. Тъй като времето бе кратко и ценно, покъщнината беше оставена. Конете носеха старите и болните. Бягащия вълк беше положен върху каручка, въпреки че опасността от пренасянето беше известна на всички.

Когато въоръжените мъже подреждаха тила, беглеците внезапно спряха. Към тях тихо и бързо се приближаваше голяма група ездаци! Шали пребледня и потрепери. Дали не са предадени?

Двете групи бяха изумени от неочакваната среща между лагера и хълмовете. Почти едновременно те се познаха. Сивия орел смушка коня си напред, за да разпита защо напускат лагера. Ако ги бяха нападнали, защо се изтегляха така спокойно? Те не бягаха! Не се чуваше шум от битка откъм лагера или от издайническите огньове, които да осветяват тъмнината. Защо искаха да се скрият в близките хълмове?

Шали остави Бягащия вълк и се втурна да посрещне съпруга си.

– Войниците ще ни нападнат нощес, любими! Навреме се върна, за да ни защитиш! – бързо изрече тя.

– Откъде знаеш това? – запита той озадачен.

– Един пратеник дойде да ме предупреди. Казах на Каолотка и на мъжете. Тръгнали сме към планината, за да се скрием и да изчакаме завръщането ви. Той каза, че войниците са те подмамили. Искат да унищожат селото и хората ни.

– Кой дойде? Никого не съм изпращал – разсъждаваше той на глас.

– Водачът на форт Мийд, Стърджис. Опитал се да ги спре, но не го послушали. Той желае мир, не иска да вижда как избиват жени и деца. Промъкна се в нашата шатра и ми разказа.

– Предупредил ни е за нападението, знаейки, че ще им направим засада?

– Сърцето ми подсказа, че говори истината. Предупредих останалите.

– Не разбирам защо го е направил, но е казал истината. Щом разрахме измамата им, веднага се върнахме. Бяхме сред хълмовете откакто Уи показа лице.

– Но той съобщи, че ще нападнат от другата страна – веднага вметна тя.

– И аз се сетих за това. Тръгнахме, за да ги разгромим. Идете в планината, докато свърши тази битка. За това ще говорим по-късно.

– Моля те, внимавай, Сив орел. Обичам те – нежно прошепна тя.

– Къде е Бягация вълк? Защо той не води народа? – запита той, забелязвайки отсъствието на вожда.

– Той е болен, любими. Аз го гледам – неохотно отвърна тя, като не искаше да отвлочи вниманието му с лошите новини.

– Как тъй? – незабавно запита той, усещайки колебанието ѝ.

– Лия се опита да ме убие и да избяга. Бягация вълк посрещна с тялото си ножа, предназначен за мен. Много е слаб, но смятам, че ще се оправя.

Смаян от новините, той изръмжа:

– Ще я убия!

– Тя е мъртва. Падна върху ножа си, опитвайки се да ме убие.

– Защо е била тъй дръзка и зла това слънце? – настоя да знае той.

– Тази луна доказва, че всичките ѝ приказки са били лъжи, любими.

Страхуваше се от разкритието – намекна тя. – Искаше да ме убие преди да избяга. Великият дух я наказва. Всичко свърши Бягация вълк ще оживее.

– Ще трябва да поговорим, има много за разправяне. Пази себе си и сина ни Ти си моето сърце. Обичам те – призна той, а после отиде да предупреди хората си за предстоящата атака Направиха нови планове.

Една група се насочи към планините, а друга – към потъналия в мрак лагер, едната отиваше да пази, а другата – да напада Всички бяха в напрегнато очакване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

– Господи, какво ли не бих дал за една черно кафе! – раздражено се обади един изнервен войник.

– И аз! Това чакане ти гризе вътрешностите, нали? – отвърна един изтормозен негов другар.

– Смяташ ли, че сме глупаци, както каза Стърджис? – запита той с неудобство.

– Всеки, който предизвика Сивия орел, е такъв! Ако въобще имахме някакъв мозък, незабавно трябваше да се ометем оттук! Краката ми щяха да се разтреперят, ако не знаех, че той е на километри далеч оттук.

– Какво ще кажеш да се върнем в долината на Охайо, когато всичко свърши тук? Не съм дошъл в кавалерията, за да убивам жени и деца.

– И аз! Някога правил ли си го? – запита приятелят му.

– Да! Веднъж, при едно нападение на лагера на шейените. Ходжис каза да не оставяме нито един жив. Тя беше хубава, млада и изплашена. Вътрешностите ми се обърнаха. Не съм сигурен дали бих могъл да го направя отново – призна той.

– Не мислиш ли, че е малко късно да не се подчиняваме на командите?

– По дяволите, Джош! Ти нямаш представа какво е! Никога не си прерязвал гърлото на жена, докато тя е впила очи като на кошута в теб! Никога не си виждал глава на бебе, смазана с камък! Даже и след седмици като си затвориш очите, виждаш кръв и продължаваш да чуваш тези писъци. Виждал съм стари хора, които не могат да вървят, да тичат, подгонени от сабите. Миризмата на кръв и вътрешности те преследва дълго време след това. Ако Ходжис е тъй решен да изколи червенокожите, защо и той не опита веднъж?

– Ти си луд, Шит. Тук сме във война. Ако не ги убием, те ще ни убият – меко възрази Джош.

– Така ли? Война се води с хора, които могат да се бият, а не със семействата им. Щом всичко се свърши, ще се махна оттук.

– Не тръгвай без мен – намекна му Джош.

– Защо правим това? Обзалагам се, че няма и десет души, които биха искали да са тук тази вечер. Стърджис е прав, глупави сме като магарета!

Колинс обикаляше и говореше с двама стражи край конете.

– Още малко – мърмореше той със садистично удоволствие в гласа.
– Давам месечната си заплата, за да видя израза на Сивия орел, когато се върне в този лагер, след като ние си свършим работата. Ще станем известни, хора. Колинс и неговата смела команда, които смазаха всеизвестния и непобедим Сив орел – говореше с копнеж той.

Щом погледът на Пийт се стрелна към групичките мъже, насядали тихо наоколо с оръжия в ръце, Колинс им се присмя подигравателно.

– Изплаши ли се, Пийт?

– Да убивам жени и деца, докато спят, не ми се отразява добре, сър. Но аз не съм страхливец – задъхано изрече той с несдържан гняв.

– А ти, Джош? И теб ли те е гнус, а? – презрително го предизвика Колинс, гледайки двамата мъже, които явно не оценяваха удоволствието от тази вълнуваща победа над най-опасния им враг.

– Ще се подчиним на заповедите, сър, но това не значи, че са ни по вкуса.

– Тогава си вземете малка награда.

– Каква награда, сър? – запита Джош в недоумение.

– В лагера има много хубави жени. Няма нужда веднага да ги избивате – студено им намекна той.

– Значи всъщност можете да си прекарате времето с някоя, а после да ѝ прережете вратлето, а? – извика изумен Пийт, шокиран от безсърдечието на предводителя си.

– Защо не? – с безразличие заяви Колинс. – Тук има много жени, които нямат съпрузи и бащи. Трябва да намеря някъде облекчение. Те затова са тук, господа.

– От вас ми се гади тъй, както и от това нападение! – прогърмя гласът на Пийт, преди да успее да се овладее. Какво щеше да си помисли майка му, ако извърши подобно зверство?

– Страхливците изглупяват, Пийт. По-добре се опомни или ще умреш, преди да е дошло утрото – предупреди го Колинс. – Успокой нервите си и се поразсей. Най-малкото, което можем да направим, е да оставим такава следа, че винаги да ни помнят?

Пийт се загледа в отдалечаващия се гръб на Колинс.

– Хайде да се махаме оттук, Джош. Знаеш какво ще се случи, щом влезем в лагера.

– Искаш да кажеш, да дезертираме? – запита Джош, но тази опасна мисъл вече бе влязла в главата му.

– Точно така – прозвуча бързият отговор. Джош хвърли замислен поглед към отряда, който започваше да се приготвя за предстоящото

нападение. Ухили се момчешки към Пийт.

– Хайде да вървим – съгласи се той.

Индианците се объркаха, когато Сивия орел им сигнализира да пропуснат двама млади войници от лагера на Сините куртки. Тъй като вярваха на военния си вожд, те не обърнаха голямо внимание на тази любопитна случка.

Решили да се отправят към форт Мийд, за да дадат обяснение на тамошния командир, Пийт и Джош по-късно щяха да научат, че са били на косъм от смъртта, а Стърджис да разбере, че смелата му постъпка не е довела до изстреблението на войската на Ходжис. Той с облекчение щеше да чуе, че Сивия орел е отгатнал плана им и сам ги е измамил. Независимо от нападението, храбрият и щедър жест на милосърдие щеше да стане основа за бъдещи преговори за мир: След поражението на Колинс на Пийт и Джош щяха да гледат като на щастливо оцелели от трагичното насилие, а тайната им остана известна само на Стърджис и индианците. Двамата младежи, сконфузени и радостни, щяха да разберат, че Стърджис няма да предяви срещу тях обвинения в дезертърство.

– Слушайте ме, момчета – тихо започна Колинс. – Време е да дадем на червените копелета да се разберат. Запазете си каквито искате – трофеи, ако щете дори и кон, но не оставяйте нито един жив дивак. Позабавлявайте се, преди да изгорим лагера до основи. Може да мине доста време, докато намерите другаде жена.

– Искате да кажете, че можем да вземем някои жени с нас, така ли? – поиска пояснение един похотлив войник.

– Само, ако е хубава, Танкърсли – весело се пошегува Колинс. – Някакви въпроси?

Тъй като нямаше въпроси и коментари, Колинс се ухили.

– Добре, момчета, хайде да тръгваме. Ако действаме предпазливо, ще ги изненадаме. Правете каквото е необходимо, но докато се придвижваме, не давайте признаци на живот. С нас няма да вземем никакви жени-заложнички, така че правете каквото искате, но тук.

В мига, в който последната дума напусна презряната му уста, боен вик, който би събудил и умрелите, раздра въздуха. Объркани от изненадата, войниците нямаха възможност успешно да се защитават. Започна ръкопашна битка на всеки срещу всеки. При близостта и отчаяната бързина на противника кремъклияките пушки не бяха от полза, войниците грабнаха смъртоносните саби и пистолети – оръжия, които можеха да гръмнат само веднъж, ако не бъдат заредени отново със сачма и барут. Няколкото изстрепа, които успяха да дадат, не уцелиха гъвквите им

мишени.

Ножове, копия и стрели бяха смъртоносните оръжия, с които индианците боравеха ловко и пъргаво. Те имаха добре обучени, жилави тела и бързи рефлексии. Войниците нямаха никакъв шанс срещу тези майстори на боя. Умелите безмилостни удари ги поразяваха отвсякъде. Письци от болка и ужас изпълниха въздуха. Сякаш усещайки значението на това сражение, Майката природа мълчеше съучастнически.

Индианците знаеха защо войниците са тук. Те убиваха и осакатяваха, за да попречат на врага да застраши домовете им и в бъдеще. В началото силите бяха равни, но шансовете бързо преминаваха на страната на индианците, докато войниците безпомощно падаха покосени от оръжието им.

За Колинс нямаше съмнение: Сивия орел желаше лично да се бие с него. Всеки воин, който го подминаваше, само му се хилеше и отказваше да се сражава с него. След малко бе обграден от няколко воина с копия, насочени към тялото му. Беше хванат в капан, но никой не правеше опит да го нападне. Чувал достатъчно разкази за ужасни изтезания в ръцете на индианците, Колинс се страхуваше, че разбира съдбата си. Решен да умре бързо, той се втурна напред, но беше отблъснат в центъра на опасния кръг с леки побутвания на копията им.

– Страхливци! Боите ли се да се биете с мен? Трябва ли петима от вас да се сражават срещу един бял? – крещеше той презрително, но без никакъв ефект. От ужас той потрепери. Не можеше да стори нищо, освен да наблюдава как избиват всичките му войници, а той безпомощно да чака съдбата си, която щеше да бъде по-тежка от тази на хората му.

Няколко войници успяха да стигнат до конете си и да ги възседнат. Двама бяха незабавно свалени, за да продължат кървавата и безсмислена битка. Друг войник извика от болка, когато в гърба му се забодоха няколко стрели. Някои хукнаха да бягат, но воините ги последваха, решени нито един участник в акцията да не остане жив, за да не се бие отново. От цялата войска само трима души щяха да доживеят и да стигнат до форт Хенри, за да докладват за смайващото поражение на Ходжис.

Когато Червеният облак с огромна сила забодя ножа в корема на един войник, се изсмя студено:

– Заради Жената костенурка, бяло куче! – Няколко пъти забиваше ножа в тялото на мъртвия, докато най-после Говорещата скала го дръпна настрана и го разтърси, за да дойде на себе си.

Малкият бобър получи най-опасната рана, когато един пистолет гръмна, насочен към лявото му рамо. Незабавно трима воина го

наобиколиха и го спасиха.

– Лежи мирно, Капа Чистинна! Пази силата и кръвта си, докато избием белите кучета.

Други получиха по-дребни рани и одрасквания, но нищо сериозно. Не след дълго всички Сини куртки или бяха избити, или умираха с изключение на Колинс. Никоой не даде помощ на гърчещите се в агония или облекчение на мъчителната им участ. Щом всичко свърши, останалите воители обкръжиха Колинс, увеличавайки разстоянието между него и застрашителните остриета.

Колинс се въртеше на всички страни, наблюдавайки с нарастващ страх самоуверените воители. Бойците го дразнеха със смях и подигравки всеки път, когато прекриваше напред, за да ги накара да го прободат, но го отблъскваха без нито една драскотина.

В тишината се чуваха само стонове на умиращите. Изведнъж вражеският свиреп кръг се отвори. Високата бронзова фигура, която пристъпи напред, нямаше нужда от представяне, беше могъщият Сив орел. Кръгът незабавно се затвори след него. Колинс замръзна от уплаха. Какво щяха да му сторят? Коленете му трепереха от слабост, заплашвайки да се огънат.

– Какво чакаш, дивако? – запита разтреперано Колинс с фалшив кураж.

Сивия орел се усмихна подигравателно на безпомощния сега човек, който се бе осмелил да тръгне към лагера му и да избие всички там. Бавно, сякаш цялото време на света беше негово, Сивия орел свали маската с еленови рога. После махна мокасините и уанапина си. Застана бос, облечен само с кожени бричове. Колинс се зачуди какво означават тези приготовления. Воините поемаха всяко украшение на Сивия орел и го поставяха на земята извън кръга. Изправяйки се, вождът мълчаливо се взря в Колинс!

Колинс започна да се бори, когато внезапно няколко воители се спуснаха и свалиха куртката, шапката и ботушите му! Кръгът от тела се затвори отново. Колинс гледаше озадачен, обут само в тъмносин панталон.

– Какво, по дяволите правиш, Сив орел? – нервно извика той. От искрения смях, който разтреса широките гърди на воителя, Колинс усети тръпки по цялото си тяло. Изневиделица тежък нож беше хвърлен в краката му. Слабоватият Колинс гледаше блестящото оръжие, но не помръдна, за да го вземе. Като кобра пред флейтист, той хипнотизирано наблюдаваше легендарния воин.

Един нож просветна в дясната ръка на Сивия орел, белотата на

зъбите му блестеше ярко към изплашения бял мъж.

– Значи легендата се бои от една никаква Синя куртка? – присмя се Колинс.

– Сивия орел не се страхува от нито един човек – индианец или бял и със сигурност не от ръмжащо куче като Колинс! – мъжественият глас му се присмя на чист английски език. – Ти искаше да предизвикаш и да унищожиш Сивия орел. Предоставям ти тази възможност. Или предпочиташ да избиваш само невинни жени и деца? Къде е гордостта и храбростта ти сега, Синя куртка?

Колинс направо побеля и се разтрепери.

– Ти говориш английски? – пресипнало попита той, крайно изумен от това неподозирано качество на Орела.

– Говоря езика на белите кучета. Ти ме предизвика, Колинс. Бори се за живота си. Нито един воин няма да ти помогне. Ако победиш Сивия орел, ти си свободен. Ако не успееш, ще умреш само от моята ръка.

Изненадан от тази новина, Колинс се присмя.

– Не ти вярвам! Ако те убия, те ще ме измъчват, и двамата го знаем!

– Давам ти дума, че ще си отидеш свободен, ако ме победиш. Аз не приказвам лъжи като белите кучета. Ако те е страх и откажеш, ще оставя моите воини да те подложат на изтезания в продължения на дни, докато умреш. Право на вожда е да бъде убит от друг вожд. Така и ще стане. Сивия орел каза.

– Искаш да кажеш, че ако аз те убия, ще ме пуснат да си вървя? – самодоволно запита Колинс.

– Давам ти думата си. Бори се за живота и честта си, бледолики.

Колинс се наведе напред и вдигна ножа, а погледът му не изпускаше Сивия орел.

– Тогава ела насам, мръсен дивак.

– Борбата е до смърт, бяло куче – го подразни Сивия орел, пристъпвайки напред.

Подобни борби бяха известни на Сивия орел. Той наблюдаваше внимателно белия.

– Хайде да видим толкова ли си добър, както твърдят – измърмори Колинс, изучавайки напрегнато мъжа срещу себе си.

Всеки знаеше, че закъснение от част от секундата в реакциите можеше да му коства живота. Борецът трябва винаги да е нашрек. Погледите им се срещнаха и така си останаха. Двамата се наведоха разкрячени, с отпуснати ръце и крака, със свити колене. Лицето на Колинс

излъчваше омраза, а воинът беше непроницаем. На светлината на факлите гледката беше смайваща.

Бавно и напрегнато двамата мъже кръжаха един около друг, всеки преценяваше слабостите на своя противник. Колинс извика и замахна рязко към Сивия орел, без да засегне пъргавия си враг, който с лекота се наведе и избягна удара. Индианецът се засмя весело, като си играеше с живота на своя противник.

Колинс се задушаваше от ярост. Знаеше без никакво съмнение, че няма шанс с този силен индианец. Наведе се и се хвърли в нова атака. Блъфира с бърз удар отстрани, после бързо се завъртя, ритна воина в слабините и нападна е ножа. Сивия орел с усмивка избягна ударите на Колинс и раздра лявата му ръка. Белият зяпна рукналата кръв, а после погледна индианеца.

– Копеле такова! Ей сега ще те убия! – гръмогласно извика той, гневът усили силата и смелостта му.

– Думите не убиват Сивия орел – присмехулно му отвърна воинът. Колинс отчаяно си играеше със смъртта и практически молеше благородния воин да сложи край на тази игра. Сивия орел отказваше да се съгласи, танцуваше наоколо, докосвайки само тялото на войника. Лъскави капки пот заблестяха по гърдите и лицето на Колинс. Той знаеше, че ще умре, но преди това се стремеше да нарани своя враг. Тялото му беше голо до кръста и се виждаха многобройните му рани. Чувствайки се като облечен в кървава риза, той разбра, че воинът просто се забавлява, тъй като бе получил само безобидни драскотини на гърдите, гърба и ръцете.

Въпреки че избягваше с лекота ударите, а в същото време нараняваше своя противник, Сивия орел знаеше докъде води лекомислието и излишната гордост. Раненото животно е изключително опасно. Колинс показваше признаци на умора и напрежение. Нямахме начин да преодолее превъзходството и неизбежния триумф на неприятеля. С изпънати мускули той трескаво търсеше какво би могло да му помогне.

Най-голямата обίδα дойде, когато Сивия орел безстрашно захвърли ножа си и предизвика Колинс да го победи!

– Нахална змия!

Колинс излезе напред. Сивия орел го предизвикваше. За частица от секундата ножът му беше избит от ръката, а тялото му се просна на земята. Счочи, но не успя да докопа оръжието си. Едва дишаш, яростно се спусна към индианеца. Чуваше се сумтене и пшкане, докато се бореха. Усещайки, че силите го напускат, а противникът му несломим, Колин се

биеше като обезумял.

– Да спра ли, докато си вземеш ножа, бяло куче? Без него си слаб като дете – изръмжа дръзкият воин.

– След като си толкова глупав да ми дадеш това предимство, защо не? – присмя се Колинс, спуснал се към ножа.

Колинс се устреми напред с високо вдигнат нож. Сивия орел хвана китката му и силно я изви, изтръгвайки вик на болка от побелелите устни на белия мъж. Ударът в корема не разклати Сивия орел, Колинс изохка от болката в ръката си. Воинът нанесе зашеметяващ удар в слабините на белия, който се преви на две. Но той се понесе напред и удари с глава Сивия орел в корема. За първи път доблестният воин падна. Колинс веднага се намери над него с нож, насочен към сърцето му.

Преди Колинс да разбере какво става, вече лежеше по гръб под индианеца с ръце, притиснати от страни на тялото му, а Сивия орел го бе яхнал. Колинс се съпротивляваше, докато воинът притисна едната му ръка под силното си коляно. Стисна китката му като в менгеме и вдигна ръката, държаща ножа. Черните му очи се взираха в изпълнените с ужас сини очи на Колинс и започна да приближава ножа към него. Когато Колинс се опита да отпусне хватката си, ръцете на Сивия орел се затегнаха още повече, за да не го пуснат.

– За мъж, който убива беззащитни жени и деца, теб много те е страх от смъртта. Умри честно, бяло куче, тъй като никога не си живял така.

Колинс се бореше безрезултатно, когато блестящата стомана прониза сърцето му от собствената му ръка. Той впи очи във воина над себе си, докато агонията сложи край на живота му. Тялото му се отпусна. Сивия орел махна ръце от мъртвия мъж, а победният му вик раздра напрегнатата тишина. Изправи се.

– Да тръгваме към дома, о, воини на Оглала – беше всичко, което каза след блестящата си победа.

Шали седеше върху камъните с чело, подпряно на свитите си колена, а ръцете ѝ здраво бяха обгърнали краката ѝ. Със затворени очи тя трескаво се молеше любимият ѝ да оцелее. Времето като че бе спряло, докато тя очакваше съдбата му. Усещайки важността на този момент, всички мълчаха.

– Воините идват! – се разнесе възбуден вик.

Шали вдигна глава, очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да

отмести поглед от съпруга си, приковал погледа и вниманието си само в нея. Тялото ѝ се отпусна от напрежението и тя се изправи. С вик на радост се втурна към отворените му обятия.

Той я притисна здраво към себе си и дълго време не я пусна.

– Всичко свърши, малка моя... засега.

Други весели воители се приближиха да поздравят своите близки и да ги отведат в лагера. Шали не намери сили в себе си да попита за участта на войниците. Сивия орел не ѝ каза как е натоварил телата им върху конете и е наредил на няколко мъже да ги закарат почти до самия форт Хенри като предупреждение срещу бъдещо предателство.

Когато Бягачия вълк бе настанен отново в шатрата йод бдителното око на шамана, Сивия орел хвана жена си и сина си за ръце и ги въведе в техния вигвам. След като синът му най-накрая се умори да слуша разказите за приключенията и битките през деня, той заспа в ръцете на баща си. Сивия орел го положи на неговото място, гледайки го с любов и облекчение. Независимо какво бъдеще си избере синът му, той винаги щеше да го обича и уважава.

Обърна се и видя как Шали го наблюдава с копнеж. Отиде при нея на леглото. Когато пламтящите зелени очи се срещнаха с черните, те знаеха думите, които щяха да дойдат по-късно, много по-късно. Пресегна се към нея и я притегли към себе си. Тя огледа дали по гъвкавото му тяло няма следи от рани. След като не откри нищо, което да загрозява красотата му, тя се усмихна доволна.

Той я притисна върху бизонската кожа и я целуна продължително. Сякаш за да докажат непобедимостта на своята страст, те бавно стигнаха до екстаз, подхранвайки постепенно запалените въгленчета, докато се разгоряха от дръзко желание. Устните му усетиха сладкия вкус на устата и гърдите ѝ. Топлите му ръце галеха тънкото ѝ тяло. Тя усети вътрешната треска, макар да бе напълно отпусната. Почувства огън в себе си, но и блажена хладина. В тялото ѝ бушуваше огромно удоволствие. Обичаше това замайващо усещане, но изпитваше и глад. Това беше както възторг, така и мъчение. Колко обичаше този мъж!

Докато той изследваше тялото ѝ, тя се любоваше на прекрасната му плът. Движенията му нарочно бяха бавни и омайващи. Чувствената игра продължи дълго. Когато вулканът щеше всеки момент да избухне, Сивия орел прошепна няколко пъти в ухото ѝ, че я обича. Двамата се отдадоха на бурния устрем, който неудържимо ги разтърси. Лежаха прегърнати, понесени по вече спокойните води на дръзкия екстаз.

Докато лежеше сгушена в прегръдките му, тя започна да му

разказва за Бягачия вълк и Лия. С целувка той я накара да замълчи, а после каза:

– Сега спи, моя любов. Ще говорим за тези неща, когато новото слънце изгрее.

Изтощени, те спаха докато зората показва отново лика си. Денят започна със спомени за неотдавнашната победа. Съветът се събра много рано сутринта. Решено бе да тръгнат на лов за бизони, докато Сините куртки ближеха раните си и събираха сили.

– Първо ще ловим бизони. После племето Черна стъпка ще се присъедини към нас за Танца на слънцето. Трябва да действаме, докато Сините куртки не са се съвзели от раните си.

Шали вдигна очи и забеляза пълният с копнеж поглед на Бялата стрела, устремен към Скитащата кошута, която свенливо отвърна на усмивката му. Щастие блестеше в очите ѝ, когато побутна съпруга си. Погледите им се срещнаха.

– Скоро нашият брат ще познае любовта и радостта, която ние изпитваме – рече той.

Ръка за ръка тръгнаха на разходка. Когато спряха да поговорят, Сивия орел попита:

– Какво се случи, докато аз преследвах враговете?

Шали се сети колко много има да му разказва. Започна предпазливо, молейки се той да не отгатне тайната, която тя бе длъжна да премълчи – за Поучуту. Описа му боя с Лия и храбрата намеса на Бягачия вълк. Обясни му предателския план на Лия. Той се усмихна, тъй като тези думи го правеха щастлив. Завърши разказа си със случката със Стърджис. Сивия орел беше силно заинтригуван.

– Повярва ли на тези думи за мира? – запита той с особен тон.

– Да. Можеше да ме убие и да ни остави да умрем.

– Аз бях тук, за да те защитя, теб и останалите – поправи я той.

– Аз не знаех, че си наблизо, както и той – възрази тя меко.

– Така е. Все пак на бял не може да се вярва.

– Какво ще кажеш за хора като Джо Кени и онези двама, на които ти разреши да избягат? – напомни му тя.

– Както винаги, Тревисти очи, ти говориш мъдро и внимателно. Някои бели не са лоши – съгласи се той с готовност.

Тя се засмя весело.

– Ако не се страхуват от сянката на могъщия Орел и омразата му, други бели биха склонили да има мир. Ако се спомене за примирие, трети ще подскочат от радост.

– Очите ти се замрежват от мечти, малка моя. За тях Сивия орел е индианец, не е просто човек.

– Ти никога няма да бъдеш просто човек, любими. Ти стоиш над другите и всички го знаят. Ако не беше твоето мъжество, племената щяха да воюват поотделно срещу общия враг. Само ти си способен да ги обединиш в една голяма сила, от която се страхуват белите. Да се постигне примирие с теб, означава да се изиска примирие от всички. Белите те знаят като водач, трябва първо да спечелят разположението ти. Преди много зими ти ми каза, че един човек не може да държи под контрол съдбите на много народи. Но ти си точно такъв човек. Накъдето и да поведеш хората, те те следват. Каквото предложиш, останалите те слушат. Думата на Сивия орел тежи. Само ти можеш да постигнеш мир.

– Желаяш да говоря със Стърджис ли? – запита той тихо.

– Искам нашите синове да видят живота такъв, какъвто ти го познаваш от едно време. Само мир с белите може да ни даде това. Те никога няма да бъдат изгонени оттук. Мирът е единственият път, по който сега трябва да се тръгне. Съдбата на индианците е в ръцете ти, любов моя. Помоли Великия дух да те поведе. Вслушай се в думите му, а не във възмущението на сърцето си. Умрелите не могат да се върнат при нас, но може да се запази живота на останалите. Невъзможен ли е мирът?

– След като се върнем от лова, по време на Танца на слънцето, ще помоля Уакантанка за видение. Ако Той желае така, ще разговарям със Стърджис.

Тя го прегърна, а той се засмя.

– Не мога да обещая мир, Шали, но ще потърся волята на Великия дух – добави той с усмивка.

– Аз само това искам, любими – прошепна тя нежно.

Следващите седмици минаха неусетно в много работа. Този път само няколко ловни дружини напускаха лагера едновременно. С тях бяха изпращани воители, за да ги охраняват, а друга група пазеше лагера. Три седмици по-късно първият лов на бизони приключи с голям успех и без неприятелски нападения.

Хората в лагера бяха заети с подготовка за Танца на слънцето и тържеството по случай победата, когато се случиха две събития: дойде покана от Стърджис за среща между него и Сивия орел, и Полегналият храст бе положен върху скелето на мъртвите. Бялата стрела учтиво изчака една седмица траур, преди да отиде при Скитащата кошута, за да

поиска ръката ѝ, но не преди тя любезно да откаже на Говорещата скала. Все още скърбящ за жена си, Говорещата скала с готовност прие отказа ѝ, тъй като също бе научил, че приятелят му и момичето се харесват.

Скитащата кошута се съгласи при едно условие – ще се съберат само щом бъде построена нова шатра, в която да не витае духът на първия ѝ съпруг. Бялата стрела спокойно се съгласи. Щяха да се съберат две седмици след Танца на слънцето.

Шали изпрати с поглед съпруга си, когато той тръгна да разговаря със Стърджис за примирие. Нощта дойде, а той не се връщаше. Тя задрямваше и уплашено скачаше, разтревожена от дългото му отсъствие. Защо се бави? Дали предложението на Стърджис не беше някакъв пъклен план, за да го хванат в капан? Да не би да са оттеглили предложението си и искат отплата за унищожаването на хората на Ходжис? Дали самият Стърджис не е убит? Или не са одобрили мъдрия му план и са го използвали като примамка за любимия ѝ?

Безкрайно чакане и страдание! Защо тя бе принудена да седи, докато нейният любим се сблъсква със смъртта и опасността всеки ден? Почувства се тъй ненужна и уязвима.

Утрото дойде, а все още нямаше и следа от съпруга ѝ. Не може един разговор да отнеме толкова време! Напрегната, тя отиде да се изкъпе на реката. Съблече се и се потопи с удоволствие в хладката вода. Поплува, за да умори тялото си и да стимулира духа си. Най-накрая тръгна към брега. Излезе от водата и спря, водата стигаше до тънкия ѝ кръст.

Една ръка я хвана за рамото. Дъхът ѝ секна от уплаха и инстинктивно се обърна, за да се отбранява. Срещу нея се изправи усмихнатото лице на съпруга ѝ. Весели пламъчета танцуваха в черните му очи. Палава усмивка повдигаше ъгълчетата на чувствените му устни. Бронзовото му тяло блестеше мокро.

– Ти! – извика тя, а после игриво го плесна по гърдите. – Къде беше? Изгубих си ума от тревога!

– Да не би това да наричаш тревога – да играеш като видра във водата? – закачи я той. – Искаше да говоря със Стърджис за мир. Така и направих.

Той се наведе и я захапа за ухото, после я сграбчи в прегръдката си.

– Какво стана? – възкликна тя с нетърпение, след като забеляза, че той иска да се люби с нея още в този момент.

– Първо да постигна мир с жена си – дяволито продължи той играта

си.

– Ако не ми кажеш какво се случи със Стърджис, ще предизвикаш война – задъхано каза тя, малко раздразнена от него, но и възпламенена от действията му.

– Как можеш да ми говориш и мислиш за проблемите на белите, когато аз имам по-належащ проблем? – шеговито ѝ каза той, слагайки ръката ѝ върху мъжеството си.

– Мъже! Няма те цели дни, аз се безпокоя за теб, после се промъкваш и се опитваш да ме прелъстиш? – упрекна го тя.

– Мирът може да почака до следващото слънце, Шали, а днешното слънце е за любовта ни. Липсваше ми и имам нужда от теб. Стърджис иска примирие, както и Сивия орел. Но други трябва също да дадат своя глас. Когато племената се срещнат, ще им предам думите на Стърджис. Аз нямам власт да говоря от името на всички племена, дори на моето, без Оглала да се съгласи. Стърджис вече има голяма власт. Трябва да убеди своите хора, че мирът е необходим. Той ще говори с тях, а аз – с нашите. Не бива да насилваме примирието. Всичко трябва да е съгласувано.

Тя се усмихна с облекчение и възхита.

– Това все пак е началото – оптимистично заяви тя. – Сигурна съм, че ти и Стърджис ще намерите път към мира – убедено каза тя.

– Хубаво ще бъде, ако постигнем мир. Аз също искам синовете ни да поживеят в дни като някогашните – призна той. – Скитащата кошута готви ли се да се съедини с нашия брат? – запита той, сякаш забравил за предишната тема.

– Аз ѝ помагам да постои новия вигвам. Скоро всичко ще е готово. – Тя се облегна към него и леко го захапа по рамото.

Той каза разсеяно:

– Чела, Смелата мечка и Черния облак скоро ще дойдат. Те ще бъдат гости на тържествата и ще наблюдават Слънчевия танц със своите братя Оглала. Имаме много работа.

Тъй като той се държеше, сякаш възбудата му е отминала, за да му напомни, тя запита съблазнително.

– Помниш ли как се любихме първия път, след като се върнах от мъртвите?

– Никога не забравям подобни неща – дрезгаво ѝ отвърна той.

Тя се засмя весело.

– Толкова ме беше страх онзи ден. Бях забравила какво е да се любиш, без да изпитваш срам и задръжки.

– Днес отново бихме могли да отидем в гората – предложи ѝ той съвсем открито.

Тя се усмихна.

– Може би – съгласи се тя.

– Хайде, малка моя. Време е да ти покажа как трябва да посрещаш мъжа си, когато се е върнал от дълго и опасно пътешествие. – Той я хвана за ръката и ѝ помогна да излезе от водата. Взе едно одеяло и го уви около тялото ѝ. Взе ръката ѝ в своята и тръгнаха.

Намериха прекрасно място, където никоѝ нямаше да ги безпокои. Тя не спря ръката му, която свали одеялото. Той го разстла върху меката трева. Седна, после се усмихна в зелените ѝ очи. Хвана ръцете ѝ и я издърпа до себе си, падайки леко назад, а тя легна върху него.

Тя се разсмя волно.

– Да не би да имаш предвид някой нов урок, любими?

– Защо, след като не съм се уморил от старите? – весело се пошегува той, а черните му очи гледаха дяволито.

Дъхът ѝ спря в гърлото, а страстта се промъкна в прозрачните ѝ зелени очи. Защо той винаги я вълнува така? Не можеше да си представи, че някога се е съпротивлявала или за малко е обръщала сърцето си от него и му се е сърдила? Той беше всичко, от което имаше нужда.

– Тук има много билки с различни миризми, които променят вкуса и ние ги използваме в храната си. Защо не потърсим някои билки за любов? – игриво рече тя, мъчейки се да подтисне смеха си.

Той се забавляваше от вълнуващата ѝ игра. Очите му се изпълниха със смях и любов.

– Да не би да ти омръзвам, след като сме живели заедно само пет зими? Какво да направя, за да поправа тази несправедливост?

– Научи ме на всичко, което знаеш – съблазнително го помоли тя.

– Всичко ли? – повтори той, а после се засмя.

– Може само на онова което би искал да знам – мило продължи тя.

Внимателно и нежно той я обърна по гръб. Устата му се впи в нейната. Скоро вече не забелязваха нищо, освен своята любов. През последните години любовта и страстта им се обогатиха и задълбочиха.

Лек ветрец милваше телата им, а меката слънчева светлина приятно ги топлеше. Целувките му бяха горещи като пустинно слънце. Дрезгавият му глас беше омайващ и покоряващ и още повече я пленяваше. Кръвта ѝ кипеше силно и разпалваше страстта ѝ.

Ръцете ѝ галеха мускулестия му гръб и рамене леко и нежно, а после по-страстно. Притегли го по-силно към нетърпеливото си тяло,

подбуждайки го към смелост. Зъбите му игриво дразнеха устните и тялото ѝ, предизвикващи тихи стонове. Ръцете му изследваха всеки сантиметър от тялото ѝ. Събуждаше в нея нови желания, подканяйки я да му се отдаде напълно.

Сякаш никога не можеше да му се насити, тя безмълвно молеше за още. Отдадоха се напълно един на друг без никакви задръжки. Тя мяташе глава на една и друга страна, докато той дразнеше напрегнатите ѝ гърди, Той трепна, когато усети топлите ѝ ръце по тялото си, тъй като тя го възбуждаше по особен начин.

Когато най-накрая той влезе с лекота в пламналото ѝ тяло, тя го прие с бясно желание и трескаво удоволствие, което друга жена не можеше да направи. С всеки блажен удар тялото му жадуваше все повече за нея. Плъзгаше се с нарочно забавени движения, сменяше се с диви удари. Всеки път, щом устните му се допираха до нейните или до гърдите ѝ, тялото му се разтърсваше от желание. Но той държеше здраво поводите на дивия си жребец.

Пленена в омайващия свят на пламтящата страст, та му говореше неща, които никога не бе произнасяла. Телата им, устремени към една и съща цел, се движеха със съвършена съгласуваност.

Очите ѝ блестяха от желание и любов и тя дрезгаво изрече:

– Сега, любов моя. Сега!

Получил очаквания знак, той проникна дълбоко в тялото ѝ, докато и двамата достигнаха до екстаза. Устни, тела и души се сляха и избухнаха в пълно блаженство, което не можеха повече да потискат. В златното затишие след любовта те дълго лежаха притиснати, лобувайки се на сладкото спокойствие.

Шали се привдигна на лакът и се взря в привлекателните черти на своя съпруг, спомняйки си за последните шест години, откакто беше дошла в тази огромна необятна шир и срещна този силен и неустоим мъж. В началото любовта им беше забранена и дива. По-късно, след като не можеха да се откажат от страстта си, се пребориха с всички сили, за да стигнат до дръзкия екстаз, който сега преживяваха. Дръзък екстаз... как по-подходящо би могло да опише върховната точка на тяхната любов?

– Каква хитра лисица обикаля из главата ти, малка моя? – запита той, гледайки светлината, която се отразяваше в зелените ѝ очи.

Тя предизвикателно прокара пръсти по бронзовите му гърди, после се засмя щастливо и съблазнително прошепна:

– Не е лисица, любов моя, а само един могъщ орел се разхожда из

нея.

ЕПИЛОГ

В много отношения края на септември 1782 година беше спокоен. Дните бяха меки, а нощите – хладни. Сякаш още не беше решила да промени лицето си, Майката природа представляваше прекрасно съчетание на лято и есен. Късният лов на бизони завърши успешно и индианците вече се готвеха за идващата зима. По това време на годината човекът и времето бяха в мирни отношения с природата.

Бяха минали месеци от страшното поражение на войниците от форт Хенри. Разказите за уговорения мир се носеха из племето, а също и във форт Мийд, където полковник Дерек Стърджис вече командваше силите на белите в областта, заедно с майор Холистър Трент, заместил Ходжис във форт Хенри. Никой не знаеше със сигурност какво се бе случило с майор Ходжис – един ден той просто беше изчезнал. Някои казваха, че е избягал от страх пред Орела, а други твърдяха, че е бил заловен в нечестна игра. Странно, но никой не се разтревожи.

Един радостен факт привличаше вниманието както на бели, тъй и на индианци: по време на мирните преговори не се случиха никакви инциденти. Известно време крехко примирие всъщност царуваше в откритата Равнина и в тучните гори, а упоритите и скептичните разсъждаваха, че това не може да е за дълго.

Бягащия вълк се възстанови след раните, нанесени му от бялата жена, която тъй трагично бе влязла в живота му. Но старият вожд беше много променен. Станал беше по-кротък, често вгълбен в себе си. Нито веднъж не заговори за бялата, нито пък спомена за нея, както и името на другия си син. Не си спомняше, че Шали знае за неговия срам и сърдечна болка, тъй като тя никога не се издаде, че в треската си ѝ е направил признание. Но явно нещо мъчеше душата на стария човек и то постепенно изсмукваше енергията му. Ала хората го обичаха, имаха мир, все още нямаше нужда да обяви сина си за вожд. Но скоро и този момент щеше да дойде.

За принцеса Шали миналото беше мъртво както непризнатия син, който беше живял и умрял като омразен мелез, един привлекателен мъж, чийто истински произход никога не се разкри. Шали затваряше очи и си представяше прекрасната гледка на двама братя, подкарали конете си един до друг, побеждавайки всички, изпречили се на пътя им, братята, които си приличаха по външност и характер, братята, чийто

живот бе докоснат и променен от една и съща бяла жена. Ако Поучуту все още беше жив, тя щеше да разкрие истината на съпруга си и да настоява да се одобрят. Беше твърде късно. Понесъл тежестта на ранга върху силните си рамене, съпругът ѝ не заслужаваше допълнителен товар, който не би могъл да бъде свален или променен. Тези мъчителни спомени трябваше да бъдат забравени. С цялото си сърце тя се молеше това да стане...

Беше предопределено този силен, но и нежен сиукски воин да управлява своите земи като вожд. Когато този ден дойдеше, принцеса Шали щеше да бъде до него. Вече нямаше да се обръща назад, английската пленница Алиша Уилямс вече не съществуваше. От този ден нататък имаше само Шали – признатата дъщеря на вожда Черен облак, която живееше и обичаше в Голямата равнина, а истинската ѝ самоличност щеше да бъде погребана завинаги...

Мисли за Мери О'Хара и Джо Кени често навестяваха Шали. Тя се молеше най-накрая те да открият същата любов, която тя и Сивия орел споделяха, която Бялата стрела и Скитащата кошута постепенно постигаха... Сигурно любовта на Мери към Поучуту е свършила с ненавременната му смърт...

След като Джо Кени беше станал съпруг на Мери, всички живи трябваше да оставят духа на скаута да почива в мир. Колко ѝ се искаше на Шали трагичната съдба на Поучуту да беше различна. Той искрено обичаше Мери, както и тя – него. Тъга обхващаше Шали, щом се замислеше за трагично пропиления му живот. Мери можеше да му даде спокойствие и силна любов. Само ако те имаха представа от подобен дързък екстаз на любовта и страстта...

Мир, предателство, враждебност, любов и страст... – силни и често разрушителни сили...

Този ден беше изключително хубав. Застанали близо до спокойната река, където по-рано я бяха откраднали от любимия ѝ, Шали си спомни всичко, което се случи след онзи съдбоносен пролетен ден. Един мек глас я извади от мислите ѝ. Тя усети топлина и се обърна.

Принцеса Шали тръгна към неотразимия сиукски воин, който беше неин съпруг. Тези дни беше щастлива и оживена. Копнееше за сина, който изпълваше мечтите на нейния любим. Слънчев облак... Да, съвсем сигурно някой прекрасен ден те щяха да имат и друго дете. А колкото до останалите объркани видения, за момента тя разумно ги отхвърли. Размениха си усмивки, преди неговите устни да се слеят с нейните, разгаряйки страст и любов, твърде силни, за да може нещо да ги победи.

КРАЙ

© 1983 Джанел Тейлър

Janelle Taylor
Brazen Ecstasy, 1983

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Джанел Тейлър. Нежни екстази
ИК „Ирис“, 1994

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11940>]